Cartea a patra din seria de succes:

Copiii lămpii fermecate

DJINNII RĂZBOINICI

P. B. KERR

CORINT JUNIOR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A PATRA

DJINNII RĂZBOINICI

P.B. KERR

P.B. KERR

Copiii lămpii fermecate

CARTEA A PATRA

DJINNII RĂZBOINICI

Traducere şi note Adrian Deliu

CORINT JUNIOR

Lui Charlie şi Naomi Kerr

CAPITOLUL 1
MATUSALEM

Înainte de a pleca din New York spre Irak, să-şi preia funcţia de Djinn Albastru al Babilonului, cel mai puternic djinn din lume, Layla Gaunt a aruncat o vrajă de legare Matusalem asupra soţului ei, Edward, astfel încât să-i oprească pe copiii ei, gemenii John şi Philippa, să vină după ea. Se ştie că Matusalem este cea mai vârstnică persoană menţionată în Biblie. Şi, aşa cum v-aţi putea aştepta, o vrajă de legare Matusalem face ca o persoană să îmbătrânească şi să înainteze în vârstă foarte repede.

În mod normal, doamna Gaunt nu şi-ar fi supus soţul unei sorţi atât de cumplite. Vraja de legare fusese menită să funcţioneze numai în absenţa gemenilor. Doamna Gaunt nu voise decât să-i împiedice pe gemeni s-o şteargă de acasă şi să umble haimana spre Babilon, în căutarea ei. Domnul Gaunt n-ar fi îmbătrânit în niciun caz mai repede, dacă ambii copii ar fi rămas acasă. Dar când aruncase asupra lui vraja de legare, doamna Gaunt habar n-avusese de faptul că siluetele despre care credea că sunt gemenii erau, în realitate, două imitaţii perfecte, create de un înger, pe nume Afriel, ca să le servească drept acoperire adevăraţilor copii, care se aflau în Nepal şi în India, prinşi într-o aventură. În consecinţă, când gemenii s-au întors, în sfârşit, la casa lor de pe strada 77 Est, bietul lor tată era deja un om foarte bătrân.

Cuvântul „ramolisment" n-ar putea nici pe departe să descrie felul în care arăta el, atunci când l-au revăzut. Fiinţe omeneşti — fiindcă, spre deosebire de soţia şi de copiii săi, Edward Gaunt era doar un om obişnuit, cu alte cuvinte, un simplu muritor, nu un djinn — care să arate la fel de îmbătrânite ca el se mai găsesc, de obicei, numai în sicrie. Ţintuit într-un scaun cu rotile, din pricină că picioarele lui, subţiri ca două fuse, erau acum prea nevolnice ca să-l mai poată susţine, şi înfofolit cu un şal din tartan, ca să-l apere de răcoarea primăverii din New York, era greu să-l asociezi pe domnul Gaunt de acum cu tatăl pe care-l cunoscuseră gemenii. Într-adevăr, abia mai aducea a om — semăna mai degrabă cu o creatură dintr-un film de groază vechi.

John aprecie că tatăl lui părea de optzeci de ani. În realitate, îmbătrânise atât de tare, încât arăta de parcă ar fi avut două sute cincizeci de ani. Domnul Gaunt era de departe cea mai bătrână fiinţă cu înfăţişare umană care a existat vreodată de la Matusalem încoace.

Nimrod, un alt djinn puternic, unchiul lui John şi al Philippei, era de părere că atâta vreme cât gemenii rămâneau aproape de tatăl lor, vraja de legare a doamnei Gaunt n-ar mai fi avansat.

— După o vreme, afirmase el, legarea asta se va întoarce de la sine şi tatăl vostru va începe să întinerească la loc. Cel mai important lucru este să rămâneţi cu el, aici, în New York. Fireşte că o să stau şi eu cu voi, în loc să mă întorc la mine acasă, în Londra.

Domnul Rakshasas, tot un djinn, şi el destul de bătrân, având cel puţin o sută cincizeci de ani — fiindcă djinnii trăiesc mult mai mult decât oamenii — fusese de acord cu Nimrod, referitor la reversibilitatea legării. Vorbind cu

gemenii dinăuntrul lămpii antice din alamă în care locuia, el le recomandă să-i ceară sfatul doctorului de djinni Jenny Sachertorte.

— În mod cert, zisese el, cu delicatul său accent irlandez, ea va fi în măsură să vă spună ce s-ar putea face pentru ca unele dintre cele mai neplăcute efecte ale legării să devină mai puţin chinuitoare pentru bietul domn Gaunt. Nu există o mai bună alinare de bătrâneţe pentru un bărbat ca îngrijirile din partea unei femei tinere.

Numai că Jenny Sachertorte nu putu să vină şi, când vorbiră la telefon, îi sugeră lui Nimrod s-o angajeze pe o infirmieră de djinni, numită Marion Morrison.

— Face parte din Eremiţi, spusese doamna Sachertorte. Ştii, unul dintre acei djinni care şi-au dedicat viaţa slujirii oamenilor. Ea s-a specializat în ajutorarea victimelor legărilor din partea djinnilor răuvoitori sau a celor care şi-au pus dorinţe nefericite. O să-i transmit un mesaj, numai că s-ar putea să mai dureze. Cred că e prin jungla Amazonului, ocupându-se de nişte indieni ghinionişti, care s-au pomenit blestemaţi cu o labă de maimuţă.

— Asta chiar *este* o urgenţă, Jenny, stăruise Nimrod.

— Ştiu, ştiu, răspunsese doamna Sachertorte, dar eu trebuie să stau cu Dybbuk.

Dybbuk era fiul ei, un djinn răutăcios, prieten cu John şi cu Philippa.

— Are nevoie de mine, Nimrod. Mai ales acum, când a aflat cine este adevăratul lui tată.

Jenny Sachertorte era un djinn bun. La fel şi Dybbuk. Cel puţin, aşa fusese până acum. De curând, totuşi, bietul Dybbuk descoperise faptul că adevăratul lui tată era Iblis, cel mai rău djinn din lume şi conducătorul Ifriţilor, cel mai înrăit

dintre cele şase triburi de djinni. Exista o veritabilă îngrijorare în rândul djinnilor aflaţi de partea Binelui cum că, dacă Dybbuk n-ar fi fost tratat cu foarte multă atenţie, ar fi putut cu uşurinţă să treacă de partea Răului.

— Înţeleg, zisese Nimrod. Nu-i nevoie să-mi spuneţi mai multe, dragă doamnă. Dybbuk trebuie să fie pe primul loc, sunt de acord. O să aştept sosirea lui Marion Morrison aici, în New York.

Între timp, până să vină infirmiera de djinni, familia era obligată să-l lase pe domnul Gaunt în grija menajerei casei, doamna Trump. Şi, anticipând faptul că ea va fi de-acum ocupată până peste cap cu acordarea asistenţei domnului Gaunt, Nimrod se hotărâse să trimită după Groanin, servitorul său englez.

— Bietul domn Groanin, îl căinase Philippa. N-avea el oroare de New York?

— Detestă totul la acest oraş, confirmase Nimrod. Dar nu avem de ales. Doamna Trump are nevoie urgentă de ajutorul lui.

Fostă regină a frumuseţii, doamna Trump avea un suflet blând, ca să nu mai pomenim şi de faptul că era bogată. Cu un an în urmă, câştigase milioane de dolari la Loteria statului New York. Ea încă n-avea ştiinţă de faptul că-şi datora norocul unei dorinţe pe care şi-o exprimase cu voce tare, auzită de Philippa, care, fără să vrea, i-o îndeplinise. Cu toată bogăţia de care dispunea, doamna Trump rămăsese în serviciul familiei Gaunt, ca o slujitoare devotată. Îi îndrăgea în mod special pe copii, dar şi pe minunata doamnă Gaunt. Numai că răbdarea doamnei Trump fu, curând, pusă la grea încercare de comportamentul pretenţios al domnului Gaunt, cum le explică ea lui Nimrod şi copiilor.

— E de-a dreptul exasperant, zise ea. Uneori, până să fac tot drumul spre camera dumnealui, uită complet ce a vrut. Apoi, după un minut sau două de la plecarea mea, îşi aduce aminte despre ce era de fapt vorba şi sună din nou. Vă spun, cu toată sinceritatea, că sunt complet epuizată.

— Biata doamnă Trump, o compătimi John.

El şi sora lui încercaseră s-o ajute pe doamna Trump să vadă de tot mai cicălitorul lor tată, numai că bătrânul nu dorea să fie servit decât de doamna Trump. Şi asta deoarece persista în credinţa că menajera ar fi fost soţia lui, doamna Gaunt. Într-adevăr, existau câteva asemănări între cele două femei. Mai ales în ultima vreme. De când îşi dobândise uriaşa avere, doamna Trump îşi îmbunătăţise considerabil înfăţişarea. Fusese la dentist şi-şi pusese dinţii lipsă. Purta veşminte mai frumoase. Una peste alta, doamna Trump redevenise o femeie atrăgătoare. Dar tot îi lipseau farmecul remarcabil şi personalitatea doamnei Gaunt.

Nu că domnul Gaunt, cu vederea şi auzul mult slăbite, ar fi observat ceva din toate acestea. Şi nimeni nu şi-a dat seama că această confuzie de persoană era fundamentată întru totul pe simpla coincidenţă că doamna Trump folosea acelaşi parfum ca şi doamna Gaunt. Simţul olfactiv al bătrânului funcţiona normal. Aşa că i se adresa cu „dragă", sau cu „scumpo", uneori chiar cu „iubito", cerându-i cu insistenţă să-l ţină de mână.

Era o situaţie pe care doamna Trump o considera jenantă. Putea să scuze starea şi comportamentul ciudat al domnului Gaunt numai fiindcă acceptase explicaţia lui Nimrod, potrivit căreia el suferea de o afecţiune genetică rară, dar reversibilă, precum şi asigurările lui Nimrod că va sosi curând o infirmieră specială, ca să se ocupe, acasă, de bătrân.

Oricum, doamna Trump deja se obişnuise cu ciudăţeniile care se petreceau la numărul 7 de pe strada 77 Est. Într-adevăr, atât de frecvent se întâmplau lucruri stranii în casa Gaunt, încât multe dintre ele nici măcar nu i se mai păreau stranii.

— Infirmiera asta n-o să ajungă aici la timp, comentase doamna Trump, la capătul unei alte zile istovitoare. Dacă şi mâine va fi tot ca azi, eu însămi voi avea nevoie de o infirmieră.

Cuvintele acestea aveau să fie ciudat de profetice. În dimineaţa următoare, domnul Gaunt izbuti, cu neîndemânare, să rupă şiragul de perle pe care doamna Trump îl purta pe sub veşmintele de lucru. Şiragul acesta reprezenta cea mai preţuită dintre comorile doamnei Trump, motiv pentru care nu şi-l scotea niciodată, nici măcar atunci când gătea, dădea cu aspiratorul sau ştergea bibelourile de praf.

Târându-se pe podeaua dormitorului în patru labe, doamna Trump îşi recuperase aproape toate perlele. Numai că trei dintre ele se rostogoliseră pe sub uşă, traversând palierul şi oprindu-se în locul în care, câteva minute mai târziu, avea să calce ea însăşi, alunecând şi căzând de-a berbeleacul pe un întreg şir de trepte. Zgomotul bufniturii finale răsună de parcă s-ar fi prăbuşit toată casa.

John şi Philippa veniră fuga în hol şi o găsiră pe doamna Trump zăcând fără cunoştinţă la podea. Nimrod chemă o ambulanţă şi doamna Trump fu dusă, câteva străzi mai încolo, la spitalul Kildare, de pe strada 78. Dar, după operaţie, ea tot fără cunoştinţă rămase.

Chirurgul care-o operase, doctorul Saul Hudson, veni în faţa lui Nimrod şi a gemenilor cu o înfăţişare la fel de gravă şi de rău-prevestitoare ca şi cimitirul Salem.

— Mă tem că am făcut tot ce-am putut, zise el. Acum, depinde de ea în ce măsură se va restabili. Dar, în clipa de faţă, nu răspunde la niciun fel de stimuli. Şi, cu cât rămâne mai mult timp inconştientă, cu atât mai tare o să mă îngrijoreze. Îmi pare rău că nu pot să vă dau veşti mai bune.

— Putem s-o vedem, domnule doctor Hudson? întrebă John.

— Fireşte.

Doctorul Hudson îi conduse la patul doamnei Trump, după care-i lăsă singuri. Capul femeii era acum înfăşurat în bandaje, iar faţa ei căpătase culoarea cenuşii vulcanice. Se afla într-o rezervă, cu o fereastră de la care se vedea grădina din spatele casei familiei Gaunt. Pentru o lungă bucată de timp, nimeni nu spuse nimic.

— Mi se pare drăguţ că se poate vedea casa noastră de aici, zise, în cele din urmă, Philippa. Doamnei Trump i-ar plăcea asta.

— Sunt convins, aprobă Nimrod.

— Nu putem face nimic pentru ea? îl întrebă John pe Nimrod. Adică, folosindu-ne puterile de djinni?

— Mă tem că nu, răspunse Nimrod. N-aş şti de unde să încep. Creierul este un organ complex şi niciodată nu e bine ca un djinn să-şi facă de lucru cu el. Aşa a început şi Frankenstein.

— Ce păcat că mama nu-i aici, oftă Philippa. Zâmbi, brusc ruşinată, spre Nimrod. O, n-am vrut să spun că nu te cred în stare să te descurci cu toate astea, unchiule Nimrod. Eşti în stare! Ştiu că eşti. Doar că mi-e dor de ea şi m-aş simţi mult mai bine dacă ar fi şi ea aici, cu noi.

— Pe lampa mea, dacă nu sunt de acord cu tine, răspunse Nimrod. Mama voastră, şi sora mea, e o femeie foarte capabilă.

Gemenii mai zăboviră la căpătâiul patului doamnei Trump, ţinând-o de mâini şi vorbindu-i. Dar ea rămase tot fără cunoştinţă. Nimrod aşteptă împreună cu ei, încercând, de dragul lor, să pară optimist în legătură cu şansele doamnei Trump de a-şi reveni complet. Totuşi, ştia că şi ei îşi dădeau seama de faptul că situaţia menajerei lor era departe de a fi sub control. După o vreme, John se ridică şi se duse la fereastră. Privind peste mica grădină a spitalului şi peste curtea din spate a casei lor, avu impresia că vede ceva la fereastra dormitorului tatălui lor. Şi apoi, o secundă sau două mai târziu, silueta unui bărbat apăru la o fereastră de la un etaj mai jos.

— Ciudat, zise el.

Nimrod veni lângă el, la fereastră.

— Ce-i, ai văzut ceva?

— Ceva sau pe cineva, îi răspunse John. Nu mai e nimeni acasă. Dacă nu-l punem la socoteală pe Monty.

Monty era motanul lor. Era un motan neobişnuit, prin faptul că, timp de mulţi ani, fusese o femeie, cu numele de Monica Retch. Asta până când doamna Gaunt o transformase într-un pisoi.

— Dar nu cred că era Monty, adăugă John.

— Sper că totul e în regulă, zise Philippa. Nu cred c-aş mai putea suporta încă un dezastru în clipa asta.

— Ar fi mai bine să mergem acasă, hotărî Nimrod. De altfel, aici nu prea avem ce să facem.

CAPITOLUL 2

RĂZBOIUL URECHII PHILIPPEI

În loc de un alt dezastru care să-i aştepte acasă, îl găsiră pe domnul Groanin, în bucătărie, lustruind argintăria şi făcând ceai. De când îşi redobândise cel de-al doilea braţ (multă vreme, avusese numai unul), Groanin se obişnuise să facă întotdeauna două lucruri în acelaşi timp — ca, de exemplu, să strângă doi copii la vastul său piept, în loc de numai unul o dată.

— Am sosit cu avionul de la Londra, în dimineaţa asta, le explică el. Uşa de la intrare nu era încuiată, aşa că m-am invitat singur înăuntru şi mi-am găsit ceva util de făcut, după cum vedeţi.

Gemenii erau încântaţi să-l aibă pe Groanin cu ei. Chiar dacă era cel mai ursuz dintre majordomii care au ţinut vreodată în mână o tavă pentru ceai sau o perie pentru şters praful, izbutea cumva să-i facă întotdeauna să se simtă mai veseli.

— Mă bucur să vă revăd, copii, continuă el, cu puternicul său accent de Manchester. Vă zic, mă bucur să vă revăd. Chiar dacă într-o împrejurare atât de nefericită ca asta. Zău aşa! După eşecurile voastre dezastruoase, v-aţi putea deschide propria şcoală de corecţie.

Gemenii tresăriră, fiindcă vorbele lui Groanin le călcau sentimentele în picioare ca o pereche de bocanci enormi cu ţinte. Totuşi, ştiau că inima majordomului era fără cusur, chiar dacă gura i-o lua uneori razna.

— Sper să fie adevărat că nenorocirile vin câte trei, că atunci asta ar fi ultima, adăugă Groanin. Vă zic, sper că asta a fost ultima. Şi că n-o să se ia şi la mine ghinionul vostru.

— Ia mai taci, Groanin! îl apostrofă Nimrod.

Philippa îşi întipări un zâmbet pe faţă şi-l îmbrăţişă mai strâns pe Groanin, sperând că-i va opri majordomului trenul cuvintelor, scăpat de sub control.

— Îţi mulţumesc c-ai venit, domnule Groanin, zise ea.

— N-ai pentru ce, domnişoară, îi răspunse el. Oricum n-aveam altceva mai bun de făcut. Şi ăia din City nu mai au deloc chef de joc în prezent.

Manchester City era echipa de fotbal preferată a lui Groanin.

— Domnul Groanin e neschimbat, comentă John.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria de la intrare, iar Groanin, fiind un adevărat majordom, îşi scoase la repezeală şorţul, îşi îmbrăcă haina şi se duse să deschidă.

— O persoană din America doreşte să vă vadă, anunţă el, întorcându-se la fel de netulburat. O duduie cu o înfăţişare oarecum neobişnuită, care afirmă că e aşteptată şi că se numeşte domnişoara Marion Morrison.

— Ai face mai bine s-o conduci în bibliotecă, zise Nimrod.

Marion Morrison era, într-adevăr, neobişnuită. Era o femeie în vârstă, înaltă şi grasă, cu o voce răguşită şi nişte ochi vioi ca două mărgele cenuşii, pe care era capabilă să-i

controleze astfel încât să poată privi în două direcţii diferite, simultan. Părul ei scurt şi roşcat semăna cu un burete de sârmă ruginit. Purta o cămaşă roşie, o pereche de pantaloni cafenii, o vestă de piele şi o pereche de cizme de cowboy. Într-o mână, ţinea un imens sendvici cu fasole, iar în cealaltă, o cană cu cafea neagră, aburindă.

— Sal'tare! Dumneata trebuie să fii Nimrod, zise ea, cu un ochi îndreptat spre gemeni. Iar voi trebuie să fiţi John şi Philippa Gaunt, continuă, cu celălalt ochi fixat asupra lui Nimrod. Am auzit o grămadă de lucruri despre voi, copii. Mai mult de bine. După ce sorbi o dată cu zgomot din cafea, adăugă: Mi-am pregătit ceva pentru cină. Sper că nu vă deranjează. Am călărit pe un vârtej toată ziua ca s-ajung aici şi sunt cam deşelată.

— Aţi avut un zbor plăcut? se interesă, politicoasă, Philippa.

— Sunt aici, nu? Marion Morrison rânji şi luă o muşcătură zdravănă din sendviciul ei. Mai bine de-atât nu se poate, bănuiesc.

Spre groaza şi indignarea lui Groanin, câteva boabe de fasole din sendviciul femeii căzură pe covorul scump din bibliotecă; în plus, cizmele de cowboy erau cam prea înnămolite pentru o persoană care călătorise toată ziua cu un vârtej. Lângă uşă se vedeau sacul ei de dormit şi câţiva desagi dintre cei care se prind la şa, de parcă de-abia ar fi descălecat de pe cal.

— Doctoriţa Jenny Sachertorte zicea că eşti infirmieră pentru djinni, i se adresă Nimrod.

— Pentru djinni, poate, replică femeia cu înfăţişare ciudată. Dar pentru oameni sunt mult mai mult decât o simplă infirmieră. Doctor, tămăduitor, vraci. Mundanii m-au numit

în toate felurile astea. Sorbi din nou cu zgomot din cafea şi apoi azvârli zaţul în foc. Ei, unde e pacientul? Dac-a fost lovit cu un Matusalem, timpul nu ţine cu noi, aşa că, hai să luăm taurul de coarne.

Nimrod şi gemenii îşi conduseră ciudata musafiră pe scări, iar până să ajungă la dormitorul domnului Gaunt, ea îşi terminase imensul sendvici. Când intră în cameră, îşi ridică mâinile ca un chirurg spălat pentru operaţie, iar acestea pocniră, scoţând o mică flamă albastră — pentru o clipă, îi permisese unei mici cantităţi din puterea de djinn să-i iasă din trup şi să distrugă murdăria şi bacteriile de pe ele. Flama a fost suficient de puternică încât să-i pârlească manşetele cămăşii.

John, care nu mai văzuse niciodată aşa ceva, rămase cu gura căscată.

— Vreo problemă, flăcău? întrebă ea. N-ai mai văzut pân-acum pe nimeni spălându-se pe mâini?

— Ăăă... nu cu ajutorul puterilor de djinn, mărturisi el.

— E de departe mai bine decât cu apă şi săpun, zise ea. Nu mi-a plăcut niciodată să simt apa pe piele. Dacă e să mă întrebi pe mine, pare nefiresc pentru un djinn să se-apropie de apă. Aşezându-şi enormul posterior pe patul domnului Gaunt, îl privi cu blândeţe. Hai salut, tataie, zise ea.

Domnul Gaunt privi, miop, dincolo de noua sa infirmieră, în gol.

— Cine-i acolo? întrebă el, făcându-şi pâlnie mâna tremurătoare şi ducând-o la o ureche incredibil de păroasă şi de elefantină. Poftim?

— E puţin cam surd, explică Philippa.

— Mmm-hmmm. Boşorogu' nici nu vede prea bine.

— Nu e chiar boşorog, o corectă John. Nu vă supăraţi că vă spun asta, doamnă Morrison, dar în realitate, n-are decât

cincizeci de ani. Ceea ce înseamnă c-ar fi destul de în vârstă, pentru o fiinţă omenească, bănuiesc, dar nu foarte bătrân. Oricum, nu atât de bătrân pe cât pare. Şi, în mod normal, nu e atât de sâcâitor pe cât se arată acum. Ba chiar e foarte drăguţ, pentru un tată.

Păstrându-şi un ochi îndreptat către pacient, infirmiera djinnilor şi-l aţinti pe celălalt asupra lui John şi schiţă un zâmbet aprobator.

— Mă bucur că spui asta, replică ea. Tipu' are noroc cu un băiat ca tine. Treaba e că până şi oamenii mari au nevoie de bunătate şi de înţelegere. Presupun că or să-i trebuiască două-trei luni ca să-şi revină complet. Până atunci, putem să ameliorăm câteva dintre cele mai rele simptome ale vârstei a treia. Şi, apropo, nu-mi mai spune doamnă şi în niciun caz Marion. Spune-mi M sau Doc.

— Poftim? întrebă domnul Gaunt.

— Acum, povestiţi-mi tot ce ştiţi despre legare, ceru ea.

Nimrod îi explică natura şi desfăşurarea cronologică a vrăjii de legare, precum şi faptul că gemenii ar fi trebuit să joace rolul de inhibitori. Doc ascultă, iar apoi îşi vârî un deget în interiorul uneia dintre urechile domnului Gaunt şi altul într-o nară, ca să-i ia temperatura. Ochiul ei zăbovi pe un bonsai plasat deasupra unui scrin, în capătul celălalt al dormitorului. Era un arţar japonez, de numai şaizeci şi opt de centimetri înălţime.

— Bonsaiul ăla de colo e unul autentic, din Orientul Îndepărtat, sau vreo porcărie luată dintr-un catalog de firmă cu vânzare prin poştă?

— Garantat autentic, răspunse Philippa. A fost un cadou de aniversare de la tata pentru mama. L-a cumpărat din Hong Kong.

Marion se ridică şi privi copăcelul mai îndeaproape.

— Aşadar, pământul ăsta e sută la sută chinezesc?

— Aşa cred, zise Philippa. Sunteţi interesată de bonsai?

— Nţţ! făcu femeia. Nu pot să-i sufăr.

Marion se servi cu puţin pământ din ghiveciul cu bonsai, îl adulmecă, îl gustă, îl scuipă şi apoi făcu un semn de aprobare cu capul. O clipă mai târziu, smulse bătrânul copăcel din ghiveciul său şi-l azvârli într-un colţ al încăperii.

— Hei! protestă Philippa. Copacul ăla a costat 20 000 de dolari!

— Nu cred că dimensiunile portofelelor oamenilor au vreo legătură cu creierele lor.

Scuipă pe un pumn de pământ, iar apoi încălzi amestecul în palme, folosindu-şi puterile de djinn şi obţinând un fel de lut, cu care se apucă să-i mânjească pleoapele domnului Gaunt.

— Asta o să-i îmbunătăţească vederea cât de cât, explică ea. Destul cât să poată să citească ziarul sau să se uite la televizor.

Lutul rămas îl mai încălzi puţin în mâini, până când îl transformă într-o pulbere fină. Din aceasta, suflă puţin în cele două canale auditive păroase ale domnului Gaunt şi puţin în nările lui.

— Iar asta o să-i dreagă auzul, ca să poată asculta la radio.

— Cum funcţionează? vru să ştie Philippa.

— Cu salivă de djinn, îi răspunse Marion. Are proprietăţi tămăduitoare. Cel puţin, aşa e pentru oameni. Şi, dacă e amestecată cu pământ chinezesc, devine un material foarte puternic, cu un număr infinit de proprietăţi, aparent supranaturale. Marion zâmbi larg. A fost chiar un noroc, să găsesc bonsaiul la voi, căci rămăsesem în pană de pământ chinezesc. Ridică de jos ghiveciul şi turnă restul de pământ

într-o pungă din plastic, pe care o scosese din buzunarul de la şold. Ce-a rămas, o să-l pun în desagii de la şa, dacă nu vă supăraţi, în locul onorariului meu.

— N-am ştiut asta, zise Nimrod. Despre saliva de djinn şi pământ.

— N-ai auzit niciodată de Adam? îl întrebă Marion.

— Adam?

— Tipu' din Biblie, făcut din pământ. Asta înseamnă numele lui. Din ţărână.

Nimrod încuviinţă.

— Da, desigur, zise el.

— Tu nu eşti Layla, îi zise domnul Gaunt lui Marion, dezmeticindu-se dintr-odată.

Se părea că vederea îi revenise deja în bună măsură.

— Ia-o încetişor, bătrâne, îl domoli Marion. Sunt o tămăduitoare. Încercăm să te facem bine, pe-aici.

— Probabil c-aţi putea s-o vindecaţi şi pe doamna Trump, interveni Philippa, apucându-se să-i explice tot ceea ce i se întâmplase iubitei lor menajere.

— Doamna Trump? interveni domnul Gaunt. De ce? Ce i s-a întâmplat? Şi unde e soţia mea? Unde-i Layla?

— Linişteşte-te, tati, îi spuse John. Stai cuminte. Doamna a venit să te ajute.

— Mâine-dimineaţă o să dau o fugă şi-o să arunc o privire, îi răspunse Doc Philippei. Numai că la cap e mai complicat.

În timp ce ieşea din dormitorul domnului Gaunt, Marion se aplecă şi culese ceva de pe podea. Era o perlă. O privi o clipă şi apoi, înainte s-o poată opri cineva, îşi azvârli perla în gură şi-o ronţăi cu zgomot, ca pe o alună, lucru pe care nicio pereche de maxilare omeneşti nu l-ar fi izbutit vreodată.

— Mâncaţi perle? se miră John.

— Sigur că da, răspunse Marion. Dacă eşti djinn, îţi fac bine. Unirea focului cu apa. Al treilea ochi, cum le numesc unii. Una dintre cele opt comori — asta fără îndoială. O perlă este cristalizare a luminii, înţelepciune transcendentală, conştiinţă spirituală şi esenţă a Universului. Rânji. Pe deasupra, e gustoasă.

Mai târziu, în aceeaşi seară, după ce Marion şi domnul Groanin plecaseră la culcare şi în urma unei lungi conversaţii cu domnul Rakshasas, Nimrod îi convocă pe copii în bibliotecă.

— Am tot discutat, le spuse el, şi credem că ar putea să existe o cale de a o aduce pe mama voastră înapoi acasă.

Ca de obicei, unchiul lor purta un costum roşu şi, alături de domnul Rakshasas, îmbrăcat cu unul alb, cei doi djinni arătau ca steagul Indoneziei — care, aşa cum ştie toată lumea, este alcătuit dintr-o fâşie roşie deasupra uneia albe. Amândoi stăteau foarte aproape de foc — poate chiar prea aproape — dar, fiind djinni, adică făcuţi din foc, se simţeau, fireşte, la fel de confortabil acolo ca două felii de pâine prăjită fierbinte, unse cu unt.

— Cum? se interesă Philippa, care chiar abandonase orice speranţă de a-şi mai vedea vreodată mama, deoarece, aşa cum o ştia şi ea, şi încă prea bine, când deveneai Djinn Albastru în Babilon te plasai mai presus de Bine şi de Rău şi nu mai ascultai decât de vocea rece şi dură a logicii pure, ca a unui profesor de mate urâcios. Numai aşa, se credea, Djinnul Albastru putea să-şi îndeplinească funcţia de judecător suprem între cele trei triburi de djinni buni şi cele trei triburi de djinni răi. Şi numai aşa, se considera îndeobşte, putea menţine un echilibru al puterii între ele.

Philippa îşi scoase ochelarii brusc aburiţi şi îi şterse cu gesturi furioase. Numai gândul că nu-şi va mai putea vedea niciodată mama, cu adevărat, îi adusese lacrimi în ochi.

— E doar o idee, luaţi aminte, adăugă domnul Rakshasas. Şi sigur nu se face să vă clădiţi speranţele pe plaja Dingle*. Nu, până nu-l întrebăm pe el, personal. Şi, în ceea ce priveşte situaţia de faţă, şi pe ea, personal. Ceea ce n-o să fie chiar ca o promenadă prin parcul Phoenix**, gândesc eu.

— Pe el, personal? repetă John. Pe ea, personal? Ce vreţi să spuneţi? Treceţi la subiect, dacă sunteţi amabil, domnule Rakshasas.

— Pe Dybbuk, preciză Nimrod, şi pe sora lui, Faustina. O să avem nevoie de ajutorul lor.

— Dar nu şi-a pierdut Faustina trupul pe undeva prin Anglia? întrebă Philippa. După ce i-ai exorcizat spiritul care pusese stăpânire pe prim-ministru?

— Aproape corect, răspunse Nimrod. Atunci când Guru Masamjhasara sau doctorul Warnakulasuriya, aşa cum era cunoscut pe-atunci, a luat o mostră de sânge de-a prim-ministrului, a împiedicat-o, fără să vrea, pe Faustina să-şi mai poată lua trupul înapoi. Cel puţin, nu fără ajutorul altui djinn. O mică parte a spiritului ei s-a pierdut pentru vecie, împreună cu acea mostră de sânge.

— Nu înţeleg cum ne-ar putea ajuta ea, zise Philippa.

— Nici eu, o susţinu John.

— Dac-am putea cumva să-i reunim trupul cu spiritul, explică Nimrod, ar exista şanse considerabile ca ea să devină Djinn Albastru, în locul mamei voastre.

---

* Punctul cel mai vestic al Irlandei, situat în peninsula Dingle, din comitatul Kerry. Aici, parafrază a expresiei „să nu-ţi clădeşti castele pe nisip".

** Vast parc aflat la trei kilometri de capitala Irlandei, Dublin, unul dintre cele mai mari parcuri închise din lume.

— Dintotdeauna s-a dorit ca Faustina să devină Djinn Albastru, într-o bună zi, adăugă domnul Rakshasas. Ea era aleasa. Desigur, pierderea propriului trup a năruit toate aceste planuri, fără discuţie.

— Dar este posibil, insistă Philippa, să-i reunim trupul cu sufletul în modul pe care-l descrii?

— Ei bine, da, confirmă Nimrod. Presupunând că ar şti cineva unde să-i caute sufletul. Eu unul n-am ştiut, până când nu mi-ai spus tu, Philippa.

— Eu?

— N-ai povestit tu că, atunci când aţi fost în insula Bannermann, aţi auzit vocea unei fete invizibile şoptindu-vă la urechi?

Pe insula Bannermann, de pe râul Hudson din New York, locuia mătuşa lui Dybbuk, Felicia, într-o splendidă şi deopotrivă înfricoşătoare izolare.

— Da, replică Philippa. Însă doar pentru o clipă, oricum. Am simţit ceva trecând pe lângă mine şi atingându-mă, ca o pânză de păianjen. Vrei să spui că spiritul Faustinei mai dă târcoale pe-acolo?

— Când a fost în primejdie, Dybbuk a fugit pe insula Bannermann, pentru că acolo se simţea în siguranţă, adăugă John. Pun pariu că şi Faustina a simţit acelaşi lucru.

— Parcă înţelesesem că, dacă rămâi prea mult timp în afara trupului, rişti să te pierzi în spaţiu, zise Philippa. Oricum, asta ne-ai spus dumneata, când eram în Egipt.

— E adevărat, admise Nimrod, dar numai dacă nu poţi să ajungi într-un loc care să-ţi fie familiar. Unul de mult bântuit, dacă-mi scuzi expresia. Dacă poţi să găseşti un astfel de loc, spiritul tău poate hălădui pe-acolo la nesfârşit. În cazul Faustinei, e foarte probabil să-şi fi ales insula Bannermann.

— Prin urmare, tot ce trebuie să facem este să mergem pe Bannermann şi să-i reunim trupul cu sufletul, trase concluzia Philippa.

— N-o să fie chiar atât de simplu pe cât sună, îi atrase atenţia domnul Rakshasas.

— Nu ştiu cum, dar bănuiam eu că n-o să fie, bombăni John.

— Va trebui să pătrundă cineva în lumea eterică, în chip de fiinţă *transsubstantizată*, continuă Nimrod. Acea persoană va trebui să-şi lase trupul deoparte şi să treacă printr-un portal din zidul care ne separă de cealaltă lume, ca să stea de vorbă cu Faustina.

— Ce fel de portal? se interesă Philippa.

— Al unui templu antic, zise Nimrod. Egiptean, maya, babilonian. De fapt, pentru asta au şi fost construite, în primul rând.

— Gândesc că unul egiptean ar fi cel mai nimerit, spuse domnul Rakshasas. Aşa, vom putea face rost de un Ka* slujitor, care să se ocupe de orice personaje sinistre pe care le-am putea întâlni.

— Cine-o să facă asta? vru să ştie John.

— Va trebui să fie cineva de vârsta ei, în care Faustina să aibă încredere, zise Nimrod.

— Dybbuk, realiză John.

— Da, confirmă Nimrod, la el m-am gândit şi eu.

— O s-o facă, zise John. Trebuie s-o facă. La urma urmei, Faustina e sora lui.

---

* În credinţa egiptenilor antici, una dintre cele cinci părţi componente ale sufletului, alături de Ren, Ba, Sheut şi Ib, toate acestea, împreună cu Ha (trupul fizic) alcătuind o fiinţă umană. Ka reprezenta forţa vitală, iar când părăsea trupul, survenea moartea.

— Poate, oftă domnul Rakshasas. Dar socotesc că va fi nevoie de o oarecare putere de convingere precaută. Orice picior păşeşte mai cu teamă pe o cărare neştiută.

— Sigur c-o s-o facă, stărui John.

Şi, o dată în viaţă, se hotărî să-i răspundă domnului Rakshasas cu aceeaşi monedă: cu un proverb.

— La urma urmei, sângele apă nu se face.

— Da, aprobă domnul Rakshasas, într-un fel care-l făcu pe John să creadă că nu era deloc convins. Mierea e dulce, dar trebuie să fii curajos ca s-o lingi de pe stupul cu albine.

— Domnul Rakshasas are dreptate, John, îl susţinu Nimrod. Trebuie să ne purtăm cu mănuşi de catifea cu bietul băiat. Dybbuk încă e în refacere după şocul suferit când a aflat cine şi ce este. Dar n-avem prea mult timp la dispoziţie. În mai puţin de treizeci de zile, va fi prea târziu pentru Faustina ca să mai poată face ceva s-o înlocuiască pe mama voastră. O să plec în noaptea asta şi-o să discut cu el, mâine.

John era pe cale să sugereze că ar fi mai bine dacă ar merge şi el cu Nimrod, fiindcă el şi Dybbuk erau prieteni. Însă în clipa aceea, John îşi aminti de tatăl său şi de vraja de legare Matusalem.

— Sunt de acord, rosti cu glas tare Nimrod, care, deşi nu putea citi gândurile, era foarte priceput când venea vorba să descifreze ce scria pe chipul băiatului. Ar putea să fie o idee bună să vii şi tu cu mine, chiar dacă ar fi numai ca să ne fortificăm pledoaria.

— Dar cum? îl întrebă John pe Nimrod. Suntem nevoiţi să rămânem aici, nu? Eu şi cu Phil. Altfel, tati o să-nceapă din nou să îmbătrânească.

— Ar putea să existe o modalitate, interveni domnul Rakshasas, care, în calitate de autor al *Legilor prescurtate ale*

Bagdadului, era expert în privinţa a ceea ce putea să facă un djinn şi ce nu. Şi anume printr-un *Posse Commodata*. Asta înseamnă un împrumut al puterilor. Cei mai mulţi dintre djinni şovăie să-şi împrumute puterile unui alt djinn, din moment ce, pentru aşa ceva, se cere un grad neobişnuit de încredere. Dar gândesc că asta n-ar trebui să fie o problemă între gemeni. Legarea cu vraja Matusalem este afectată doar de apropierea puterilor de djinn. Nu şi de a trupului tău, John.

— Foarte bine, atunci, acceptă John. Cum trebuie să procedez? Cum să-i dau lui Phil toate puterile mele?

— Nu face ca gâsca, repezindu-te spre bârlogul vulpii, băiatul meu, îi domoli pornirea năvalnică domnul Rakshasas. Să-i dai unui alt djinn toate puterile tale nu-i lucru uşor. Mai mult decât atât, *Posse Commodata* nu e întotdeauna pe gustul celuilalt. Nici înainte, nici după. Singura cale prin care un djinn îi poate împrumuta altuia puterile este ca el să-şi adune toată căldura interioară şi apoi s-o sufle în urechea celuilalt djinn.

— Să-i sufle în ureche?

— Timp de aproape şaizeci de secunde, preciză domnul Rakshasas.

John aruncă o privire spre urechea surorii sale şi se strâmbă, dezgustat.

— Nici gând. Nu se poate să vorbiţi serios. Adică, prefer pe oricine altcineva, în afara ei... E scârbos!

— Crede-mă, sentimentul e reciproc, frăţioare, ripostă Philippa, rece. Gândul că gura ta băloasă s-ar atinge de oricare parte din mine e absolut scârbos.

— Dar ce-i scârbos în asta? vru să ştie domnul Rakshasas.

— În primul rând, ea e sora mea, protestă John.

— Şi, în al doilea rând, el e fratele meu.

— Nu e câtuşi de puţin genul de lucruri pe care să-l facă un frate şi o soră, continuă John. Să-şi sufle unul în urechea celuilalt.

— Nu facem aşa ceva.

Nimrod şi domnul Rakshasas rămaseră tăcuţi şi-i lăsară pe gemeni să-şi consume protestele de repulsie şi dezgust, ştiind că — după cum o ştiau şi copiii —, în pofida acestor cuvinte dispreţuitoare, urmau să facă ce trebuia. Şi, după puţin timp, când John şi Philippa încetară să mai ţipe şi să se strâmbe unul la celălalt, amândoi îi priviră pe cei doi djinni mai vârstnici, simţindu-se un pic stânjeniţi după această etalare de capricii tinereşti.

— Îmi pare rău dac-a sunat aşa, începu John.

— Şi mie, îl susţinu Philippa. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Pe măsură ce-o să înaintaţi în vârstă, zise domnul Rakshasas, veţi învăţa că tăcerea este gardul care împrejmuieşte grădina unde e depozitată înţelepciunea. Zâmbi, calm. În viaţă, înveţi să sorbi şi zeama din ciorbă, până să ajungi la bucăţică.

— Ce trebuie să fac? întrebă John, liniştit, deşi nu foarte convins că înţelesese despre ce vorbea domnul Rakshasas.

Nimrod îi ceru Philippei să se întindă pe podea, iar lui John, să-şi aşeze degetele în jurul urechii surorii sale.

— Şi-acum, John, inspiră adânc, după care apasă-ţi gura pe toată urechea ei, ca şi cum ai încerca s-o mănânci. Trebuie să expiri cu putere în ea, până când o să-ţi spun eu să te opreşti.

— Sper că ai urechile curate, zise John.

— Mai curate decât ale tale, pun pariu, replică Philippa.

John privi spre Nimrod, ridicându-şi sprâncenele, ca şi cum i-ar fi cerut să ia cunoştinţă de această ultimă provocare.

— Hai odată, idiotule, zise Philippa şi închise ochii.

Ţinând cu degetele urechea surorii sale, John se aplecă spre ea.

— Puah! exclamă Philippa. Respiraţia lui... e fierbinte.

— Tocmai despre asta era vorba, Philippa, îi explică Nimrod.

De îndată ce John termină, Philippa se îndepărtă repede, rostogolindu-se şi ştergându-şi urechea cu antebraţul.

— Pfui! A fost de-a dreptul oribil. Ca şi cum aş fi avut o mreană lipită de ureche.

Dezgustul pe care-l resimţea John pentru că-şi lipise gura de urechea surorii sale fu aproape întrecut de îngrozitoarea senzaţie că a devenit muritor obişnuit. Era ca şi cum o mică parte din el ar fi murit. Se ridică în picioare, dar se aşeză la loc aproape imediat, lăsându-şi capul în palme.

— Ce-i aia o mreană? întrebă el, în şoaptă.

— Un peşte fără maxilare, îi răspunse ea, cu cruzime. Cu o gură ca o pâlnie cu dinţi, care suge. Un fel de ţipar.

John îi adresă un zâmbet istovit.

— Cum te simţi? îl întrebă Nimrod pe băiat.

— Stors, răspunse John.

— Şi tu, Philippa? o întrebă şi pe ea Nimrod. Cum te simţi?

— De două ori mai puternică, zise ea. Ca şi cum mi-aş fi vârât degetele în priză şi apoi aş fi băut o cană de cafea tare.

— Cred c-a mers, trase Nimrod concluzia.

— Aşa te simţi când eşti om obişnuit? vru să ştie John.

— Şi anume *cum*? se interesă Philippa, punându-i o mână de soră grijulie pe umăr, regretând deja câteva dintre răutăţile pe care i le adresase mai devreme.

— Ca şi cum aş fi ajuns ultimul la maratonul New Yorkului şi, undeva pe traseu, aş fi pierdut ceva foarte, foarte

valoros. Ca de pildă un picior. Mă simt de parcă sunt pe cale de-a fi doborât de un soi de virus.

— Desigur, nu-ţi lipseşte niciodată apa, până nu seacă puţul, comentă domnul Rakshasas.

— Asta-i clar, aprobă John. Inspiră adânc, apoi se ridică. Şi când plecăm?

— Numaidecât, îi răspunse Nimrod. Chiar nu-i timp de pierdut.

Ieşiră din casă şi o luară spre Central Park, care, la acea oră târzie din noapte, era în cea mai mare parte pustiu. Acolo, pe un petic de pământ descoperit, Nimrod stârni o tornadă puternică, dar invizibilă, evidenţiată doar de un ziar aruncat pe jos, care începu să se rotească la baza vârtejului. În doar câteva secunde, el şi cu John începură să se înalţe spre vârful coloanei de aer, de parcă ar fi fost convocaţi să apară în faţa unui tribunal ceresc. Philippa şi domnul Rakshasas îi urmăriră din priviri până când ajunseră la aproape cincisprezece metri înălţime, moment în care Nimrod întoarse tromba de vânt spre vest şi, cu o viteză de aproape 420 de kilometri pe oră — echivalent cu F-5 pe scara Fujita-Pearson a tornadelor — dispărură pe cerul nopţii din Manhattan.

CAPITOLUL 3
ÎNȘELĂTOR

Dybbuk voia să-şi întâlnească adevăratul tată.
E ceva normal, nu? O fi Iblis cel mai malefic djinn din lume, dar tot fiul lui sunt. Ce-ar putea să fie rău în asta, să vreau să-l cunosc pe tip? Oricare puşti vrea să-şi cunoască babacul, chiar dacă e un soi de monstru.

În acelaşi timp, totuşi, el ştia că mama lui, Jenny Sachertorte, n-ar îngădui niciodată una ca asta. În primul rând, că era înspăimântată de Iblis. Foarte delicaţi mai erau unii. Şi în al doilea rând, cu siguranţă şi-ar fi făcut griji că întâlnirea cu Iblis n-ar însemna decât o ispită pentru Dybbuk ca să treacă de partea Răului.

Nu ştiu de ce-şi face atâtea griji. Că doar nu sunt pus pe rele sau mai ştiu eu ce, ca el. Practic, sunt un tip destul de la locul lui. Sigur că mai fac câte-o poznă, din când în când. Care copil nu face? Dar asta nu mă transformă într-o fiinţă rea. Poate, dacă m-ar cunoaşte, asta l-ar ajuta pe Iblis să nu mai fie nici el rău. Probabil din pricină că nu m-a avut prin preajmă niciodată în viaţa lui s-a înrăit, pur şi simplu.

Dybbuk bănuia unde putea fi găsit tatăl lui. Orice djinn ştia că Ifritul era cel care controla Las Vegasul, şi nu Mafia, cum credeau cei mai mulţi dintre muritori. Şi Vegasul nu era, la urma urmei, foarte departe de Palm Springs, unde locuia

Dybbuk. Problema era doar cum să ajungă acolo. Cum şi-ar fi putut convinge vreodată mama să-l lase să plece? Încă de la întoarcerea lui din India, nu-l scăpa o clipă din ochi. Mai rău încă, îl silise să jure că nu va crea niciun vârtej cu care să zboare undeva, de capul lui. Era la pământ.

Dybbuk râdea întotdeauna când îi auzea pe copii, la şcoală, folosind expresia „la pământ", ca şi cum ar fi însemnat ceva. Spre deosebire de ei, fireşte, el chiar era la pământ. Ar fi putut oricând să ia un autobuz spre Vegas, numai că Dybbuk era mult prea leneş ca să facă aşa ceva. Detesta autobuzele. Chiar îi era un pic frică de ele, ca şi de oamenii graşi, urât mirositori, agresivi care se aflau deseori în ele. Şi apoi, mai era şi claustrofobia pe care o resimţea într-un autobuz — normală pentru un djinn, care detestă spaţiile închise, cu excepţia propriei lămpi.

Aşa că Dybbuk rămăsese acasă şi ticluia un plan care să-l poată duce în Vegas în mod legitim.

Erau momente în care Dybbuk putea să-şi joace mama pe degete ca pe o chitară. Ştia exact cum s-o ia, s-o acordeze un pic şi apoi să ciupească tocmai coardele care trebuiau, astfel încât să asculte melodia dorită. Ştia precis ce să facă, astfel încât ea să spună întotdeauna lucrurile pe care le spunea. Aşadar, se plimba prin casă cu faţa înnourată, vorbind doar monosilabic şi privind în gol. Între timp, ea îi pregătea prăjitura preferată cu curry, îl lăsa să se uite la DVD-uri nepotrivite, îi dădea bani de buzunar, ba chiar îi dăruise un nou joc PlayStation. Cu toate acestea, el afişa aceeaşi mutră mohorâtă. Până la urmă, ea cedă. Îi smulse din mână un bol cu cereale, pe care el le alesese în locul prăjiturii, şi-l azvârli de peretele bucătăriei.

— Dybbuk! ţipă ea. Numai atunci când era supărată de-a binelea îi spunea pe numele adevărat, în loc de Buck, numele pe care îl prefera el. Îmi pui răbdarea la încercare! Îţi fac prăjitură, îţi cumpăr un joc şi tu continui să te târăşti pe-aici, cu o faţă lungă ca de înmormântare. Nu există nimic care să te poată înveseli?

Acum am prins-o.

— Nu pot face chiar nimic, ca să-ţi aduc un zâmbet pe faţa aia posomorâtă? repetă Jenny.

El făcu un semn afirmativ.

— Ba da, răspunse. Vreau să merg în Las Vegas.

Ochii lui Jenny Sachertorte se îngustară, bănuitori.

— În Vegas? Pentru ce vrei să mergi acolo? Eşti prea mic pentru jocurile de noroc şi prea mare pentru turul Fabricii de ciocolată*. Pe lângă asta, niciun djinn bun nu se duce vreodată în Vegas, fără să-şi ia o mulţime de măsuri de precauţie. Ştii că locul acela e stăpânit de Ifriţi.

— Las-o baltă, mormăi el, cu un sunet ca de fagot, dându-şi ochii peste cap.

— Nu, nu, nu, insistă ea. Dacă asta ar putea să te facă fericit, o să mergem în Vegas. Spune-mi doar de ce vrei să mergi. Pentru lumini?

— Nu pot să sufăr luminile, replică Dybbuk. Arată atât de prosteşti şi de prăpădite.

— Atunci?

— Vreau să-l văd pe Adam Apollonius.

Adam Apollonius era cel mai celebru iluzionist şi magician din America. De asemenea, era autorul câtorva cascadorii

---

* Una dintre atracţiile turistice din Las Vegas, constând în vizitarea Fabricii de ciocolată Ethel M, amatorii având parte de proiecţii video, de panouri care explică pas cu pas procesul de fabricaţie, precum şi de mostre gratuite. În prezent, înregistrează o medie anuală de 700 000 de vizitatori.

publicitare de autopromovare, ca de exemplu faimoasa lui evadare, plonjând în gol, încătuşat în cămaşă de forţă, precum şi escaladarea, legat la ochi, a exteriorului Turnului Sears* din Chicago. Dybbuk avea un poster cu el pe peretele din dormitor.

— Nu înţeleg fascinaţia asta, zise mama lui. Ştii că totul e doar o iluzie. Oricare djinn poate să facă magii dintr-astea cu adevărat. Aşadar, de ce-l placi pe individul ăsta?

— Nu ştiu, căscă Dybbuk. Cred că pur şi simplu le face să arate mai haios decât noi. Pe lângă asta, îmi place tocmai faptul că e vorba despre o iluzie. Aşa cum spuneai, noi putem să le facem de-adevăratelea şi asta le transformă în lucruri cumva obişnuite. Iar el le face la vedere, nu le păstrează ca pe nişte secrete bizare, aşa cum procedăm noi.

— Ştii bine de ce le păstrăm secrete, zise Jenny Sachertorte. Ca să ne protejăm.

Căscatul lui Dybbuk deveni şi mai larg.

— Mda, ştiu. Ridică din umeri. Uite ce e, m-ai întrebat ce ar putea să mă facă fericit. Ţi-am răspuns. Dar nu-i mare scofală. Las-o baltă, bine?

— Ba nu, o să mergem, se învoi ea. Ar putea să fie amuzant, la urma urmelor.

Dybbuk se felicită în sinea lui pentru reuşita planului.

E greu de crezut c-aş putea să fiu în Las Vegas, fără ca tatăl meu să afle. O să fie nevoit să mă caute. Cu siguranţă. Nu c-aş vrea să facă el ceva pentru mine. Tot ce vreau e să stau de vorbă cu tipul. Să-mi petrec câteva ore cu el.

Zâmbi.

---

* Cea mai înaltă clădire din Statele Unite (442 m), construită în 1973. Măsurată de la nivelul solului până în vârful antenei, este şi una dintre cele mai înalte din lume (572 m).

— Ei, aşa-i mai bine, zise mama lui Dybbuk. Vreau doar ceea te face fericit, dragule.

Iblis se aşteptase dintotdeauna ca fiul său să-şi facă apariţia în Las Vegas, mai devreme sau mai târziu. Într-adevăr, timp de mulţi ani contase pe asta, deşi probabil nu era cazul, atât de devreme. Şi era doar spre norocul lui Iblis — ceea ce, desigur, însemna ghinion pentru noi, toţi ceilalţi — faptul că Dybbuk şi mama lui aveau să apară în capitala mondială a jocurilor de noroc la doar câteva ore după ce Iblis fusese maltratat de doi djinni sub înfăţişarea unor tigri negri. Maltratat destul de rău cât să fie nevoit să-şi abandoneze precedentul trup şi să-şi caute un altul nou. Tocmai trecea prin acest proces anevoios, când se simţi deodată afectat de prezenţa fiului său — în clipa în care Dybbuk coborâse din avion, pe aeroportul internaţional McCarran, păşind pe pista de aterizare pustie. Şi acesta fusese un dram de noroc pentru Iblis. Întrupat, în forma lui umană, probabil n-ar fi simţit deloc prezenţa băiatului. O formă fizică îl face pe un djinn mai puţin sensibil la vibraţiile cosmice. În schimb, în temporara sa existenţă ca spirit pur, îi fusese mult mai uşor să detecteze sosirea fiului său în Las Vegas, lucru pe care Jenny Sachertorte nu l-ar fi putut bănui vreodată.

Deplasându-se cu viteza luminii, Iblis zbură prin aerul fierbinte al aridei Nevada ca o rachetă invizibilă, îndreptată spre neştiutoarea sa ţintă. Îi găsi pe băiat şi pe mama lui la banda rulantă pentru bagaje, recunoscând-o imediat pe Jenny Sachertorte, în costumul ei stacojiu, cu pantaloni cu ştrasuri. Băiatul era înalt, arătos şi, evident, carismatic. *Exact ca tatăl lui*, îşi spuse Iblis, cu trufie. Şi avu nevoie de doar câteva secunde ca să-i ocupe mintea lui Dybbuk şi să

descopere secretele inimii lui tinere. Cu un zâmbet eteric, ocult, Iblis îşi dădu seama de faptul că ingeniosul plan, pe care aştepta de aproape treisprezece ani să-l pună în aplicare, era acum gata să funcţioneze.

La fel de repede pe cât luase în stăpânire trupul lui Dybbuk, Iblis dispăru din nou, înainte ca Jenny Sachertorte sau chiar însuşi Dybbuk să conştientizeze faptul că forma spirituală a djinnului malefic s-ar fi aflat în preajma lor.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea pe Dybbuk. Mi s-a părut că eşti absent pentru o clipă.

— Da?

— Da. Ţi-am zis să iei valiza aia şi parcă nu m-ai auzit.

— Păi nu te-am auzit. Am probleme cu urechile. Încă nu mi-am revenit după statul în avion. Detest avioanele aproape la fel de mult pe cât detest autobuzele.

— O să-ţi treacă. Mai ia o pastilă contra claustrofobiei.

— Tot nu înţeleg de ce-am luat avionul, la urma urmei, în loc să călătorim cu vârtejul.

— Păi, suntem aici, nu? Nu te mai plânge. Pe lângă asta, nu vreau să atragem atenţia asupra noastră prin folosirea puterilor de djinn. M-ai auzit, Buck? Oraşul ăsta e plin de Ifriţi şi, dacă ne simt că folosim puterile de djinn, am putea să dăm de bucluc. Bine?

— Bine, bine.

Luară un taxi spre Hotelul Winter Palace* şi se cazară într-un apartament de la ultimul etaj, cu două dormitoare şi o privelişte spectaculoasă a Las Vegasului. După cină, se duseră să vadă spectacolul lui Adam Apollonius, unde obţinură cele

* Denumire fictivă, inspirată din cea a Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg, reşedinţă a ţarilor Rusiei, în prezent parte componentă a Muzeului Ermitaj. Un hotel cu acest nume există pe malul Nilului, în localitatea egipteană Luxor.

mai bune locuri din sală. Apollonius era un bărbat înalt şi zvelt, cu un mic barbişon, un cercel în ureche şi o sumedenie de tatuaje. Jenny Sachertorte îşi spuse în gând că arăta şi se purta ca o vedetă a fotbalului englezesc*.

Spectacolul avu două părţi. În cea dintâi, Apollonius făcu o serie de urşi — polari şi grizzly — să apară şi să dispară, în şi din diferite părţi ale sălii. De asemenea, se transformă el însuşi într-un goriloi de munte, revenind la înfăţişarea firească înainte de a fi decapitat de un bărbat mânuind o secure gigantică, ce se apucă să se plimbe pe scenă ţinând în mână capul magicianului care încă vorbea. (Pentru cei care nu-l puteau suferi pe Adam Apollonius, acesta era, de regulă, cel mai bun număr din spectacol.)

Doctoriţa Sachertorte încercă să nu pară plictisită, dar fireşte că aşa era. În schimb, Dybbuk arăta de parcă ar fi fost în transă. La pauză, se duseră să-şi ia ceva de băut, iar Jenny îl întrebă pe Dybbuk dacă s-ar supăra în cazul în care ea nu s-ar mai întoarce la a doua parte a spectacolului.

— Nu mă supăr, zise Dybbuk prompt.

În cea de-a doua parte, Apollonius făcu să dispară un elefant de pe scenă, ceea ce, chiar şi în ochii de djinn ai lui Dybbuk, păru destul de impresionant. Apoi, Apollonius anunţă că are nevoie de un voluntar din public, care să-l ajute la trucul lui special: Prinderea Glonţului Magic. Îl alese pe Dybbuk să urce pe scenă. Şi Dybbuk fu, bineînţeles, încântat. Îi plăceau armele de foc aproape la fel de mult ca magia.

Prinderea Glonţului Magic, număr în care un glonţ însemnat este tras în direcţia magicianului, iar acesta îl

* Aluzie la fotbalistul englez David Beckham, în prezent legitimat la echipa americană Los Angeles Galaxy, renumit pentru excentricităţile sale.

prinde în dinţi, este cel mai periculos truc din lumea iluzionismului, din cauza lui pierzându-şi viaţa mai mult de o duzină de executanţi. Apollonius, care nu făcea niciun lucru pe jumătate, îl invită pe Dybbuk să tragă cu o puşcă spre capul lui. Înainte ca Dybbuk să-şi dea seama precis cum avea de gând Apollonius să-şi realizeze trucul, magicianul îi comandă orchestrei un puternic răpăit de tobe, invitându-l pe asistentul său voluntar să apese pe trăgaci.

O fracţiune de secundă mai târziu, magicianul îi strigă lui Dybbuk să se oprească. Prea târziu. Arma se descărcă şi Adam Apollonius, care trebuie să fi crezut c-a fost împuşcat, scoase un ţipăt puternic şi se rostogoli la podea. Toţi spectatorii se ridicară în picioare ca unul singur. Se auziră strigăte şi ţipete. Cineva dădu buzna pe scenă. Îngrozit, Dybbuk aruncă arma şi se repezi spre magicianul aparent rănit.

O clipă după aceea, Apollonius sări din nou în picioare, rânjind triumfător, ţinând un glonţ de puşcă între dinţi. Îi înmână lui Dybbuk glonţul, iar acesta verifică dacă era, într-adevăr, acelaşi pe care el îl însemnase mai devreme, după care magicianul se înclină în faţa publicului, într-un ropot de aplauze dezlănţuite, care zgudui întreaga sală. Luându-i mâna lui Dybbuk, Apollonius îl invită pe entuziasmatul tânăr djinn să facă şi el o plecăciune publicului, după care să vină cu el în culise.

Dybbuk nu-şi mai încăpea în piele de plăcere şi încântare la gândul că-şi va cunoaşte idolul.

— Pentru o clipă, acolo, pe scenă, am crezut că v-am împuşcat de-a binelea, mărturisi Dybbuk, când rămaseră singuri în cabina magicianului.

— Totul făcea parte din spectacol, bătrâne, replică Apollonius. Ideea că s-ar întâmpla cine ştie ce accident emoţionează publicul. Adoră gândul că aş putea să fiu ucis.

— La fel ca marele Houdini*, nu?

— Ai citit despre magicieni, puştiule?

— Houdini a fost cel mai mare, afirmă Dybbuk. Dar şi dumneavoastră sunteţi destul de bun.

Apollonius încercă să pară modest — nu reuşi.

— Dar tu, puştiule? Ştii şi tu câteva trucuri magice?

— Sigur că da.

Contaminat de strălucirea luminilor din Las Vegas şi de emoţiile unui spectacol pe cinste, Dybbuk dorea să-şi impresioneze fermecătoarea gazdă şi, în pofida sfatului pe care i-l dăduse mama lui de a nu-şi folosi puterile de djinn, se hotărî să-i arate lui Apollonius ceva despre care magicianul să creadă că este un truc magic, nu ceva real. Dybbuk îşi întinse braţul, îşi suflecă mâneca, aşa cum procedau adevăraţii magicieni la televizor, şi îi arătă lui Apollonius palma deschisă, pe faţă şi pe dos. Apoi, Dybbuk îşi rosti în şoaptă cuvântul de concentrare. Iar când îi arătă din nou palma lui Apollonius, avea un baton de ciocolată.

— Destul de bine, aprecie Apollonius.

— Vreţi să-mi împrumutaţi batista, domnule? îi ceru, politicos, Dybbuk.

Apollonius îşi scoase batista din buzunarul de la piept şi, aşa cum i se ceru, acoperi batonul de ciocolată din palma lui Dybbuk. Băiatul îşi rosti din nou în şoaptă cuvântul de concentrare, după care ridică batista, arătând că batonul de ciocolată dispăruse. Apollonius se porni să aplaude.

---

* Harry Houdini (1874–1926), celebru iluzionist american de origine maghiară (pe numele său adevărat Erich Weisz), considerat drept cel mai mare specialist în numerele cu evadări. A murit în urma unui incident din cabina sa, după un spectacol, încercând să-i demonstreze unui admirator că poate suporta fără durere loviturile de pumn în stomac. Nefiind suficient pregătit, s-a ales cu o apendicită acută care, nouă zile mai târziu, s-a transformat în peritonită şi i-a adus moartea.

— Ce vârstă ai, fiule? îl întrebă el.

— Aproape treisprezece ani, domnule.

— Cred că-i cel mai bun număr de iluzionism de aproape pe care l-am văzut vreodată, îl lăudă omul. Şi, crede-mă, am văzut tot ce era mai bun. Mai arată-mi un truc!

— Staţi să mă gândesc, mormăi Dybbuk, chibzuind pentru o clipă. Ce-aţi zice despre o mică levitaţie?

Văzuse la televizor magicieni de stradă, levitând la câţiva centimetri deasupra solului. Era un truc realizat cu ajutorul a doi magneţi puternici, introduşi în tocurile pantofilor; ajungea să-ţi scoţi un pantof, să-l laşi să se lipească de celălalt, apoi să ridici un picior în aer. De obicei, magicienii trişau un pic în faţa camerelor de televiziune, astfel încât puteai să le vezi numai o latură a trupului. Dar, chiar şi-aşa, numărul făcea totdeauna impresie.

Poate că, dac-ar fi izbutit să producă un foarte mic vârtej sub picioare, ar fi fost capabil să se ridice cu el de la sol. Nu încercase niciodată asta până atunci, dar, spre surprinderea lui, reuşi. În plus, demonstraţia fu mult mai convingătoare decât orice se văzuse vreodată la posturile de televiziune. Dybbuk se înălţă chiar la treizeci de centimetri de podea, plutind astfel timp de câteva secunde, înainte de a coborî, încetişor, la loc.

— Uluitor, zise Apollonius. N-am mai văzut pe nimeni să facă un număr de levitaţie atât de bun. Cum ai procedat?

Dybbuk dădu din umeri, modest.

— Antrenamentul, răspunse el.

— Doar treisprezece ani şi execuţi nişte trucuri pentru care-ţi trebuie, de regulă, ani de zile ca să le faci perfect! Ani. Apollonius clătină din cap, cuprins de o autentică uimire. Care e cel mai bun truc al tău, culmea performanţei tale?

— Trucul cu funia indiană.

— Ai adus funia?

— E în sală, zise Dybbuk. Am lăsat-o acolo, sub scaunul meu.

Şi, chiar în timp ce spunea acestea, făcu să apară o funie groasă şi lungă sub scaunul lui, cu ajutorul puterilor de djinn.

— Ai venit pregătit, aşa-i?

Se întoarseră pe scenă, în faţa sălii acum goale. Dybbuk aduse funia, după care o aşeză cu grijă pe scenă într-un colac, ca un piton adormit. Apoi, în timp ce Apollonius o examina, Dybbuk făcu să apară de nicăieri un fluier.

— Cum ai făcut asta? vru să ştie Apollonius.

— Antrenamentul.

Dybbuk se aşeză şi începu să cânte, iar funia se porni, încetişor, să se înalţe. Apollonius privea, părând uluit, cum funia se îndrepta şi se ridica spre reflectoarele de deasupra scenei.

— E vreo sârmă în funie, nu-i aşa?

Dybbuk lăsă jos fluierul şi se căţără ca o maimuţă pe funie, iar atunci când ajunse aproape de vârf, începu să se *transsubstantizeze*, ceea ce se văzu ca o perdea de fum care i-ar fi acoperit dispariţia.

— Unde eşti? îl strigă Apollonius. Unde te-ai dus?

Dybbuk lăsă funia să cadă la loc pe scenă şi, în timp ce Apollonius se ocupa cu examinarea acesteia, transportă norul de fum în care se aflau toţi atomii săi componenţi în spatele sălii, unde se reconstitui şi apoi îl strigă pe celebrul magician.

— Aici sunt!

Dybbuk se întoarse pe scenă, unde Apollonius tot mai clătina din cap.

— N-am mai văzut niciodată una ca asta. În toţi anii mei de magie. Vreau să spun, ai făcut ca trucul cu funia indiană să pară adevărat.

Dybbuk rânji. Se distra de minune.

— Ai tot ce-ţi trebuie, puştiule, continuă Apollonius. Eşti tânăr, arăţi bine şi ai mai mult talent decât am văzut vreodată. Nu ţi-ar plăcea să ai propriul show de televiziune?

— Nu cred, îi răspunse Dybbuk, conştient acum de faptul că probabil mersese prea departe.

Apollonius izbucni în râs.

— Ce vrei să spui cu asta, cum adică nu crezi? Eşti un talent înnăscut. Un star. Şi eu pot să transform asta în realitate. Crede-mă, în câteva săptămâni ai putea să fii cel mai celebru personaj din America. Pot să te fac mai celebru decât însăşi celebritatea.

Dybbuk continuă să clatine din cap. Mama lui avea să-l omoare.

Apollonius avu impresia că Dybbuk era modest.

— Nu glumesc. Vorbesc serios. Eşti exact ceea ce-i trebuia cu disperare magiei. Un magician la fel de important ca oricare star pop. Poate şi mai important. O să facem avere. Iar fetele or să te iubească, Buck. Fetele or să te idolatrizeze, băiete!

Asta îi atrase atenţia lui Dybbuk.

— Fetele?

— Sigur, fetele. O mulţime de fete. Îţi plac fetele?

— A, fireşte, dar...

Acel „dar" era consecinţa faptului că Dybbuk era un pic cam timid cu fetele — cu fetele era atât de uşor s-o dai în bară! Existase o fată, pe numele ei Lisa, de care-i plăcuse foarte mult. Ea îşi pusese o dorinţă şi, deoarece Dybbuk voia

din toată inima ca dorința ei să se îndeplinească, i-o îndeplinise el. Mai bine n-ar fi făcut-o. Dar o făcuse. Lisa își dorise ca Teddy Grosvenor, un băiat de la ei, de la școala din Palm Springs, „să dispară pur și simplu". Iar Dybbuk învățase crudul adevăr al vorbelor pe care domnul Rakshasas le rostea mereu: „Dorințele-s, la ființe, aidoma unor semințe. Odată ce le-ai înghițit, e mai greu să le scuipi afară."

— Fetele, stărui Apollonius. Ai face mai bine să te obișnuiești cu ideea că sute de fete or să țipe în fața hotelului la care te-ai cazat și or să-și întindă corturile în fața porților reședinței tale de la Hollywood. Or să-ți trimită fotografiile lor și șuvițe de păr. Or să te întâmpine, la sosire, pe aeroporturile din toată țara. Or să leșine de emoție, când o să le dai autografe pe palme. Or să urle doar pentru că le-ai spus salut.

— Sute?

— Mii!

Dybbuk făcu un semn de aprobare. Toate gândurile de a-și întâlni tatăl îi dispăruseră acum din minte. Știa pe cine voia să întâlnească. Voia să întâlnească fete. *Mii de fete.*

În partea cealaltă a Americii, Nimrod o suna pe Jenny Sachertorte pe telefonul mobil, din interiorul vârtejului său.

— Nimrod, îi spuse ea, tocmai mă duceam la culcare. Ce s-a întâmplat? Nu s-a arătat încă Marion Morrison?

— Ba da, dragă doamnă, totul e bine la acest capitol, zise Nimrod. Ce mai face Dybbuk?

— A, bine, cred eu.

— John și cu mine suntem în drum spre Palm Springs, ca să stăm de vorbă cu el pentru o misiune de salvare, îi explică Nimrod.

— Păi, nu suntem acolo. Suntem în Las Vegas, la Winter Palace, într-o excursie de weekend. Dybbuk a vrut să vadă un spectacol. Am impresia că l-a înveselit cu adevărat. Tonul ei se aspri puţin. Are iarăşi probleme? Ce fel de misiune de salvare?

— Pe lampa mea, n-are nicio problemă. Nimic de genul acesta. Poate c-ar fi mai bine să vă spun când o să vă văd pe amândoi. Îşi consultă ceasul. Să zicem, la micul dejun? Mâine-dimineaţă? La voi, la hotel?

După un zbor de câteva ore, ajunseră în apropiere de Las Vegas. În întunericul nopţii din Nevada, oraşul părea un soi de meduză electrificată, imensă şi exotică, plutind pe o mare neagră ca tuşul. Nimrod ateriză în uriaşa parcare de la Marriott Winter Palace — un hotel de lux care imita faimosul palat regal din Sankt Petersburg, din Rusia. Se cazară şi se duseră imediat la culcare, obosiţi şi un pic răvăşiţi în urma lungului lor zbor.

Dimineaţă, coborâră pentru micul dejun în Salonul Pompei, găsindu-i deja la masă pe Dybbuk şi pe Jenny Sachertorte, stând în tăcere şi privindu-şi fix cerealele. Pe chipurile lor se citea limpede că se certaseră.

— Salut, Buck! zise John bucuros, dându-i în joacă un pumn în umăr. Ce faci, amice?

Dybbuk nu-l luă în seamă.

— Uite, o să trec direct la subiect, zise Nimrod şi le explică în detaliu planul său, de a-i reuni Faustinei spiritul cu trupul, permiţându-i astfel să-şi împlinească destinul, acela de a deveni Djinnul Albastru al Babilonului.

Bineînţeles, Jenny Sachertorte, care era mama Faustinei, începu să plângă.

— Chiar crezi că ar fi posibil, Nimrod, s-o aducem înapoi pe Faustina, după toţi anii care-au trecut?

— Da, îi răspunse el. Dar n-avem timp de pierdut. Dybbuk, aici de faţă, va trebui să meargă cu noi în Egipt şi...

— Mă tem că asta n-o să se poată, interveni, cu răceală, Dybbuk. Am alte planuri.

— Păi, ştii, zise John, nu trebuie să plecăm imediat. Vreau să spun că, dacă mai vrei să rămâi o zi în Vegas, sunt convins că se poate.

— Nu înţelegi, replică Dybbuk. Atunci când spun că am alte planuri, înseamnă că am alte planuri... *pentru tot restul vieţii mele*. Mi s-a oferit să am propriul show de televiziune. Şi n-am de gând să las să-mi scape o asemenea şansă, numai ca să plec cu voi într-o altă călătorie fără rost. Faustina s-a dus. Obişnuiţi-vă cu ideea. Îi aruncă o privire răutăcioasă mamei sale. Voi toţi.

Se ridică de la masă şi se îndepărtă. Nimrod îl privi pe John şi-i făcu semn din cap să se ducă după el.

John îşi lăsă şervetul şi-şi urmă vechiul prieten în Salonul lui Hercule, plin de aparate de jocuri mecanice şi de sute de oameni care le umpleau la repezeală cu fise.

— E sora ta, Buck, zise el, prinzându-l din urmă. Eşti *obligat* s-o faci.

— Sora mea a murit, replică el.

— Nu, n-a murit, stărui John. S-a pierdut, asta-i tot. Tu poţi s-o găseşti. Nu se poate s-o părăseşti aşa, pur şi simplu.

— Să nu crezi că n-am ghicit motivul pentru care faci asta, amice, zise Dybbuk. Crezi că poţi să-ţi aduci mama înapoi de la Babilon, dac-o pui pe Faustina în locul ei, ca Djinn Albastru. Ei bine, eu n-o să fac asta.

— Dar e ceea ce-şi dorea Faustina, din câte se pare, nu se lăsă John. Uite, întreab-o pe mama ta, dacă nu mă crezi.

— Ca s-o întreb, ar trebui să vorbesc cu ea, şi nu vreau să fac asta, ca nu cumva să încerce să arunce o vrajă de legare asupra mea. Ea sau Nimrod.

— Nimrod n-ar face aşa ceva, zise John.

— Zău? Dybbuk nu părea deloc convins. Uite, n-am nimic cu tine, dar chiar cred că ar fi mai bine ca noi doi să nu ne mai vedem. Eu o să fiu celebru. Şi nu vreau să se amestece nimeni din vechea mea viaţă, înţelegi?

John se simţi dezamăgit de vechiul său prieten.

— Ce fel de show de televiziune o să fie, la urma urmei? se interesă el.

— Magie de stradă, îl informă Dybbuk.

— Adică să-i păcăleşti pe oamenii creduli cu trucuri prosteşti de iuţeală de mână?

— Adio, John, zise Dybbuk. Dac-o să mă mai vezi vreodată, prefă-te că nu mă cunoşti.

— Nu te cunosc nici acum, ripostă John.

Clătină din cap şi plecă. Dar nu ajunse prea departe, când zări o persoană pe care o recunoscu.

Era Finlay McCreeby. Finlay era fiul lui Virgil McCreeby, mag şi vrăjitor, căruia John fusese odată obligat să-i îndeplinească trei dorinţe. Una dintre cele trei dorinţe fusese ca John să-l transforme pe bietul Finlay într-un şoim rătăcitor. Din fericire, John fusese capabil să-l readucă pe Finlay, în cele din urmă, la înfăţişarea lui originară, omenească, iar Finlay plecase împreună cu Edwiges, Djinnul Rătăcitor, ca să pună în practică unul dintre sistemele ei de a juca la ruletă, cu scopul de a câştiga suficienţi bani încât să-şi poată urma studiile. John îl găsi pe Finlay plimbându-se prin holul

hotelului. Cel puţin, John îşi închipui că el era — Finlay arăta cu mult mai înalt decât îşi amintea.

— Finlay, ce cauţi aici?

— Încerc să mă feresc de pază, zise Finlay. Sunt prea tânăr ca să pot juca la aparate. Or să mă azvârle afară, dacă mă găsesc.

— Ce s-a întâmplat cu sistemul pentru ruletă?

— A, sistemul a fost minunat, răspunse Finlay. Numai că Edwiges a tot încercat s-o facă pe mama cu mine. Îmi voia binele, dar după o vreme a trebuit s-o şterg.

— Şi cu şcoala cum a rămas?

— Mi-am găsit un loc la o şcoală cu internat din Anglia, zise Finlay. Totul a fost plătit în avans de Edwiges. Trebuie să mărturisesc, a fost foarte drăguţă. Dar, până să încep şcoala, îmi umplu timpul. Nu e chiar atât de uşor să joci la jocurile de noroc, puştan fiind. Ca să fiu sincer, îmi cam caut un serviciu. Să treacă vremea, până începe şcoala.

John avu o inspiraţie de moment.

— Îţi dau eu de lucru. Aruncă o privire în jur şi-l zări pe Dybbuk de cealaltă parte a Salonului lui Hercule. Îl vezi pe băiatul de colo? Cel cu tricoul rock şi cizme de motociclist?

— Încruntat, cu plete, brunet?

John încuviinţă.

— Ăla e.

— Ce-i cu el?

— Vreau să-l urmăreşti, îi zise John. Să afli cu cine se întâlneşte, cu cine vorbeşte, unde se duce.

— M-am prins, spuse Finlay. Ca un detectiv particular.

— Exact. John îşi scoase portofelul şi-i întinse toţi banii pe care-i avea la el. Uite, ăştia ar trebui să-ţi acopere cheltuielile pe câteva zile. Ca să ţinem legătura, sună la casa din New York. Suntem în cartea de telefon.

— Mersi, John, zise Finlay. Îţi rămân dator. Apropo, cum îl cheamă pe puşti? Pe cel pe care-l urmăresc.

— Dybbuk Sachertorte, îl informă John. Şi nu e chiar un puşti. E djinn.

Finlay râmji.

— Cu un nume ca ăsta? Probabil că e totuna.

CAPITOLUL 4
MIRACOL PE MADISON AVENUE

Atunci când se întâmplă un accident, de obicei este urmat de alte două. Să gândeşti altfel înseamnă că nu înţelegi natura tridimensională a Norocului, care reprezintă o forţă în Univers, la fel ca masa şi timpul. Marele savant Albert Einstein n-a sesizat niciodată cu adevărat importanţa Norocului, după cum el însuşi a recunoscut, atunci când a afirmat că nu poate să creadă „că Dumnezeu joacă barbut cu Universul" şi că ar fi putut la fel de bine să fi scris *El* ecuaţia $E = mc^2$, care îl făcuse celebru pe matematician.

După cum ştiu unii, djinnii sunt singurele fiinţe de pe pământ care pot să influenţeze Norocul, în bine sau în rău. Dar până şi djinnii pot să păţească accidente. Mai ales atunci când sunt obosiţi şi tulburaţi, ca Philippa, care-şi făcea griji în legătură cu părinţii ei şi cu doamna Trump. Şi aşa s-a făcut că Philippa, trecând de colţul străzii în drum spre spital, unde voia s-o viziteze pe doamna Trump, a ajuns să traverseze prin faţa unui autobuz.

Autobuzul, unul de pe linia patru, îndreptându-se spre nord, pe Madison Avenue, se deplasa cu viteză şi Philippa n-ar fi avut niciun motiv plauzibil pentru care să nu-l audă venind. În mod normal, probabil c-ar fi fost omorâtă. Se ştie despre autobuzele din Manhattan că sunt neiertătoare faţă

de cei care se nimeresc să treacă prin faţa lor. Mai ales cele de pe linia patru. (La chinezi, patru este un număr foarte nenorocos, fiind desemnat de acelaşi cuvânt folosit pentru moarte, motiv pentru care rareori putem vedea chinezi circulând cu numărul patru, spre nord, pe Madison Avenue.) Spre norocul ei, Philippa nu fu călcată şi omorâtă.

Un poliţist călare, care tocmai trecea prin preajmă, se repezi în galop, o înşfăcă de guler, o smulse din calea autobuzului care venea în viteză şi-i salvă viaţa.

— Ce naiba crezi că faci? răcni el, după ce o văzu din nou la loc sigur, pe trotuar. Putea să te omoare.

Poliţistul avea o faţă de forma şi de culoarea unei cărămizi, altfel spus, pătrăţoasă, roşie şi dură.

— Îmi pare rău, zise Philippa, simţind cum i se înmoaie picioarele, pe măsură ce începea să înţeleagă cât de puţin lipsise să n-o păţească.

Se aşează pe pragul unui restaurant franţuzesc de lux.

— Ar fi cazul să-ţi pară, ţipă poliţistul. Descălecă, îşi legă calul de un felinar de stradă şi reîncepu să urle la ea. Ar fi cazul să-ţi pară, micuţă domnişoară sinucigaşă! Îşi scoase pixul şi carnetul cu formulare pentru amendă. O să-ţi dau o amendă, ca să-ţi aminteşti să te uiţi pe unde mergi.

Nu întotdeauna persoana care-ţi salvează viaţa e şi cea mai drăguţă. Sau cea care merită mai mult să aibă parte de un mare noroc. Cu toate acestea, Philippa ştia că era de obligaţia ei, solemnă, în calitate de djinn bun, să-l răsplătească acum pe poliţist în modalitatea tradiţională, consfinţită de datină.

— O să vă dau şi eu ceva, zise ea.

— Să-mi dai, hm? repetă poliţistul. Ce anume?

— Trei dorinţe.

— Trei dorinţe? Poliţistul zâmbi. Mi-aş fi dorit să am trei dorinţe. Chiar mi-aş fi dorit. Nici n-ai idee. Presupun că eşti un geniu, aşa-i?

— Ceva de genul ăsta. Apropo, tot mai aveţi dreptul la trei dorinţe. Prima dorinţă pe care v-aţi exprimat-o duce la o eroare logică de cauzalitate. Nu puteţi să vă doriţi ceva din ceea ce aveţi deja, fiindcă eu nu pot să vă dau ceea ce deja v-am dat. Dar, dacă sunteţi dispus să vă irosiţi o dorinţă, eu pot să vă dovedesc că aveţi, într-adevăr, dreptul la trei dorinţe, domnule agent. Cu toate că, desigur, atunci o să rămâneţi doar cu două dorinţe.

— Mi-aş dori să înţeleg despre ce vorbeşti, puştoaico, zise poliţistul...

— FABULONGOSHOOMARVELISHLYWONDERPIPICAL!

...Şi, deodată, poliţistul înţelese despre ce vorbea Philippa.

— Sfinte Sisoe! exclamă el. Chiar eşti un djinn.

— Mi-aţi salvat viaţa, zise Philippa. Vă sunt datoare. Şi, chiar dacă aţi fost un pic ticălos, dacă nu vă supăraţi că v-o spun, sunt obligată să vă acord îndeplinirea a trei dorinţe. Sau, ca să respectăm adevărul, două, din moment ce v-aţi exprimat deja una. Numai că trebuie să aveţi grijă acum. Cu o gură slobodă ca a dumneavoastră, ar fi foarte uşor să călcaţi în strâchini şi să le irosiţi pe celelalte două, „dorindu-vă" să ştiţi ce trebuie să faceţi. Credeţi-mă, am mai văzut întâmplându-se de-astea.

Poliţistul îşi scoase cascheta şi se scărpină în creştet.

— Ai dreptate, zise el. Sunt un ticălos. Mi-aş fi dorit să nu fiu aşa, dar ce pot să fac? Asta se trage din faptul că am de-a face cu o grămadă de alţi ticăloşi. Uneori, meseria asta scoate la iveală tot ceea ce e mai rău din mine.

— N-o să mai fie aşa, zise Philippa şi, murmurându-şi cuvântul de concentrare, îi îndeplini dorinţa poliţistului.

Imediat, chipul lui căpătă un aspect mai puţin asemănător cu o cărămidă, ceva mai puţin pătrăţos, ceva mai puţin roşu şi ceva mai puţin dur. Izbuti chiar să schiţeze un zâmbet, lucru pe care muşchii feţei sale nu-l mai realizaseră în atâţia ani de proastă dispoziţie, în serviciul de poliţist.

— Două s-au dus, mai e una, anunţă Philippa.

— Hei! exclamă poliţistul. Ştii ceva? Chiar mă simt un pic diferit. De parcă n-aş fi un tip chiar atât de rău, la urma urmei.

— Pentru că nici nu sunteţi, îi confirmă Philippa. Sunteţi un tip bun. Un tip foarte cumsecade. Probabil că, în adâncul sufletului dumneavoastră, aţi fost întotdeauna tipul ăsta bun. Pot să v-o garantez, căci n-a fost nevoie de prea multă putere ca să-l scot la iveală.

Poliţistul o mângâie cu afecţiune pe Daisy, iapa sa. Nu se purtase mereu la fel de drăguţ cu Daisy. Fuseseră ocazii când o călărise puţin cam brutal. Şi abia acum îşi aminti el de ce ajunsese, în primul rând, poliţist călare. Pentru că iubea caii. Şi nu doar caii. Iubea toate animalele. Numai gândul la cât de mult iubea animalele îi aduse o lacrimă în colţul ochiului.

— Ştii ceva, fetiţo? zise el, lăsând să-i scape un oftat puternic. Urăsc felul în care oamenii maltratează fiinţele vii. Făcu un semn cu capul către meniul afişat în vitrina restaurantului în faţa căruia se aflau încă. Adică, numai uită-te şi tu ce chestii mănâncă oamenii în oraşul ăsta! Unele dintre ele înseamnă atât de multă cruzime împotriva animalelor.

În timp ce vorbea, lacrimile începură să şiroiască pe faţa lui grăsună.

— Vrei să ştii care mi-e cea de-a treia dorinţă? Îmi doresc ca nimeni din New York să nu mai poată mânca *pâté de foie gras*. Asta-mi doresc. Ca nimeni să nu mai poată mânca *pâté de foie gras*.

Philippa aruncă o privire spre meniu, văzu că scria acolo şi *pâté de foie gras* printre *hors d'oeuvres* — ceea ce înseamnă aperitive, pe franţuzeşte — şi se gândi preţ de o clipă cum ar putea să-i îndeplinească dorinţa altruistă, de iubitor de animale, a poliţistului. Ea habar n-avea cât de mulţi oameni din Manhattan se dădeau în vânt după *pâté de foie gras*. Mai mult decât atât, chiar simţindu-se atât de puternică pe cât se simţea în prezent, n-avea idee c-ar fi putut să afecteze gusturile a sute, poate chiar a mii de newyorkezi. Dar îndeplinirea unei dorinţe era îndeplinirea unei dorinţe. Aşa că se hotărî să-i îndeplinească poliţistului cea de-a treia şi ultima dorinţă în cel mai simplu şi direct mod posibil: făcând să dispară pur şi simplu întregul stoc de *pâté de foie gras* al oraşului. În consecinţă, la câteva secunde după ce ea îşi pronunţă cuvântul de concentrare, nu mai exista nicio fărâmă de *pâté de foie gras* în New York şi nici măcar nu se pomenea despre un loc în care s-ar putea găsi aşa ceva.

— Iată, zise ea triumfătoare, ciocănind în vitrină, în dreptul meniului. Exact cum aţi cerut. S-a dus. Nimeni nu mai poate să mănânce *pâté de foie gras* în New York. Mulţumit?

Poliţistul dădu din cap.

— Mda, zise el. Îţi mulţumesc mult, fetiţo.

— Nu, eu vă mulţumesc, replică ea, pentru că mi-aţi salvat viaţa.

— Să ai grijă, de-acum.

Şi apoi, cu un zâmbet larg pe faţă, poliţistul încălecă pe iapa lui şi porni spre parc.

Philippa simţi că a săvârşit o faptă bună. Dar, în loc să se felicite pentru faptul că ajutase pe cineva să devină un om mai bun, mai bine şi-ar fi amintit, totuşi, că orice utilizare a puterilor de djinn în lumea oamenilor obişnuiţi are efecte hazardate şi imprevizibile, chiar şi atunci când aceste puteri sunt folosite pentru ceva cu totul nevinovat în aparenţă, cum ar fi salvarea ficaţilor câtorva gâşte franţuzeşti — fiindcă din aşa ceva se face *pâte de foie gras*, din ficat de gâscă îngrăşată. Şi, dacă djinnii se arată uneori reticenţi când e vorba să le îndeplinească oamenilor de rând trei dorinţe, n-o fac din pricină că ar fi meschini sau zgârciţi, ci pentru că au învăţat că îndeplinirea dorinţelor fiinţelor omeneşti are consecinţe nevăzute şi neprevăzute. Chiar şi în cazul dorinţelor exprimate cu bune intenţii.

Acesta este un aspect al vieţii care-i ia unui tânăr djinn cel mai mult timp până să-l înveţe. Uneori, lecţia este, de asemenea, dură. Aşa cum îi plăcea domnului Rakshasas să spună: „Să-ţi pui o dorinţă e ca şi cum ai aprinde un foc. E normal să te gândeşti că fumul ar putea să-l facă pe un altul să tuşească."

Există un vechi cântecel pentru copii care explică felul în care lucrurile mărunte pot avea consecinţe de mari proporţii. Sună cam aşa:

Din lipsa unui cui, potcoava se pierdu.
Potcoava fiind lipsă, şi calul se pierdu.
Lipsindu-i calul, călăreţul se pierdu.
Lipsind un călăreţ, războiul se pierdu.
Pierzându-se războiul, regatul se pierdu.
Şi totul numai fiindcă un cui la locul lui nu fu.

În cazul de faţă, din cauza dorinţei pe care Philippa i-o îndeplini poliţistului, se porni un întreg lanţ de evenimente, unul conducând rapid la altul. Probabil că a fost mai bine că Philippa n-a făcut niciodată legătura dintre îngrozitoarele întâmplări din lume şi cea de-a treia dorinţă îndeplinită acelui poliţist din New York.

Djinnii au un nume pentru acest gen de ghinion: *kismet*, care vine din persanul *qismat*. Potrivit *Legilor prescurtate ale Bagdadului*, înseamnă „ceea ce e menit".

Ajunsă cu bine din nou acasă, Philippa deschise televizorul şi încercă să se relaxeze. Dar nu putu să nu observe că multe dintre emisiunile ei preferate de televiziune fuseseră scoase din program. Conform ştirilor televizate, aceasta se întâmplase din cauza unei companii de televiziune cu sediul în Las Vegas, numită LZ Kid TV, care cumpărase printr-o campanie agresivă toate emisiunile de televiziune cotate drept cele mai bune, depozitând pur şi simplu casetele într-o pivniţă, acolo unde nimeni nu putea să le vadă.

— E cel mai bun loc pentru ele, dacă e să mă întrebi pe mine, zise domnul Groanin. Unele dintre emisiunile astea pe care le urmăriţi la televizor, voi, copiii, sunt porcării. Îţi zic eu, unele dintre emisiunile astea care par să-ţi placă atât de mult sunt doar porcării.

Philippa închise televizorul.

— Bine, atunci, hai pe afară, zise ea.

— Şi cum rămâne cu tatăl tău? întrebă Groanin, care nu era dispus să iasă nicăieri prin Manhattan.

— O să aibă Doc grijă de el. Deja se simte mai bine.

— E un miracol ce poate face femeia aia, comentă Groanin, căruia îi plăcea de Marion Morrison mai mult decât ar fi recunoscut vreodată faţă de Philippa.

— Ştiu, zise ea. Hai să mergem la Muzeul Metropolitan. Au un exemplar din faimoasele statui ale războinicilor de teracotă, împrumutat din China. Mi-am propus de mai mult timp să mă duc s-o văd. În plus, Metul e plin de lucruri super. O să-ţi placă.

— Mă îndoiesc, mârâi Groanin, întinzându-se să-şi ia haina. Dacă-ţi aminteşti, domnişoară, am avut odată o experienţă neplăcută într-un muzeu. Un tigru mi-a mâncat braţul. Totuşi, o să mă las pradă*, dacă aşa vrei tu.

Muzeul Metropolitan, de pe Fifth Avenue, se afla la câteva străzi distanţă de casa familiei Gaunt, de pe strada 77 Est. Din faţă, arata ca un fel de templu de dimensiuni gigantice, cu coloane înalte şi o scară largă cât un teren de fotbal. Numai că muzeul era închis, din cauza unei greve de 24 de ore declarate de personalul administrativ, iar treptele erau înţesate de oameni purtând pancarte şi strigând ceva din răsputeri. Philippa şi domnul Groanin stătură câteva clipe să citească pancartele, pe care erau înscrise sloganuri ca: MUZEUL METROPOLITAN AL GROAZEI, NU INTRAŢI ÎN GALERIILE FANTOMĂ, METSTRIGOI şi VIZITATORI DE NOAPTE ÎNSEAMNĂ INTERZIS VIZITATORILOR.

O conversaţie de câteva minute cu unul dintre angajaţi le dezvălui faptul că îngrijitorii se aflau în grevă, deoarece, zicea el, Metropolitanul era bântuit. Câţiva dintre ei povestiseră că văzuseră şi auziseră strigoi în Aripa Sackler, precum şi în Galeriile de artă chineză, de la etajul al doilea.

— Eu aş spune că vor doar mai mulţi bani, zise Groanin, în timp ce se întorcea acasă, împreună cu Philippa. Părerea mea e că unul dintre băieţii ăia care lucrează la Met a citit asta.

---

* Joc de cuvinte, expresia folosită fiind *I'm game*, care poate fi interpretată şi ca „intru în joc", dar şi ca „sunt vânat" sau „sunt infirm".

Şi îi arătă fetei un exemplar din *Daily Telegraph*, din ziua precedentă, atrăgându-i atenţia asupra unui titlu de pe prima pagină care anunţa: FANTOMELE BÂNTUIE BRITISH MUSEUM.

— E foarte probabil să fi citit cineva asta şi să se fi gândit că sună ca o modalitate bună de a obţine un salariu mai mare.

Philippa citi din mers articolul din ziarul lui Groanin.

— Nu sunt sigură, zise ea. Treaba asta are o semnificaţie, dar nu ştiu precis care.

Ajungând acasă, Philippa şi Groanin descoperiră că John şi cu Nimrod se întorseseră din Las Vegas. Erau în bibliotecă, stând la taifas cu domnul Rakshasas şi povestind despre tot ce făcuseră la Hotelul Winter Palace.

— Prin urmare, acum ce se întâmplă? întrebă Philippa, după ce fratele şi unchiul ei îşi încheiară explicaţiile cu privire la lipsa lor de succes. Am irosit două zile încercând să-l aducem pe Dybbuk de partea noastră.

— Încă nu-i totul pierdut, zise Nimrod. Însoţit de domnul Rakshasas, pentru care lumea eterică e mai confortabilă, la vârsta lui, unul dintre voi, copii, va trebui să se ducă după Faustina, în locul lui Dybbuk.

John se uită la Philippa.

— Aminteşte-mi, te rog, îi ceru el, ce înseamnă mai exact lumea eterică?

— Lumea spiritelor, John, îi răspunse domnul Rakshasas. Lumea stafiilor, a fantomelor şi a nălucilor din aceeaşi categorie.

— A, lumea *aia*.

John se înfioră, tulburat. Lui nu-i plăceau stafiile, iar întâlnirea cu stafia faraonului Akhnaton nu avusese darul

să-i schimbe părerea despre ele. Stafiile erau înspăimântătoare. Mai ales cele care umblau prin locurile bântuite şi-i speriau pe oameni.

Philippa, căreia stafiile îi plăceau şi mai puţin decât fratelui său, tocmai se pregătea să se ofere totuşi voluntar, când interveni Groanin.

— Lumea spiritelor poate fi înspăimântătoare, chiar dacă eşti djinn. Mai ales atunci când nu poţi, de fapt, să te bazezi pe folosirea propriilor puteri de djinn.

Urmă o lungă tăcere.

— Am spus eu asta? întrebă Nimrod. Nu, probabil că n-am făcut-o. Puterile de djinn sunt drastic limitate în lumea eterică. A, poţi să faci câte ceva, dar puţin. Să iei pe cineva în stăpânire, să zornăi un lanţ, să deschizi o uşă — nu că ai avea nevoie, fireşte. Dar cuvântul de concentrare nu-ţi foloseşte la nimic, din păcate.

— Putem pătrunde în lumea spiritelor numai ca spirite, adăugă domnul Rakshasas. Dar puterile de djinn nu fac parte din acea lume.

— Mai pe şleau, nu poţi să-ţi pui mintea cu materia, acolo unde nu există materie, preciză Nimrod. Dar, într-un fel, se pot obţine mai multe. Veţi descoperi că timpul se mişcă mult mai încet în lumea spirituală.

Preţ de câteva clipe, niciunul dintre copii nu scoase o vorbă. Dar, în cele din urmă, simţind teama mai mare faţă de stafii a surorii sale, John luă cuvântul.

— Cred c-ar fi mai bine să mă duc eu, zise el.

— Bun băiat, îl lăudă domnul Rakshasas. Sigur, e adevărat ceea ce se spune: atunci când te temi să auzi un lucru, mai bine îl spui tu însuţi primul. Dar vom avea grijă unul de celălalt, socotesc eu.

— Foarte bine, atunci, zise Nimrod şi continuă. Tu, Philippa, ne vei însoţi pe mine şi pe Groanin la Londra, unde vom încerca să găsim trupul Faustinei şi să-l aducem aici, ca să-l reunim cu spiritul ei.

— Stai un pic, îl întrerupse Philippa. Am crezut c-ai spus că *ştii* unde îi e trupul. Ai spus că e într-o clinică particulară pentru djinni.

— Aşa am spus, recunoscu Nimrod. Dar nu e aşa. Se pare că a fost un soi de greşeală de înregistrare. E ceva destul de obişnuit în spitalele britanice. Crede-mă, încurcă deseori pacienţii, ca şi trupurile, să nu mai vorbim despre organele oamenilor. Se pare că ambulanţa a uitat s-o ia. Prin urmare, e posibil ca trupul să fie tot acolo unde l-a lăsat Faustina. La Madame Tussaud.

— În Muzeul figurilor de ceară? întrebă Groanin.

— Exact.

— Uhh, se cutremură majordomul. Nu-mi place cum sună asta. Expoziţiile cu figurile de ceară sunt locuri înspăimântătoare. Cu stafii şi chestii de-astea. Poate chiar mai rele de-atât. Când eram flăcău, cei de la Tussaud te plăteau cu douăzeci de lire sterline dacă îndrăzneai să-ţi petreci noaptea în Camera Ororilor. Cei care-au încercat şi-au ieşit din minţi sau li s-a albit părul din cauza groazei simţite acolo.

— Mulţumesc, Groanin, zise aspru Nimrod. E suficient.

— Mai e un lucru pe care nu-l înţeleg, interveni Philippa. Dacă John se duce în lumea spirituală s-o caute pe Faustina, eu cum aş putea să merg la Londra cu voi? Cum rămâne cu tata? N-ar trebui să rămânem în apropierea lui, ca să contracarăm efectele vrăjii de legare Matusalem a mamei?

— E foarte simplu, îi răspunse Nimrod. O să-i dai lui John toate puterile tale. Iar el o să-şi lase trupul aici, acasă. O să aibă nevoie doar de o mică parte din puterile de djinn, cât să iasă din trup. Restul va rămâne aici, lângă tatăl vostru. Asta va contracara vraja de legare, cum spuneai tu.

Philippa făcu o faţă lungă.

— Vrei să spui că acuma trebuie să-i suflu eu lui în ureche?

— Mă tem că da, confirmă Nimrod.

— Să nu crezi că eu de-abia aştept, zise John. Mai degrabă m-aş întâlni cu stafia lui Akhnaton, decât să te las să-mi simţi gustul urechii, surioară.

— Gata, gata, îi potoli domnul Rakshasas. N-au nimic nou a spune cei care-şi vorbesc de rău propriile rude.

— Bine, frăţioare, îmi cer scuze, cedă Philippa. Uite, îţi sunt chiar recunoscătoare pentru faptul că te duci tu în lumea spirituală, în locul meu. Şi mă gândeam că n-o să trebuiască să baţi tot drumul până la Cairo, ca să pătrunzi în lumea eterică prin portalul unui templu egiptean. Poţi s-o faci chiar de-aici, din New York. De la Met. Au un templu acolo. Templul din Dendur.

— Pe lampa mea! exclamă Nimrod. Sigur că da. E unicul templu egiptean aflat în emisfera vestică. Un dar primit de Statele Unite de la poporul egiptean, în 1965.

— Numai că muzeul e închis în clipa de faţă, adăugă Philippa. Domnul Groanin şi cu mine am încercat să mergem acolo astăzi, ceva mai devreme.

— Închis?

— Personalul administrativ al muzeului e în grevă, explică ea. Pentru că, spun ei, clădirea ar fi bântuită. Tipul cu care am vorbit susţine că activitatea fantomelor pare să fie

localizată în Aripa Sackler şi în Galeriile de artă chinezească de la etajul al doilea.

— Acelaşi lucru pare să se fi întâmplat la Londra, domnule, adăugă Groanin, arătându-i ziarul lui Nimrod. Şi la Paris, şi la Berlin...

— Interesant, rosti gânditor Nimrod. Poate că John şi domnul Rakshasas vor afla mai multe când vor ajunge în Aripa Sackler.

— În Aripa Sackler? repetă John.

— Acolo se află Templul din Dendur, îi explică Philippa. La Met.

— Când pornim? mai întrebă John.

— Acum, desigur, îi răspunse Nimrod.

— Aşa-i, întări domnul Rakshasas. Nu-i moment mai bun decât cel prezent. Afară de cazul în care eşti mort.

John înghiţi în sec.

— O să întâlnim oameni morţi adevăraţi, în lumea spiritelor?

— Nu ca atare, nu, zise domnul Rakshasas. Morţii li se par suficient de adevăraţi celor ca ei, în lumea spiritelor. Dar ei nu sunt oameni. Nu mai sunt. Iată de ce nici nu spun poveşti*. Cu siguranţă, ai mai multe de învăţat dintr-o expediţie în cimitir.

---

* Parafrazare a titlului unui roman celebru, al scriitorului britanic Ernest William Hornung (1866–1921), *Dead Men Tell No Tales* (*Morţii nu spun poveşti*), publicat pentru prima dată în 1897.

CAPITOLUL 5

KA-UL SLUJITOR AL TEMPLULUI DIN DENDUR

Philippa îi restitui puterile lui John şi, în acelaşi timp, îi transferă propriile puteri, suflându-i în ureche.

Apoi, John îşi luă rămas-bun de la ea, de la Nimrod şi de la Groanin, după care, însoţit de domnul Rakshasas, se duse în camera lui, îşi întinse trupul pe pat şi, lăsându-şi aproape toate puterile în interiorul trupului, se pregăti să-şi înalţe spiritul spre tavan.

Pentru o clipă, se simţi de parcă ar fi crescut mai înalt, mult mai înalt, numai că atunci când privi în jos se pomeni holbându-se la un băiat înăltuţ, arătos, brunet, pe care cu greu putu să-l recunoască. Pentru o clipă, crezu că era Dybbuk. Şi mai trecu o fracţiune de secundă până să-şi dea seama, tresărind, că de fapt se privea pe el însuşi.

— Fără îndoială, te descurci de minune, auzi spunând o voce de lângă el.

Era domnul Rakshasas, fireşte, pe care nu putea să-l vadă, dar, fapt destul de ciudat, al cărui miros putea să-l simtă destul de desluşit. Trupul bătrânului djinn era acum aşezat pe fotoliul preferat al lui John.

— Ai vrea să ne ţinem de mână sau crezi că eşti destul de mare încât să încerci şi fără?

— Cred c-o să încerc fără, îi răspunse John, căruia nu-i plăcea să se ţină de mână cu nimeni.

— În cea mai mare parte a timpului, o să fim invizibili, îl informă blajinul bătrân. Dar, dacă ne rătăcim, să stai undeva unde e mai rece, ca să te pot zări un pic şi să vin după tine. Numai străduieşte-te să n-o faci undeva unde mai sunt oameni, altminteri or să creadă că eşti o stafie.

— OK.

— Dacă începi să intri în panică la ideea că eşti un spirit liber sau simţi că te apucă răul astral, atunci nu trebuie decât să te strecori în trupul unui mundan, timp de cinci minute, şi să te odihneşti. Cu siguranţă, asta o să-i ofere persoanei în cauză un moment drăguţ de *déjà vu*, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

— Ce-i ăla un moment de *déjà vu*?

— Atunci când cineva îşi închipuie c-a mai făcut cândva un lucru pe care, de fapt, îl face pentru prima dată.

— Înţeleg.

— Dar numai în lumea fizică ne vom simţi ca nişte stafii. Din clipa în care vom intra prin portal, ni se va părea că suntem din nou reali. Eu voi putea să te văd, iar tu vei putea să mă vezi. Ca să nu mai punem la socoteală şi celelalte spirite pe care le-am putea întâlni pe drum.

— Tocmai asta mă îngrijorează.

Porniră plutind pe scară în jos, ieşiră pe uşa din faţă a casei — fără s-o deschidă, desigur — şi se îndreptară spre Central Park. La propunerea domnului Rakshasas, zburau la vreo trei metri deasupra solului, ca să nu trebuiască să treacă prin oameni. În plus, aşa le era mai uşor şi să traverseze.

Pe Fifth Avenue, cotiră la dreapta şi plutiră mai departe spre Muzeul Metropolitan, unde angajaţii grevişti încă mai

erau adunaţi pe trepte. John avea senzaţia că domnul Rakshasas se mişca mult mai uşor ca spirit, decât ca trup. Şi mult mai repede, de asemenea. Nu putea să-şi dea seama cu cât mai repede, până când, urcând treptele, zări câţiva angajaţi îngroziţi, arătând spre uşile de sticlă de la intrarea din strada 81. Ajungând el însuşi la acea intrare, zări şi el ceea ce îi speriase pe ei: conturul şters al siluetei domnului Rakshasas, plutind, fantomatic, deasupra imensei întinderi a pardoselii din marmură. John ghici ce se întâmplase. Afară, era o vreme călduroasă şi, cu toate că muzeul era închis vizitatorilor, instalaţiile de aer condiţionat funcţionau. Prin urmare, aerul mai rece din interiorul muzeului făcuse ca domnul Rakshasas să devină aproape vizibil.

— Aduceţi echipa aia de televiziune aici, ţipă unul dintre grevişti. E o stafie care se îndreaptă spre biroul personalului!

John privi cum, fără să-şi dea seama de agitaţia pe care o provocase, domnul Rakshasas dispare dincolo de biroul personalului, îndreptându-se către nord, spre Galeriile egiptene şi spre Aripa Sackler. Şi, dorind să evite riscul de a fi filmat de echipele de televiziune, care-şi îndreptau acum camerele spre uşile de sticlă — era convins că tocmai rataseră ocazia de a-l filma pe domnul Rakshasas — John se hotărî să caute o altă intrare în Met.

Plutind pe deasupra capetelor oamenilor, care acum se zgâiau prin uşi, în speranţa că vor vedea o stafie adevărată, John ocoli muzeul până pe latura opusă şi pătrunse pe o fereastră înaltă, deschisă, de la primul etaj. Odată ajuns în muzeu, pluti prin Galeriile de artă chinezească şi tocmai se pregătea coboare spre Aripa Sackler, când observă că una dintre vitrinele muzeului fusese spartă, iar exponatul, scos. Cuprins de curiozitate, se opri pentru o clipă, să citească

plăcuţa explicativă, constatând că o nepreţuită colecţie de piese de jad, expusă acolo, fusese furată, din câte se părea. Asta îl făcu pe John să se întrebe dacă furtul are cumva vreo legătură cu stafiile care se presupunea c-ar fi bântuit muzeul. Dar acum, nimic din toate acestea nu mai părea important. Trebuia să-l prindă din urmă pe domnul Rakshasas.

La etajul de dedesubt, găsi Aripa Sackler a muzeului şi un mic templu din gresie, deloc deosebit de cele pe care le văzuse John în Egipt. Cu excepţia faptului că templul acesta se afla într-un enorm salon modern, înconjurat de un mic lac cu apă. O privire aruncată asupra informaţiilor înscrise pe peretele salonului confirmă ceea ce bănuia John. Acesta era Templul din Dendur.

Închipuindu-şi că domnul Rakshasas trebuie să fi ajuns deja acolo, John îl strigă cu voce tare.

— Domnule Rakshasas? zise el. Sunt eu, John. Unde sunteţi?

Spre surprinderea lui, nu primi niciun răspuns. John strigă din nou şi, plasându-se aproape imediat deasupra unui aparat de aer condiţionat din podea, făcu astfel încât să devină mai puţin invizibil. I se părea curios să se vadă pe sine astfel: era acolo şi, totuşi, nu era. Ca o imagine reflectată pe suprafaţa unei ape.

— Domnule Rakshasas? zise el, ceva mai tare, de data aceasta. Aici sunt.

— Taci, John, taci, şopti domnul Rakshasas.

Printr-un gest instinctiv, John privi în jur şi văzu... nimic. Simţi cum domnul Rakshasas îl trage de lângă aparatul de aer condiţionat, apoi îşi zări propriul trup dispărând, pe măsură ce spiritul i se încălzea la loc.

— Ce este? şopti spre silueta pe care acum putea s-o simtă, dar nu s-o şi vadă lângă el.

— Nu ştiu sigur, îi răspunse, tot în şoaptă, domnul Rakshasas. Dar gândesc că e ceva ciudat, asta-i clar. Şşt! Priveşte. Priveşte colo, John.

Prin uşa dinspre sud a Aripii Sackler, apăru o siluetă stranie, de vreo doi metri înălţime, purtând o robă cenuşie, lungă până la genunchi, o armură „solz de peşte", o mică bărbiţă şi o complicată coafură cu creastă, trăgând după ea o spadă lungă. Era un bărbat, şi totuşi nu un bărbat, fiindcă griul strălucitor al chipului lipsit de expresie al siluetei, precum şi felul în care ochii săi goi rămâneau complet nemişcaţi, îl făcură pe John să creadă că era doar imaginea unei fiinţe omeneşti. Mişcările siluetei abia dacă păreau normale, la rândul lor, pentru că erau smucite, ca şi cum n-ar fi avut obişnuinţa mersului sau a legănării braţelor sale puternice, astfel încât semăna cu un tip foarte vechi de robot. De aceea, John s-ar fi putut aştepta să audă zgomot de paşi pe podeaua lustruită din marmură; cu toate acestea, bărbatul cu aspect ciudat se deplasa destul de în linişte, aproape de parcă nici n-ar fi fost acolo. Silueta păşi direct dincolo de pragul retras în dreptul căruia stăteau John şi domnul Rakshasas, şi un puternic miros de pământ mucegăit le sfredeli nările invizibile, ca şi cum ar fi întâlnit ceva care fusese îngropat de foarte multă vreme.

— Ce este? şopti John.

Creatura se opri şi privi fix, ca şi cum ar fi vrut să caute locul din care venea zgomotul. Era clar că nu avea nicio problemă cu auzul, iar John se întrebă ce-ar fi fost în stare să facă, mânuind spada, în cazul în care i-ar fi văzut. Aşteptă aşa timp de aproape un minut, privind atent, dar fără să-i

vadă cu ciudat de goii săi ochi, înainte de a-şi relua drumul cu încetineală, până când ajunse la peretele muzeului, unde se opri, dispărând apoi după colţ.

— Orice-ar fi fost, zise John, nu cred că avea gânduri prietenoase, ce ziceţi?

— Nici eu, răspunse domnul Rakshasas.

Răcindu-se din nou, deveniră mai vizibili.

— Aici, se auzi o voce.

Privind de-a lungul giganticei săli, zăriră o altă siluetă, făcându-le semn din pragul Templului din Dendur. Numai că aceasta nu putea să arate mai diferit faţă de înspăimântătoarea creatură pe care tocmai o văzuseră şi purta costumaţia unui gentilom din epoca victoriană*.

— Repede, strigă el. Înainte să se-ntoarcă iar.

John şi cu domnul Rakshasas traversară sala către Templu şi, imediat după ce păşiră printre cele două coloane ale portalului, îşi recăpătară aparenţele fizice. John scoase un suspin de uşurare, mulţumit să-şi vadă trupul reîntors, sau cel puţin forma acestuia. Chiar dacă era în alb şi negru, în loc să fie în culori.

— Ei bine, e altă treabă, zise el. Să fii invizibil e un lucru mult mai greu decât pare. Înţelegeţi ce vreau să spun. Dar de ce suntem doar în alb şi negru?

— Pentru că doar lumea vie e în culori, îi răspunse domnul Rakshasas. Culoarea e cea care face ca viaţa să merite trăită, gândesc eu.

— Pare logic, aş zice, fu de acord John.

Domnul Rakshasas arătă spre câteva dintre sculpturile de pe zidurile Templului. Ankh-ul — simbolul vieţii — mugurii

* Perioada istorică dintre 1837 şi 1901, anii domniei reginei Victoria a Marii Britanii.

de lotus legaţi cu papirus, precum şi diversele hieroglife, care-i descriau pe zeii lumii de apoi, odinioară veneraţi aici: Isis, Osiris şi fiul lor, Horus.

— Am ajuns, rosti el, cu simplitate. Aici este poarta către lumea spiritelor. Ei, dar unde-a dispărut omul acela? Cel care ne-a strigat.

— Aici, domnilor, zise o voce şi, printr-o uşă falsă a templului, păşi un omuleţ dolofan, chel, cu dinţii butucănoşi şi stricaţi, cu o voce chiţăită, străină, purtând un costum alb, destul de murdar.

— Leo Politi, la dispoziţia dumneavoastră, domnilor, se prezentă, făcând o plecăciune. Sunt Ka-ul slujitor al acestui templu.

— Ce? se miră John.

— Oricare templu antic egiptean îşi are un Ka slujitor, îi explică domnul Rakshasas. În lumea morţilor, el era răspunzător cu slujirea spiritelor — numite Ka — ale celor care au pătruns în acest templu. Dar e lucru sigur că n-am mai auzit niciodată de vreun italian care să facă asta. Şi mult mai sigur de niciunul care, după aspectul cămăşii şi al cravatei, n-a murit decât de o clipită.

— Sunt grec, de fapt, îl corectă Leo. Din Cipru. Dar aveţi dreptate în cealaltă privinţă, domnilor. Nu sunt mort decât din 1872.

John fu un pic surprins la vederea omuleţului. Leo Politi nu prea arăta a strigoi, dar asta era.

— Dacă nu vă supăraţi că vă întreb, începu domnul Rakshasas. Cum se poate ca o persoană care a murit acum mai puţin de o sută cincizeci de ani să fie Ka-ul slujitor al unui templu egiptean vechi de două milenii?

— M-am dus în Egipt, să negociez un contract de furnizare a delicateselor turceşti către familia regală

egipteană, le explică Leo. În ziua mea liberă, am fost să vizitez Templul acesta şi, într-o clipă de plictiseală, ca şi alţii înaintea mea, mi-am scrijelit numele pe perete. Iată-l. Vedeţi?

Leo le arătă locul de pe zidul templului în care numele POLITI era încă destul de vizibil.

— Dar, făcând asta, am şters hieroglifele unui important preot egiptean, care fusese precedentul Ka slujitor al acestui templu. Astfel, m-am condamnat pe mine însumi să-i fiu înlocuitor pe veşnicie. Curând după asta, am fost muşcat de un ţânţar, am murit şi, apoi, m-am pomenit aici. De atunci, am tot fost în templu. Cât era încă în Egipt, n-o duceam atât de rău. Dar, de când templul le-a fost dăruit americanilor, totul a devenit mult prea liniştit. N-au mai fost morţi pe care să-i călăuzesc. Numai turişti. Voi sunteţi primii mei morţi noi, după ani de zile. Spuneţi-mi, domnilor, aţi murit de multă vreme?

John se încruntă.

— Cine-a spus că am fi...?

— Nu de mult, interveni domnul Rakshasas, întrerupându-l pe John şi fulgerându-l cu o privire menită să-l convingă că trebuie să-ţi ţină gura în legătură cu acest subiect. Dar, spune-ne, Leo, care-i povestea cu individul cu spadă?

— Cred că poate o fi un exponat, zise Leo. Dar nu sunt sigur. Mărşăluieşte de colo-colo, după cum vedeţi, domnilor. Aţi face mai bine să vă asiguraţi că nu vă vede. Nu e prea prietenos. Cred că ăsta îi este rostul: să-i înfricoşeze pe angajaţi. De când a sosit, întregul muzeu a fost cuprins de haos. Acum, muzeul are o sumedenie de strigoi.

— Strigoi? se miră domnul Rakshasas.

— În muzeu, da, domnilor, confirmă Leo. Noaptea, mai ales, sunt foarte zgomotoşi.

— Asta explică de ce fac grevă tipii de afară, zise John.

— E adevărat, domnilor, continuă Leo. Strigoii aceştia i-au pus pe fugă pe toţi grăsanii ăia de angajaţi.

— Dar ce a provocat una ca asta? vru să ştie domnul Rakshasas. De unde au venit strigoii aceştia, Leo?

— Nu ştiu cu certitudine, domnule, zise Leo. Dar cred că din interiorul tipului cu spadă.

— Din interiorul lui? repetă domnul Rakshasas. Ce lucru extraordinar!

— Şşt, iată-l că vine iar. Dacă vă vede, trebuie să fugiţi amândoi. Pentru mine să nu vă faceţi griji. O să mă lase-n pace. Din cauza blestemului Ka-ului slujitor, sunt obligat să rămân aici, fie că-mi place, fie că nu.

Leo îi împinse pe John şi pe domnul Rakshasas spre uşa falsă, astfel încât creatura cu spadă să nu-i observe. La fel ca şi înainte, se mişca încet, fără zgomot, precum un soi de automat.

— Hainele pe care le poartă, observă John, şi toată armura aia... Mie nu mi se pare prea egiptean.

Ca şi mai înainte, strania apariţie se opri în faţa zidului nordic al Aripii Sackler, apoi se întoarse brusc şi-şi continuă marşul după colţ.

Leo lăsă să-i scape un oftat de uşurare, ştergându-şi transpiraţia de pe faţa lui rotundă şi netedă, cu o batistă de un alb murdar.

— Gata. S-a dus.

— Ce ni s-ar întâmpla, dacă n-am fugi, Leo? întrebă John.

— Pe cei care se apropie prea mult, pur şi simplu îi absoarbe, îi răspunse Leo. Îi suge. Ca un burete. E adevărat, l-am văzut făcând asta. Am impresia că încearcă să-i absoarbă pe toţi cei pe care i-a eliberat mai devreme.

— Ei, dar de ce-ar face una ca asta? se miră domnul Rakshasas.

— Asta nu pot s-o explic, domnilor, zise Leo. Dar, în ultima vreme, aici au fost multe pe care nu pot să le explic. Mai multe decât în oricare altă perioadă pe care am prins-o de când am devenit Ka-ul slujitor al Templului din Dendur.

— Ca de exemplu? întrebă John.

— Înainte ca strigoii aceştia să-şi facă apariţia în muzeu şi să-i sperie pe toţi aceşti grăsani de angajaţi, cred că a fost un fel de cutremur în lumea spirituală. E cel mai potrivit mod în care l-aş putea descrie.

— Un cutremur?

Leo făcu un semn de încuviinţare.

— Lumea spirituală se cutremură, de cele mai multe ori cu violenţă. După aceea, lucrurile din lumea spirituală au fost foarte liniştite, pentru o vreme. Era de parcă nu s-ar fi aflat nimeni aici. Şi atunci, a sosit omul cu spada, iar bântuirile au început. Ca să fiu cinstit cu dumneavoastră, domnilor, atunci când au început să se întâmple, m-am simţit un pic uşurat la gândul că nu mai eram singur. Că mai existau, cu adevărat, şi alte spirite prin preajmă. Până în clipa aceea, începusem să cred că eram singurul spirit rămas pe-aici. Iar asta mă înspăimânta.

— Pot să-mi închipui, zise John.

— Şi-acum, domnilor, continuă Leo, unde aţi vrea să vă călăuzesc? Spre Lumea de Jos? Spre Purgatoriu? Sau v-aţi pus în minte să bântuiţi, dumneavoastră înşivă, pe cineva? O rudă nerecunoscătoare? Un şef urâcios? O soţie necredincioasă? În acest caz, vă pot îndruma direct spre casele lor. Eu însumi cred că aş fi încântat să bântui pe cineva.

— Am vrea să mergem pe insula Bannermann, zise John. Pe râul Hudson, imediat la nord de-aici, în partea superioară a statului New York. O ştii?

— Din fericire, nu există aproape nimic despre care să nu ştiu, îi răspunse Leo. Unul dintre cele câteva avantaje ale faptului de a fi mort este acela că, dintr-odată, pari să ştii totul. Bine, poate că nu chiar totul. Dar, oricum, mult mai multe decât ştiai înainte. Fireşte, asta e ceea ce face să fie atât de simplu ca oamenii vii să fie înşelaţi de spiritele răutăcioase, în şedinţele de spiritism şi chestiile de genul ăsta.

— Aşa-i, e destul de corect, cu siguranţă, încuviinţă domnul Rakshasas. Nu ştii niciodată cu cine stai de vorbă, când ţii mâinile întinse pe întuneric.

— Am face mai bine s-o pornim, îi îndemnă Leo. Avem un drum destul de lung în faţă.

Leo împinse uşa falsă, care se dovedi că era o uşă falsă numai pentru lumea reală. Şi, fiind o călăuză experimentată, însemna că avea pregătită şi explicaţia acestui fenomen:

— În lumea spirituală, acesta e unul dintre punctele prin care sufletul unei persoane decedate poate trece, în chip magic, din lumea aceasta în cea de după, rosti el, îndemnându-i să treacă. Acest lucru era bine cunoscut de egipteni, desigur. Totuşi, în ziua de azi nu mai e chiar aşa. Dar fiţi bine veniţi, domnilor! Bine aţi venit în locul pe care egiptenii îl numeau Regatul Vestului! Bine aţi venit în lumea de după!

CAPITOLUL 6
MUZEUL FIGURILOR DE CEARĂ

Un vârtej îi transportă pe Philippa, pe Nimrod şi pe domnul Groanin la Londra, în grădina din spatele casei lui Nimrod, de la numărul 7, de pe Stanhope Terrace, în Kensington.

— Obişnuiam să cred că nu mă voi obişnui niciodată să călătoresc aşa, se văită Groanin, în timp ce descuia uşa bucătăriei, dându-se apoi deoparte, politicos, ca Philippa şi cu Nimrod să intre în spaţioasa casă înaintea lui. Dar n-o mai cred. Zborul cu avionul nu prea mai are farmec, în cazul meu, acum. Să stai la rând la îmbarcare, al dumneavoastră e bagajul ăsta, maşinării cu raze X, scannere biometrice şi Dumnezeu mai ştie câte altele. Sunt prea multe la care să te gândeşti. Am ajuns la concluzia că, pentru un om din lumea asta, cel mai bine e să fie nebun — un nebun frumos.

— Atunci, am impresia că eşti la jumătatea drumului spre a fi un om foarte fericit, îl înţepă Nimrod.

Groanin bombăni ceva în barbă şi plecă să pregătească masa de seară.

— Nimrod, îl mustră Philippa, ai fost grosolan.

— Şi nedrept, poate, acceptă Nimrod. Dar e spre binele lui. Groanin n-a fost în apele lui în ultima vreme. Nu e mulţumit decât atunci când bombăne în legătură cu ceva.

Adineauri a fost prima oară, în zece ani, când Groanin* a zis ceva de bine despre călătoria cu vârtejul.

*

Mâncară câte ceva şi, după ce se întunecă, Groanin aduse Rolls Royce-ul, ca să-i conducă la Madame Tussaud.

În faţa intrării se afla un Rolls Royce chiar mai mare, de un albastru-electric, iar din acesta ieşi un bărbat micuţ, subţire, vânos, cu chipul cel mai criminal pe care-l văzuse vreodată Philippa. Avea o frunte povârnită, cu multe încreţituri, urechile proeminente, cu cercei bătuţi cu diamante, precum şi mai multe tatuaje decât vezi pe o plajă din Ibiza. Omuleţul îşi duse mâna la zuluful de pe frunte, în timp ce se apropia de Nimrod.

— Bună seara, domnule, rosti el, cu un domol accent cockney**.

— Bună seara, Silman, îi răspunse Nimrod. Silman, ea e nepoata mea, Philippa.

— Ce mai faceţi, domnişoară?

— Philippa, el e marele Silman Franco, recent întors pe ţărmurile astea, după o lungă şedere în sudul Spaniei. Şi e foarte bine-venit, de asemenea.

— Sunteţi prea bun, domnule, zise Franco, cu modestie.

— De-a lungul anilor, Silman i-a adus multe servicii valoroase tribului nostru, continuă Nimrod. Face lucruri care, câteodată, dintr-un motiv sau altul, preferăm să nu le facem noi înşine. Spionaj, urmăriri, cotrobăieli prin bagajele altora,

---

* Numele personajului derivă din verbul *to groan*, care înseamnă a se văita, a bombăni.

** Dialect specific locuitorilor din cartierul londonez East End.

recunoaşteri, spargeri, efracţii şi intruziuni, precum şi filaje. Nu există nimic infam, ilegal sau criminal care să fie mai presus de puterile lui.

— Orice ar putea să vă fie de vreun ajutor, domnule Nimrod.

— Silman e un tâlhar cinstit, în care poţi să ai încredere, adăugă Nimrod.

— Toate mulţumirile către dumneavoastră, domnule, rosti Franco, înclinându-se din nou.

— Ai adus-o?

— Da, domnule, am adus-o.

Silman Franco se scotoci în buzunarul jachetei sale din mătase şi scoase de-acolo o cutiuţă mică, din piele tare, cam de mărimea unei cutii cu chibrituri, pe care i-o înmână lui Nimrod.

— Cu ani în urmă, o informă Nimrod pe Philippa, am fost nevoit să-i împlinesc lui Silman trei dorinţe. Una dintre acestea a fost să creez o cheie specială, pentru misiunile lui speciale.

Nimrod deschise cutiuţa şi scoase la iveală un schelet omenesc, nu mai lung decât o agrafă pentru păr şi nu cu mult mai gros. Luă micuţul schelet în palmă, îl strânse în pumn şi suflă asupra lui, ca şi cum ar fi fost o pereche de zaruri micuţe. În clipa în care-şi deschise pumnul, scheletul se ridică în picioare şi se întinse, precum cineva care a dormit multă vreme.

— Deşteptarea, hopa-sus! zise Silman, chicotind. Răsari şi străluceşte, frumuseţe.

— Uhh, făcu Philippa. Ce-i asta?

— Un şperaclu*, îi răspunse Nimrod.

Philippa privi, destul de îngrozită, cum Nimrod îşi întinde mâna spre uşa de la intrarea în muzeul figurilor din ceară, iar

* În original, *skeleton key*, ceea ce, literal, se traduce prin *cheie-schelet*.

scheletul porni să meargă prin palma lui, după care dispăru înăuntru.

— Nici n-ai nevoie să te munceşti cu o încuietoare, dacă-l ai pe omuleţul ăsta remarcabil în buzunar, comentă Nimrod. El face totul pentru tine. Împinge pârghiile, mişcă pârghiile, desface şuruburile.

— Aşa e, domnule Nimrod, confirmă Silman. Nu există nimic pe care să nu-l poată deschide.

Trecură câteva secunde şi Philippa auzi limpede sunetul încuietorii desfăcându-se. O clipă mai târziu, micuţul schelet se căţăra înapoi în cutiuţa sa din piele, iar Silman se strecura pe uşă la fel de iute ca un zăvor uns, să aranjeze sistemul de alarmă. Până să poată rosti Philippa „Misiune Imposibilă", era înapoi, rânjind triumfător.

— Gata, domnule Nimrod, anunţă el.

— Mulţumesc, Silman, zise Nimrod. Dacă nu te superi, aşteaptă-ne aici, pentru eventualitatea în care am mai avea nevoie de dumneata.

Silman îşi atinse din nou moţul din frunte.

— Aveţi dreptate, domnule. O să aştept în maşină.

Aprinzându-şi lanterna, Nimrod porni înainte printre exponatele din ceară, urmat îndeaproape de Philippa şi de Groanin.

Groanin a avut dreptate, se gândi Philippa, plimbându-şi propria lanternă de-a lungul expoziţiei, în timp ce ea şi cu Groanin îl urmau pe Nimrod, prin clădirea întunecată. Era înfricoşător acolo înăuntru, printre statuile din ceară. Oriunde te întorceai, aveai impresia că lumea te priveşte. Pe câţiva îi recunoscu imediat, evident. Preşedintele. Prim-ministrul britanic. Familia regală britanică. Vreo câteva stele de

cinema. Unele dintre aceste păpuşi lucrate în ceară păreau extrem de reale. Dar altele aproape c-o făcură să râdă, de cât de proaste erau. Aproape. Era ceva la aceste sculpturi în ceară, văzute noaptea, care te făcea să-ţi pierzi pofta de râs. Şi, ca de obicei, Groanin fu cel care izbuti să exprime în cuvinte senzaţia de frică de care fusese cuprinsă Philippa, aflându-se într-un astfel de loc după căderea întunericului.

— Se spune că Madame Tussaud şi-a învăţat meşteşugul la Paris, şopti el, fabricând modele după capetele tăiate ale celor ghilotinaţi în timpul Revoluţiei Franceze. Asta e ceva destul de înfricoşător. Dar nu pot să-mi stăpânesc senzaţia că, poate, unele dintre figurile acestea din ceară n-ar fi altceva decât veritabilele cadavre ale oamenilor morţi, îmbrăcate în ceară. Tocmai de-asta sunt atât de asemănătoare cu realitatea, o parte dintre ele. Şi ai observat cum par să te urmărească ochii lor?

— De fapt, am încercat să nu le iau în seamă, mărturisi Philippa. Şi de ce vorbeşti în şoaptă?

— Asta mă întrebam şi eu, zise Nimrod.

— Păi, e ca şi cum ai fi într-o criptă sau într-un cimitir, se explică Groanin. Întotdeauna am fost de părere că e mult mai probabil ca un strigoi să-şi facă apariţia şi să bântuie prin preajma imaginii cuiva, aşa cum era în viaţă, decât în lada cu oase depusă într-un mormânt. Mai ales la câţiva dintre asasinii ăştia de jos, care au fost spânzuraţi sau şi-au făcut singuri felul.

— Ia mai taci, Groanin, îl repezi Nimrod şi, deschizând o uşă, porni înainte de-a lungul unui coridor îngust. O faci pe nepoata mea să devină agitată.

— Nu, sunt bine, zise Philippa, dar îşi grăbi pasul, astfel încât să evite să rămână în urmă, pe întuneric.

— Sunt câteva magazii vechi pe undeva, pe-aici, unde sunt păstrate statuile vechi, le explică Nimrod. Şi într-una dintre acestea şi-a lăsat Faustina trupul, când i s-a desprins spiritul şi l-a posedat pe prim-ministru. Pe raftul numărul treisprezece, din magazia numărul treisprezece, ca să fiu mai precis.

— Număr nenorocos, pentru unii, comentă Groanin.

— Numai că au trecut mai mult de zece ani de când n-am mai fost pe-aici, continuă Nimrod. Şi amintirile mele s-au cam învechit un pic.

Coborâră pe o scară lungă spiralată, într-un subsol adânc şi destul de muced. Nimrod merse până în capătul unui coridor şi deschise o altă uşă.

— A, asta e, cred, zise el şi, măturând cu mâna câteva pânze de păianjen, păşi înăuntru şi aprinse becul.

Philippa aruncă o privire uimită de jur împrejur, prin încăpere. Fotoliul aflat într-un colţ era, poate, singurul lucru normal de-acolo. Se vedeau câteva şiruri de capete, odinioară celebre, ca şi cum Madame Tussaud le-ar fi adunat din coşul de la picioarele unei ghilotine mult mai recente, aflate încă în funcţiune. Câteva rafturi mai spaţioase, puse separat, adăposteau manechinele. Exista şi o cutie pentru mâini, ca şi una pentru ochi.

— Cum o fi putut s-o facă? se întrebă Philippa. Cum o fi putut Faustina să-şi lase trupul într-un loc ca ăsta? Aş fi rămas împietrită numai intrând aici. De ce tocmai aici şi nu altundeva?

— Faustina nu era ca majoritatea femeilor djinn de vârsta ei, o lămuri Nimrod. În timp ce vorbea, el înainta spre fundul magaziei, unde, pe rafturile metalice, zăceau sute de păpuşi. Ea a fost un copil singuratic. Serios. Hărăzit melancoliei. Poate chiar un pic cu sânge-rece. Toate acestea erau

motive excelente pentru ca ea să fie considerată candidatul ideal la demnitatea de Djinn Albastru din Babilon. Pe lângă asta, una dintre statuetele astea vechi este a lui Ronald Reagan. După informaţiile mele, Faustina întotdeauna l-a admirat pe Ronnie ca pe un fel de bunic şi, bănuiesc, s-o fi gândit că ar fi drăguţ să stea pe acelaşi raft cu Reagan, o vreme. Fiindcă în locul ăsta am găsit-o, prima dată când am venit aici.

— Te referi la tipul ăla care a fost cândva preşedinte al Statelor Unite? întrebă Philippa, amintindu-şi acum destul de vag de el.

— Exact, confirmă Nimrod. Şi iată-l!

Nimrod înaintă spre un bărbat îmbrăcat în costum, care încă rânjea binevoitor, de pe raftul pe care zăcea. Dar, alături de el, pe raft, era un evident spaţiu gol.

— Nu mai e, constată Groanin.

— Era chiar aici, zise Nimrod. Sunt sigur de asta.

— Poate că ambulanţa aia o fi ajuns şi o fi luat-o, până la urmă, sugeră Philippa.

— Nu, nu, insistă Nimrod. Ţi-am spus, Philippa, am verificat la spital. Pe lângă asta, totul s-a întâmplat relativ recent. Uită-te la praful de pe raft. E clar că o statuetă a zăcut aici până acum câteva luni, aş zice. Statueta unei persoane tinere, aş adăuga. Priveşte cât de înguste sunt contururile, faţă de cele ale preşedintelui Reagan.

— Doar nu bănuiţi că ar fi luat-o s-o topească, închipuindu-şi că e făcută din ceară, zise Groanin.

Păşi până spre capătul rafturilor separate şi-şi îndreptă lanterna spre porţiunea întunecată.

— Ce idee îngrozitoare, constată Philippa.

— Dar de ce pe ea, şi nu pe toţi ceilalţi? se împotrivi Nimrod. Sunt lucrări din ceară în încăperea asta de mai

multă vreme decât Faustina. Nu, Groanin, trupul Faustinei a fost furat, sunt destul de sigur de asta.

— Cine i-ar fi furat trupul? se interesă Philippa. Şi de ce?

— Poate că au dispărut mai multe, îşi dădu cu părerea Groanin. Priviţi aici!

Nimrod şi Philippa îl urmară până în capătul raftului. La fel de clar erau vizibile două alte contururi prăfuite, unde zăcuseră alte statuete din ceară.

— Da, ai dreptate, Groanin, acceptă Nimrod.

Groanin se aplecă şi culese ceva de pe podea. Era o mică fâşie de bandă adezivă. Iar pe ea se vedea o amprentă.

— Hopa! exclamă el. Ce avem noi aici? Lumină cu lanterna podeaua şi mai găsi o bandă asemănătoare, numai că aceasta nu fusese folosită. Asta-i de la investigatorii de la Scotland Yard. E o bandă pentru probe. Pentru amprente.

— În acest caz, interveni Philippa, furtul celor trei statuete din ceară e posibil să fi fost constatat şi reclamat.

— Bravo, Groanin, îl lăudă Nimrod. E foarte probabil să existe o copie a raportului poliţiei, sus, în birou. Haideţi să mergem să vedem, de acord?

Sus, în biroul directorului muzeului figurilor de ceară, Philippa încercă să vadă ce poate să afle folosind computerul, în timp ce Nimrod şi Groanin căutau prin dulapurile cu dosare. Nu le luă mult până să găsească indiciile dorite.

— Aici e ceva, anunţă Nimrod. S-ar părea că o angajată nemulţumită, pe numele ei Cristina Buonaserra, ar fi fost concediată, fiind bănuită de furt, acum trei luni.

Nimrod flutură o foaie de hârtie pe sub ochii lui Groanin, care-şi însemnă numele, după care începu cercetarea altui dulap.

— A fost bănuită c-ar fi furat trei statuete din ceară, continuă Nimrod. Nu se spune ale cui au fost statuetele. Dar una

dintre ele trebuie să fi fost Faustina. Statuetele n-au fost niciodată recuperate. La scurt timp după ce a fost concediată, domnişoara Buonaserra a părăsit ţara şi s-a stabilit în Italia. În Italia! Of, Doamne! N-o s-o mai găsim la timp. Ar putea să fie oriunde.

— Hm. Nu neapărat, domnule, interveni Groanin. Aici e dosarul domnişoarei Buonaserra, domnule. Ruda ei cea mai apropiată e consemnată ca locuind în Italia. Se pare că ar avea un frate preot. Sau, mai precis, abatele mănăstirii carthusiene din Malpensa, imediat în afara oraşului Eboli.

— Malpensa, repetă Philippa, începând să iniţieze o căutare, bătând pe tastatura computerului.

— Malpensa e un oraş din sud, zise Nimrod.

— Pun pariu că s-a dus la fratele ei, adăugă Groanin.

— Evrika! exclamă Philippa, lăsându-se pe spate din faţa monitorului. Am găsit-o! *Convento di Carthusi*, în Malpensa. Oribil! Ăsta trebuie să fie locul în care s-a dus. Priviţi!

Pe ecran se vedea o fotografie a ceea ce părea să fie un cimitir subteran, alcătuit din tuneluri şi încăperi cu platforme şi rafturi pentru sicrie şi sarcofage. Dar ceea ce era cu adevărat straniu era faptul că toţi morţii fuseseră mumificaţi şi plasaţi ca exponatele dintr-un muzeu. Câteva dintre cadavre îşi pierduseră de multă vreme toată carnea, fiind doar un pic mai mult decât nişte schelete, în timp ce altele arătau de parcă ar fi fost doar nişte oameni adormiţi.

— Oribil, repetă Philippa.

— Sunt catacombe, constată Nimrod, privind peste umărul Philippei. Dedesubtul mănăstirii. Nişte cripte unde sunt păstrate trupurile oamenilor după ce au murit, în loc să fie îngropate. E o veche tradiţie italiană.

Locul de cinste pe site-ul catacombelor îi era atribuit cadavrului, încă perfect conservat, al unei fete în vârstă de vreo doisprezece ani, care murise în anul 1920 şi pe care oamenii din partea locului o numeau „Frumoasa Adormită". Fata era expusă într-o vitrină deschisă din sticlă, iar cu panglicile roz din părul ei încă lucios chiar arăta ca un personaj dintr-o poveste cu zâne. Dar exista ceva la această fată care i se părea vag cunoscut Philippei. Pentru o clipă, se simţi izbită de ciudata asemănare cu Dybbuk, tocmai cu el. Şi atunci Philippa îşi aminti de portretul de pe peretele casei din insula Bannermann, aceeaşi insulă spre care se îndreptau acum John şi domnul Rakshasas. Acolo o mai văzuse pe fata aceasta. Era fata din portret. Tânăra nu era câtuşi de puţin moartă. *Era Faustina.*

CAPITOLUL 7
BĂRBAȚI ÎN NEGRU*

— E ciudat, zise Leo Politi, Ka-ul slujitor al Templului din Dendur. Dar dumneavoastră, cei doi strigoi, nu semănaţi cu nimeni dintre morţii pe care a trebuit vreodată să-i călăuzesc prin lumea spirituală.

— Chiar? întrebă John. De ce spui asta?

— Cei mai mulţi sunt foarte tulburaţi din cauza a ceea ce li s-a întâmplat, explică Leo. Atât de tulburaţi, încât nici nu bănuiesc marea schimbare la care au fost supuşi.

— Ce vrei să spui? insistă John.

— Vreau să spun că n-au habar de faptul că sunt morţi, zise Leo. Nici nu ies bine din învelişurile lor pământeşti, că şi încearcă să-şi ducă viaţa în vechile coordonate, familiare. Şi se enervează atunci când oamenii vii nu-i iau în seamă. Egiptenii ştiau asta. Tocmai de aceea şi-au creat templele, precum şi funcţia de Ka slujitor, astfel încât să existe cineva destul de amabil care să le explice spiritelor ce li s-a întâmplat. Firește, în zilele noastre, oamenii habar n-au unde se duc după ce mor. În mod cert, nici n-ar visa să ajungă în Muzeul Metropolitan din New York şi în Templul din

* Titlul unui celebru film de comedie Sci-Fi din 1997, al lui Barry Sonnefeld, care a câştigat, printre altele, 3 premii Oscar şi a cărui continuare, *Man in Black II*, din 2002, s-a bucurat de un succes asemănător.

Dendur. Dar voi doi păreţi să ştiţi ce sunteţi, ce faceţi şi unde vreţi să mergeţi.

— E lucru sigur că nu-i de folos să duci cu tine o umbrelă, dacă ai găuri în pantofi, rosti domnul Rakshasas. Ştim unde suntem, Leo, şi nu suntem dintre cei care să se plângă de asta. Trebuie să sorbi şi zeama din ciorbă, până să ajungi la bucăţică.

Stăteau tustrei într-un autobuz, îndreptându-se spre gara Grand Central, de unde urmau să ia un tren spre râul Hudson. John observase că niciunul dintre ceilalţi pasageri nu le acorda nici cea mai mică atenţie. Ca şi cum nici n-ar fi fost acolo. Ca şi cum ar fi fost strigoi. Leo avea dreptate în această privinţă. Făcând abstracţie de asta, John avea impresia că lumea spirituală semăna mult cu cea fizică. Cu excepţia faptului că totul era în alb şi negru. Până şi cei vii se vedeau în alb şi negru, de această parte a porticului templului. Dar începea să creadă că pătrunderea în lumea eterică, aşa cum o numise Nimrod, prin templu, fusese oarecum o pierdere de vreme.

Se aplecă spre domnul Rakshasas şi-i spuse în şoaptă:

— Dacă e vorba doar să mergem cu autobuzul şi cu trenul, atunci e clar că puteam s-o facem şi singuri, zise el. Ştiu drumul spre insula Bannermann. De ce-a trebuit să mergem până-n templul ăla, şi de ce-am avea nevoie de Leo?

— În primul rând, îi răspunse domnul Rakshasas, fiindcă ne putem vedea acum unul pe celălalt, în timp ce înainte nu puteam, ceea ce ne e de folos. Şi vom putea s-o vedem şi pe Faustina, ceea ce, de asemenea, ne va fi de folos. Să fii invizibil e un mare dezavantaj, atunci când încerci să porţi o discuţie cu cineva.

— Da, la asta nu m-am gândit, şopti John.

— Pe de altă parte, continuă domnul Rakshasas, un Ka slujitor seamănă cu oricare alt ghid turistic, prin faptul că ştie câteva lucruri pe care noi nu le ştim. Ca, de exemplu, care dintre oamenii aceştia pe care-i privim e mort şi care dintre ei e viu, în adevăratul sens al cuvântului. Şi, dintre oamenii care sunt morţi, el ştie în cine poţi să ai încredere şi în cine nu. Care dintre ei e strigoi şi care e altceva. E lucru sigur că mai mulţi lupi au încercat să se dea drept bunicuţa. Altfel spus, el e ceva mai mult decât un ghid, John. El are putere în această lume în care noi nu avem.

— Vreţi să spuneţi că e ca o gardă de corp?

— Din moment ce niciunul dintre noi nu are corp, în clipa de faţă, îl corectă domnul Rakshasas, nu e tocmai aşa. E mai de grabă ca un înger păzitor. Cu excepţia faptului că nu e un înger, fireşte. Nu cunosc exact cum se petrec lucrurile pe aici. Să sperăm doar că n-o să aflăm pe căi dureroase.

John fu de acord. Fiind ceva mai mult decât un strigoi, începuse şi el să creadă că un strigoi era ceva cu care s-ar fi putut descurca; dar, cu ceea ce domnul Rakshasas numise „altceva"... Ei bine, asta *era* altceva.

Ajungând la Grand Central, se îmbarcară în acelaşi tren spre Newburgh Bay cu care călătoriseră John şi Philippa prima oară când fuseseră pe insula Bannermann, cu doar câteva săptămâni înainte. Se întunecase până să ajungă la Clubul de canotaj din Newburgh, unde John îi spuse lui Leo că ar putea să împrumute o canoe, cu care să ajungă la insula Bannermann. Şi, în timp ce Leo se dusese să caute o canoe, John şi domnul Rakshasas porniră să hoinărească spre vechea căsuţă a debarcaderului. Din exterior, arăta exact la fel, dar bătrânul barcagiu care locuia acolo părea mai tânăr

faţă de cum îşi amintea John. Mai tânăr, dar oarecum mai trist, de asemenea. Ca şi cum cine ştie ce nenorocire s-ar fi abătut asupra lui. Mai mult decât atât, John avea senzaţia clară că barcagiul putea să-i vadă, deşi ştia că lucrul acesta n-ar prea fi fost posibil. Oamenii vii puteau să vadă strigoi numai în circumstanţe cu totul excepţionale.

Îl urmăriră timp de câteva clipe pe barcagiu, de afară, prin uşa deschisă a bucătăriei, cum îşi pregătea un ceai. Apoi, mormăind în barbă, trecu dincolo de uşă, în camera de odihnă, trântind cu zgomot uşa în urma lui. John voia să vadă dacă-l mai avea pe Hendrix, motanul prietenului lui Dybbuk şi astfel, fără să-şi închipuie că ar face ceva nepotrivit, îl urmară, trecând prin uşa închisă, în căsuţa barcagiului.

Casa părea foarte liniştită şi tăcută, deloc tihnită, ca data trecută când fusese John acolo. Nu se vedea nici urmă de Hendrix, motanul. Un orologiu bătrânesc zăcea, tăcut, în hol. Pe ferestrele fără perdele atârnau pânze de păianjen. Şi cea mai mare parte a mobilierului era acoperită de un strat gros de praf. Era o seară răcoroasă, dar nu ardea niciun foc în camera de dormit, amănunt care-l izbi pe John, ca fiind un pic neobişnuit. Dar nu atât de neobişnuit cât erau cei doi bărbaţi aşezaţi la o masă în cameră.

Bărbaţii purtau amândoi costume negre lucioase şi cămăşi negre, aveau bărbi negre şi ochi negri, ţinând în mâini cărţi şi mătănii negre. Până şi şosetele lor erau negre. Unul dintre ei avea o valijoară neagră, ca o geantă de doctor, pe care o ţinea la picioare, iar celălalt, o carte de *Mersul trenurilor* în buzunarul de sus, ca şi cum ar fi coborât dintr-un tren sosit mai devreme. John trase concluzia că exista ceva anume care nu-i plăcea la aceştia doi, iar acest ceva nu era mirosul puternic de tămâie emanat de hainele lor.

Fără să-i adreseze o vorbă vreunuia dintre ei, barcagiul se aşează pe un balansoar şi începu să se legene; şi, în timp ce se legăna, murmura ceva. De îndată ce făcu asta, cei doi bărbaţi ciudaţi tresăriră un pic, ca şi cum i-ar fi speriat ceva. Unul dintre ei îl privi pe celălalt, după care-şi înclină capul, cu un aer grav. Apoi, îşi deschiseră cărţile pe masă şi începură să citească tare şi pe rând, la care barcagiul din balansoar începu să geamă încetişor, ca şi cum l-ar fi durut stomacul.

— Ce se-ntâmplă cu el? întrebă John, în şoaptă.

Imediat cum vorbi John, unul dintre bărbaţii de la masă începu să citească mai tare, iar celălalt, să împroaşte prin toată camera cu apă dintr-o sticluţă pe care o ţinea în mână, ceea ce păru doar să transforme miorlăitul barcagiului într-un fel de chelălăit câinesc.

Volumul cititului lor cu voce tare crescu încă o dată. Nu că asta ar fi însemnat prea mare diferenţă pentru John, care nu înţelegea o iotă din ce spuneau. Cărţile din care citeau păreau să fie scrise într-o limbă care-i era cunoscută şi nu prea. Apoi, citind în continuare, cei doi bărbaţi se ridicară, iar John observă ceva la ei, din ceea ce nu văzuse înainte. Erau înspăimântaţi. Dar de ce anume?

— Înţelegeţi ce spun? îl întrebă el pe domnul Rakshasas.

— E în latină, strigă domnul Rakshasas, fiindcă între timp glasurile cititorilor deveniseră destul de puternice încât să facă ascultarea deranjantă.

Zgomotul îl aduse pe Leo în casă. Pentru o clipă, rămase în pragul uşii, pe chipul lui durduliu aşternându-se o expresie din ce în ce mai îngrozită.

— Haideţi, zise el. Trebuie să plecăm. Acum. Nu înţelegeţi? Sunt exorcişti.

— Tii, de ce fel? se interesă John.

— Are vreo importanţă? ţipă Leo, extrem de agitat. Dacă nu plecăm, ceva îngrozitor o să se-ntâmple. Asta-i ceea ce fac exorciştii. Alungă strigoii dintr-un loc.

Înainte să mai poată rosti şi altceva, totuşi, barcagiul din balansoar urlă cu putere şi se azvârli pe fereastră. Şi abia în clipa în care văzu că geamul nu se transformă în cioburi, John, profund şocat, înţelese că barcagiul era un strigoi.

— E mort, zise el.

— Aşa e, confirmă domnul Rakshasas. Numai că nu cred s-o recunoască faţă de el însuşi. E tulburat. Aşa cum spunea Leo că se tulbură spiritele oamenilor după ce mor.

Dar, dacă John îşi închipuise că barcagiul ar fi fost unicul strigoi din căsuţa de pe debarcader, se înşelase amarnic. În clipa în care el şi domnul Rakshasas ieşiră pe coridor, îndreptându-se spre uşa din spate, mai mulţi strigoi apărură de la alte niveluri şi din alte încăperi. Strigoi mai vechi. Spirite străvechi. Strigoi care bântuiseră prin acea parte a văii râului Hudson timp de, poate, sute de ani. Strigoi care acum ţipau şi zbierau, cuprinşi de o considerabilă suferinţă provocată de faptul că trebuiau să fugă din casă înainte de a putea cei doi exorcişti să abată cine ştie ce calamitate în plus asupra capetelor lor.

— Nu înţeleg, strigă Leo. N-ar fi trebuit să fie atât de mulţi strigoi într-o singură casă. N-are niciun sens. E ca şi cum s-ar fi ascuns aici de teama a ceva.

John încercă să se tragă deoparte din faţa acestor strigoi panicaţi, dar n-avu timp. Unul dintre ei, înnebunit să iasă din căsuţă, trecu în goană chiar prin John, aşa că, pentru o fracţiune de secundă, şi el alerga să-şi salveze viaţa, ceea ce-i dădea o senzaţie oribilă; se auzi pe sine strigând din răsputeri către domnul Rakshasas. În acelaşi timp, resimţi un fulger

orbitor de groază — *groaza* de care acel strigoi mai vechi fusese pătruns înainte de moartea lui, în urmă cu vreo trei sute cincizeci de ani, precum şi nenorocirea pe care o îndurase de-atunci încoace.

Prima dată când se întâmplă, dură numai o clipă. A doua oară, păru să dureze veşnic...

Alerga prin pădurea umedă, să-şi salveze viaţa. Aerul de dimineaţă devreme de primăvară din valea Hudson era plin de mirosul de praf de puşcă, de urzici ude şi de strigătele de luptă ale indienilor mohicani, care năvăliseră ca din senin peste micul grup de vânători de blănuri olandezi. Armele indienilor erau rudimentare, dar eficiente. Bâte de război, arcuri şi săgeţi, precum şi tomahawk-uri. Câţiva din grupul lui trăseseră cu flintele lor cu cremene, dar cei mai mulţi dintre ei pur şi simplu nu mai avuseseră timp, iar distanţa era prea mică pentru împuşcături. Şi acum, el alerga să-şi salveze viaţa, deşi, în ce direcţie, habar n-avea. Lucrul cel mai important era să se îndepărteze, pur şi simplu. Să scape. Să ajungă suficient de departe de mohicani, astfel încât să se poată ascunde şi apoi, sub acoperirea întunericului, să-şi regăsească drumul spre fort. Faptul că nu era decât un băiat avea prea puţină importanţă în ochii mohicanilor. Se aplecă repede, trecând pe sub o creangă de copac, apoi sări peste un râuleţ. Pentru o clipă, îşi pierdu echilibrul şi căzu, dar se lăsă să se rostogolească pe spate de câteva ori, după ce atinse pământul, prăbuşindu-se pe o pantă abruptă, recăpătându-şi greu poziţia verticală, apoi pornind în viteză şi sărind peste un buştean căzut, cu agilitatea unui vulpoi în goană. Ceva izbi buşteanul din spatele lui, după care auzi strigătul ascuţit, ca de pasăre, al unui indian urmărindu-l îndeaproape,

dându-le astfel de ştire celorlalţi unde se afla şi chemându-i să vină şi să-l ajute la vânarea „ochilor albi". Se apropiau de el, iar singurul gând pe care-l avea în minte era în legătură cu data: 12 mai 1640. Era cea de-a cincisprezecea aniversare a zilei lui de naştere. Va mai avea parte de vreuna? Îşi va revedea vreodată mama, rămasă în Amsterdam? Făcându-şi loc cu zgomot printre câteva tufişuri, se pomeni lângă malul înspumat al măreţului râu Hudson. N-avea rost să încerce traversarea apei netede ca sticla. Albia era mult prea lată. Pe lângă asta, nu ştia să înoate. Încotro să fugă? În aval, sau în amonte? Alese să pornească în aval. Dar îi era din ce în ce mai greu să-şi facă drum pe malul cu vegetaţie densă. Copaci şi tufişuri se aplecau spre apă, împiedicându-i trecerea. Trunchiuri căzute, peste tot. Şi era conştient de faptul că lasă semne lesne de urmărit de-a lungul ţărmului. Mai mult ca sigur, mohicanii îl vor prinde curând. Rămas fără suflare, cu pieptul arzându-i din cauza efortului, cu braţele şi faţa zgâriate de cioturi şi crengi, tot nu se opri. Speriaţi de apariţia lui bruscă într-un luminiş, iepurii se împrăştiară ca frunzele moarte luate de vijelie. Un porumbel sălbatic mare îşi luă zborul. Ce bine ar fi fost dac-ar fi putut să facă şi el acelaşi lucru... Şi-ar fi dat şi sufletul în schimbul unei perechi de aripi. Sau dac-ar fi fost acasă, în Olanda. Ajuns pe mâlul de pe mal, alunecă, se târî pe sub un tufiş, plescăi puţin prin apă, apoi alergă în jurul unui trunchi gros de copac, nimerind drept în braţele larg desfăcute, musculoase, ale unui sălbatic masiv, cu trupul vopsit. Indianul puternic mirositor îl înşfăcă de încheietură, rânjind cu un zâmbet de lup, părând şi mai alb datorită vopselei negre care-i acoperea în întregime ţeasta rasă, după care-l izbi în cap cu o bucată de lemn în culori strălucitoare, de forma unui pistol, făcându-l să

rămână, ameţit, la pământ. Ridicându-şi privirea spre vârfurile copacilor, sălbaticul pe jumătate gol scoase o serie de strigăte triumfătoare, pătrunzătoare, apoi îl târî spre malul râului ca pe un sac cu cartofi, legându-l acolo repede de un brad înalt, cu fâşii subţiri din piele de animal. Alţi mohicani sosiră în goană, urlând cu putere, ca o haită de lupi cenuşii stârniţi, cu ţestele vopsite în negru, precum a celui care-l capturase, astfel încât păreau să fi fost ţintuite de cine ştie ce copil poznaş de trupuri nepotrivite. Unul dintre indieni aprinse un foc. Un altul făcu rost de un buştean găunos şi începu să bată ritmic în el, ca într-o tobă, şi să îngâne un cântec fără melodie. Simţind că se afla într-o situaţie extrem de disperată, el îşi ridică privirea spre cerul albastru, fără nori, începând să-şi spună rugăciunile...

CAPITOLUL 8
ÎNGERUL DE MIERCURI

Zburaseră, cu ajutorul vârtejului, până pe un câmp din afara oraşului Malpensa, aflat în tocul cizmei care înfăţişează, pe hartă, Italia. Şi, odată ajunşi acolo, folosindu-se de o ambulanţă pe care o crease Nimrod, cu ajutorul puterilor de djinn, sperând să ia cu ea trupul Faustinei, trecură peste o colină abruptă, pătrunzând în oraş.

Philippa îşi spuse, în sinea ei, că Malpensa era un târg neobişnuit. Clădit pe culmea unei faleze înalte, oraşul arăta de parcă ar fi crescut din stâncă, precum un copac sau o tufă. În interiorul oraşului, clădirile se aflau într-o stare precară, din cauza cutremurelor care afectau din când în când această parte a lumii. Temându-se de efectul pe care un astfel de cutremur l-ar fi putut avea asupra caselor lor deja slăbite, cei mai mulţi dintre locuitorii oraşului aleseseră, în prezent, să-şi ducă traiul în reţeaua întinsă de peşteri din zonă, la fel ca urşii şi liliecii.

Destul de puţine dintre clădirile mai mari şi mai importante, precum cea a Primăriei sau a secţiei de Poliţie, erau acum proptite cu enorme grinzi din lemn sau împrejmuite cu schele ca nişte cuşti, astfel încât unele părţi din Malpensa arătau de parcă în ele ar fi fost închise fiare extrem de mari şi de fioroase.

— Uşor de văzut de unde-şi trage numele oraşul, observă Philippa.

— Hm? făcu Groanin. De fapt, ce anume înseamnă Malpensa?

— Gând rău, îi traduse ea.

— Chiar are un anumit aspect dezastruos, zise Groanin.

Catacombele carthusiene erau amplasate într-o bisericuţă din Piazza Carthusi, la marginea oraşului, vizavi de un teren de fotbal unde, sub lumina puternică a reflectoarelor, un meci, urmărit de întreaga populaţie — aproximativ 825 de oameni — se desfăşura zgomotos.

— Cum naiba? se văicări Groanin. Am impresia că mereu ajungem să vizităm locuri de-astea sinistre noaptea.

— Catacombele acestea sunt singura atracţie turistică adevărată din Malpensa, interveni Nimrod. Aşa că nu prea avem de ales cu privire la momentul vizitei. Conform ghidului tipărit, locul acesta are până la o sută de vizitatori pe zi, în timpul verii.

— Inexplicabil, ce fac unii oameni în vacanţă sau ce vor să vadă, comentă Groanin.

— Pe lângă asta, adăugă Philippa, nu cred c-or să ne lase să ieşim, pur şi simplu, cu unul dintre principalele lor exponate, în toiul zilei, nu eşti de părere?

— Mărturisesc că da, zise Groanin. Furtul cadavrelor e un lucru pe care e cel mai bine să-l laşi pentru timpul nopţii. Cu toate că tare mi-aş fi dorit să fie altfel.

Uşa bisericii nu era încuiată. Intrară şi-şi croiră drum printre câteva grinzi care propteau pereţii. Mai multe zeci de lumânări ardeau într-un candelabru enorm, atârnat de tavan, precum şi pe un postament metalic, dintr-o micuţă capelă. Nimrod cumpără trei lumânări dintr-un teanc stivuit

sub postament, ca nişte trabucuri, le aprinse şi apoi îi întinse una dintre ele Philippei, iar alta, majordomului său. În partea din spate a bisericii, dincolo de altar, un afiş rudimentar tipărit arăta drumul către catacombe.

Nimrod împrumutase şperaclul lui Silman Franco pentru călătoria în Italia, iar acum îl introduse în orificiul unui lacăt cât o farfurioară, cu care fusese încuiată poarta din fier dinspre catacombe. Odată ce lacătul se deschise, Groanin împinse poarta grea şi se trase deoparte, în timp ce Nimrod şi Philippa porniră în jos pe scări. Fireşte, era destul de încântat să le ofere această dovadă de curtoazie, din moment ce era o persoană care se temea în suficientă măsură de întuneric şi, în mod special, de strigoi. Ca să nu mai vorbim despre zecile de cadavre.

Se pomeni scuturat de un mic fior în clipa în care ochii îi căzură pe primul grup de trupuri. Suficient de aproape încât să poată fi atinse, erau etalate ca şi cum ar fi fost cele mai preţioase comori din muzeul particular al cine ştie cărui colecţionar excentric. Întinse pe rafturi sau rezemate de pereţii văruiţi, unele dintre ele erau foarte bine păstrate, perfecte în totalitatea trăsăturilor, cu păr şi cu ochi; în acelaşi timp, altele erau doar ceva mai mult decât nişte schelete, cu membre şi maxilare lipsă. Erau, de asemenea, bebeluşi şi copii morţi, din moment ce moartea nu ţine deloc cont de vârsta fragedă. Pe Groanin tocmai acestea îl întristară în mod special, iar vederea câtorva dintre chipurile micuţe îi aduse lacrimi în ochi. Totuşi, i se părea lesne de înţeles de ce ar fi putut cineva să manifeste o asemenea lipsă de scrupule, încât să fure trei statuete din ceară şi să le folosească pentru înlocuirea unora dintre cadavrele din catacombe — fiindcă locul acela îi amintea cel mai mult de un muzeu al figurilor din ceară.

— Naiba să mă ia, zise el. Ia uite ce de cadavre! Sunt mii. De parcă ar fi camerele Parlamentului aici.

Philippa adulmecă zgomotos aerul. Cu toate acestea, nu se simţea nici pic de miros.

— La naiba, exclamă Groanin. Ăsta e mort încă din 1599! E ciudat să te gândeşti că oamenii ăştia au avut vieţile lor, familiile şi slujbele lor, ca şi noi. Îmi dă o senzaţie stranie. Ca şi cum n-ar mai fi mult până când o să fiu şi eu gata să mă pună cineva pe un perete.

— Un gând îmbucurător, zise Nimrod, plesnindu-l vesel pe Groanin pe spinare cu palma.

— Şi vreţi să spuneţi că turiştii chiar vin aici, jos? îl întrebă Groanin pe Nimrod. Nu e tocmai ca-n Disneyland, greşesc?

— Nu chiar, zise Philippa, arătând spre un alt afiş. În schimb, scrie: „Pe aici, spre Frumoasa Adormită".

Trecând după colţ, se pomeniră într-o încăpere în care se afla un singur trup: întins deasupra unei vitrine din sticlă, precum eroina cine ştie cărui film obişnuit de desene animate, se afla corpul, perfect păstrat, al unei fete cam de aceeaşi vârstă cu Philippa. Era Faustina.

— După cum scrie în ghid, Frumoasa Adormită care a fost aici a murit în 1920*, zise Nimrod. Nu m-ar deranja să pun pariu că originalul a dispărut şi că au avut nevoie să-l înlocuiască de urgenţă. Cel mai probabil, au îngropat originalul şi apoi au şterpelit-o pe Faustina de la muzeul figurilor de ceară.

— E o faptă de-a dreptul şocantă, murmură Groanin.

---

* În realitate, Frumoasa Adormită este cea mai veche dintre figurile de ceară expuse la Madame Tussaud. Se spune că modelul ar fi fost doamna du Barry (1743–1793), amanta regelui francez Ludovic al XV-lea. Un mic dispozitiv implantat în pieptul statuetei o face să pară că respiră.

Numai că, pentru Philippa, mai şocante păreau veşmintele pe care le purta Faustina.

— O, Doamne, ia priviţi ce haine are pe ea! Sunt atât de demodate... N-aş vrea să fiu văzută nici moartă îmbrăcată aşa!

— Atunci, e cu atât mai bine pentru Faustina că e doar într-o stare de moarte clinică, zise Nimrod.

— Şi ce s-a întâmplat cu părul ei? vru să ştie Philippa.

— Cred că turiştii au smuls şuviţe din el, ca amintire, replică Nimrod.

Groanin aruncă o privire de jur împrejur, agitat, auzind cum foşneşte ceva prin întuneric. Copleşitoarea senzaţie a morţii şi a descompunerii începuse să-l pătrundă până în măduva oaselor.

— Haideţi, domnule, zise el. Cred că pe-aici trebuie să fie şoareci, sau şobolani, sau alte alea. Vârâţi-o într-o sticlă de coca-cola, sau în orice aveţi de gând şi haideţi s-o ştergem de-aici.

Nimrod îşi murmură cuvântul de concentrare. Numai că Faustina nu dispăru. În schimb, sub trupul Faustinei apăru o targă.

— Ce? gemu Groanin. Vreţi să spuneţi că trebuie s-o cărăm cu braţele?

— Mă tem că da, Groanin, îi răspunse Nimrod. Ar fi primejdios să *transsubstantizăm* un djinn al cărui spirit a părăsit trupul.

Lăsă jos lumânarea şi apucă de un capăt al tărgii.

— Haide! Pune mâna.

Întinzându-i lumânarea sa Philippei, Groanin prinse celălalt capăt al tărgii, ridicând-o pe Faustina, după care o transportară de-a lungul coridorului.

— Nu merge atât de repede cu lumânările alea, o sfătui Groanin pe Philippa. Ne laşi în urmă, aici, în întuneric.

Philippa se opri, permiţându-le celor doi bărbaţi s-o ajungă din urmă. Lumânările răspândeau o lumină caldă, blândă asupra Faustinei, astfel încât ea aducea cu adevărat cu ceva de genul Frumoasei Adormite.

— Parc-ar fi un înger, zise ea.

— Nu prea cred, rosti o voce profundă şi, în întunericul acela, foarte masculină.

Groanin scânci şi aproape scăpă targa pe care se afla Faustina, iar Philippa fu nevoită să-şi înăbuşe un mic ţipăt.

Un bărbat voinic, purtând un costum alb care nu-i venea bine, păşi în lumina lumânărilor. Pe ţeasta lui, ca o bilă de bowling, părul deschis la culoare era tuns scurt şi nepieptănat, iar obrazul, nebărbierit. Umerii îi erau la fel de laţi ca una dintre bârnele care propteau biserica.

— Nu seamănă cu niciunul dintre îngerii pe care i-am văzut vreodată, zise bărbatul. Şi i-am cunoscut pe toţi. Şi buni, şi răi. Chicoti într-un fel subpământean şi aruncă o privire în jos, spre Faustina. Nici o asemănare. În primul rând, e prea slabă. Şi, în al doilea, e fată.

— Am dreptate dacă-mi închipui că dumneavoastră sunteţi un înger? întrebă Nimrod.

— Ai, răspunse îngerul. Numele meu e Sam.

— Sam? Vocea lui Groanin sună neîncrezătoare. Cine-a mai auzit de vreun înger pe nume Sam?

— Şi cine-a zis că nu poţi să fii înger, dacă eşti fată? îl interpelă Philippa.

Îngerul înaintă spre Groanin şi Philippa, mandibula lui bărboasă ajungând chiar deasupra capului majordomului.

— Eu nu m-aş pune contra lui, dac-aş fi în locul vostru, îi sfătui Nimrod. Îmi imaginez că e aici să stea de pază la ceva.

— Sam, repetă îngerul, e diminutivul de la Samuel. Şi, exact aşa cum ştiţi, să fii înger e o treabă de bărbat. Întotdeauna a fost aşa.

— Sunt convins, zise Groanin.

— Tot după cum ştiţi, continuă Sam, eu sunt îngerul care guvernează ziua de miercuri. Şi încep să fiu sătul până-n gât de toate tablourile astea cu îngeri, care ne fac să arătăm ca o gaşcă de fete ude, cu ochi mari şi plângăcioşi şi cu feţe lipsite de păr.

— Hm, făcu Groanin. Dacă nu vă supăraţi că spun asta, azi e joi.

— Mda, poate că aşa e, acceptă Sam. Dar eu tot trebuie să vin, dacă sunt chemat. Şeful dumitale, djinnul, are dreptate, înţelegi? De sute de ani vin aici la cererea călugărilor care conduc lăcaşul acesta, să-l păzesc împotriva intruşilor. Făcu un semn cu capul spre targa pe care se afla Faustina. Aşa că, eu aş pune-o jos, dac-aş fi în locul vostru.

Nimrod şi Groanin aşezară targa pe podea.

— Fără supărare, începu Nimrod. Dar sunteţi sigur de asta?

— Ce vrei să spui, djinnule?

— Sunteţi sigur că păziţi tot acest loc sau, cumva, pe cineva, în special? La urma urmei, mulţi dintre cei aflaţi aici au fost nişte anonimi, fără vreo importanţă reală. Arătă spre Faustina. Fata asta djinn nici măcar nu e moartă.

— Atunci de ce e aici? mârâi Sam.

— Şi-a rătăcit trupul, nimic mai mult, îi explică Nimrod. Îl scoatem de-aici, astfel încât să-l putem reuni cu spiritul ei.

— Asta nu schimbă cu nimic faptul că sunt dator să am grijă de locul ăsta. Prin urmare, ea rămâne aici. Şi-am încheiat povestea.

— V-au cerut în mod explicit s-o păziţi pe ea? îl întrebă Nimrod.

— Să-mi ceară să păzesc o fată dormind? se miră Sam. Aş spune că nu. Să fii înger e o treabă de bărbat.

— Da, aţi mai spus asta, zise Nimrod. Ia fiţi atent, aţi spus că vă ocupaţi de locul acesta de sute de ani. Dar prietena noastră a intrat aici, în rolul de Frumoasă Adormită, de doar câteva luni.

— Iar adevărata Frumoasă Adormită nu se află aici decât din 1920, adăugă Philippa.

— Aşadar, nu puteau să-i pretindă cuiva atât de important ca dumneavoastră să se ocupe de ea, trase concluzia Nimrod. Sunt convins că sperau să aveţi grijă de altcineva. De osemintele unui sfânt, poate. Sfântul Bruno, de exemplu.

— Nu e nicio diferenţă, amice, ripostă Sam. N-o s-o luaţi. Nu, fără o luptă. Ochii i se luminară şi rânji, scoţând la iveală o strungăreaţă. Asta, presupunând că vreunul dintre voi ar avea sânge-n vine să se lupte.

— Nu e o înfruntare prea echitabilă, remarcă Nimrod. Oricine ştie că un înger e mai puternic decât un djinn. Să nu mai vorbim despre oameni.

— Nu, nu, insistă Sam. N-aş avea nevoie de puterile de înger ca să-l bat pe oricare de seama voastră. Fie ei djinni, fie oameni. Tot ceea ce-mi trebuie sunt muşchii.

— Păreţi să aveţi din plin aşa ceva, observă Nimrod.

— Şi ce-i cu asta?

— Nu cumva sunteţi acel Samuel care s-a luptat cu Iacob, în *Cartea Facerii**? se interesă Philippa.

---

* De fapt, în *Facerea*, capitolul 32, se spune că Iacob s-a luptat cu Cineva, sugerându-se că ar fi fost vorba despre însuşi Dumnezeu.

— Poate, răspunse Sam, pe un ton defensiv. Şi ce-i cu asta?

— E-n regulă, atunci, zise Philippa. Acceptăm provocarea dumneavoastră ridicolă. Dacă sunteţi de acord să nu vă folosiţi puterile de înger, domnul Groanin, aici de faţă, se va lupta cu dumneavoastră, nu-i aşa, Groanin?

— Eu? Lui Groanin îi căzu falca. Să mă lupt cu el? Ai înnebunit, domnişoară?

— Aşa mă gândisem şi eu, mărturisi Sam.

— Şi, dacă el câştigă, o scoatem de-aici pe prietena noastră, continuă Philippa. Ne-am înţeles?

— Pot să vorbesc ceva cu dumneata, domnişoară? şopti Groanin.

Rânjetul lui Sam se mai lăţi cu vreo câţiva centimetri.

— Ne-am înţeles, îi răspunse el Philippei. Dar trebuie să fie o partidă de lupte cum scrie la carte. Cu ring, arbitru şi mulţime. Nu ca lupta cu Iacob. Acolo eram doar noi doi, în pustietatea nopţii. Nu e nimic distractiv în asta. Şi nimic care să te stimuleze să câştigi. Mie-mi place mulţimea.

— Da, văd asta, zise Nimrod, privind de jur împrejur prin catacombe.

— Nu mă refer la locul ăsta, replică Sam. Mă refer la un loc în care să putem avea o mulţime propriu-zisă. Undeva, într-un loc potrivit. Cum e la luptele de la televizor. Să zicem la Madison Square Garden, în New York. De acord?

— O, de acord, zise Philippa.

— Îmi place de tine, îi spuse Sam Philippei. Eşti ca la carte. Adică, pentru o fată. Dar ţie... — Sam îşi îndreptă un deget arătător gros şi îndesat spre Groanin — o să-ţi rup capul şi o să-l folosesc ca prespapier.

Sam pocni din degete şi se pomeniră transportaţi într-un ring pentru lupte din Madison Square Garden, în faţa unei mulţimi de douăzeci de mii de spectatori. Erau pe-acolo şi vânzători ambulanţi de programe şi de hotdog, ziarişti şi fotografi la marginea ringului, erau chiar şi blonde planturoase, încărcate de diamante, ridicând pancarte cu numele lui Sam înscris pe ele.

— Naiba să mă ia! exclamă Groanin. Pare la fel de adevărat ca un weekend ploios în Manchester.

— E adevărat, zise Nimrod, care nu era prea surprins să vadă o asemenea demonstraţie de putere absolută, cât era că totul fusese realizat cu atâta uşurinţă şi atât de bine. Iar asta îl ajută să-şi reamintească faptul că, în ciuda bărbiei lui solide şi a manierelor un pic cam grosolane, Sam era un înger, la urma urmei, ba chiar unul foarte puternic. Cel puţin, e adevărat în momentul de faţă. Realitatea este ceva lesne de fabricat, pentru un înger.

Un zgomot puternic de fanfară şi câteva reflectoare strălucitoare întâmpinară sosirea lui Sam pe scenă, din spatele sălii. Îşi ridică braţele, într-un gest încrezător în privinţa unei victorii. Lupta era pe cale să înceapă.

CAPITOLUL 9

ZOMBI ŞI FAUSTINA

— John, trezeşte-te!

John deschise ochii. Stătea pe pământ, rezemat de un copac, privindu-i pe domnul Rakshasas şi pe Leo Politi, care îngenunchează în faţa lui, îngrijoraţi. Apoi, îşi aminti de mohicani şi se strădui să se ridice în picioare, cuprins de frică şi de încă via amintire dureroasă a ceea ce-şi imaginase că i se întâmplase.

— Ia-o încet, flăcău, îl sfătui domnul Rakshasas. Eşti bine acum.

— A fost oribil, gâfâi el, trecându-şi cu nervozitate ambele mâini prin păr, ca şi cum ar fi vrut să verifice dacă mai avea încă scalp. Oribil. Eram tocmai în 1655. Eram un băiat olandez, alergând prin pădure, urmărit de indieni. Şi era... oribil.

— Eram în căsuţa debarcaderului, îl lămuri domnul Rakshasas. Îţi aminteşti? S-a oficiat un exorcism. Şi, atunci când toate spiritele au fugit din casă, unul dintre ele trebuie că s-a amestecat cu spiritul tău, pentru o vreme. Îndrăznesc să spun că tu doar ai retrăit ceva care i s-a întâmplat bietului tânăr de atunci şi care l-a transformat în strigoiul de acum.

— Indienii ăia, zise John, şi simţindu-se slăbit doar la gândul acesta, se aşează din nou şi încercă să-şi debaraseze mintea de amintirile care încă o umpleau.

— Stai liniştit un minut. E lucru sigur că s-au comis multe fapte groaznice de ambele părţi, gândesc eu. Firea omenească e ceva groaznic, atunci când sunt implicate ignoranţa şi prostia.

— Nu era ceva adevărat, zise John. Dar tot mi-a dat senzaţia că ar fi fost.

— Să vezi înseamnă să crezi, declară domnul Rakshasas. Dar să simţi înseamnă adevărul lui Dumnezeu, şi asta-i cât se poate de adevărat.

— Poate c-ar fi acum momentul potrivit ca voi să-mi explicaţi cum de-aţi fost singurii doi, printre spiritele din casă, cu excepţia mea, care nu s-au zorit să dispară, în timp ce se desfăşura un exorcism, zise Leo, pe un ton aspru. Părerea mea e că niciunul dintre voi nu e câtuşi de puţin mort. Fiindcă, dac-aţi fi fost, cu greu aţi mai fi putut rămâne aici.

— Destul de corect, replică domnul Rakshasas. Ai dreptate. Nici unul dintre noi nu e mort, mă bucur să afirm asta. Şi-mi pare cât se poate de rău pentru faptul că te-am înşelat, Leo, fiindcă eşti un băiat de treabă. Suntem djinni, aflaţi într-o misiune caritabilă.

— Vrei să spui, ca geniile? vru să ştie Leo.

— Acelaşi lucru. Şi, până să mă întrebi, nu pot să-ţi îndeplinesc trei dorinţe, fiindcă, în primul rând, eşti mort, şi în al doilea, puterile de djinn nu funcţionează în lumea spirituală. Făcu o pauză, apoi adăugă: Spune-mi, Leo, te pricepi să-i judeci pe oameni?

— Cred că mă pricep foarte bine să-i judec pe oamenii în care am încredere, domnule, răspunse Leo.

— Un răspuns minunat, zise domnul Rakshasas. Dacă ne ajuţi, Leo, o să facem tot ceea ce ne stă în puteri să te ajutăm, atunci când vom fi înapoi, în cealaltă lume. Nu-i aşa, John? Ai cuvântul nostru pentru asta. Şi atunci n-ai să mai fii nevoit să joci rolul de Ka slujitor, după ce te vei întoarce în Manhattan. Ce zici?

— Zic că e foarte bine, replică Leo. N-am nimic de pierdut. După o sută treizeci de ani, m-am săturat să fiu ghid.

— Ai spus că, după părerea ta, prea multe spirite se ascundeau în casa aceea. De ce, mai precis?

— Păi, uite, zise Leo, în mod normal, sunt mii de spirite prin preajmă. Dar alea au fost primele pe care le-am văzut, încă de când am trecut prin portal. Şi, mai mult decât atât, se ascundeau.

— De ce?

— Nu ştiu. E important?

— Ar putea să fie. Domnul Rakshasas ridică din umeri. Unde-i canoea aia?

Leo îi conduse la canoe. Şi, în timp ce vâsleau, în drumul lor pe râul Hudson, John şi domnul Rakshasas îi povestiră un pic despre Faustina şi un pic mai mult despre ce însemna să fii djinn.

— Să ai puterea de a-i îndeplini cuiva trei dorinţe trebuie să fie o răspundere extraordinară, afirmă Leo. Dar şi dacă ţi se dăruieşte îndeplinirea a trei dorinţe, trebuie să dispui de o inteligenţă corespunzătoare, ca să le exprimi cum trebuie. Poate că nu întotdeauna e bine să primeşti exact ceea ce-ţi doreşti.

— Cu siguranţă că, de vreme ce eşti atât de înţelept, ai putea tu însuţi să fii djinn, Leo.

Ajunseră la insula Bannermann la primele ore ale dimineţii. Zorii cenuşii se iveau, iar casa, la fel de cenuşie, cu o înfăţişare înfricoşătoare, era cât se poate de nemişcată şi de tăcută, în centrul insulei, exact aşa cum şi-o amintea John. Mai mult sau mai puţin. Mormântul în care el şi cu Dybbuk îl îngropaseră pe majordomul Feliciei, Max, era acum marcat de o piatră de căpătâi în forma unei maimuţe*.

Intrară în camera de zi, unde resturile unui foc încă mocneau în şemineu, aşezându-se sub tabloul în alb-negru, pictat în ulei, al Faustinei. În ochii lui John, ea semăna chiar mai mult cu Dybbuk, faţă de cât îşi amintea. Încăpăţânată şi răutăcioasă. Era greu de crezut că ultima dată când fusese el în acea încăpere ar fi fost şi ea acolo. Invizibilă. Ca spirit. Urmărindu-i.

— Credeţi c-ar trebui s-o strigăm? îl întrebă John pe domnul Rakshasas.

— Dacă e aici, o să vină. Aminteşte-ţi că e o fată care tace şi le face.

Domnul Rakshasas se lăsă pe spate pe canapea, după care căscă.

— Asta a fost mereu o cameră minunată pentru aşteptat.

Dar nu trebuiră să aştepte mult.

— Cine sunteţi? se auzi o voce. Şi, dacă nu vă supăraţi, ce căutaţi aici?

Faustina era mai înaltă decât bănuia John, după portretul ei, şi mult mai drăgălaşă. John se gândi că arăta exact aşa cum fusese în ziua în care spiritul ei se înălţase, părăsind

* Max era, de fapt, un goriloi care îndeplinea rolul de majordom pentru mătuşa lui Dybbuk, Felicia, după cum se ştie din cartea a treia a seriei *Copiii lămpii fermecate: Cobra, regele din Katmandu.*

trupul de djinn al unei fete de doisprezece ani. Şi, totuşi, ştia că trecuseră douăzeci şi patru de ani de când se născuse. Sau doar doisprezece? Spera din tot sufletul să fi fost adevărată ultima variantă şi-şi simţi inima oprindu-se pentru o clipă în loc, în timp ce se ridica şi o privea în ochii cenuşii pentru prima oară în viaţă.

— Pe mine mă cheamă John, zise el, un pic stângaci. Sunt prieten cu fratele tău, Dybbuk.

— Ai mai fost pe-aici, nu-i aşa?

— Da. Acum câteva săptămâni.

— Mi s-a părut mie că te recunosc.

— Am venit să te ducem înapoi acasă, zise el, astfel încât să-ţi poţi redobândi stăpânirea asupra trupului.

Faustina răsuflă adânc şi se aşeză, bufnind, în faţa celor trei vizitatori.

— Nu vrei să mergi acasă? o întrebă John, îngrijorat.

— Am vrut întotdeauna, îi răspunse ea. La început, m-am rugat să vină cineva, să mă găsească şi să mă ducă înapoi acasă. Dar n-a venit nimeni. Faustina începu să plângă. N-a venit nimeni.

— Am venit noi, acum, zise John. Şi se apucă să-i povestească despre Nimrod şi Philippa, cum se duseseră la Londra să-i recupereze trupul dintre statuile din ceară, unde-l lăsase ea, în timp ce luase, neastâmpărată, în stăpânire trupul prim-ministrului britanic.

Până la urmă, după ce Faustina se opri din plâns, îşi şterse ochii, îşi suflă nasul şi zise:

— Nu ştiu cum m-aţi putea ajuta. Am mai încercat să reintru în trupul meu. Dar, pur şi simplu, n-am putut.

— Asta a fost pentru că doctorul indian chemat să-l trateze pe prim-ministru a luat o mică mostră din sângele

tău, îi explică John. O parte din sângele acela conţinea câteva grame din spiritul tău. Ceea ce înseamnă că o parte din tine lipsea, atunci când ai încercat să-ţi recapeţi stăpânirea asupra propriului trup. Dar acum o să fie aşa cum trebuie. Unchiul Nimrod a luat o mostră din sângele mamei tale, şi o s-o folosim în locul celui al tău.

— Chiar crezi c-o să meargă? vru ea să ştie.

— Desigur, altminteri n-am fi fost aici, acum, dac-am fi crezut că umblăm după cai verzi pe pereţi, interveni domnul Rakshasas.

— Dumnealui e domnul Rakshasas, îl prezentă John. E un djinn foarte înţelept. Cu toate că, uneori, înţelepciunea îi e cam greu de înţeles.

— Aşa ţi se-ntâmplă cu înţelepciunea, când eşti tânăr.

Domnul Rakshasas îi zâmbi Faustinei şi-şi înclină capul.

— Şi el e prietenul nostru, Leo Politi. Ne-a fost ghid prin lumea spirituală. Leo ştie totul despre lumea spirituală.

— N-aş spune chiar totul, se apără Leo, un pic stânjenit. Se înclină, cu multă politeţe. Dar sunt un strigoi cumsecade.

— Bine, atunci. Poate o să fiu în stare să merg acasă, zise ea. Chiar dacă va fi pentru scurt timp.

— Ce vrei să spui? o întrebă John, care fusese deja orbit de frumuseţea Faustinei, uitând în bună măsură motivul pentru care el şi cu domnul Rakshasas veniseră s-o caute, în primul şi-n primul rând.

— E vorba să fiu următorul Djinn Albastru din Babilon, zise Faustina. Aşa mi-a fost destinat dintotdeauna. Atunci când o să moară Ayesha, eu o să-i iau locul. Nu-i aşa, domnule Rakshasas?

— Aşa este. Şi am veşti pentru tine, răspunse domnul Rakshasas. Ayesha, fie-i numele binecuvântat, a murit.

— Înţeleg, zise Faustina. Asta explică de ce-aţi venit să mă căutaţi. Ridică din umeri, întristată. Pentru că acum e nevoie de mine, în timp ce înainte nu era.

— Nu e adevărat, o contrazise John. N-am ştiut unde să-ţi găsim spiritul până foarte de curând. Abia după ce-am venit aici prima dată, cu sora mea şi cu fratele tău, am ghicit unde am putea să te găsim.

— Aşadar, sora ta m-a auzit atunci?

— Da.

— Spune-mi, pe cine a numit Ayesha ca Djinn Albastru, în lipsa mea?

John ezită să-i răspundă. Ştia că, dacă i-ar spune adevărul, n-ar face decât să-i confirme bănuielile Faustinei, precum că exista un motiv ascuns în spatele salvării ei. Dar mai ştia şi că nu prea avea cum să mintă într-o astfel de privinţă. Şi faţă de ea, în mod special. John era de părere că Faustina era mult prea încântătoare ca să fie înşelată, indiferent despre ce ar fi fost vorba.

— Pe mama mea, zise el.

— A, făcu ea. Asta explică de ce tocmai tu ai fost cel care a venit să mă ia, John. Ai nevoie de mine ca s-o împiedici pe mama ta să vă părăsească, pe tine şi pe sora ta. Nu-i aşa?

— Aşa e, recunoscu John, nefericit. Cel puţin, aşa era până să te cunosc.

Faustina zâmbi curajoasă, ceea ce păru să-l atingă pe John până în străfundurile inimii sale brave, băiatul fiind de-acum sigur de faptul că nu exista nimic pe lume pe care să nu-l facă pentru ea.

Leo îl privi pe domnul Rakshasas, care-i răspunse cu un zâmbet, fiindcă amândoi aceşti bărbaţi mai vârstnici recunoscuseră ceea ce se petrecea între cei doi tineri, chiar dacă aceştia din urmă n-o înţeleseseră.

Puţin stângaci, ca şi cum ar fi fost conştient de faptul că rupea un fel de vrajă care atârna în aer, domnul Rakshasas zise:

— N-o să coci niciodată o clătită, dacă ţi-o arunci pe cap, aşa că părerea mea ar fi să pornim.

— Aşteptaţi, îl opri Faustina. Înainte să ne întoarcem în lumea fizică, e un lucru important pe care trebuie să vi-l spun, un lucru pentru înţelegerea căruia am putea avea nevoie de ajutorul lui Leo. Nu sunt sigură ce anume, dar ceva foarte ciudat s-a întâmplat în lumea spiritelor.

— Întotdeauna se întâmplă ceva ciudat în lumea spiritelor, replică Leo, stingherit, destul de puţin dornic s-o contrazică pe tânăra aceasta încântătoare. Într-adevăr, aş putea să merg pân-acolo încât să spun că termenul de „ciudat" este cel care caracterizează perfect lumea spirituală.

— Ceea ce am vrut să spun este că se-ntâmplă ceva mai ciudat decât simpla ciudăţenie. E ceva anormal şi bizar. Ar putea chiar să fie ceva malefic. În ultimii doisprezece ani, am învăţat să-mi găsesc drumul prin lumea spiritelor şi să recunosc simpla ciudăţenie.

Faustina îi aruncă o privire lui Leo, ca şi cum l-ar fi provocat s-o contrazică în legătură cu această definiţie.

— Am întâlnit moroi, zâne vestitoare ale morţii, fiinţe eterice, fantome, spectre, chiar şi un demon sau doi. Aşa cum nu vă îndoiţi nici voi, lumea spirituală seamănă în mare măsură cu cea fizică. Dar, acum vreo câteva săptămâni, s-a întâmplat un lucru pe care nu pot, pur şi simplu, să-l explic. Acum câteva săptămâni, mă plimbam prin grădinile de-aici, când puterea aia enormă a început să mă tragă, ca o imensă forţă magnetică. Şi uimitor de repede, de asemenea. N-aveam habar unde mă ducea. Ştiam doar că era absolut

irezistibilă. În acelaşi timp, eram conştientă de faptul că toate celelalte spirite alergau în direcţia opusă, departe de locurile pe care le bântuiau în mod obişnuit, şi că erau urmărite de bărbaţii aceia cu înfăţişări ciudate. Abia ulterior am izbutit să-i privesc mai bine.

— Despre asta vă povesteam şi eu, acolo, în muzeu, le spuse Leo domnului Rakshasas şi lui John, emoţionat.

— Atunci, nu i-am văzut prea limpede, preciză Faustina. Într-adevăr, puterea era atât de mare, încât e posibil să fi leşinat pentru o vreme. Habar n-am cât o fi durat. Poate şi câteva ore. Atunci când, până la urmă, m-am oprit, n-aveam nici măcar un indiciu în legătură cu locul în care mă aflam. Nici cea mai mică idee. Cu excepţia faptului că eram într-o imensă peşteră subterană, cu un lac mare din argint lichid, care înconjura o enormă piramidă verde.

— O piramidă verde subterană, repetă mirat domnul Rakshasas. Fără îndoială că n-am auzit niciodată despre aşa ceva.

— Mulţi dintre bărbaţii despre care am pomenit mai devreme lucrau în jurul piramidei acesteia, continuă Faustina. Cu toate că nu ştiu foarte sigur ce făceau. N-am zăbovit pe-acolo prea mult. Mai ales după ce mi-am dat seama că nu erau nicidecum bărbaţi. Doar arătau ca nişte bărbaţi. De fapt, cred că erau zombi.

— Zombi? se miră John. Vrei să spui, oameni morţi care umblă de colo-colo?

— Ceva de genul ăsta, consimţi Faustina. Nu erau morţi. Dar nici vii nu erau. Era ca şi cum ar fi fost şi vii şi morţi. De aceea mi-am închipuit că trebuie să fi fost zombi. Sinceră să fiu, le spun aşa numai pentru că era un bărbat acolo — nu ştiu cine era — care a folosit denumirea aceasta. Cel puţin, aşa cred eu că a zis. Ei nu m-au văzut, din fericire, fiindcă nu

păreau deloc prietenoşi. Oricum, am hoinărit pe-acolo o vreme, încercând să găsesc o cale de ieşire din peşteră. Până la urmă, am izbutit să ies. Şi puteţi să vă imaginaţi surprinderea mea, când am descoperit că sunt în China.

— În China? repetă John. Glumeşti.

— Ca să fiu mai precisă, eram în Xian, zise Faustina, capitala Chinei antice.

— Şi, cum ai ajuns înapoi? se interesă John.

Faustina ridică din umeri.

— M-am dus la aeroportul local, explică ea. Mi-au trebuit secole până să ajung înapoi aici.

— Într-adevăr, e o poveste ciudată, recunoscu domnul Rakshasas.

— Asta e. Mai rămâne să spun că toţi par să fi părăsit lumea spiritelor. Cred că acei zombi au devorat toate spiritele pe care le-au putut găsi. Mă întrebam dacă Leo, fiind un Ka slujitor şi aşa mai departe, ar putea să-mi spună ce anume s-a putut întâmpla.

— N-am nicio explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat, mărturisi Leo. Şi n-am auzit de nimeni altcineva, în afara dumitale, domnişoară Faustina, care să se pomenească în China. Din ceea ce cred eu, a fost ca şi cum lumea spirituală ar fi fost afectată de un fel de cataclism natural. Toate spiritele şi toţi strigoii au fost goniţi din locurile lor obişnuite de bântuit de acele creaturi despre care spuneai. Cred că, poate, multe spirite au fost absorbite în ziua aceea. Absorbite şi, posibil, distruse pentru totdeauna. Dacă n-aş fi fost blestemat să rămân în Templul din Dendur în chip de Ka slujitor, s-ar fi putut să fiu distrus şi eu ca toţi ceilalţi.

— Dar e posibil una ca asta? se miră John. Să distrugi un strigoi? Vreau să spun, cum poţi să omori pe cineva care e deja mort?

— Există modalităţi, replică Leo. Exorcismul este una dintre ele, deşi mulţi dintre strigoi sunt mult prea inteligenţi ca să rămână pe-acolo şi să se lase, pur şi simplu, distruşi. O rup la fugă. Exact cum au făcut strigoii aceia, din casa de pe debarcader.

Domnul Rakshasas făcu un semn de aprobare.

— E timpul să plecăm şi noi, zise el. Avem destul de călătorit până să ajungem înapoi la Templul din Dendur.

Porniră fără să mai piardă o clipă, cu canoea, înapoi spre Newburgh, în lumina dimineţii, îmbarcându-se apoi într-un tren pentru navetişti care făcea legătura cu oraşul New York. În timp ce trenul se legăna pe drumul lui, domnul Rakshasas îi spuse Faustinei ce urma să se-ntâmple când vor ajunge înapoi în templul din muzeu.

— Noi trei ne vom întoarce la John acasă, zise el. În mod sigur, cu puţin noroc, Nimrod şi Philippa se vor fi şi întors din Londra cu trupul tău, Faustina. De îndată ce ne vom fi introdus şi ne vom fi instalat confortabil în învelişurile noastre omeneşti, vei putea hotărî următoarele tale mişcări, în timp ce noi, ceilalţi, vom încerca să ne dăm seama ce e de făcut cu mica problemă a lui Leo.

— Mulţumesc, domnule Rakshasas, zise Faustina. Nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscătoare, dumneavoastră şi lui John. Dar, mai mult decât orice, abia aştept să mai văd şi ceva culoare în viaţa mea.

Era cam pe la jumătatea dimineţii, când ajunseră din nou la Muzeul Metropolitan, unde greva personalului administrativ continua încă; dar nu se mai gândiră la grevişti, până când nu ajunseră la uşa Templului din Dendur, care le-ar fi permis celor trei djinni să părăsească lumea spirituală şi să reintre în lumea vie, a materiei fizice. Acolo, un şoc brutal îi

aştepta, fiindcă în uşă era postată aceeaşi siluetă cenuşie, cu aspect straniu, de care se feriseră înainte şi care, cu spada în mână, bloca intrarea. Individul stătea cu spatele la uşă, ca şi cum ar fi fost în căutarea a ceva.

— E unul dintre urâţii pe care i-am văzut în China, în peştera aia subterană, le zise Faustina. E unul dintre acei zombi despre care v-am povestit.

— Putem să trecem de el? îl întrebă John pe Leo.

— Nu cred, îi răspunse Leo. Nu, fără să fim atacaţi şi absorbiţi. Ca toţi ceilalţi despre care v-am spus, mai devreme.

— Ce e de făcut? insistă John. Nu putem să reintrăm în trupurile noastre, decât dacă plecăm printr-un templu.

— Măcar dac-am şti ce vrea individul ăsta, zise domnul Rakshasas. Poate c-ar trebui să încerc să discut cu el.

— Nu v-aş sfătui, replică Leo.

— Poate aş ajunge la o înţelegere cu el, stărui domnul Rakshasas.

— Cinstit vorbind, zise Leo, cred c-aţi face o greşeală fatală.

— Cine-o fi individul ăsta? John scutură din cap, cuprins de furie şi de neputinţă.

Erau atât de aproape de casă şi, totuşi, atât timp cât făptura aceea le stătea în drum, blocând intrarea în templu, erau încă atât de departe.

CAPITOLUL 10
CAP LA CAP

Erau douăzeci de mii de oameni în Madison Square Garden, iar Nimrod şi Philippa aveau impresia că majoritatea erau de partea lui Sam, fiindcă sosirea lui în ring fu întâmpinată cu ovaţii asurzitoare.

Groanin se urcă pe ring, fiind salutat printr-un cor de fluierături şi huiduieli puternice, câteva monede şi coji de portocale.

— Nu le da atenţie, îl sfătui Philippa, în clipa în care ajunse, împreună cu Nimrod, în colţul lui Groanin. Asta vrea Sam, ca ei să te sperie.

— Uite ce e, domnişoară Philippa, de ce-oi fi zis dumneata c-o să mă lupt eu cu el? Nu sunt un luptător. Ştii asta. Groanin arătă spre Sam, care-şi încorda muşchii deloc neglijabili, pentru distracţia mulţimii. Şi el ştie asta, ceea ce e şi mai rău.

— Fireşte, replică Philippa. El se aşteaptă să şteargă pe jos cu dumneata. Să te facă pachet, iar capul să ţi-l folosească drept prespapier, aşa cum a spus. Numai că dumneata ai o armă secretă pentru care el n-o să fie pregătit.

— Ce armă secretă? vru să ştie Groanin.

— Noul dumitale braţ, fireşte, îi explică Philippa. Cel pe care ţi l-am dăruit noi în India, ca să-l înlocuiască pe cel

pierdut. E mult mai puternic decât un braţ normal, omenesc. Ăsta e lucrul la care nu se aşteaptă el.

— Are dreptate, o susţinu Nimrod. Am uitat de asta. Sam crede că nu eşti decât un om oarecare.

— Şi nu uita, adăugă Philippa, că atunci când Samuel s-a luptat cu Iacob în Biblie, rezultatul a fost egal. Şi gândeşte-te la asta: Iacob nici măcar nu era cel mai puternic. Acela era fratele lui, Esau. Iacob era cel mai blând.

— Bravo, Philippa, o felicită Nimrod. Şi p-asta o uitasem!

— Sper să aveţi dreptate, voi doi, zise Groanin, aruncându-şi capa. La urma urmei, despre capul meu e vorba să fie folosit pentru presat hârtii.

La fel după cum îi transportase, în mod miraculos, până în Madison Square Garden, Sam se asigurase ca el şi Groanin să poarte costumaţia potrivită pentru un astfel de spectacol. Sam purta o splendidă capă albă, brodată cu diamante, precum şi un costum din elastan, dintr-o bucată, asortat. Era la fel de clar, totuşi, că Sam intenţionase ca Groanin să arate ca personajul negativ al înfruntării. Groanin purta un costum din elastan dintr-o bucată, dar de culoare neagră, precum şi, la gât, un colier din cranii albe. Erau mici cranii chiar şi pe şireturile ghetelor sale negre.

Groanin înaintă până în centrul ringului şi-i strânse mâna zâmbitorului său adversar. Se întoarse în colţul său, străduindu-se să zâmbească încrezător, dar îi ieşi o strâmbătură ucigătoare şi sinistră. O coajă de portocală îl izbi în ceafă. Gongul anunţă începerea întrecerii.

— Succes, Groanin, îi ură Nimrod, împingându-l din colţul ringului. O să ai nevoie!

Sam întinse mâna. Groanin i-o apucă, politicos, dar se pomeni azvârlit prin aer, ca un băieţaş făcând o tumbă în

iazul din sat, într-o zi toridă de vară. Philippa şi Nimrod închiseră ochii pentru o clipă, în timp ce Groanin cădea lat pe saltea, cu un zgomot mai puternic decât cel pe care l-ar fi făcut un pian de concert picat de la etajul şase, rămânând nemişcat.

Arbitrul începu să numere. Sam deja păşea triumfător în jurul ringului, primind uralele mulţimii. Philippa şi Nimrod deschiseră câte un ochi. Şi, până la urmă, mai degrabă fără voia lui, deschise ochii şi Groanin.

— Ridică-te, Groanin, urlă Nimrod. Până nu termină numărătoarea.

— Da, domnule, zise Groanin.

Şi, ca un om beat, se ridică bălăbănindu-se pe picioare, dar se pomeni huiduit cu putere şi căzu din nou, în urma unei puternice lovituri primite de la Sam.

— Sam nu e tocmai ceea ce-aş numi o fiinţă angelică, observă Nimrod. Numai că pare să se priceapă să încânte un public american.

Groanin se ridică pentru cea de-a treia oară, dar Sam îi cosi picioarele. De data aceasta, atunci când izbi podeaua, sări în sus ca o minge din cauciuc.

Philippa, care detesta fiecare clipă a acestei întreceri, clătină din cap şi-şi şterse lacrimile din ochi. Să-l vadă pe Groanin aruncat ca o păpuşă zdrenţuită era ceva îngrozitor pentru ea, mai ales deoarece ea fusese cea care se oferise în numele lui pentru această luptă. Şi totuşi, Philippa încă era de părere că Groanin putea să-l înfrângă pe Sam. Se aplecă în faţă, pe sub coardă, ţipând la majordomul năucit:

— Foloseşte-ţi braţul, Groanin. Data viitoare când maimuţoiul ăsta mare mai dă în dumneata, blochează-l cu braţul.

Groanin se căzni să se ridice în picioare, iar Sam, înfumurat şi gândindu-se că ar putea termina repede înfruntarea, îşi repezi cotul cu putere peste umerii lui Groanin, ca pe un baros. Numai că, înainte ca lovitura să-şi atingă ţinta, Groanin îşi ridică braţul deasupra capului, să se apere.

Era ca şi cum Sam ar fi lovit cu cotul într-un drug de fier. Strâmbându-se de durere, începu să se împleticească prin ring, ţinându-şi braţul lipit de corp şi urlând, aproape de parcă i s-ar fi rupt. Nu se rupsese, dar în mod sigur era rănit rău.

— Acum, apucă-l şi azvârle-l, ţipă Philippa.

Încă o dată, Groanin procedă cum îi sugerase ea şi, cu braţul său mult mai puternic, îl făcu pe Sam să zboare, pe o traiectorie verticală, prin aer. Îngerul ateriză pe podea cu un zgomot ca de uşă trântită în castelul vreunui uriaş. Mulţimea parcă înnebunise.

— Acum, cuprinde-l de grumaz, ţipă Philippa, şi ţintuieşte-i umerii de podea, cât numără arbitrul până la trei.

Groanin îl înşfăcă pe voinicul înger, îl trânti la podea şi-l apăsă din toate puterile.

— Unu..., rosti arbitrul, plesnind podeaua cu palma desfăcută.

— Chiar cred că Groanin o să câştige lupta asta, comentă Nimrod.

— Doi..., continuă arbitrul, plesnind din nou podeaua.

Sam făcu un efort supraomenesc să se ridice, dar nu era nimic de făcut împotriva imensei puteri a braţului lui Groanin. Atunci, cu un icnet formidabil, întregul său trup păru să se înmoaie şi se lăsă biruit.

— Trei!

Groanin câştigase. Arbitrul îi ridică braţul.

— Învingătorul! răcni el.

Philippa îl trase pe Nimrod spre ea şi-l îmbrăţişă.

— A reuşit! strigă ea. A reuşit!

Se urcară şi ei pe ring şi, în timp ce Philippa îl îmbrăţişa pe majordom, Nimrod îi ridica braţul celălalt, în semn de triumf.

— Bravo, Groanin, zise el. N-am ştiut ce zace în tine.

— Vă mulţumesc, domnule.

Sam rămase culcat preţ de câteva clipe, apoi se rostogoli pe burta sa îmbelşugată şi începu să-şi scuture capul, nevenindu-i să creadă ceea ce i se-ntâmplase, pornindu-se apoi să izbească podeaua, mânios, cu pumnii.

— Sper că e furios numai pe el însuşi, zise Nimrod. Nu serveşte la nimic să înfurii un înger. Uite, numai, ce s-a întâmplat în Egipt. Ca să nu mai pomenim de Sodoma şi Gomora. Îngerii nu prea ştiu să piardă.

Groanin îşi şterse picăturile de transpiraţie din ochi şi, atunci când o privi iar pe Philippa, erau din nou în catacombele carthusiene, din Malpensa. Purta din nou veşmintele sale obişnuite de majordom, iar Sam stătea pe o poliţă, între două cadavre, părând de-a dreptul nenorocit.

Philippa îşi puse o mână pe umărul îngerului.

— Nu contează, Sam, zise ea, străduindu-se să găsească o replică drăguţă. Mi-a plăcut costumul tău. Era foarte... angelic.

— Nu sunt mare scofală ca înger, replică el, dacă nu sunt în stare să-l fac praf pe un amărât de majordom englez, într-un meci de lupte.

— Să nu-l subestimezi niciodată pe un valet englez, îl povăţui Nimrod. Ei sunt ienicerii civilizaţiei.

— Nici măcar nu ştiu unde e Sfântul Bruno, zise Sam, oftând adânc. Ştiţi care? Băiatul de ale cărui oseminte ar

trebui să mă îngrijesc. Aţi avut dreptate în privinţa asta. Toate etichetele au fost încurcate prin 1750, înţelegeţi? Şi eu le-am cam pierdut urma. Sunt un ratat fără speranţă.

— Cred c-aş putea să te ajut eu, la asta, se oferi Nimrod. Ridică una dintre lumânările care încă ardeau, pornind înapoi de-a lungul coridorului străjuit de cadavre. Mulţi dintre băieţii ăştia sunt călugări, după cum arată.

Nimrod se opri în faţa unuia dintre scheletele care păreau cele mai vechi.

— Dar acesta este interesant în mod special, continuă el. Ţine în mâini un craniu. Asta, de obicei, înseamnă ceva important. Şi uite aici. Bucata asta de metal ruginit de pe capul lui. Dacă nu greşesc, trebuia să fie o coroană micuţă, cu şapte stele. O coroană. Asta înseamnă, de asemenea, ceva important.

Sam se ridică în picioare, un zâmbet întinzându-i-se pe faţă.

— Eşti sigur?

Exact în acea clipă, capul scheletului căzu pe podea, ca o nucă de cocos prăbuşindu-se dintr-un copac.

— Aş zice că bătrânul Bruno ţi-a făcut un semn de încuviinţare cu capul, Sam, comentă Groanin.

Nimrod ridică de jos anticul craniu şi suflă puţin din praful care-l acoperise.

— Cineva i-a scris ceva pe cap, anunţă el, punându-şi ochelarii. E puţin cam şters. *Sancti Brunonis Confessoris, qui Ordinis Carthusianoruim fuit Institutor.* Nimrod îi azvârli craniul lui Sam. Nu-i nicio îndoială în privinţa asta, Sam, bătrâne. Băiatul ăsta e Sfântul Bruno, e clar.

— Sfântul Bruno, repetă Sam, legănând craniul. L-ai descoperit!

Nimrod îşi şterse mâinile pe batista pe care i-o întinse Groanin.

— Cum aş putea să-ţi mulţumesc? îl întrebă Sam. În ochi îi apăruseră lacrimi de recunoştinţă. Credeam că n-o să-l mai găsesc niciodată.

— Păi, pentru început, ai putea să ne laşi să ne scoatem prietena de-aici, zise Nimrod.

— Sigur că da, acceptă Sam. Am avut o înţelegere. Majordomul dumitale a câştigat lupta în mod corect şi fără drept de apel.

Nimrod şi Groanin se întoarseră pe coridor şi ridicară targa pe care se afla Faustina.

— Dacă mai aveţi nevoie de ceva, continuă Sam, orice, ajunge să mă chemaţi şi o să fiu acolo.

— E bine de ştiut, acceptă Nimrod.

— Mda, eşti un înger, adăugă Philippa.

CAPITOLUL 11

ZOMBI ŞI FAUSTINA II

— Mie nu prea mi se pare că arată ca un zombi, se împotrivi John.

Rămăseseră în templu, neputând să treacă prin uşa atât de importantă a acestuia, acum blocată de personajul cu spada, ca să ajungă în lumea vie, fizică şi colorată. Stătea cu spatele la ei, cu faţa spre Aripa Sackler a muzeului, ca şi cum scopul lui ar fi fost să împiedice pe oricine, sau chiar spiritele, să se folosească de templu ca să pătrundă în lumea eterică.

— Cred c-ai văzut prea multe filme, îi zise John Faustinei.

— Da? Şi cum ar trebui să arate un zombi? îl întrebă ea.

— Un corp omenesc fără creier, în putrefacţie, târşâindu-şi picioarele, înfometat de carne de om, replică John. Toată lumea ştie asta.

— Ei, acum cine vorbeşte de parc-ar fi văzut prea multe filme? i-o întoarse Faustina.

— Tipul de colo nu arată ca un cadavru, insistă John. Şi el sigur nu vrea să mănânce oameni.

— Atunci când am folosit denumirea de zombi, tocmai caracteristicile despre care vorbeai tu le-am avut în minte: târşâitul picioarelor şi lipsa de creier, explică Faustina. În privinţa asta, şi tu ai putea să fii un zombi, John.

John înţelese că nu putea să se pună cu Faustina, atunci când era vorba despre o discuţie în contradictoriu. Din acest punct de vedere, ea îi amintea mult de propria soră.

— Poate că e un strigoi zombi, zise ea. Şi, în loc să devoreze carne omenească, devorează strigoi şi spirite. Asta e ceea ce ziceai, nu, Leo? Că absoarbe spirite?

— E foarte corect, domnişoară, confirmă Leo.

— E ridicol, se împotrivi John. N-am mai auzit niciodată una ca asta.

— E lucru sigur că, dacă vrei să auzi o discuţie în contradictoriu fără obiect, filosofă domnul Rakshasas, nu trebuie decât să asculţi o conversaţie dintre o pisică şi un câine. Chicoti încetişor. Orice ar fi, tipul ne stă în cale. După cum văd eu situaţia, ori va trebui să găsim un alt templu prin care se poate pătrunde în lumea spirituală, ori vreo cale prin care să-l ocolim pe amicul de colo.

— Nu mai există un templu ca ăsta în toată America de Nord, zise John.

— N-o fi unul în America de Sud? se interesă Faustina. Sau, poate, în cea Centrală?

— Posibil, replică domnul Rakshasas. Întrebarea este: putem să ne permitem un asemenea consum de timp, până ajungem cu toţii acolo, după care să ne întoarcem atâta drum până aici, ca să ne recuperăm trupurile?

— Are dreptate, îl susţinu John.

— Da, am uitat că vă grăbiţi să ştcăpaţi de mine, zise Faustina, la adresa lui John.

— Îţi zăvorăşti uşa cu un morcov fiert, Faustina, o atenţionă domnul Rakshasas. Şi-atunci, de ce te mai deranjezi, punându-ne s-o spargem?

Faustina rămase tăcută preţ de câteva clipe.

— Unul dintre noi ar trebui, probabil, să-i distragă atenţia acelui zombi, zise ea. Îşi întoarse privirea spre John şi-şi ridică bărbia, de parcă l-ar fi sfidat s-o contrazică din nou. Astfel încât ceilalţi doi să poată încerca să fugă.

— O s-o fac eu, se oferi John. Sunt cel mai potrivit pentru asta. La urma urmei, sunt cel mai iute.

Domnul Rakshasas oftă şi-şi lăsă o mână pe umărul lui John.

— Prudenţa ne spune că ar fi mult mai neplăcut dac-ai fi tu absorbit de acest zombi. Mă duc eu.

Şi domnul Rakshasas ridică o mână, astfel încât să-i oprească protestele lui John.

— Aşa trebuie să fie, John, zise el. Vezi tu, nu-ţi rişti numai propria viaţă, ci şi pe cea a Philippei. Întreabă-te singur asta: cum şi-ar putea ea recăpăta puterile din trupul tău, dacă tu n-ai fi acolo, s-o ajuţi?

Recunoscând înţelepciunea celor spuse de bătrânul djinn, John făcu un semn de aprobare.

— O să aveţi grijă, nu-i aşa?

— Sigur, o să am grijă, confirmă domnul Rakshasas. Şi, murmurând în barbă, adăugă: Dar dacă te apuci să coseşti iarba în toiul unei curse de cai, întotdeauna rişti să fii luat în copite. Arătă spre întunericul adânc de lângă uşa templului. Voi doi ascundeţi-vă aici, le spuse el lui John şi Faustinei. Şi, când vedeţi că i-am distras atenţia, luaţi-o la fugă.

— Succes, îi ură John.

— Băiatul o să facă tot ceea ce-i stă în puteri pentru tine, îi spuse domnul Rakshasas Ka-ului slujitor al templului.

— Ce-o fi vrut să spună cu asta? o întrebă John pe Faustina, după ce se ascunseră în întuneric.

Faustina ridică din umeri.

— Tu ştii mai bine decât mine cum e el. Îşi muşcă buza, fiind evident faptul că ea înţelesese ceea ce nu înţelesese John: că domnul Rakshasas nu se aştepta să supravieţuiască înfruntării cu acel zombi. Eu nu înţeleg nici jumătate din ceea ce spune, continuă ea.

John zâmbi şi se pregăti să fugă.

Domnul Rakshasas ajunsese deja lângă zombi, în spatele lui. Scuipă în palme şi le frecă, nerăbdător. Apoi, îşi drese glasul şi zise:

— Te-ar deranja să te dai la o parte din drumul meu, tăntălău mare şi urât ce eşti?

Creatura îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt şi, în timp ce se întorcea încetişor cu faţa spre domnul Rakshasas, cu ochii lui holbaţi, ca de păpuşă, John se simţi obligat să recunoască, în sinea lui, că semăna cu un zombi mai mult decât orice altceva i-ar fi putut trece prin minte. Numai că de data aceasta, văzându-l mai de aproape, n-ar fi putut să nu recunoască şi faptul că ochii ca o fantă ai creaturii, pometii ridicaţi şi mustaţa pleoştită à la Charlie Chan îl dădeau de gol ca fiind chinez. Un zombi chinez. Şi, la urma urmei, de ce nu? Şi China putea să aibă zombi, ca orice altă ţară.

Chiar dacă ochii acelui zombi rămăseseră fără expresie, păreau să funcţioneze destul de bine, deoarece creatura îşi întinse spre domnul Rakshasas un braţ lung şi gros, încercând să-l înşface. Domnul Rakshasas se lăsă în jos pe sub braţul acela şi se repezi, şchiopătând, în afara templului, luând-o prin muzeu. Creatura se răsuci pe călcâie şi porni în urmărirea lui.

— Haide, zise John. Să mergem.

John o apucă de mână pe Faustina şi ieşiră în fugă din templu, apoi începură să coboare scara, spre palierul din

marmură al Aripii Sackler, dispărând în clipa în care pătrunseră în lumea fizică. În timp ce fugeau, strigară la zombi, încercând să-i distragă, la rândul lor, atenţia, îndepărtându-l de la urmărirea domnului Rakshasas. Dar creatura nici măcar nu se osteni să privească în jur, fiindcă, firește, nu era nimic de văzut şi, mult mai iute decât înainte, se apropia de bătrânul djinn, care, în mod intenţionat, trecuse în fugă prin apele reci din faţa templului, apoi printr-un curent degajat de instalaţia de aer condiţionat, astfel încât să rămână ispititor de vizibil pentru ochii urmăritorului său.

Deodată, uriaşul zombi păru să iuţească pasul, aproape de parcă ar fi fost mânat înainte de cine ştie ce descărcare de curent electric. În acelaşi timp, domnul Rakshasas se opri să-şi recapete suflul şi privi în jur. John ţipă, îngrozit de ceea ce vedea că e pe cale să se întâmple.

— Domnule Rakshasas, aveţi grijă! ţipă el.

În clipa imediat următoare, uriaşul zombi se ciocni de bătrânul djinn. Numai că nu-l dărâmă. Nici nu trecu, fără urmări, prin spiritul domnului Rakshasas. Pentru o clipă, silueta subţire, pe jumătate vizibilă a domnului Rakshasas, aproape că mai era prezentă; şi totuşi, nu era. Dispăru cu desăvârşire, de parcă ar fi fost aspirat de zombi, acesta din urmă continuându-şi drumul cu încă vreo câţiva paşi, după care trecu după colţ.

John şi Faustina se opriră din alergare şi aşteptară să vadă dacă domnul Rakshasas va redeveni aproape vizibil. Când văzură că nu se întâmplă aşa ceva, John şi Faustina îl strigară pe nume de câteva ori. Trecură câteva minute, dar nimic nu se întâmplă.

— A fost exact aşa cum a zis Leo. A fost absorbit de chestia aia.

Încă ţinându-se de mâini, traversară salonul şi se întoarseră la treptele Templului din Dendur, unde-l puteau vedea pe Leo, privind îngrijorat dincolo de intrare, spre muzeu. În clipa în care ajunseră între pilaştrii templului, John şi Faustina redeveniră vizibili.

— Trebuie să plecaţi, le spuse Leo. În eventualitatea că zombi se întoarce iar.

— Nu putem să plecăm fără el, insistă John.

— Asta ar fi vrut domnul Rakshasas, zise Leo. Ştia ce face, de-asta a şi făcut-o — ca voi doi, copii, să scăpaţi.

John clătină din cap.

— Nu se poate să se-ntâmple una ca asta, zise el, deznădăjduit. Nu pot să cred. Nu domnului Rakshasas!

Faustina îi strânse mâna şi-şi petrecu braţele în jurul gâtului lui John.

— Leo are dreptate, John, zise ea. Trebuie să plecăm, şi chiar acum. Înainte să se-ntoarcă şi să ne facă şi nouă ceea ce i-a făcut domnului Rakshasas.

— Nu înţelegi, se împotrivi John. E prietenul meu. Nu pot să-mi părăsesc prietenul.

— E prea târziu, John, zise ea. S-a dus. Domnul Rakshasas e mort.

CAPITOLUL 12
VOCEA TĂCERII

Nimrod şi Groanin purtară trupul Faustinei până la ambulanţă şi-l aşezară cu grijă în spatele maşinii. Groanin se strecură în cabină, la volan, şi porni iute motorul, în timp ce Nimrod şi Philippa se urcară alături de el.

— Încotro, domnule? întrebă el. Spre vreun câmp liniştit? Un acoperiş? Undeva, unde să puteţi crea un vârtej drăguţ?

— Groanin, noul tău entuziasm faţă de călătoriile cu vârtejul este cât se poate de îndoielnic, zise Nimrod.

Îşi scoase telefonul mobil şi sună în New York. Îi răspunse Marion Morrison, care-i raportă că, în timp ce domnul Gaunt continua să facă frumoase progrese, nu se petrecuse nicio schimbare în starea doamnei Trump, care rămăsese în comă. Şi încă nu primise nicio veste de la John şi de la domnul Rakshasas. Nimrod îi mulţumi şi apoi închise.

— Trebuie să luăm legătura cu John şi cu domnul Rakshasas, să aflăm unde sunt şi ce se întâmplă, zise el. Am nevoie ca domnul Rakshasas să aducă aici spiritul Faustinei, în Italia. În primul rând, asta ne va scuti de a bate drumul înapoi la New York. În al doilea, Italia este chiar dincolo de jumătatea drumului spre Babilon. Să nu uităm că avem

din ce în ce mai puţin timp. Sunt aproape trei săptămâni de când a plecat mama voastră din New York.

— Şi cum o să luăm legătura cu ei? se interesă Philippa.

— În acelaşi fel în care procedează oamenii obişnuiţi, atunci când vor să ia legătura cu lumea spiritelor, îi explică Nimrod. Printr-o şedinţă de spiritism.

— O şedinţă de spiritism? repetă Groanin. Vreţi să spuneţi că tot talmeş-balmeşul ăla cu mutarea paharelor de vin şi cu cărţile de canastă e adevărat?

— În parte, îi răspunse Nimrod. Lucrul cel mai important este să-ţi alegi un medium bun. Iar din acest punct de vedere suntem foarte norocoşi pentru faptul că ne aflăm în Italia. Cel mai bun medium din lume locuieşte la Roma. Haide, Groanin. Acolo mergem. La Roma, cetatea eternă.

— Ce-i ăla un medium? îl întrebă Philippa pe Nimrod.

— Un medium este o persoană despre care se crede că ar avea puterea de a stabili comunicarea cu spiritele morţilor sau cu reprezentanţii altor lumi sau dimensiuni. Mai sunt numiţi şi senzitivi.

— Mai degrabă sedativi, bombăni Groanin, conducând maşina pe un drum de munte. O sumedenie de proşti care-şi vâră nasul în chestii pe care nu le înţeleg, dacă vreţi să ştiţi părerea mea. Credeam că nu sunteţi de acord cu toate minciunile-astea, domnule.

— În mod obişnuit, nu sunt, Groanin, mărturisi Nimrod. Dar acesta e un caz special. În plus, Madame Theodora Sofi nu e un medium obişnuit. Puterile ei sunt chiar autentice. Ceea ce nici nu prea e surprinzător. La vârsta de şaptesprezece ani, s-a dus în Tibet, să studieze timp de şapte ani cu Fraţii.

— Care fraţi? se miră Philippa.

— Adevăraţii autori ai Cărţii tibetane a Morţilor*, îi explică Nimrod. Câţiva călugări şi lama, care ştiu mai multe despre viaţa de după decât oricare alţi muritori din câţi au existat vreodată. Ei au învăţat-o tot ceea ce ştiau. Ea şi-a dedicat întreaga viaţă spiritualităţii.

Groanin avu nevoie de câteva ore să străbată cu ambulanţa distanţa dintre Malpensa şi Roma. Ajungând la marginile marelui oraş, Groanin îi ceru lui Nimrod adresa lui Madame Sofi.

— Nu are aşa ceva, zise Nimrod. E unica persoană din Roma care nu are nevoie de o adresă.

— Cum asta? se miră Groanin.

— Pentru că locuieşte bine mersi în unica piramidă din Roma, îl lămuri Nimrod. Tot ceea ce trebuie să facem este să întrebăm unde-i piramida.

Şi, coborând fereastra portierei, Nimrod se aplecă în afară şi, în italiana lui perfectă, îl întrebă pe un poliţist călare pe motocicletă încotro trebuie s-o ia. Poliţistul, care avea o mustaţă mare, roşcată, îi arătă în lungul străzii, apoi îşi îndoi mâna spre stânga şi, după ce termină de vorbit, îl salută cu eleganţă pe Nimrod.

Groanin porni mai departe.

— Dar cum a ajuns Madame Sofi să locuiască într-o piramidă, la urma urmei? îl întrebă Philippa pe unchiul ei. E una adevărată?

— Cât se poate de adevărată, îi răspunse Nimrod. A fost construită în anul 12 înainte de Hristos, ca mormânt pentru

---

* Numele sub care e cunoscută îndeobşte lucrarea intitulată *Bardo Thodol (Cunoaşterea prin auz în starea intermediară)*, un text funerar tibetan ce descrie experienţele prin care trece conştiinţa după moarte, în intervalul cunoscut sub numele de *bardo*, dintre moarte şi renaştere. Este recitat în mod tradiţional de lama (preoţii budişti) asupra trupurilor muribunzilor sau ale celor de curând decedaţi.

un bogat pretor roman, numit Cestius*, care şi-a închipuit un cavou de familie cu totul diferit. Totuşi, Madame Sofi este prima persoană care a trăit în interiorul ei. Nu e la îndemâna oricui să trăiască într-o piramidă.

— Aşa zic şi eu, interveni Groanin. E greu să-ţi alegi mobila, m-am gândit eu. Dar n-o să vrea ceva în schimbul ajutorului pe care ni-l dă? Vreau să spun, trei dorinţe. Asta ajunge să se termine întotdeauna cu necazuri.

— A avut trei dorinţe, ultima dată când ne-am întâlnit. Cum credeai că a ajuns să locuiască într-o piramidă?

În sfârşit, zăriră piramida. În comparaţie cu piramidele egiptene, pe care le văzuse cu un an înainte, Philippa avea impresia că piramida romană a lui Cestius era puţin cam prea ţuguiată. Ca un creion prea ascuţit. Construită din marmură albă şi având o înălţime de exact o sută de picioare**, era, totuşi, într-o excelentă stare, ca şi cum ar fi fost de curând terminată de vreun arhitect la modă din zilele noastre, precum cea din Paris.

O găsiră pe Madame Theo Sofi*** aşteptându-le sosirea în pragul uşii ei triunghiulare de la intrare, fapt care pe Philippa şi pe Groanin îi impresionă puternic, fără voia lor, dat fiind că Nimrod nu-i telefonase marelui medium, să-i spună că vin.

---

* Piramida lui Cestius, numită în italiană Piramida di Caio Cestio (după numele celui care a construit-o, Caius Cestius) sau Piramide Cestia, este amplasată în apropiere de Porta San Paolo şi de cimitirul protestant.

** Afirmaţie inexactă, piramida lui Cestius având înălţimea de 27 de metri (o sută de picioare ar fi însemnat 30,5 metri) şi o suprafaţă de aproximativ 22 de metri pătraţi. În plus, ea este construită din cărămidă, numai învelişul fiind din lespezi de marmură albă.

*** Joc de cuvinte, numele personajului făcând aluzie la teozofie, acea doctrină filosofico-religioasă care promovează ideea cunoaşterii nemijlocite a divinităţii prin stabilirea unor legături cu lumea transcendentală.

Era o italiancă înaltă, cu un gât lung şi şerpuit, o coamă voluptuoasă de păr roşu, un nas mare şi ochelari cu lentile colorate, mari cât ecranele de televizor.

— V-am simţit că veniţi de-acum zece minute, îi întâmpină Madame Sofi. Apropo, aţi vorbit cumva pe drum cu un poliţist pe motocicletă? Un bărbat cu o mustaţă mare, roşcată?

— Cum de puteţi să ştiţi asta? se miră Groanin.

— Eu sunt Theo Sofi, îi răspunse ea, pe un ton mai degrabă semeţ, ca şi cum aceasta ar fi fost unica explicaţie necesară.

Pătrunseră în interiorul piramidei. Nu existau ferestre, dar atmosfera era straniu de răcoroasă şi de luminoasă, de parcă ar fi existat anumite mijloace secrete prin care lumina solară şi aerul proaspăt să fie conduse în interiorul piramidei, ceea ce era la fel de adevărat ca afirmaţia că locul ar fi fost înţesat de pisici.

Nimrod îşi prezentă nepoata şi majordomul.

Dar Madame Sofi era mai nerăbdătoare să-şi vadă de meserie, decât să stea de discuţii.

— Aţi venit pentru că vreţi să vorbiţi cu cineva care se află de cealaltă parte, nu?

— Da, confirmă Nimrod. Se pregătea să mai spună ceva, când Madame Sofi începu să plângă. Ce s-a întâmplat oare, doamnă dragă?

Madame Sofi îşi scoase ochelarii şi-şi tamponă ochii cu o batistă.

— Ceea ce-mi cereţi ar putea să nu fie posibil, afirmă ea. Fie că mi-am pierdut harul, fie că se-ntâmplă ceva foarte rău de partea cealaltă. Am încercat să vorbesc cu spiritele de multe ori în ultimele câteva săptămâni. Dar cu un succes

prea mic sau chiar nul. Aproape ca şi când n-ar fi nimeni acolo, cum nu mi s-a mai întâmplat vreodată.

— Ce vreţi să spuneţi cu „nimeni acolo"? vru să ştie Nimrod.

— Exact ceea ce am spus. Îşi suflă nasul şi-şi puse batista pe sub mânecă. În mod normal, larma vocilor de pe cealaltă lume e foarte puternică. Acum, nu e decât tăcere. Spiritele cu care vorbesc de obicei, de-aici, din Roma, nu mai sunt prezente.

— Ciudat, remarcă Nimrod.

— Nu-i aşa? Şi totuşi, de curând, muzeele şi templele antice din oraş au raportat, toate, o creştere a activităţilor paranormale. Personalul administrativ nici nu se mai apropie de ele. Au intrat cu toţii în grevă.

— La fel s-a întâmplat şi în New York, zise Philippa.

— Ceea ce a însemnat o veste minunată pentru spărgători, desigur, preciză Madame Sofi.

— Zău? întrebă Nimrod. Ce vreţi să spuneţi?

— În timpul grevei, le explică Madame Sofi, multe dintre muzeele din Italia au fost jefuite. Ciudat, dar de fiecare dată s-a furat acelaşi lucru. Jad.

— Jad? repetă Nimrod. Interesant.

— Pietrele preţioase nu înseamnă nimic pentru mine, declară Madame Sofi.

Philippa se gândi că erau prea neînsemnate, dat fiind colierul cu diamante pe care-l purta Madame Sofi în jurul gâtului ei lung.

— Fără spirite cu care să vorbesc, nu am nimic, afirmă Madame Sofi. Am fost până şi la Forum. Am încercat să vorbesc cu unele dintre cele mai vechi spirite din Roma, dar n-am putut să răzbesc până la ele. A fost ca şi cum s-ar fi

temut să stea de vorbă cu mine. Ridică din umeri. Sau n-ar mai fi fost deloc pe-acolo.

— Cei cu care vreau să iau legătura nu sunt, de fapt, morţi, îi explică Nimrod. Sunt djinni care şi-au părăsit trupurile. Nepotul meu John, precum şi prietenul meu, domnul Rakshasas, pe care l-aţi cunoscut, cred.

— N-or să ne audă, replică ea, pe un ton nepăsător. Nefiind morţi, înseamnă că nu sunt obişnuiţi cu lumea spiritelor. Dar, dacă ar fi avut suficientă minte încât să pătrundă în lumea spiritelor printr-un portal... Printr-un templu, poate...

— Aşa au făcut, o întrerupse Philippa. Prin Templul din Dendur. În New York. E un templu egiptean închinat zeiţei Minerva*, construit de împăratul roman Augustus.

— În acest caz, e sigur c-au încercat să-şi ia un spirit călăuzitor. Toate templele egiptene au câte un Ka slujitor. Trebuie să încercăm să luăm legătura cu el. Urechile Ka-ului slujitor vor fi bine acordate, pe lumea cealaltă. Dacă mai există.

Madame Sofi îi conduse într-o încăpere largă şi-i porunci să se aşeze în jurul unei mese. Se aşezară şi, la invitaţia lui Madame Sofi, se prinseră de mâini. Ea îşi puse o dantelă neagră pe cap, îşi scoase ochelarii supradimensionaţi, închise ochii şi începu să respire profund pe nasul măricel. Minutele treceau şi, după o vreme, Philippa era deja destul de convinsă că Madame Sofi adormise. Îl privi pe Groanin şi se strădui să nu zâmbească atunci când el făcu o strâmbătură.

---

* În realitate, templul a fost închinat zeiţei Isis (asimilată la un moment dat cu Afrodita, la greci, şi cu Venus, la romani), precum şi zeilor Harpocrates şi Osiris, dar şi celor doi copii zeificaţi ai unei căpetenii nubiene, Pedesi şi Pihor.

După încă un timp, mediumul se îndreptă un pic şi zise:

— Vorbesc cu Ka-ul slujitor al Templului din Dendur. A fost la Aswan, în Egipt, iar acum în Manhattan, la New York. Dacă mă poţi auzi, o, spirit călăuzitor, rogu-te, vorbeşte cu noi! Sunt aici cu prieteni de-ai domnului Rakshasas şi de-ai lui John Gaunt, care sunt nerăbdători să ia legătura cu ei.

Încă un minut trecu şi, treptat, Philippa deveni conştientă de un şuvoi lung şi subţire de sunete, de parcă ar fi pornit cineva un aparat de radio invizibil. Sunetul părea să vină dinspre Madame Sofi, din gura ei deschisă. O clipă sau două mai târziu, simţi cum i se zburleşte părul pe cap, când o voce care suna ciudat ieşi, plutind încetişor, din gura lui Madame Sofi, ca şi cum ar fi sosit, dintr-o îndelungată tăcere, pe un vârf foarte înalt de munte, aflat într-o ţară foarte îndepărtată. Numai că buzele lui Madame Sofi nu se mişcau.

— Sunt Ka-ul slujitor al Templului din Dendur, rosti vocea. Numele meu e Leo Politi. Alături de mine îl am pe nepotul lui Nimrod şi pe prietena lui, Faustina. Suntem în templul din muzeul de la New York.

— Ei sunt, chiţăi Philippa. Slavă Domnului, sunt bine.

— Asta-i ceva minunat. Madame Sofi îl strânse mai tare de mână pe Nimrod. Încă o dată, avea lacrimi în ochi, numai că, de data aceasta, erau lacrimi de fericire. Dă-i bătaie, rosti ea, cu propria voce. Vorbeşte cu el. Te va auzi prin intermediul urechilor mele.

John şi Faustina părăseau templul pentru cea de-a doua oară, când Leo îşi duse la ureche palma durdulie şi le ceru să aştepte puţin.

— E o voce care vine din lumea cealaltă, le zise el. Un medium care e împreună cu unchiul şi cu sora ta.

— N-aud nimic. John oftă şi clătină din cap, mohorât. După ceea ce i se întâmplase domnului Rakshasas, avea impresia că simţurile îi amorţiseră. Lucru care nu i se părea surprinzător. În acelaşi timp, avea o senzaţie de imensă uşurare la gândul că va intra în legătură cu Nimrod. Mai mult ca sigur, unchiul lui avea să ştie ce trebuia făcut.

— Şşşt, zise Leo. Urechile tale nu sunt încă acordate pe frecvenţa lumii spiritelor. Iată de ce nu auzi nimic. Eu îţi voi fi medium. Aşteaptă câteva clipe, apoi vorbeşte, iar ei vor auzi prin intermediul meu.

Leo îşi închise ochii de purceluş şi, inspirând adânc, păru să intre într-o uşoară transă. Gura i se deschise, moale, apoi începu să iasă un sunet. Un sunet straniu, lipsit de vlagă, despre care John ştiu, din instinct, că nu venea de la Leo. La început, John avu impresia că semăna cu un aspirator de stomatolog. Treptat, pe măsură ce volumul zgomotului creştea, începu să semene cu un aparat pentru preparat capucino. Apoi, cu un aspirator de praf. Şi, în sfârşit, urmă o tăcere înţepenită, iar după ea, o voce umană pe care o recunoscu.

John privi de jur împrejur.

— Mai bine stai cu ochii-n patru, pentru eventualitatea că s-ar întoarce acel zombi, o sfătui el pe Faustina.

— John? Vocea lui Nimrod ieşea din gura nemişcată a lui Leo. Mă auzi?

— Te aud, ţipă John, fiindcă, în realitate, vocea aceea auzită în tăcere era foarte slabă, iar el credea că e mai bine dacă vorbeşte mai tare, pentru cazul în care s-ar fi petrecut acelaşi fenomen şi la celălalt capăt. Oricare ar fi fost acela. Slavă Domnului că m-ai... ăăă... căutat, continuă el.

— Faustina e cu tine?

— Da, e aici.

— Şi domnul Rakshasas? Trebuie să vorbesc cu el, dacă se poate, John, te rog.

— Nu se poate, îi răspunse John. I s-a întâmplat ceva. Un soi de zombi l-a absorbit. A dispărut. Simţi un nod în gât şi încercă să-şi stăpânească durerea care ameninţa să-l înece.

— L-a absorbit? Cum?

— Nu ştiu. S-a întâmplat aici, în muzeu. E un zombi, care arată ca un fel de vechi războinic chinez şi care i-a pus pe fugă pe toţi ceilalţi strigoi de-aici. Şi, dacă-i prinde, îi absoarbe. Sau, cel puţin, aşa pare. Şi aşa s-a întâmplat şi cu domnul Rakshasas. John îşi înghiţi încă un val de durere. Nici nu ştiu dacă e viu sau mort, unchiule Nimrod.

— Un zombi chinez, spui? repetă Nimrod. N-am auzit în viaţa mea de aşa ceva.

— Nu inventez nimic. Adineauri era aici şi, în clipa următoare, a dispărut.

— Ascultă-mă, John, zise Nimrod. Vreau ca tu şi cu Faustina să vă duceţi acasă şi să vedeţi ce se-ntâmplă cu trupul lui. E posibil ca el să fi avut un motiv întemeiat să vă părăsească şi să se fi dus într-acolo. Să reintre în propriul trup.

— Şi dacă nu-i acolo? Dacă a murit? Şi cum Dumnezeu să-mi dau seama? Nu mă pricep la chestii de-astea. Nu ştiu dacă o să fiu în stare să spun dacă totul e în regulă.

— Dacă nu-i acasă, n-ai nimic de făcut. Fără spiritul lui, nu poţi să-l ajuţi. Va trebui să-i laşi trupul în locul în care e. Pe urmă, vreau ca tu şi cu Faustina să vă urcaţi într-un avion şi să veniţi aici, în Italia. Dar să nu uiţi să-ţi laşi propriul trup acasă, John. Aminteşte-ţi că asupra tatălui tău a fost aruncată o legare matusalemică încă activă. Dacă atât trupul tău, cât şi puterile de djinn pleacă din New York, el o să înceapă din nou să îmbătrânească.

— Foarte bine, răspunse John, posomorât. Plecăm amândoi în Italia. Dar de ce în Italia? Credeam că sunteţi la Londra.

— A fost o schimbare de plan, îl lămuri Nimrod. Trupul Faustinei era în Italia. Spune-i că e în perfectă stare. Şi că e exact aşa cum l-a lăsat.

— Unde anume, în Italia? se interesă John.

Urmă o tăcere destul de îndelungată.

— John, zise Nimrod. De ce spuneai despre zombi că era chinez?

John îi povesti despre acel tsunami petrecut în lumea spirituală, despre cum se pomenise Faustina în Xian, vechea capitală a Chinei, precum şi cât de asemănător era acel zombi din muzeu cu cei pe care ea îi văzuse acolo.

— Cinstit să fiu, ea nu e sigură întru totul în legătură cu denumirea de „zombi", adăugă John. Crede că a auzit pe cineva folosind cuvântul acesta. Dar ar putea să fie altceva.

— Foarte bine, John, zise Nimrod. Ascultă-mă cu atenţie, vreau ca tu şi cu Faustina să veniţi în Veneţia. O să vă aşteptăm la Hotelul Gravelli Palace. Se întâmplă ceva foarte ciudat în lumea eterică şi eu cred că ar fi mai bine să aflăm despre ce e vorba, iar asta, cât se poate de repede.

— În Veneţia? repetă John. De ce în Veneţia?

— Pentru că în Veneţia există una dintre cele mai bune biblioteci din lume cu cărţi vechi despre China. Trebuie să încerc să aflu mai multe despre acel zombi al vostru.

— John, strigă Faustina, avem oaspeţi!

John privi iute împrejur şi-l văzu pe fiorosul zombi chinez păşind mecanic pe podeaua muzeului, îndreptându-se spre ei.

— Trebuie să plec, unchiule, ţipă John spre Nimrod. S-a întors zombi ăla al Faustinei. Ne vedem în Veneţia, sper.

O apucă de mână pe Faustina şi o rupseră la fugă, să se salveze.

CAPITOLUL 13

BĂIATUL MINUNE

De când plecase din Las Vegas împreună cu Adam Apollonius, Dybbuk se distrase mai bine ca niciodată în viaţa lui atât de tânără, în oraşul New York. Britanic de origine, Apollonius îşi închinase propriul timp, precum şi pe cel al majorităţii persoanelor care lucrau pentru el, prefacerii lui Dybbuk în vedeta propriului său show de iluzionism în direct de la televiziune, intitulat *Băiatul Minune*.

— Mai întâi, trebuie să-ţi administrăm o transformare completă, îi explică Apollonius, astfel încât să şi arăţi ca vedeta care, evident, vei fi.

— Înainte să trecem la asta, zise Dybbuk, vreau să-mi schimb numele. Detest numele ăsta. Întotdeauna l-am detestat.

— Eu ziceam că Dybbuk sună destul de bine, de fapt, replică Apollonius. Înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă, îl întrerupse Dybbuk. Şi detest asta. Vreau să fiu numit altfel.

— Bine, atunci ar fi de preferat un nume care să pară potrivit cu magia, nu? Apollonius izbucni în râs. David nu ştiu cum. În zilele noastre, jumătate dintre magicienii lumii par să se numească David, nu crezi?

— Detest numele de David. Dybbuk scutură din cap. Îmi place numele dumneavoastră.

— Îmi pare rău, puştiule, dar mă folosesc eu de el.

— Adică, mi-ar plăcea un nume de genul ăsta. Ceva cu un pic de fler.

Apollonius se gândi preţ de câteva clipe.

— Ce-ai zice despre Jonathan Tarot? îl întrebă el. Tarot, ca numele cărţilor alea pe care le folosesc uneori oamenii ca să ghicească viitorul. E o prostie, desigur, dar e un nume plin de semnificaţii magice, nu eşti de acord?

— Jonathan Tarot, repetă Dybbuk. Îmi place.

— Atunci, Jonathan Tarot rămâne, băiete. Apollonius îşi împreună cu zgomot palmele şi le frecă, nerăbdător. Şi, cu noul tău look cum rămâne?

— Noul meu look?

— Ştii tu. Felul în care arăţi.

Dybbuk nu fusese niciodată cu adevărat interesat de felul în care arăta. Se pieptăna rareori, părul lui fiind puţin cam lung şi doar când şi când spălat. Aproape întotdeauna purta un tricou cu mâneci scurte, o pereche de jeanşi negri şi cizme de motociclist. În afară de asta, niciodată nu se gândise la părul şi la hainele lui, decât din punctul de vedere a ceea ce vedea la alţi oameni, ale căror veşminte le detesta şi cărora le plângea de milă.

— Poate că ţi-ar plăcea să arăţi ca mine? sugeră Apollonius, trecându-şi degetele, plin de trufie, peste bărbuţa lui îngrijită, apoi mângâindu-şi cercelul.

Pe scenă, ca şi la televiziune, Apollonius purta de obicei halate albe cu mâneci scurte, despre care spunea că le alesese special ca oamenii să vadă că nu ascundea nimic în mâneci. Dybbuk avea impresia că, îmbrăcat astfel, Apollonius arăta mai degrabă a dentist sau a bucătar, decât a magician. Îi zâmbi, politicos, apoi clătină din cap.

— De fapt, am eu o idee, zise el. Mi-ar plăcea să arăt ca Elvis Presley, atunci când cânta în Las Vegas. Vreau să port un costum din acela strălucitor, cu un vultur din ştrasuri pe el, cu guler mare, franjuri şi capă şi cizme albe.

— Nu ţi se pare că Elvis e un pic cam prea de anii şaptezeci? îl întrebă Apollonius.

— E iarăşi un look la modă şi socotit interesant ca şi în anii şaptezeci, insistă Dybbuk.

În realitate, nu ştia dacă aşa era, dar nici nu-i păsa, oricum. Dybbuk era suficient de priceput încât să ştie că maturii dădeau înapoi, de regulă, atunci când puştanii începeau să le spună ce e mişto şi ce nu.

— Nimeni n-a fost vreodată atât de mişto ca Elvis, adăugă el.

Apollonius ridică din umeri.

— Dacă zici tu, puştiule, replică el, atunci, ca Elvis să rămână.

În consecinţă, Dybbuk beneficie de o tunsoare de o mie de dolari din partea celui mai în vogă frizer din New York, surprinzător de chelul Jon Bread, ajungând ca părul lui negru precum cărbunele să pară ceva care i-ar fi fost desenat pe ţeastă de un artist de comicsuri Manga, cu o creastă potrivită şi un luciu care n-ar fi fost făcut de ruşine nici de un Cadillac. Exact ca Elvis. Lui Dybbuk îi plăcea la nebunie noua sa tunsoare, aşa că-şi petrecu vreo două ore exersând un rânjet asortat, de rock'n'roll pur.

Apoi, sosi un tip de la un magazin din Hollywood, cu un bogat sortiment de combinezoane în stilul lui Elvis, de diverse culori. Cele mai multe dintre ele erau împopoţonate cu ornamente metalice, pietre preţioase şi mărgele, cântărind foarte mult, dar, atunci când îmbrăcă unul dintre

ele, Dybbuk se simţi ca un rege. Lucru deloc surprinzător, întrucât numai un rege şi-ar fi putut permite aşa ceva. Fiecare costa cincizeci de mii de dolari. Lui Dybbuk îi plăceau în mod special centurile, fiecare dintre ele având câte o cataramă mare cât o farfurioară.

Între timp, Dybbuk se preocupase să descopere acele moduri în care-şi putea folosi puterile de djinn astfel încât lumea să le ia drept iluzii şi trucuri magice, oricât ar fi fost de spectaculoase. Vizionă filme cu magicieni celebri, ca David Blaine, David Copperfield sau Penn şi Teller, căutând să imite ceea ce făceau aceştia, dar, în acelaşi timp, puţin mai bine decât ei. Sau chiar puţin mai mult. Şi, curând, avea un repertoriu de aşa-zise iluzii despre care Adam Apollonius declară că era cel mai impresionant din câte văzuse vreodată. Chestiile de aproape erau uşoare, fireşte. Numai că Dybbuk îşi dorea ceva mai deosebit decât să facă doar să apară un măr sub batista din mătase pe care-o ţinea în palmă. Sau să dispară o pisicuţă de sub cămaşa lui.

— M-am tot gândit, îi spuse el lui Apollonius. Avem nevoie de ceva cu adevărat uimitor care să încheie show-ul în direct, aşa-i?

— Eu credeam c-o să faci trucul cu funia indiană.

— Am ceva mai bun, declară Dybbuk. Eu îi zic trucul Goldfinger. E inspirat din filmul cu James Bond.

— Goldfinger, repetă Apollonius. Îmi place.

— E chiar foarte simplu. Mă las încuiat într-un automobil Aston Martin care se întâmplă să fie implicat într-o ciocnire. Evadez din maşină nevăzut de camerele de filmare, mai înainte ca maşina să se ciocnească şi, pe sub nasul câtorva sute de soldaţi, pătrund pe furiş în Rezerva Federală de aur a Statelor Unite.

Rezerva Federală de aur a Statelor Unite este o clădire fortificată, cu un beci, amplasată în apropiere de Fort Knox, în statul Kentucky, folosită pentru depozitarea celei mai mari părţi a rezervelor de aur ale Statelor Unite. Beciul în care se află aurul are pereţi din granit şi este protejat de o uşă cântărind douăzeci şi cinci de tone.

— De îndată ce ajung în beci, fur un lingou de aur, continuă Dybbuk, fireşte, unul marcat special de monetăria Statelor Unite, poate pornesc şi alarma, doar cât să se ştie că sunt acolo, după care să apar pe acoperiş, ţinând lingoul în mână.

— Glumeşti, zise Apollonius.

— Pot s-o fac, susţinu Dybbuk.

— Da, dar cum?

Dybbuk îi adresă zâmbetul lui secretos.

— Prin antrenament.

— Vorbesc serios, puştiule. Fii şi tu serios. Care-i trucul?

— V-am întrebat eu cum vă realizaţi trucurile?

— Nu, îi răspunse Apollonius, cu precauţie. Dar ceea ce propui tu e puţin altfel faţă de dispariţia unui urs polar din incinta unei săli de teatru. Tu lucrezi în exterior. O să ai nevoie de imagini trucate, iar asta costă foarte scump.

— Harry Houdini ar fi folosit imagini trucate? îl întrebă Dybbuk. Nu cred. În primul rând, fiindcă nu existau trucaje pe vremea lui. Şi, în al doilea, era cel mai bun. Era cel mai bun pentru că făcea imposibilul. Asta e ceea ce-mi propun să fac. Imposibilul. Dacă mă gândesc mai bine, poate că aşa ar trebui să intitulăm trucul: Misiune Imposibilă.

— Sunt nevoit să-ţi admir tupeul, puştiule, zise Apollonius. Dar...

— Niciun dar, îl întrerupse Dybbuk. Credeţi-mă, pot să fac asta.

— A, nu mă îndoiesc că poţi s-o faci, replică Apollonius. Doar că tare-aş vrea să ştiu şi cum. Nu poţi să-mi spui? Promit să nu dezvălui nimănui. Ştii că aş fi azvârlit afară din Cercul Magicienilor, dac-aş spune ceva.

Dybbuk se gândi preţ de câteva clipe.

— Mi-ar plăcea să vă pot spune, răspunse el, cu isteţime. Chiar mi-ar plăcea. Dar n-aţi observat cum e atunci când afli cât de simplu e să realizezi un număr de iluzionism, că nu ţi se mai pare deloc ceva magic? Gândiţi-vă la asta. N-aţi prefera să păstraţi iluzia magiei, mai degrabă decât să cunoaşteţi toate micile şmecherii pe care le folosesc ca să-mi fac treaba?

— Aşadar, sunt trucuri sută-n mie, ca toate trucurile? vru să ştie Apollonius.

Dybbuk zâmbi.

— Fireşte, zise el. Ce, aţi avut impresia c-aş fi un soi de extraterestru?

Apollonius zâmbi, la rândul lui.

— Poate. Habar n-am. Tot ceea ce ştiu e că, pentru cineva în vârstă de treisprezece ani, chiar eşti băiatul minune. Clătină din cap. Puştimea o să fie înnebunită după tine, adăugă el. Mai ales fetele.

Dybbuk zâmbi din nou.

Incredibilele isprăvi ale lui Jonathan Tarot în domeniul magiei fură urmărite cu o uimire generală, atunci când se difuză programul special de televiziune. Şi, cu excepţia acelor oameni norocoşi cărora câte un djinn bun le îndeplinise vreodată trei dorinţe, toţi cei care vizionaseră show-ul căzură de acord asupra faptului că niciodată nu se mai văzuse un spectacol de magie la fel de bun precum cel al lui Tarot.

Niciun iluzionist din lume nu făcuse vreodată să apară o monedă în palma *altcuiva*, sau să îndoaie o furculiţă numai cu puterea minţii, într-un interval de *zece secunde*. Levitaţia lui Jonathan Tarot, la tocmai treizeci de centimetri deasupra unui trotuar din New York provocase gâfâieli de uluire, la fel ca şi cuprinzătorul său repertoriu de „trucuri" cu cărţi, cel mai bun dintre acestea fiind cel în care transformase toate cărţile dintr-un pachet în fotografia unei fete în faţa căreia executa numărul. Dar de cea mai mare apreciere se bucurase trucul Goldfinger, pe care Tarot îl realizase atât de bine, încât mai mulţi oameni leşinaseră atunci când automobilul Aston Martin fusese zdrobit, iar cei care aveau în pază Rezerva Federală de aur a Statelor Unite iniţiaseră o anchetă, încercând să afle cum de fuseseră depăşite cu atâta uşurinţă măsurile lor de securitate.

Adam Apollonius nu exagerase cu privire la efectul pe care prima apariţie la televiziune a lui Jonathan Tarot avea să-l producă asupra întregii lumi. Puştanii care urmăriseră ediţia specială chiar înnebuniseră după el. Mai ales fetele. Într-adevăr, „înnebunit" era un cuvânt care nu prea descria la justa valoare nou-descoperita celebritate a lui Tarot. Pe scurt, ediţia specială în direct a lui Tarot făcuse din el ceea ce oamenii din show-business obişnuiesc să numească „o apariţie senzaţională, peste noapte". O înregistrare a show-ului fu difuzată două seri la rând, cea de-a doua reluare atrăgând o incredibilă audienţă de cincizeci de milioane de tineri privitori, surclasând ca performanţă toate celelalte show-uri de televiziune. Desigur, de ajutor fusese şi faptul că erau prea puţine de văzut pe alte canale de televiziune, din moment ce multe dintre cele mai populare show-uri TV fuseseră, în mod misterios, scoase din grila de programe. Dar nimeni nu se gândi să facă legătura dintre cele două evenimente.

Jonathan Tarot fu invitat la câteva talk-show-uri de seară la televiziuni, unde i se ceru să execute, în direct, alte noi numere de magie şi evadări imposibile. În unul dintre aceste show-uri, se vârâse într-un sac de plastic pentru gunoi şi, *transsubstantizându-şi* numai picioarele, crease iluzia că i-a luat foc trupul. În alt show, ieşea din teatrul Ed Sullivan, de pe Broadway, realizând o senzaţională evadare în direct, după ce fusese imobilizat cu cătuşe la mâini şi încuiat în portbagajul unui automobil al poliţiei din New York, parcat lângă clădire. Dar cea mai bună dintre aceste cascadorii fusese cu ocazia apariţiei la un show al televiziunii NBC, când dispăruse dintr-un ascensor din clădirea GE*, în Rockefeller Plaza din New York, în timp ce urca de la etajul 1 la etajul 69, reapărând, câteva secunde mai târziu, pe acoperişul clădirii.

Apollonius plesni cu dosul palmei ziarul pe care-l citea.

— Ia ascultă aici, zise el. „Până săptămâna trecută, nimeni nu auzise vreodată de băiatul de treisprezece ani, Jonathan Tarot. Săptămâna aceasta, senzaţionalul tânăr iluzionist şi artist al evadărilor este cel mai celebru băiat din America, la fel de cunoscut ca oricare idol al muzicii pop, sau ca oricare vedetă de cinema. Mai mult decât atât, spre deosebire de ceilalţi, Tarot are un talent înnăscut şi se speră că va deveni un model de erou pozitiv, care să exercite o influenţă benefică asupra copiilor din întreaga lume". Apollonius izbucni într-un hohot de râs. Despre tine e vorba, puştiule. Ce zici? Ei? Nu e uimitor, Jonathan?

---

* Zgârie-nori construit în stil Art Deco în centrul complexului Rockefeller, din cartierul newyorkez Manhattan. Înaltă de 259 m, clădirea are 70 de niveluri şi adăposteşte, printre altele, sediul central al reţelei de televiziune NBC. Denumirea de GE este prescurtarea de la General Electric, concernul în a cărui proprietate se află RCA, compania care a construit clădirea, reţeaua NBC şi altele.

— Cred că da, recunoscu Jonathan. (Nimănui, nici măcar lui Adam Apollonius, nu i se mai permitea să-i spună Dybbuk.)

— Vrei să-i influenţezi pe copiii din întreaga lume?

Jonathan ridică din umeri.

— Habar n-am. Cred că da. De ce nu?

Apollonius rânji.

— Ei bine, e grozav, fiule, zise el. E grozav faptul că poţi exercita o influenţă cum n-a făcut-o nimeni, în istorie. Cu talentul tău imens şi cu enorma putere a televiziunii, putem să facem orice vrem.

— Cum zici, Adam.

— Aşa zic. Apollonius îşi frecă mâinile, entuziasmat. Am planuri mari cu tine, băiete. O să facem bani şi o să facem istorie.

— Grozav.

— Acuma spune-mi: cum faci, puştiule?

— Antrenamentul, replică Jonathan, răbdător.

Nu-i lua în nume de rău lui Adam Apollonius faptul că întreba. Câtuşi de puţin. În ochii lui Jonathan, părea un lucru extrem de firesc ca Apollonius să vrea să-i ştie secretele, dat fiind faptul că el însuşi era un profesionist al magiei. Ar fi fost chiar ciudat dacă nu şi-ar fi manifestat curiozitatea cu privire la modul în care-şi realiza Jonathan trucurile.

Apollonius ştia foarte bine acest lucru. Într-adevăr, aceasta fusese motivul pentru care îl întrebase pe Jonathan despre trucuri. Ca să abată orice bănuieli ar fi putut avea băiatul în privinţa lui. Fiindcă realitatea era că Apollonius cunoştea deja secretul cu privire la modul în care băiatul îşi executa numerele de magie. Ştia precis cine şi ce era Jonathan Tarot.

Cum ar fi putut să nu ştie? Dybbuk era propriul lui fiu nelegitim. Trupul lui Adam Apollonius era posedat de nimeni altcineva decât de spiritul lui Iblis, Ifritul. Şi, ca de obicei, maleficul djinn punea la cale ceva pe măsură de oribil.

CAPITOLUL 14

UNDE-S DOI*

Ajungând la el acasă, pe strada 77 Est, John se simţi deodată bolnav. Era ca şi cum l-ar fi pus cineva pe puntea unei corăbii care se legăna, prinsă de furtună pe mare. Echilibrul îi dispăruse. Abia mai putea să stea în picioare şi fu nevoit să se târască prin uşa de la intrare. De fiecare dată când îşi fixa privirea asupra vreunui obiect nemişcat, acesta începea s-o ia razna, de capul lui. Dacă n-ar fi ştiut ce făcuse înainte, ar fi zis că e beat. Sau drogat.

— Faustina, croncăni el. Eşti aici? Nu mă simt prea bine.

O simţi cum îngenunchează lângă el şi-l apucă de mână.

— Ce se-ntâmplă cu tine? îl întrebă ea.

— Habar n-am. Poate c-o să mă ajute Doc.

— Cine-i Doc?

— Marion Morrison, femeia care-l îngrijeşte pe tata, îi explică John. E infirmieră de djinni.

Faustina îl ajută să se târască până în bucătărie, unde Doc era ocupată să cânte la muzicuţă o melodie drăguţă, care părea s-o liniştească atât pe ea, cât şi pe motanul Monty. Spre surprinderea lui John, mai era şi altcineva în încăpere:

---

* Referire la proverbul englezesc *Two is company, three is none,* care se traduce prin *Unde-s doi, al treilea e de prisos.*

Finlay McCreeby. Nici el, nici Doc nu văzură spiritele celor doi tineri djinni. Dar Monty le văzu. Se ridică, arcuindu-şi spinarea precum cea a unei cămile şi, cu blana cenuşie cu negru zburlită, începu să şuiere cu putere spre vizitatorii invizibili. Doc îşi lăsă jos muzicuţa şi privi împrejur.

— Ce are pisica asta? întrebă Finlay.

— Cred că avem musafiri, zise Doc. Se duse la frigider şi deschise brusc uşa, făcând să se împrăştie un val de aer rece pe podeaua bucătăriei, astfel încât, încet, încet, cei doi tineri djinni deveniră pe jumătate vizibili.

— Ce şmecherie mişto, aprecie Finlay.

John îi replică lui Finlay că nu se simţea deloc mişto târându-se pe podea, dar era clar că băiatul, care nu era decât un om obişnuit, nu-l putea auzi. Treptat, totuşi, aerul rece păru să le amplifice şi vocile; le făcu să sune chiar un pic fantomatice.

— Care-i treaba cu voi? vru să ştie Doc.

— Nu mă simt prea bine, croncăni John. Mi-am pierdut echilibrul.

— Pare să fie un caz de greaţă astrală, zise Doc. Se întâmplă atunci când spiritul supersensibil nu se mai împacă deloc cu imponderabilitatea. Dacă te-ai întrebat vreodată de ce se vaită strigoii atât de mult, cred că acum ştii. Am auzit că poate să fie ceva destul de neplăcut.

— Eu sunt imponderabilă de doisprezece ani, interveni Faustina. Niciodată nu m-am simţit aşa.

— Nu toată lumea suferă de asta, explică Doc. Djinnii gemeni o păţesc mai frecvent.

— Acum mi-o spune, se plânse John. Există vreun leac? Trebuie să ajung în Italia.

— Trupul tău e la etaj, îl sfătui Doc. Nu trebuie decât să reintri în el şi-o să te simţi mai bine.

— Nu cred că sunt în stare să urc scara, mărturisi John.

— Atunci, singurul lucru pe care poţi să-l faci este să te muţi în interiorul unui trup omenesc, cât să te mai odihneşti un pic. Doc privi ţintă spre Finlay. Ce zici de asta, Finlay? Te simţi dispus să-i faci cuiva un bine pe ziua de azi?

— Adică să-mi împart trupul cu el?

— Pe undeva pe-acolo, încuviinţă Doc. Doar dacă nu vrei să-ţi vezi prietenul târându-se în continuare pe burtă, până când o să-şi poată căra fundul până sus.

— Bine, acceptă Finlay.

Doc arătă spre podea.

— Ai face mai bine să te întinzi pe jos, lângă el, îl sfătui ea. Fiindcă aşa o să-ţi poată intra pe sub piele fără să se ridice în picioare.

Finlay se aşeză pe jos, apoi se întinse pe spate.

— Îs câteva chestii pe care tre' să le ştii despre împărţitu' trupului, continuă Doc. Unu' e că un djinn bun tre' să facă asta numa' pentru scurt timp, în caz de urgenţă. Ceea ce cre' că se-ntâmplă acum. Numa' un djinn rău pune stăpânire pe trupul cuiva permanent. Altă chestie este ca tu, John, să respecţi faptul că Finlay e la comandă. Ai putea să ai senzaţia că e trupul tău, după ce intri, John. Da' nu-i. E al lui, aşa că trebuie să-ncerci să respecţi asta. Lasă-l pe el să ia hotărârile, aşa cum o face în mod normal. Mănâncă şi tu ce vrea să mănânce el, chiar dacă nu-ţi place. Uită-te la programele TV pe care le vrea el. Chestii d-astea.

John se târî în trupul prietenului său şi imediat se simţi mai bine. În aceeaşi clipă, ştiu tot ceea ce făcuse Finlay: că-l urmărise pe Dybbuk până în New York; că Dybbuk îşi schimbase numele în Jonathan Tarot şi că avea, acum, un show propriu de televiziune, cu un foarte mare succes; şi că

locuia în apartamentul prezidenţial al Hotelului Cimento dell'Armonia, din New York. Nu mai era nevoie de vreo explicaţie. Nici nu mai avea nevoie să vadă show-ul lui Dybbuk. Finlay îl văzuse şi, cum John avea acces la memoria lui Finlay, fu ca şi când l-ar fi văzut la rândul lui.

Nu era nevoie nici să mai întrebe de domnul Rakshasas. Spiritul bătrânului djinn nu reapăruse să reia în stăpânire propriul trup, care rămăsese în dormitor, stând pe fotoliul preferat al lui John, exact acolo unde-l lăsase. Finlay ştia şi despre tatăl lui John. Domnul Gaunt întinerea la loc. Dar, din nefericire, doamna Trump era tot în comă, fără să dea vreun semn că şi-ar mai reveni vreodată.

— Ei, asta mă scuteşte de o grămadă de întrebări, îi spuse John lui Finlay, în interiorul capului acestuia.

— Nu-ţi face prea multe griji pentru domnul Rakshasas şi doamna Trump, îl sfătui Finlay. Sunt convins c-o să le fie bine.

Dar, desigur, John ştia că Finlay vorbea doar aşa, fără să creadă cu adevărat c-ar fi cu putinţă.

Deoarece John ştia, şi Finlay ştiu imediat totul despre Faustina, precum şi motivul pentru care ea şi cu John trebuiau să plece în Italia, fireşte. Ştiu până şi de ce fusese obligat John să-şi lase propriul trup în urmă, în New York, iar acum îşi dorea să meargă şi el, astfel încât John să evite pe viitor pericolul greţii astrale. Iar John ştia că era bine cu Finlay. Numai că Finlay nu prea era pregătit pentru ideea care avea să-i vină imediat lui John. Într-adevăr, asta-i trecuse prin gând numai lui John.

— Călătoria ar putea să devină şi mai uşoară, dacă şi Faustina ar intra în trupul tău, îi zise el lui Finlay. Doar pentru eventualitatea în care s-ar putea rătăci. Lucru care ţi se

poate întâmpla destul de uşor, atunci când eşti invizibil, dă-mi voie să-ţi spun.

— Ştiu.

— În plus, am economisi o grămadă de timp, pe care altfel l-am pierde vorbind cu ea, şi invers. Nu e uşor, atunci când eşti în afara trupului.

— Ştiu.

— Iar eu ştiu că nu eşti convins de asta, adăugă John. Din pricina faptului că e fată.

— E vorba doar că unde-s doi, ştii tu, îi răspunse Finlay lui John. Trei am fi cam prea mulţi aici. Dar cred c-o să fie bine. Să-i spun eu sau îi spui tu?

John aruncă o privire în jurul lui şi zări o siluetă subţire, albăstruie, feminină, stând pe un scaun în faţa uşii deschise a frigiderului.

— Acolo erai, zise el. Şi-i spuse ce idee îi venise. Spre surprinderea lui, ea fu de acord fără şovăială.

— Chiar speram să spui asta, mărturisi ea. De altfel, dacă mergem toţi trei în Italia, o să ne fie mult mai uşor să comunicăm între noi. Doar un lucru mă îngrijorează. Cum o să ajungem acolo? De îndată ce vom fi cu toţii în trupul lui Finlay, nu prea cred c-o să fim în stare să ne strecurăm, invizibili, într-un avion. Cine-o să plătească biletul?

John şi cu Finlay îşi întoarseră privirile spre Doc.

— Scuză-mă că te întreb, Doc, începu John. N-ai putea să ne faci rost de un bilet?

— Scuzele nu sunt de ajuns, zise Doc. Scoase la iveală o batistă mare, roşie, privi nodul pe care i-l făcuse, apoi lăsă să-i scape un suspin adânc. Ei, cum era?

— Ce să fie? o întrebă John.

— Cuvântul meu de concentrare. A trecut atâta timp de când nu mi-am mai folosit cuvântul de concentrare, încât cred că l-am uitat.

— Credeam c-ai venit încoace pe un vârtej, zise John.

— Asta e doar ceea ce v-am spus eu. Adevărul e că am venit cu avionul. Nu-mi place ca lumea să ştie că mi-am uitat cuvântul de concentrare. E destul de jenant. Mă face să par incompetentă. Iar asta e ceva rău pentru o infirmieră.

— Când l-ai uitat? se interesă John.

— Acum şase luni. Poate şi mai mult. Când eram prin Amazon. Există o modalitate prin care poţi să-ţi aminteşti cuvântul de concentrare uitat. Dar nu pot să-mi amintesc care era. Clătină din cap. Ar putea să-mi ia ceva timp până să-mi amintesc. O grămadă de timp. Ar putea să fie săptămâni.

— Nu putem să aşteptăm atâta, interveni Faustina.

— Dac-ar fi aici domnul Rakshasas, probabil că ne-ar fi spus el cum să ţi-l aminteşti, zise John.

— „Dacă" nu-ţi ţine de foame, puştiule, filosofă Doc.

— Dar de ce nu foloseşti cartea de credit a bătrânului tău ca să-ţi cumperi bilet? îi propuse Finlay lui John. Aşa obişnuiam eu să fac atunci când voiam să-mi iau ceva, iar el nu voia.

— Bună idee, răspunse John.

— Nu întotdeauna, recunoscu Finlay.

— Eşti gata să mă primeşti la bord? îl întrebă Faustina pe Finlay.

— Mai gata ca oricând, răspunse Finlay. Fac orice pentru familia asta.

Să împartă un trup omenesc cu alte două persoane i se părea Faustinei ca şi cum s-ar afla într-o cadă cu apă rece împreună cu nişte străini: stingheritor de aproape. În cea mai

mare parte a timpului, nu ştia unde să se plaseze. Şi cel mai rău era să ştie că John şi cu Finlay ştiau asta deja. Ca să nu mai punem la socoteală că ei ştiau tot ceea ce ştia şi ea. Nici ea, nici John nu se gândiseră că, astfel, celălalt va descoperi adevăratele sentimente pe care le aveau unul faţă de altul. Şi acest lucru ar fi putut să nu fie totuşi atât de jenant, dacă n-ar fi fost şi Finlay acolo.

— N-am crezut niciodată că aş putea să mă simt ca un nepoftit în propriul meu trup, comentă el, în timp ce mergea prin aeroport spre avionul care pornea spre Londra, apoi spre Veneţia.

— Cine-a zis că ai fi nepoftit? îl întrebă Faustina.

— Apropo de nepoftit, interveni John. Cel de colo nu e cumva tatăl tău?

— Ştii bine că e, replică Finlay. Trebuie să fie şi el în drum spre Londra.

Virgil McCreeby purta un costum din tweed şi o bărbuţă semănând cu o perie pentru pantofi; şi nu arăta câtuşi de puţin ca un om căruia i-ar fi fost dor de unicul său fiu.

— Crezi că te-a văzut? îl întrebă John pe Finlay.

— Ştii bine că nu, zise Finlay. Întrebarea este: cum o să mă răzbun eu pe tata. Vreau să spun că nu pot să-l las să scape cu una, cu două. Trebuie să existe o chestie neplăcută pe care să i-o fac. A treia dorinţă i-a fost să fiu transformat într-o pasăre, pentru numele lui Dumnezeu!

— Asta doar pentru că-l enervai, îi aminti John. Şi-a pierdut cumpătul. Aşa li se-ntâmplă taţilor cu fiii.

— E adevărat, dar, dacă-ţi aduci aminte, Nimrod l-a sfătuit să-şi pună o a patra dorinţă, astfel încât eu să mă transform la loc într-o fiinţă omenească. Iar el n-a făcut-o. A vrut să rămână cu ceea ce obţinuse din primele două dorinţe.

— Da, asta a fost urât din partea lui, fu de acord John. N-ar fi trebuit să facă aşa ceva.

— Am citit undeva că există o listă cu persoane indezirabile pe computerele de la îmbarcare, interveni Faustina. Menită să ajute la identificarea persoanelor suspecte. Aş putea să mă strecor afară din trupul tău şi să intru într-al unei stewardese, doar ca s-o fac să-l identifice pe tatăl tău cu un personaj suspect. Şi să-l facă să piardă avionul. N-ai nevoie de puterile de djinn ca să faci ceea ce survine firesc la oricare spirit.

— Şi atunci, adăugă John, când el o să protesteze, ea o să cheme un poliţist. Iar eu pot să-l iau în stăpânire pe poliţist suficient timp cât să-l conving că trebuie arestat.

— Chiar arată cam suspect, aprecie Faustina. Nu vi se pare?

— A, asta-i sigur, fu de acord Finlay. Doar e vrăjitor, la urma urmei. Îi făcu un semn de aprobare. Daţi-i bătaie!

Finlay simţi cum cei doi djinni se strecoară fără zgomot afară din trupul lui şi se aşează să se delecteze cu spectacolul. Era adevărat ce spuneau unii, se gândi el: *nu trebuie neapărat să te duci la teatru ca să vezi un spectacol bun.*

CAPITOLUL 15
VENEȚIA ÎN PRIMEJDIE

Veneţia este cel mai interesant oraş din Italia, pentru simplul motiv că aproape toate străzile sunt canale cu apă, iar toate maşinile sunt, de fapt, bărci. Gravelli Palace era cel mai vechi şi cel mai bun dintre hotelurile Veneţiei şi oferea o privelişte a celei mai mari „străzi" din oraş, Marele Canal. Sub fereastra dormitorului Philippei, razele strălucitoare ale soarelui dimineţii dansau pe valuri ca o muzică fluidă, ceea ce o făcu să-şi spună că nu văzuse niciodată o privelişte mai frumoasă. În schimb, Groanin nu era deloc impresionat.

— Cam miroase, Veneţia asta, zise el, încreţindu-şi nasul, atunci când ieşiră din hotel să facă o excursie la bordul unei frumos lustruite bărci din lemn cu motor, prin apele limpezi, de un verde-strălucitor, către insula Torcello. Vă zic eu, cam miroase, Veneţia asta. Parcă s-ar simţi nevoia serviciilor unui bun instalator. Mi-am turnat tot aftershave-ul cel nou pe mine, ca să acopăr duhoarea. Fireşte, eu am un simţ olfactiv foarte sensibil. Dar unde mergem, la urma urmei?

— La biblioteca lui Atila Hunul, îl informă Nimrod.

— Ce, ăla care-a jefuit Roma? se miră Groanin. N-aş fi crezut că a fost un cititor. Vă zic eu, nu e omul pe care să mi-l închipui citind ultimul roman al lui John Grisham.

— Cărțile erau, în vremea aceea, o sursă a puterii și a poziției sociale, îi explică Nimrod, indiferent dacă erai cititor sau nu. Înainte să jefuiască Roma, Atila a jefuit și Constantinopolul, care era capitala Imperiului Roman de Răsărit, iar de-acolo a furat o bibliotecă pe care împăratul bizantin o furase de la perși, care, la rândul lor, o furaseră de la chinezi.

— E așa cum am spus eu întotdeauna, filosofă Groanin. Există mai multe furturi în biblioteci decât ți-ai închipui vreodată. Clătină din cap, cu severitate. Știu asta. Am lucrat într-o bibliotecă. Tocmai acolo...

— Știu, îl întrerupse Nimrod. Un tigru ți-a mâncat brațul în Biblioteca Britanică. Ne-ai mai spus-o de nenumărate ori.

— Iertați-mi sporovăiala, zise Groanin. Desigur.

Trase cu zgomot aer pe nas și se strâmbă din nou, în clipa în care mirosul canalului îi înțepă nările sensibile.

— La întoarcerea sa din Roma, în anul 453, Atila a lăsat biblioteca la Torcello, continuă Nimrod. Și acolo a rămas până-n ziua de azi, în grija Cavalerilor Sfântului Marcu*. Astăzi, este cea mai bună bibliotecă dintre cele cu profil oriental din Europa.

— Ei bine, vorbind în calitate de fost bibliotecar, replică Groanin, pe un ton înțepat, n-am auzit niciodată despre așa ceva.

— Biblioteca lui Atila nu este accesibilă publicului, precizează Nimrod, ci numai Cavalerilor Sfântului Marcu, al căror Mare Comandor sunt.

Și, spunând acestea, Nimrod le arătă o medalie din aur pe care o purta la gât, legată de o panglică din mătase purpurie.

Era rândul lui Groanin să mormăie și să-și dea ochii peste cap spre Philippa.

---

* Sfântul Evanghelist Marcu este considerat protectorul Veneției, fiind sărbătorit în fiecare an pe data de 25 aprilie.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama, rosti el. E aşa cum am spus întotdeauna: cei care au, mereu primesc mai mult.

Torcello era o insuliţă înţesată de case mai degrabă simple, vopsite în culori strălucitoare, multe dintre ele arătând de parcă ar fi stat să se prăbuşească. Intrarea în bibliotecă se făcea cu barca, printr-o ecluză jilavă şi întunecată, dintr-o parte a zidului cu un aspect anodin, ascunzându-i cu pricepere destinaţia; şi abia după ce debarcară şi urcară o serie de trepte alunecoase din piatră, deschizând apoi o uşă grea din lemn, Philippa fu în măsură să aprecieze adevăratele dimensiuni ale clădirii şi însemnătatea ei.

Se aflau sub o imensă boltă din beton, înaltă de aproape 45 de metri, cu un orificiu în centru, numit *oculus**, deschis spre cer.

— N-am mai auzit să existe vreo bibliotecă pe lume cu gaură în acoperiş, comentă Groanin. Nu se udă cărţile când plouă? Asta întreb, nu se udă cărţile?

— Cărţile sunt ţinute în firidele amplasate pe circumferinţă, zise Nimrod. Nu se udă niciodată. Când plouă, bibliotecarii mătură pur şi simplu apa în jos, pe trepte.

Îi conduse de-a lungul podelei din marmură către locul în care se afla un bibliotecar ce părea să-i aştepte. Dar, la o examinare mai atentă, se dovedi că erau doi bibliotecari. Unul dintre ei avea vreo doi metri şi zece centimetri înălţime şi-l purta în braţe pe celălalt, care nu părea să aibă mai mult de un metru şi douăzeci şi care — în ciuda veşmintelor sale — era de origine din Orient. Amândoi purtau ciorapi lungi din mătase neagră, pantofi cu catarame din argint, jachete din

* Mică fereastră de formă circulară, caracteristică bisericilor din perioada romanică sau gotică timpurie. În limba latină, *oculus* înseamnă *ochi*.

brocart negru, peruci impozante și gulere din dantelă albă. Philippa avu impresia că arătau de parcă ar fi picat direct din secolul al optsprezecelea. Cel mai înalt nu zise nimic, lăsând conversația în seama celui mărunțel.

— El este Peng Win, o informă Nimrod pe Philippa. Custodele bibliotecii. Peng Win*, ea este tânăra mea nepoată, Philippa, iar el e majordomul meu, Groanin.

— Bine ați venit în universul pe care ceilalți îl numesc Biblioteca lui Atila, spuse Peng Win. Îți plac cărțile, Philippa?

— Fireşte, răspunse fata.

— Și dumitale, domnule Groanin?

— Suport un pic poezia. Și citesc și recitesc thriller-urile.

Observând zâmbetul nesigur al Philippei, Peng Win zise:

— Te întrebi de ce mă cară prietenul meu, domnul Borges, peste tot, nu-i așa? Pentru că nu pot să-mi folosesc picioarele, iar în bibliotecă sunt multe scări. Cu mult mai multe decât puteți vedea. Nu-ți face griji, copilă. E foarte puternic, iar eu sunt foarte ușor. Își întoarse privirea spre Nimrod. Dacă vrei o carte veche, atunci ai venit în locul potrivit, prietene.

Dintr-un buzunar adânc, cu clapă, al elegantei sale jachete, scoase o mică bucată de hârtie și un toc cu aspect străvechi, ca să poată nota numele cărții.

— Caut o carte despre zombi chinezi, zise Nimrod. Cel puțin, așa cred. Ar putea să existe o confuzie în privința utilizării denumirii de zombi.

— Termenul chinezesc pentru stafii sau trupuri reînviate este *wui wan xi***.

---

* Pronunția englezească a numelui acestui personaj este foarte asemănătoare cu cea a cuvântului *penguin*, adică *pinguin*.

** În engleză, pronunția numelui este foarte asemănătoare cu *we won't see*, care se traduce prin *n-o să vedem*.

Peng Win desenă caracterele chinezeşti care alcătuiau acest cuvânt pe mica sa tăbliţă.

— Vine de la *wui* — ceva care se întoarce, de la *wan* — suflet, sau spirit şi de la *xi*, sau *shi* — însemnând cadavru sau înveliş corporal. Peng Win clătină din cap, care constituia cea mai mare parte din corpul său. Dar nu există un termen precis pentru zombi, nici măcar în chineza antică. Plin de regret, vă informez că *wui wan xi* este cel mai apropiat termen. Şi sunt sigur că nu există nicio carte despre acest subiect. Nici măcar aici, unde biblioteca este completă.

Nimrod se gândi preţ de câteva clipe, ceea ce lăsă destul loc în atmosfera răcoroasă a bibliotecii pentru ca Philippa să admire tocul lui Peng Win.

— Mă bucur că-ţi place, zise el. Toate tocurile din bibliotecă au fost făcute din Spada lui Marte, care i-a aparţinut lui Atila Hunul însuşi. S-a procedat astfel încât toată lumea să poată şti că tocul este, într-adevăr, mai puternic decât spada.

— Mă întreb, reveni Nimrod, dacă zombi nu este cuvântul potrivit, atunci poate că există un cuvânt chinez care să semene, la sonoritate, cu zombi. La urma urmei, cuvântul a fost auzit în China. Prin urmare, ar putea să aibă logică. Există un asemenea cuvânt, Peng Win?

Peng Win stătu puţin pe gânduri.

— Da, rosti el. Există o posibilitate care s-ar nimeri cu ceea ce căutaţi. *Dong Xi**. În primul rând, sună un pic ca zombi. Ridică din umeri. Un pic. Dar poate că este mai aproape de adevăratul sens a ceea ce m-ai întrebat, Nimrod, bătrâne prieten. *Dong Xi* înseamnă nebun, sau un lucru, ceva mai prejos decât o fiinţă omenească, oricum. Înseamnă, în acelaşi timp, o creatură. E ceva timp de când am citit-o, dar

* Se pronunţă ca *don't see*, adică *nu vezi*.

cred că s-ar putea găsi o referire privitoare la *Dong Xi* în *Cartea de jad* a împăratului Chengzong al Chinei, din dinastia Yuan*.

— Ai spus *Cartea de jad*? stărui Nimrod.

— Da. De ce întrebi?

— Pentru că, în ultima vreme, s-au comis multe furturi de jad, zise Nimrod. Trebuie să ai mare grijă de cartea asta.

— Domnul Borges e cel care păzeşte cărţile, zise Peng Win. Nici nu vreau să mă gândesc la ceea ce i s-ar putea întâmpla cuiva care ar încerca să fure vreuna.

Mare cât un anuar telefonic, cartea era alcătuită din treizeci de tablete din jad, legate cu şnururi din mătase galbenă, cu textul chinezesc gravat cu litere din aur.

— Chengzong** a fost nepotul lui Kublai Han, le explică Peng Win. Domnia lui, din 1294 până în 1307, a fost una fără nimic remarcabil. Mai precis, cu excepţia acestei magnifice cărţi, scrise de însuşi împăratul, care constituie o culegere de mituri şi legende vechi chinezeşti, cu demoni, zâne şi alte spirite subversive. A fost, în orice caz, un om foarte superstiţios.

Domnul Borges se aşează în tăcere la o masă mare din lemn de stejar, iar Peng Win se cuibări în poala lui.

---

* *Cartea de jad* este datată din anul 1661, fiind alcătuită din zece (şi nu treizeci, cum afirmă autorul) tablete de jad, legate între ele cu două şnururi de mătase galbenă, autorul ei, împăratul Kangxi, dorind să omagieze memoria bunicului său Shi Zu (Shunzhi), întemeietorul dinastiei Qing (manciuriană).

** Chengzong, sau Temür Han, este considerat de istorici ultimul împărat al dinastiei Yuan, care a izbutit să menţină intact imperiul, aşa cum îl lăsase Kublai Han. După moartea lui, atât dinastia cât şi imperiul au intrat într-un accentuat declin. Nu există consemnări despre o eventuală *Carte de jad* scrisă de el.

Bibliotecarul chinez îşi puse o pereche de ochelari cu lentilele în formă de semilună, deschise cartea şi începu să întoarcă tabletele cu grijă, în timp ce Nimrod, Groanin şi Philippa priveau peste umerii lor.

— Ce avem aici? A, da. Uite-l. *Dong Xi.* Chipul bibliotecarului se întunecă puţin, în timp ce citea ce era scris în cartea aceea fabuloasă. „Feriţi-vă de forma materială numită *Dong Xi,* fiindcă nu este nici moartă, nici vie. Feriţi-vă de atingerea sa încinsă. Feriţi-vă de invizibilitatea sa. Feriţi-vă de *Dong Xi.* Feriţi-vă de diavolul războinic. Numele lui este mâl, deoarece creatura este o umbră nămoloasă a ceea ce a fost creat de Dumnezeu. El este materia brută a Răului şi în gură are doar cuvântul distrugere. E neîndemânatic, e lent, dar nu cunoaşte odihna. Ocoliţi-l pe diavolul războinic, aşa cum l-aţi ocoli pe cel mai respingător dintre demoni, fiindcă el este şi vestitor al morţii. Lăsaţi-l să zacă îngropat şi nu-i permiteţi să vadă lumina zilei. Trimiteţi-l pe diavolul războinic în groapa în care-i este locul. Redaţi-l pământului. Rugaţi-vă să nu scape niciodată de-acolo, dar dacă scapă, atunci căutaţi osemintele măreţului Maa Ho*. Numai el va şti cum să vă ajute. Feriţi-vă de *Dong Xi.* Feriţi-vă de diavolii războinici."

Peng Win îşi ridică privirea şi-şi scoase ochelarii.

— Asta-i tot, zise el.

— Pare să fie destul, îşi dădu cu părerea Groanin. Orice ar fi, nu mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu vreunul dintre diavolii ăştia războinici, într-o noapte întunecoasă.

— Cine a fost măreţul Maa Ho, la care se referea împăratul Chengzong? întrebă Philippa.

---

* Pronunţat ca Mao, aluzie la Mao Zedong (1893–1976), dictatorul care a condus Republica Populară Chineză de la întemeierea ei, în 1949.

— Mă tem că nu ştiu, mărturisi Peng Win. Posibil, vreun filosof confucianist, acum căzut în uitare.

— Păcat, zise Philippa. Părea să fie un tip pe care ar fi fost de folos să-l cunoşti.

— Îţi mulţumesc, Peng Win, zise Nimrod, care rămase apoi tăcut până când ajunseră în barcă, pornind pe drumul de întoarcere spre hotel.

— Să sperăm că diavolul războinic nu e ceea ce ne-a descris John, zise Philippa.

— Da, aşa e, fu de acord Nimrod. Va trebui s-o întrebăm pe Faustina despre asta ceva mai amănunţit, atunci când, în sfârşit, ea şi cu John vor ajunge la Veneţia.

— Biata, biata fată, o plânse Groanin. Pariez că moare de nerăbdare să ajungă din nou în propriul trup. Sper că ideea asta a dumneavoastră va da roade, domnule. Ar fi mare păcat să târâm targa asta atâta drum şi să nu iasă nimic. Mai ales după ce ne-am pus toate speranţele în asta. Nici nu pot să-mi închipui ce mai tortură ar fi, să-ţi vezi trupul şi să nu poţi să te strecori înapoi în el. Dac-aş fi fost eu şi n-ar fi ieşit treaba, cred că m-aş fi înecat în Marele Canal de colo.

— Nu prea poţi să te îneci, dacă n-ai trup, îi atrase atenţia Nimrod.

Groanin ridică din umeri.

— Bine, atunci nu ştiu ce-aş face. Presupun că, de vreme ce-ai ajuns strigoi, tot ceea ce-a fost mai rău în viaţă a trecut. Tot ceea ce s-a întâmplat, tot ceea ce se va întâmpla vreodată, s-a întâmplat deja.

— Faustina nu e moartă, Groanin, îl corectă Philippa. Tocmai acesta e motivul pentru care-o aducem în Veneţia. Că nu e moartă.

— Aşa-i, domnişoară, dar dacă nu poate să-şi reintre în trup, este ca şi când ar fi.

— Ca de obicei, Groanin, interveni Nimrod, ai pus punctul pe i. Dar unul foarte înţepător. Exact cum e colonia cu care te-ai gândit să-ţi dai.

Ajungând la hotel, rămaseră surprinşi când îl găsiră pe Finlay McCreeby aşteptându-i în hol. Băiatul se ridică şi zâmbi, ruşinat. Şi, din moment ce se aflau în trupul lui Finlay, John şi Faustina considerară că e de preferat să-l lase pe el să explice faptul că, în realitate, erau trei persoane înghesuite în interiorul lui, precum şi că erau gata să treacă la transferarea spiritului Faustinei în propria ei formă fizică, iar asta, cât mai repede cu putinţă.

— Fie şi pentru că începe să fie cam mare aglomeraţie pe sub pielea mea, afirmă Finlay.

— Unde-s doi, al treilea e de prisos, comentă Groanin. Destul de corect.

— Trupul Faustinei e aici, în Veneţia? întrebă Finlay.

— E sus, în pat, zise Nimrod, conducându-l pe Finlay spre lift. Apropo, ce mai face tatăl tău?

— Tata? Finlay scutură din cap. N-am mai vorbit cu el de când m-a transformat într-un şoim. Vă aduceţi aminte?

— Nu-ţi serveşte la nimic să-i porţi pică pentru aşa ceva, zise Nimrod.

— Probabil că aveţi dreptate, acceptă Finlay. Mai ales că suntem chit.

Şi, cu multă bucurie, îi descrise întâmplările de pe aeroportul JFK din New York, în urma cărora tatăl lui fusese arestat ca suspect de terorism.

— A fost foarte furios. Mai ales atunci când m-a văzut. Îmi închipui că trebuie să fi ghicit ce s-a întâmplat. Finlay chicoti. Totuşi, mă aştept să-l elibereze, până la urmă.

Nimrod închiriase un apartament la ultimul etaj, cu terasă proprie, o mică piscină, un salon şi o sufragerie, precum şi câteva dormitoare. Finlay rămase impresionat.

— Aici e ca un palat, zise el.

— Asta fiindcă exact aşa ceva a fost, îl lămuri Nimrod. Un palat, aflat odinioară în proprietatea familiei Gravelli, una dintre cele mai bogate din Veneţia. Bine că mi-am amintit. Frumoasa Adormită e aici, înăuntru.

— Frumoasa Adormită? Finlay părea nedumerit.

Nimrod deschise o uşă pe care atârna un afiş cu „Nu deranjaţi", invitându-l pe Finlay într-un dormitor întunecat, unde lăsaseră trupul Faustinei aşezat astfel încât ai fi zis că doarme adânc.

— Aşa-i spuneau acolo unde am găsit-o, îi explică Nimrod.

De îndată ce Finlay o văzu întinsă acolo — era prima dată când o vedea cu adevărat pe Faustina, de când îi cunoscuse spiritul, în New York — înţelese de ce îi plăcea lui John atât de mult. Ceea ce fu stânjenitor pentru Faustina, din moment ce era capabilă să-i citească toate gândurile. Şi pentru John, căruia nu-i făcea plăcere să i se amintească de cât de repede se îndrăgostise de ea. Sau să-şi închipuie că ar putea să aibă de-acum un rival.

— Era în nişte catacombe, într-un loc numit Malpensa, în sudul Italiei, adăugă Nimrod. I-au furat trupul dintr-un depozit de la Madame Tussaud şi o prezentau ca fiind un trup mumificat.

Faustina nu se mai putu stăpâni.

— Ca fiind ce? strigă ea. Vocea îi suna straniu în gura lui Finlay, speriindu-l în bună măsură pe Groanin, când o auzi.

— Călugării din Malpensa au conservat cadavrele localnicilor timp de secole, zise Nimrod, după care le-au expus

publicului, ca într-un muzeu. Nimrod zâmbi forţat. Ai fost principala lor atracţie turistică, draga mea.

— Vrei să spui c-am stat în cine ştie ce criptă oribilă, alături de câteva cadavre? insistă Faustina.

— Mai multe decât câteva, interveni Groanin. Erau vreo patru sau cinci sute, ca să fim mai exacţi. Multe dintre ele abia dacă erau ceva mai mult decât schelete, cu mâinile şi maxilarele stând să cadă. Era o cameră a ororilor în toată regula, fără îndoială. O făcea pe cealaltă, de la Madame Tussaud, să pară şcoală de duminică. E cel mai înspăimântător lucru pe care l-am văzut vreodată, pot să-ţi spun. Film de groază în toată legea, aşa era, domnişoară. Nu mă îndoiesc c-o să am coşmaruri cu locul acela în săptămânile care au să vină.

Groanin se aplecă şi aprinse veioza de lângă pat, intenţionând să se facă folositor, numai că gestul lui avu efectul contrar.

Faustina scoase un ţipăt.

— Părul meu! urlă ea. Ce s-a întâmplat cu părul meu?

— Credem că unii dintre turişti au luat şuviţe din el ca amintire, zise Philippa. Nu-ţi face griji. O să-ţi crească la loc.

Faustina clătină din cap şi-şi muşcă buza.

— Dar arăt atât de palidă! Şi ce e cu cearcănele alea de sub ochii mei? Parcă sunt un vampir.

— La ce te-ai fi aşteptat? o întrebă Philippa. N-ai mai văzut lumina zilei de doisprezece ani. Oricine ar avea o înfăţişare puţin cam gotică, după toate cele prin care-ai trecut.

— Bănuiesc că ai dreptate, recunoscu Faustina.

Tânăra se folosi de braţul lui Finlay ca să arunce o privire pe sub păturile de pe pat, sub care îi zăcea trupul, dar scoase un ţipăt puternic, suficient încât să-l facă pe Groanin să

scape din mână un pahar cu apă, pe care tocmai şi-l umpluse, încercând să-şi revină din precedentul şoc.

— Hainele mele! strigă ea. Ce s-a întâmplat cu hainele mele? Să nu-mi spuneţi că am stat în expoziţia aia de strigoi... fără haine pe mine?!

— Aveai haine, când erai în catacombe, o linişti Nimrod. Dar Philippa ţi le-a scos şi le-a aruncat.

— Hainele tale era într-un hal fără de hal, îi explică Philippa, putrede şi mâncate de molii. Miroseau şi urât. Nu te puteam lăsa în ele. Mai ales într-un hotel ca ăsta.

— Şi eu cu ce-o să mă îmbrac?

— Nimrod şi cu mine ţi-am cumpărat nişte haine din magazinele de-aici, din Veneţia, o linişti Philippa. Cred că ţi-am nimerit măsurile. Sunt în dulap.

Finlay deschise dulapul şi-şi trecu degetele peste mai multe veşminte care păreau să fie scumpe, de la case de modă.

— Arată... foarte frumos, zise Faustina, revenindu-şi. Sunt convinsă că mi se potrivesc. Mulţumesc, Philippa.

— Uite, dacă nu vă supăraţi, interveni John, care simţea cum se înroşise Faustina, n-am putea să trecem la treabă? După părerea mea, cu cât mai repede o să rămânem numai noi, băieţii, în trupul lui Finlay, cu atât mai bine o să fie. Nu mi se pare normal să fie şi Faustina aici. Bietul Finlay n-a mai făcut un duş de două zile. Nu vrea să facă. Nu de faţă cu Faustina.

— Nu vi se pare ridicol? replică Faustina. Ca şi cum mi-ar păsa.

— Adineauri mi s-a părut că-ţi pasă, când ţi-am văzut trupul gol, o contrazise Finlay.

— Asta era altceva, insistă Faustina.

— John are dreptate, zise Nimrod. Poate că ar trebui să trecem la treabă. Şi pe urmă să-mi povestiţi despre domnul Rakshasas. Şi despre zombi ăla al tău.

— O faci să sune de parcă l-aş fi născocit eu pe zombi, ripostă Faustina.

— Dacă tot ai spus „să sune", zise Nimrod, cât de sigură eşti în privinţa cuvântului pe care l-ai auzit? Încearcă să-ţi aminteşti. Ar putea să fie important.

— Era în caverna în care lucrau, începu Faustina. În China. Era un bărbat acolo, diferit faţă de ceilalţi. N-aş putea să spun cine era, doar că purta o armură verde.

— O armură verde, repetă Nimrod.

— Da, şi el a fost cel care a folosit cuvântul „zombi", continuă Faustina. Dar cuvântul părea să fie nimerit, judecând după cum se comportau tipii ăia. Ştii cum e: morţi, cu privirile fixe şi mersul târşâit, ca şi cum ar fi fost într-un soi de transă.

— Echivalentul chinez pentru zombi e cu totul diferit, zise Nimrod. E *wui wan xi*.

Faustina se gândi o clipă, apoi clătină ferm din cap.

— Nu era aşa.

— Problema e că nu este un cuvânt pe care te-ai aştepta să-l auzi în China, zise Nimrod. Zombi este o derivare a cuvântului *nzambi*, însemnând zeu şi provenind din limba triburilor bantu, din Africa.

— În mod sigur era ceva cu „om", sau cu „ong", în cuvântul acela, insistă Faustina. Şi o vocală „i" la sfârşit. Sunt sigură măcar de asta.

— Ar fi posibil ca termenul acela pe care ţi s-a părut că-l auzi să fi fost, de fapt, *Dong Xi*? o întrebă Nimrod.

Faustina se încruntă.

— *Dong Xi*. Repetă de câteva ori cele două silabe. Da, cred că putea să fie ăsta.

Nimrod rămase tăcut pentru moment.

— Ei bine, interveni Philippa, veselă. Am rezolvat misterul acesta. Cel puțin, acum știm cu cine avem de-a face. Într-un fel.

— Ce e un *Dong Xi*? se interesă Faustina.

— Un diavol războinic, îi răspunse Groanin.

— Un fel de zombi, adăugă Philippa, numai că mai rău. Mult mai rău.

Le povesti lui Finlay, Faustinei și lui John despre ceea ce descoperiseră în biblioteca lui Atila.

— Acum, tot ceea ce avem de făcut este să ne dăm seama cum e cu osemintele mărețului Maa Ho, încheie ea.

— Asta-i tot? bombăni Groanin. Vă întreb, asta-i tot?

CAPITOLUL 16

MAI ÎNȚEPĂTOARE DECÂT O BARBĂ OBIȘNUITĂ

Nimrod scoase din valiza lui o mică seringă, în care se găsea cam o lingură de sânge. Finlay privi seringa neliniştit.

— Sper că nu-mi faci o injecţie, zise Faustina. Fiindcă detest injecţiile.

— Nu, nu, o linişti Nimrod, arătându-i lui Finlay seringa. Uite, nu-i niciun ac. Pe lângă asta, e doar sânge. Sângele mamei tale, ca să fiu mai precis. O să te ajute să reconstitui partea din tine care s-a pierdut când doctorul Nu-ştiu-cum a luat o mostră din sângele prim-ministrului, atunci când puseseşi stăpânire pe trupul lui. Asta o să-ţi dea un pic de culoare, sper. Privi împrejur. Groanin, trage draperiile alea, eşti amabil? Şi deschide ferestrele. Să avem ceva lumină aici.

— Tot nu-mi vine să cred că am făcut aşa ceva, zise Faustina. Adică, să-l posed pe prim-ministru.

— Să zicem că a fost o zburdălnicie tinerească, bine? propuse Nimrod.

Se aşeză pe pat, alături de trupul Faustinei.

— Apropo, nu s-a întâmplat nimic rău.

— Crezi? îl întrebă Faustina. Am fost ţinută afară din trupul meu timp de doisprezece ani.

— Mă refeream la prim-ministru, preciză Nimrod. Mi-a fost recunoscător de-atunci. Mi-a oferit rangul de cavaler, pe care l-am refuzat, fireşte.

Toată lumea se îngrămădise în dormitor, să vadă ceea ce avea să se întâmple. Nimrod introduse puţin din sângele lui Jenny Sachertorte în gura Faustinei, mânjind-o cu încă puţin pe buze şi pe obraji, de parcă ar fi machiat-o.

— Mi-aş fi dorit să fie aici şi domnul Rakshasas, zise el. De fapt, n-am mai făcut asta niciodată. Ştiu ce trebuie să fac, dar... Îi mai întinse puţin sânge pe frunte şi pe lobii urechilor. Se pare că ai nevoie de foarte puţin. Restul îl împroşcă pe gât. Italia e o ţară călduroasă, fireşte, iar asta va înlesni lucrurile.

După ce termină tot sângele, se lăsă pe spate şi aşteptă să vadă efectul care trebuia să se producă; şi, treptat, văzu. Cu toţii văzură. Pielea Faustinei reacţionă de parcă sângele mamei sale ar fi fost turnat pe o bucată de sugativă. Ca prin miracol, fu absorbit în totalitate, fără să rămână pe undeva, pe pielea ei, vreo urmă de sânge, transformând imediat paloarea Faustinei într-o culoare caracteristică unei persoane normale, vii. Philippa icni un pic.

— Maică, exclamă Finlay. Sunteţi sigur că e un djinn şi nu un vampir?

— Taci din gură, îl repezi Faustina.

Nimrod făcu un semn de aprobare cu capul, satisfăcut.

— Ei bine, pare să fi fost ceva destul de eficient, n-aţi spune?

— Şi-acum, ce se-ntâmplă? se interesă Finlay.

— Acum, depinde de tine, Faustina, zise Nimrod. Dacă domnul Rakshasas a anticipat corect, ar trebui să poţi să reintri în trupul tău fără nicio piedică.

— Pornesc, anunţă Faustina. Ţineţi-mi pumnii.

John şi Finlay o simţiră cum se strecoară afară din trupul lui Finlay, fiecare dintre ei scoţând câte un suspin de uşurare, fiindcă aveau acum cu mult mai mult spaţiu. Numai că în camera de hotel era cald şi nimeni nu putu să vadă ceea ce se întâmplă în continuare. Faustina se întinse pe pat, lângă trupul său, după care se rostogoli înapoi în el. Pentru o clipă, rămase nemişcată acolo, savurând senzaţia de a fi din nou ea însăşi. Totul părea să fie exact aşa cum îşi amintea. Cu excepţia faptului că o mânca îngrozitor pielea capului. Avea nevoie să-şi spele părul. Încercă să ridice mâna, să se scarpine. Şi nu se întâmplă nimic. Încercă să vorbească. Tăcere. Intrând puţin în panică, încercă să iasă din trup şi să mai intre o dată, dar descoperi că nu putea să se mişte. De fapt, era înţepenită.

— Ei? zise Groanin. N-ar fi trebuit să se întâmple ceva până acum?

— Ba da, recunoscu Nimrod. Îşi întoarse privirea spre Finlay. Ai simţit cum iese din trupul tău, nu?

— Sigur.

— John, continuă Nimrod. Strecoară-te afară din Finlay şi aruncă o privire iute prin cameră, să vezi dacă nu cumva e pe-aici şi nu putem noi s-o vedem.

John dispăru timp de câteva minute şi, atunci când se întoarse în trupul lui Finlay, îl informă pe Nimrod că nu se vedea nicio urmă de Faustina.

— Am strigat-o pe nume, de câteva ori, adăugă el. Dacă ar fi fost sub formă de spirit, m-ar fi auzit.

— Atunci, trebuie să fi reintrat în propriul trup, trase concluzia Nimrod. N-ar fi avut unde să se ducă, altundeva. Înşfăcă veioza de lângă pat şi, ducând-o aproape de ochii ei, observă că pupilele i se îngustară puţin. Este exact aşa cum m-am gândit. S-a întors în trupul său. Numai că e paralizată.

Se ridică.

— Groanin. Ridic-o şi du-o pe terasă. Pune-o pe şezlong, într-un loc în care să bată direct razele soarelui. Asta ar putea să rezolve problema.

Groanin o înfăşură pe Faustina într-un cearşaf şi o cără afară, pe terasa cu parfum de iasomie. În depărtare, un clopot greoi al unei biserici se tânguia a jale, de parcă ar fi vrut să marcheze eşecul demersului lor.

Nimrod se aplecă în faţă şi-i cercetă din nou ochii.

— Îmi închipui că aude tot ceea ce spunem, zise el. Dar, după atâţia ani, nu poate să-şi mişte nici măcar un muşchi. Deloc surprinzător, dacă stai să te gândeşti. Domnul Rakshasas m-a avertizat că s-ar putea întâmpla ceva de genul acesta.

— Şi-acum? îl întrebă John, îngrijorat. Ce-o să facem?

— Trebuie să-i administrăm un şoc anafilactic, zise Nimrod. Ceva care să-i provoace trupului trecerea printr-o reacţie alergică masivă la ceva relativ inofensiv.

— Vrei să spui, ca la untul de arahide? întrebă Philippa.

— Într-un fel, acceptă Nimrod.

— Dar cum? Ea nu poate să mănânce, nu?

Nimrod îşi scoase portofelul şi-i întinse lui Groanin o carte de vizită şi un pumn de bani.

— Groanin, vreau să te duci în locul în care ne-am lăsat maşina şi apoi să porneşti către Padova. Du-te la adresa de pe cartea asta de vizită şi discută cu un crescător de porci de

acolo, numit Cesare Medici. Dă-i banii şi spune-i că-l aşteaptă mai mulţi dacă vine imediat încoace cu tine. Spune-i că solicităm de urgenţă ajutorul micilor sale prietene. El va şti precis ce înseamnă. Deseori, poartă o barbă foarte lungă. Şi, că tot mi-am amintit: să nu te sperii atunci când îl vezi. E un pic cam excentric.

— Excentric? repetă Groanin, simţindu-se deja speriat. Cum adică, excentric? Concepţia dumneavoastră despre ceea ce înseamnă să fii excentric e un pic mai excentrică decât ceea ce consideră cei mai mulţi dintre oameni că ar fi excentric. Concepţia dumneavoastră despre ceea ce înseamnă să fii excentric este foarte asemănătoare cu ceea ce majoritatea oamenilor ar numi un monstru cuprins de un acces de nebunie.

— Poate c-ar trebui să-l însoţesc pe Groanin, propuse John. Adică, împreună cu Finlay.

— Mulţumesc, Finlay, zise Groanin. Adică, John. Sau oricine ai fi.

— A, foarte bine, se bucură Nimrod. Philippa şi cu mine vom merge şi vom admira priveliştea, până vă întoarceţi. Padova nu e prea departe. N-ar trebui să vă ia mai mult de două sau trei ore. A, da. Şi aveţi grijă să cumpăraţi ceva miere specială. Mierea specială a lui Cesare Medici e cea mai bună din lume.

De la hotel, Groanin şi cu Finlay luară o barcă spre parcarea maşinilor, aflată în partea de est a oraşului, după care porniră spre sud, către Padova, cel mai vechi oraş medieval din Italia, precum şi locul de desfăşurare a uneia dintre cele mai puţin nostime comedii ale lui Shakespeare*. După cum

* Este vorba despre *Îmblânzirea scorpiei*, una dintre operele timpurii ale lui Shakespeare, scrisă probabil în 1593 sau 1594.

prezisese Nimrod, le luă vreo oră* să ajungă cu maşina acolo şi să găsească ferma de porci a lui Cesare Medici.

În timp ce se apropiau de casă, Groanin lăsă în jos geamul portierei şi adulmecă aerul, bănuitor.

— Trebuie să spun că nu prea miroase a fermă de porci, zise el, privind anunţul de pe poartă pe care scria: „PROFUMO VEITATO / PARFUMATUL INTERZIS". Ei, acum de ce-ar vrea cineva să interzică folosirea parfumului într-o fermă de porci? Când porcii miros aşa cum miros.

— Poate că parfumul îi irită pe porci, îşi dădu cu părerea John. Poate c-ar trebui să rămâi în maşină, cât timp mergem noi până acolo.

— Dacă m-aş fi parfumat, puteam să fiu de acord cu voi, replică Groanin. Dar n-am făcut-o. Mi-am dat cu Viola del Pensiero, un aftershave bărbătesc foarte scump. L-am luat de la un magazin duty-free, din Veneţia.

— Un aftershave nu e decât un parfum bărbătesc, nu? zise John.

— Ba nu, răspunse Groanin, înţepat. Drept cine mă iei?

— Oricum, nu porcii miros, interveni Finlay, ci mâncarea lor. Am citit asta undeva.

— Eu nu pot să simt niciun miros, în afara celui al aftershave-ului lui Groanin, se plânse John, încetişor.

— E cam puternic, nu? îl susţinu Finlay.

— Ia mai terminaţi cu discuţia despre aftershave-ul meu, îi repezi Groanin. Vă zic clar, terminaţi cu discuţia despre el, aţi înţeles?

Groanin opri maşina în curtea fermei şi se uită împrejur. O fetiţă în vârstă de vreo şase ani ieşi din casă şi-i privi

* În realitate, Padova este situată la 40 de kilometri de Veneţia, spre vest.

întrebător. Groanin îşi exersă asupra ei zâmbetul care-i dezvelea întreaga dantură.

— *Signor Medici, per favore*?* rosti el, cu un chinuit accent italian cu iz de Manchester.

Fetiţa se apropie şi-i arătă cu mâna spre o livadă de piersici.

— *Grazie****, zise Groanin. Porni, împreună cu Finlay, în direcţia indicată. Pân-acum, e bine, adăugă. N-am văzut nimic prea excentric la ea. Sau pe-aici. E pur şi simplu drăguţ, asta e. Mirosiţi numai florile astea de piersic!

Finlay şi John se declarară de acord. Într-adevăr, părea un loc idilic. Păsările ciripeau, albinele zumzăiau, din depărtare răsunau clopotele bisericii. Era Italia, cu ceea ce avea ea mai frumos. În capătul celălalt al livezii, zăriră un bărbat cu o enormă barbă maronie. Îi făcură semn cu mâna, dar el nu le răspunse. În schimb, foarte încet şi ţeapăn, porni spre ei, ca şi cum ar fi avut ceva probleme cu spatele.

— Nimrod avea dreptate, să ştiţi, zise Groanin. Ce spiriduşul Rumpelstiltskin***? Signor Medici chiar are cea mai mare barbă din lume. Ai putea să ascunzi un batalion întreg într-o barbă ca asta.

— Poate că e doar imaginaţia mea care-mi joacă feste, zise Finlay, în timp ce se apropiau de el, dar barba pare să-i *crească*.

Şi, chiar în timp ce vorbea Finlay, barba cea deasă şi maronie a lui Signor Medici păru să mai crească vreo cinci sau zece centimetri — măsurând de la piept în jos, spre nasturele de la betelia pantalonilor.

---

* Domnul Medici, vă rog? (în limba italiană).

** Mulţumesc (în limba italiană).

*** Personaj din povestea cu acelaşi nume a fraţilor Grimm, un pitic cu o barbă foarte lungă.

— Nu creşte, constată John. Se mişcă.

— Şi nici nu e barbă, adăugă Finlay. Cel puţin, nu e o barbă din fire de păr. Sunt albine, pe faţa lui şi pe piept, albine care fac miere.

Zâmbindu-i neliniştit bărbatului care ajunsese în imediata lor apropiere, zise:

— Bună ziua. Signor Medici?

— Da, răspunse Signor Medici, tot în engleză. Cu ce vă pot ajuta?

Cu excepţia pălăriei ieftine şi a bărbii din albine, era un om greu de descris.

Întreaga atmosferă era acum încărcată de zumzetul puternic al albinelor. Groanin dădu să facă stânga-mprejur şi descoperi faptul că erau înconjuraţi de stupi. Livada de piersici era plină de stupi.

— Nu, eu n-aş face vreo mişcare bruscă în clipa asta, dacă aş fi în locul tău, englezule, zise Signor Medici. Şi, chiar în timp ce vorbea, barba i se micşoră, iar albinele începură să se aşeze pe umerii lui Groanin. De fapt, aţi face foarte bine să staţi cât se poate de nemişcaţi şi să nu intraţi în panică. N-or să vă facă nimic, dacă staţi liniştiţi, bine?

Groanin închise ochii, văzând cum un roi de vreo cincizeci de mii de albine se instalează pe bărbia sa dublă şi pe gâtul grăsuliu.

— Naiba să mă ia, bombăni el, scuipând o albină care-i intrase în gură. Ajutor!

— Nici n-aş vorbi, îl atenţionă Signor Medici. Altfel, intră în gură şi le înghiţiţi. Înţepăturile interne sunt întotdeauna cele mai rele. Probabil că v-aţi dat cu ceva aftershave.

— Şi încă din belşug, zise Finlay. Duhneşte a chestia aia. Acqua del Pensiero, aşa parcă zicea că se numeşte, dacă asta poate să fie de vreun ajutor.

— Atunci se explică, replică Signor Medici. N-aţi văzut anunţul de la poartă pe care scrie că parfumul e interzis?

— El a crezut că e vorba despre parfumurile femeieşti, explică Finlay, încercând să nu ia în seamă albina rătăcită care i se târa prin păr.

Nu putea decât să-şi imagineze cum se simţea Groanin, acoperit de albine. Groanin scânci încetişor, în timp ce Signor Medici adulmeca aerul din jurul lui.

— Poţi să-l ajuţi cu ceva, Signor Medici? întrebă Finlay.

— Prietenul tău, zise Signor Medici, miroase exact ca florile de piersic. Chicoti. Asta e ceea ce le place micilor mele prietene. Mirosul florilor de piersic. Se opri din chicotit şi ridică din umeri. N-o să păţească nimic, prietenul tău, dacă nu face vreo mişcare bruscă. Albinelor nu le plac mişcările bruşte. Dar îl scap eu, nicio problemă.

Acum, că albinele îi părăsiseră faţa lui Signor Medici, Finlay şi John putură să observe că era proaspăt bărbierit şi în întregime nevătămat de albine. Un bărbat mărunt, cu ochi albaştri şi o faţă rotundă, parcă scoasă dintr-un desen animat produs de Warner Brothers. Se îndreptă spre unul dintre numeroşii stupi şi scoase de-acolo o ramă în care se afla un fagure întreg. Îl vârî într-o cutie mare din carton, pe care o aşeză în faţa lui Groanin. Apoi, cu ajutorul mâinilor, Signor Medici începu să mătură cu delicateţe albinele, făcându-le să intre în cutie şi, treptat, Groanin rămase fără barba bâzâitoare.

— Slavă Domnului, zise el. Credeam că m-am ars. Vă zic, credeam că m-am ars.

— Ai fi fost ca o felie de pâine prăjită cu miere*, îmi închipui, glumi Finlay.

---

* Joc de cuvinte; în limba engleză, *toast* înseamnă atât ars, cât şi felie de pâine prăjită.

— N-ai decât să râzi, tinere, ripostă furios Groanin. Dar nu e nimic amuzant să ai pe moacă o mulţime de albine cât spectatorii de la o finală de cupă. Am crezut că mi-a sunat ceasul.

— Micilor mele prietene le place parfumul tău, zise Signor Medici. Pentru asta e anunţul de pe poartă. Nu ştii să citeşti englezeşte?

Prin urmare, acestea erau micile prietene la care se referise Nimrod, se gândi John. Albinele. Dar ce-ar putea să facă albinele pentru Faustina? Numai dacă n-avea de gând...

— N-am nicio problemă cu engleza, insistă Groanin. În primul rând că sunt la fel de englez ca untul pe pâine. Şi, în al doilea, n-am folosit parfum. Groanin îşi tamponă ţeasta mare, abundent transpirată, cu o batistă. Acum, nu mai e. Asta-i sudoarea groazei pure, Signor Medici.

— Pentru ce-aţi venit, la urma urmei? se interesă Signor Medici.

— Am venit într-o misiune umanitară, zise Finlay. Prietena noastră, aflată în Veneţia, are nevoie urgentă de un şoc anafilactic. Ni s-a spus că micile dumneavoastră prietene ar putea să-i fie de ajutor.

— Vrei să spui că am venit după nişte albine? îl întrebă Groanin pe Finlay.

— *Si, si,* răspunse Signor Medici. Pe lângă faptul că sunt crescător de albine, am şi autorizaţie de terapeut cu albine. Veninul albinelor e recomandat pentru toate felurile de dureri: provocate de circulaţia proastă, de artrită, de astm, pentru boli de piele sau depresii.

— Pentru depresii? se miră Groanin. La astea cum funcţionează?

— Dacă te vezi înţepat de câteva ori, nu prea mai ai chef să te gândeşti la celelalte probleme, îi explică Signor Medici. Aţi adus bani?

Groanin îi întinse un teanc de bancnote. Italianul le numără şi făcu un semn aprobator.

— Bine. Să iau câteva dintre micile mele prietene, să le pun într-o cutie şi mergem.

— Putem să luăm şi ceva miere specială, vă rog? îl întrebă Finlay.

— Miere specială? Ce ştiţi despre mierea mea specială?

— Nimic, mărturisi Finlay. Decât că ni s-a spus să nu uităm să cumpărăm.

Signor Medici mai numără o dată bancnotele.

— Bine. Mi-aţi oferit destul. O să vă dau şi ceva miere specială.

— Ce-i atât de special la ea? vru să ştie Groanin.

Signor Medici izbucni în râs.

— O să vă spun în maşină.

CAPITOLUL 17

PLUTEȘTE CA UN FLUTURE...

În timp ce Groanin, Finlay şi John călătoreau spre şi dinspre Padova, Nimrod şi Philippa se duseră în Piazza San Marco, cel mai spaţios loc public din Veneţia: o piaţă cu o faimoasă bazilică, un palat, un turn înalt din cărămidă roşie, numeroase cafenele, orchestre în aer liber, sute de porumbei bine hrăniţi şi mii de turişti.

— Crezi că Faustina o să fie bine, acolo unde am lăsat-o? îl întrebă Philippa pe Nimrod. Aşa, întinsă pe terasă?

— Dacă vine camerista, o să presupună că face plajă, zise Nimrod. Pe lângă asta, după ce a stat doisprezece ani închisă, soarele o să-i facă bine. Numai oamenii obişnuiţi fac insolaţie.

Cumpără un ghid tipărit, pe care i-l întinse Philippei.

— Ia, îi zise el. Aşa, o să ştii la ce te uiţi, când te apuci să vizitezi.

— Nu vii şi tu? îl întrebă ea.

— Nu, răspunse el categoric. În primul rând, pentru c-am văzut totul deja de prea multe ori. Şi, în al doilea, vreau să stau să mă gândesc serios.

Se aşează pe terasa de la Café Florian şi-şi comandă ceaiul de după-amiază. Philippa nu se prea dădea în vânt după ceai. Aşa că, împotrivindu-se imboldului de a-i spune lui

Nimrod că era plin de sine, Philippa făcu ceea ce i se spusese, cu toate că foarte curând îşi dori să n-o fi făcut. Într-adevăr, nu trecu mult timp până ca aproape să-şi dorească să fi fost oriunde altundeva decât în Piazza San Marco. Căldura n-o deranja. Canicula nu-i deranjează niciodată prea mult pe djinni. Dar mulţimea imensă o indispuse puţin, fiindcă i se părea că toţi sunt porniţi să vadă aceleaşi lucruri pe care voia să le vadă şi ea. Fu nevoită să se aşeze la o coadă lungă, ca să viziteze Palatul Dogilor, apoi la una şi mai lungă, ca să urce în turnul cu clopotniţă. Nu văzuse în viaţa ei atât de mulţi turişti şi din atât de multe ţări. Şi începu să înţeleagă de ce nu voia Nimrod să viziteze nimic, ci doar să stea liniştit pe terasa unei cafenele, să bea nişte ceai şi să se gândească. Până şi de la înălţimea turnului, de o sută de metri, îi era uşor să-l vadă, în costumul lui roşu. Era, îşi dădu ea seama, zâmbind, persoana cea mai uşor de văzut din întreaga Veneţie.

Coada pentru vizitarea Bazilicii San Marco era deosebit de lungă, iar Philippa se pomeni în mijlocul unui grup numeros de turişti chinezi vârstnici. Cu toţii erau prietenoşi şi politicoşi, iar ea ajunse curând să-şi reproşeze faptul că, mai devreme, îşi dorise să dispară cu toţii. Totuşi, puţini dintre ei vorbeau o brumă de engleză, aşa că, dac-ar fi avut măcar o parte din puterile de djinn, şi-ar fi putut dori să poată vorbi chineza, astfel încât să le poată spune ceva drăguţ, în timp ce-şi târşâiau picioarele prin faţa magnificei şi istoricei biserici, către uşa de la intrare de pe una dintre laturi.

După o vreme, mintea îi plecă haihui şi se pomeni gândindu-se la mama ei, întrebându-se cum o ducea şi sperând că Faustina putea încă să-şi revină la timp, astfel încât să ajungă în Babilon şi să preia rolul de Djinn Albastru,

ca succesoare. Şi doamna Trump apăru în gândurile ei, îngrijorând-o foarte tare faptul că era încă în comă. Cel mai îngrijorător lucru dintre toate, probabil, era dispariţia domnului Rakshasas. Să fi fost mort, aşa cum părea convins John? Nu îndrăznise să-l întrebe pe Nimrod ce credea. Şi ajunse la concluzia că, poate, la asta se gândea el acum. La domnul Rakshasas şi la diavolii războinici. Destul de probabil, îşi storcea creierii ca să-l identifice pe acel misterios Maa Ho, despre care se pomenise în *Cartea de jad* a împăratului.

Atunci îl auzi.

Nu o dată, ci de mai multe ori. Şi, trezindu-se din reveria ei de după-amiază caniculară, aproape că-i veni să se ciupească, în clipa în care-l auzi pe unul dintre turiştii chinezi rostind numele lui Maa Ho. În loc de asta, îl bătu pe umăr pe chinezul din faţa ei şi-i zâmbi. El se înclină, politicos, în chip de răspuns.

— Maa Ho? rosti ea, apoi ridică din umeri, încercând să-i arate că nu ştia despre ce era vorba.

— Maa Ho, îi răspunse el, rânjind.

De data aceasta, ea îşi aruncă braţele în sus.

— Maa Ho? Ce-i asta?

Chinezul îi arătă spre biserică.

— Maa Ho, zise el.

— Ce e Maa Ho? O biserică?

— Maa Ho, şi-i arătă din nou.

Philippa clătină din cap. Ghidul tipărit pe care-l avea chinezul era la fel cu cel al Philippei, doar că era în engleză. El îi luă cartea, răsfoi paginile până la cea în care se ofereau amănunte despre Bazilica San Marco şi-i arătă spre un mozaic reprezentându-l pe Sfântul Marcu.

— Maa Ho, repetă el.

— Vrei să spui, Marcu? întrebă ea. Sfântul Marcu?

Chinezul încuviinţă.

— Maa Ho.

Un alt chinez care stătea la rând fu împins în spate, spre ea. Era numai dinţi şi lentile, cu întreaga faţă numai zâmbet, un zâmbet imens. Părea să vorbească engleza, cât de cât.

— Maa Ho? zise el. Aşa spunem noi la Marcu în chineză. Maa Ho sau uneori Maa Ko, depinde de unde vii.

Philippa îi mulţumi de mai multe ori, astfel încât el să nu creadă că era nepoliticoasă. Apoi, plecă fuga să-l caute pe Nimrod.

Îl găsi acolo unde-l lăsase, cu ochii închişi, cu chipul lui iscoditor, inteligent, cu nasul uşor încovoiat, îndreptat spre soare ca o antenă pentru satelit. Pe masă erau rămăşiţele unui platou cu sendviciuri, biscuiţi din orz, fursecuri şi câteva ceşti de ceai. Trăgându-şi un scaun şi alungând un porumbel cu şervetul lui Nimrod, Philippa se aşeză, mâncă o prăjiturică şi-l privi fix, încercând să-şi ascundă entuziasmul pe care-l resimţea.

— Cum merge meditaţia? se interesă ea.

Nimrod deschise ochii încetişor, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Mă gândeam la bietul domn Rakshasas, zise el. Să fie absorbit, la vârsta lui. E cât se poate de îngrijorător. Lăsă să-i scape un oftat şi bău puţin ceai. Care-i treaba cu tine? Arăţi de parcă tocmai ai găsit o perlă într-o stridie.

— Chiar am găsit, răspunse ea. Într-un fel. Maa Ho. Ştiu cine e. Te uiţi la el.

Nimrod continuă să se gândească preţ de câteva clipe. Apoi, îşi plesni fruntea cu palma. Zgomotul răsună atât de puternic, ca şi când l-ar fi lovit cineva cuprins de furie, iar o

pereche de îndrăgostiţi care bea şampanie la masa alăturată îi aruncă Philippei o privire ciudată, de parcă ar fi bănuit-o că ea ar fi fost făptaşa.

— Fireşte, se văită Nimrod. Sfântul Marcu! Cum de-am putut să fiu atât de prost? Şi mai sunt şi Mare Comandor al Ordinului Sfântului Marcu! Pe lampa mea, dar tu cum ai ghicit?

Philippa îi povesti despre toţi chinezii care stăteau la rând, aşteptând să intre în bazilică, şi despre cum îi auzise ea vorbind de Maa Ho.

Nimrod ţâţâi zgomotos, exasperat de sine.

— Mă tem că întâmplarea cu domnul Rakshasas mi-a cam răvăşit puterea de concentrare, se plânse el.

— Conform ghidului meu, continuă Philippa, în biserică se află osemintele Sfântului Marcu.

— Aşa susţin ei, confirmă Nimrod.

— Acestea trebuie să fie osemintele despre care pomeneşte împăratul, în *Cartea de jad*. Arătă apoi spre o fotografie din carte. Uite! Ăsta e sarcofagul în care a fost înmormântat.

Nimrod părea cuprins de îndoieli.

— Ce-i? vru ea să ştie. Nu e corect ceea ce scrie în carte?

— A, e corect în măsura în care poţi să fii sigur de ceea ce se pretinde, zise Nimrod. Dar multă lume, inclusiv eu, crede că trupul sfântului a pierit în marele incendiu din 976. E sigur că lipsea în 1094, atunci când autorităţile veneţiene au întreprins cercetări pentru găsirea lui. Câteva luni mai târziu, s-a petrecut un mic cutremur şi, din câte se crede, trupul sfântului a fost regăsit, în mod miraculos.

— Miraculos?

— Ca să nu spunem convenabil. Nimrod ridică din umeri. Nu eşti de acord?

— Prin urmare, osemintele nu sunt acolo? Asta e ceea ce vrei să spui?

— Nu, ar putea să fie, de fapt, acolo, zise Nimrod. Pe undeva. Numai că nu în sarcofagul acela de sub marele altar. Teoria mea este că mult mai probabil sunt adăpostite, într-un mai mare anonimat, pe undeva prin relicvariul bisericii. Acela e un loc în care se păstrează tot felul de relicve sfinte. Oase, dinţi, păr, bucăţele de lemn, sânge, tot ce vrei. Oamenii aveau obiceiul să pretindă că tot felul de bucăţele şi fărâmiţe proveneau de la un sfânt sau de la altul. Cu relicvele s-au făcut afaceri mari în Evul Mediu. Relicvariul din Bazilica San Marco e unul dintre cele mai mari şi mai vechi din lume. Părerea mea este că, dacă osemintele sunt acolo, înăuntru, atunci relicvariul e locul în care le vom găsi. Dacă împăratul Chengzong şi *Cartea de jad* au dreptate, o să avem nevoie de ele atunci când vom merge în China.

— Mergem în China? întrebă Philippa.

— De îndată ce vom rezolva cu Faustina, zise Nimrod. Nu mă îndoiesc că are şi ea dreptate şi că se întâmplă ceva ciudat în lumea spiritelor, despre care trebuie să aflăm mai multe.

— Şpilul e să laşi albina să înţepe, fără s-o omori, zise Signor Medici.

— E posibil aşa ceva? întrebă Nimrod.

— Dacă te pricepi s-o faci, răspunse el.

— Îmi pare rău, Faustina, zise Nimrod. Dar este pentru binele tău, aşa cred.

— De fapt, n-am mai reînviat până acum pe nimeni cu înţepături de albine, mărturisi Signor Medici. E prima dată pentru mine. Unde aţi vrea s-o înţepe albina? Şi, ţinând cu o

pensetă una dintre „micile sale prietene", Cesare Medici se aşează pe şezlong, lângă trupul nemişcat al Faustinei. Pe spate? Pe umăr? Vă rog, spuneţi unde.

— În lobul urechii, zise Nimrod. În fine, aşa mi-a zis domnul Rakshasas că trebuie.

— O, ce să mai zic, gemu Groanin, acoperindu-şi ochii. Nu ştiu unde să mai privesc.

— În lobul urechii? repetă Signor Medici.

Nimrod încuviinţă.

Signor Medici zâmbi şi rosti ceva în italiană, despre care Philippa crezu că e termenul italienesc pentru lobul urechii. Şi, ţinând încă albina de cap cu penseta, o bătu uşor pe torace de câteva ori, enervând-o suficient cât să vrea să înţepe. Albina îşi făcu datoria, înţepând aproape imediat şi, curând, apăru un semn roşu-vineţiu pe lobul urechii Faustinei.

— Au, făcu Philippa, muşcându-şi buza.

Faustina zvâcni, destul de sesizabil, după cum i se păru Philippei, dar apoi recăzu în nemişcare.

— Două albine sau nu două albine*, declamă Nimrod. Aceasta-i întrebarea. Încă o dată, aş zice, Signor Medici.

Italianul încuviinţă şi luă o altă albină din cutiuţa de momeli pentru pescuit, pe care o adusese de la Padova în buzunarul sacoului. Philippa o privise cât timp îşi făcuse el de lucru cu penseta: fiecare albină era în propriul său compartiment, acoperit cu sticlă, având şi câteva picături de miere ca hrană. Ca un mic deţinut.

Cea de-a doua înţepătură avu ca rezultat o tresărire mult mai violentă a capului Faustinei, ca şi cum ar fi făcut să treacă prin ea un curent electric destul de puternic, precum o

* În engleză, *Two bees or not two bees* se pronunţă asemănător cu celebra replică a lui Hamlet, *To be or not to be (A fi sau a nu fi)*.

broscuţă, într-un experiment din laboratorul de biologie de la şcoală. Aşa avu impresia Philippa. Întotdeauna detestase acea parte a lecţiilor de biologie.

— Au, exclamă ea, ceva mai tare de această dată.

— Chiar cred că suntem pe-aproape, zise Nimrod. Încă una ar trebui să ajungă. De data asta, în spinare*. Nu, poate că nu. Pe interiorul încheieturii de la mână, zic eu, Signor Medici.

— Nu ştiu cum de poţi să glumeşti cu asta, unchiule Nimrod, îl mustră Philippa. Pare să fie dureros.

— Bine, acceptă Signor Medici. Acum, o să-mi folosesc albina specială. Albina aceasta e una foarte tare. Foarte furioasă. Are o veritabilă problemă de comportament. Nu e drăgălaşă şi prietenoasă, precum cele mai multe dintre albinele mele. Nici măcar nu-i place mierea. Nu-i place nimic. De-asta o ţin într-o cutie separată. Eu îi zic Silvio.

Scoase, dintr-o altă cutie, o albină mult mai mare decât celelalte două, al cărei bâzâit suna ca al unei drujbe mici.

Philippa privi albina şi tresări în clipa în care Signor Medici o apropie de încheietura Faustinei, iar apoi îi dădu un bobârnac, ca din neglijenţă. Albina bâzâi furioasă, îşi îndoi abdomenul, se propti cu picioarele din spate de carnea fetei, iar apoi îşi înfipse acul în încheietura ei cu toată puterea, eliberând, pentru mai multă siguranţă, o cantitate suplimentară de venin.

— Aiiiiii!

Faustina scoase un ţipăt ascuţit, îşi apucă încheietura, apoi lobii de la urechi, cu ambele mâini, gest prin care-i zbură penseta din mână lui Signor Medici. Silvio, albina,

* Joc de cuvinte intraductibil în textul original, personajul pronunţând *bee-live* în loc de *believe* (cred) şi *bee-hind* în loc de *behind* (spate), *bee* însemnând *albină*.

scăpată acum de sub controlul stăpânului, se aşează pe antebraţul Faustinei şi o înţepă iar. Şi iar.

— Aiiiiii!

Faustina sări de pe şezlong, încălecă balustrada înaltă şi, văzând că albina vine spre ea pentru a patra oară, se azvârli într-un plonjon elegant, ca de lebădă, direct în apele Marelui Canal din faţa hotelului.

Nimrod şi Philippa se repeziră spre balustradă, ajungând să privească peste ea exact la timp cât s-o vadă pe Faustina ridicându-se la suprafaţă şi înotând către mal. O mică mulţime se adunase s-o urmărească. Şi, destul de repede, după cum avu impresia Philippa, mulţimea crescu. Înşfăcă un halat de prosop şi ieşi în fugă pe uşă, coborând pe scări, pregătită s-o scutească pe Faustina de o nouă îmbujorare. Nimrod râdea în hohote.

— E un rezultat pozitiv, cred eu, Signor Medici, zise Nimrod. Misiune îndeplinită. Bine lucrat, domnule, bine lucrat!

Signor Medici privi de jur împrejur şi apoi ridică din umeri.

— Mi-am pierdut cea mai bună albină, rosti el, nefericit.

Nimrod îi întinse un pumn de bancnote.

— Uite, zise el. Cumpără-ţi un stup întreg.

CAPITOLUL 18
ÎNȚEPĂTOR CA O ALBINĂ

Faustina se întoarse în hotel, împreună cu Philippa. Nu-i prea păsa de efectul senzaţional pe care apariţia ei în apă îl produsese asupra gondolierilor — celebrii barcagii ai Veneţiei — care deja o numiseră *la sirena americana*, ceea ce e echivalentul italian pentru sirenă americană. Tot ceea ce conta pentru ea era că se afla din nou în propria piele şi că totul i se părea de-a dreptul minunat. Fericirea ei era vecină cu delirul. Până şi scufundarea în Marele Canal fusese agreabilă, mai ales pentru că făcuse să-i treacă durerea provocată de cele cinci înţepături de albine. Dar, ceea ce era chiar şi mai grozav, era conştientizarea faptului că puterile de djinn i se întorseseră în propriul trup. Simpla mângâiere a soarelui fierbinte al Veneţiei îi confirmase asta.

Se îndreptau spre ascensor, când Faustina auzi o voce pe care o recunoscu.

— Faustina?

— Mami?

Jenny Sachertorte îşi îmbrăţişă fiica pe care n-o mai văzuse de doisprezece ani şi încercă să-şi stăpânească lacrimile. Faustina o îmbrăţişă, la rândul ei, fără să-i pese prea mult dacă-şi uda sau nu mama. Era atât de fericită s-o vadă!

— Mami, ce cauţi aici?

— Credeai că pot să stau departe de propria mea fiică?

— Am fost atât de supărată pe tine, mărturisi Faustina. Îmi pare rău.

— Ştiu, zise Jenny Sachertorte. Şi mie.

— N-a fost din vina ta ce s-a întâmplat cu Dybbuk. Ştiu asta acum. N-a fost din vina ta. Îmi pare rău că te-am învinovăţit. Îmi pare rău că am făcut ceea ce am făcut cu prim-ministrul britanic.

— Hai să lăsăm asta pe mai târziu.

— Dar de unde ştiai că sunt aici? se interesă Faustina.

— De la Nimrod, fireşte, răspunse doctoriţa Sachertorte. De îndată ce a aflat că spiritul tău a fost găsit, mi-a telefonat. La început, n-am vrut să vin, de teamă că s-ar putea să nu reuşească. Adică, să te întoarcă în propriul tău trup. Dar apoi mi-am dat seama că trebuie să vin, indiferent de ceea ce avea să se întâmple.

— A fost foarte aproape să nu reuşească, zise Faustina, râzând. Atunci când m-am întors în trupul meu, m-am cam blocat. Nu puteam să-mi mişc nici măcar un muşchi. Puteam să aud şi să văd totul în jurul meu, numai că eram paralizată. Fără ajutorul câtorva albine, puteam să şi rămân aşa.

— Albine?

În ascensor, Faustina şi Philippa îi povestiră despre Signor Medici şi terapia lui cu albine.

— Nu mi-am închipuit niciodată să fiu atât de fericită că fiica mea a fost înţepată de o albină, declară doctoriţa Sachertorte.

— Aşa gândesc şi eu.

Faustina începu să râdă şi-şi îmbrăţişă din nou mama.

Ajunse în apartamentul lui Nimrod, îl găsiră pe acesta bând şampanie, ca o sărbătorire a readucerii Faustinei la starea normală de djinn. Groanin îşi citea ziarul, cu o cană de ceai alături. Finlay şi John se uitau la televizor. Cei doi băieţi o întâmpinară cu răceală pe Faustina, deoarece fiecare dintre ei încerca să pretindă faţă de celălalt că n-avea cine ştie ce sentimente pentru ea, dar eşuând lamentabil, deoarece, firește, e imposibil să ţii ceva secret atunci când împarţi un trup şi un creier cu altcineva. Şi, se înţelege de la sine, şi Faustina ştia asta.

Nimrod se ridică şi o îmbrăţişă afectuos pe doctoriţa Sachertorte.

— Se pare că ai din nou o fiică, zise el.

— Nu e minunat? exclamă doctoriţa Sachertorte.

— Am crezut c-o să te faci praf, măi fată, când ai sărit de pe balcon, zise Groanin. Trebuie că sunt pe puţin nouă metri până jos, în canalul ăla. Apa e absolut infectă, desigur. Adică, ştii că toate toaletele din Veneţia se golesc direct în el. De-aia şi miroase aşa. Dac-aş fi în locul dumitale, domnişoară, aş pune să mi se golească imediat stomacul. Ca nu cumva să fi cules cine ştie ce microbi păcătoşi la burtică. Şi, ia seama, pentru că veni vorba, ai avut noroc c-ai sărit pe partea asta şi ai căzut în canal. De partea cealaltă, ai fi aterizat în stradă. Atâta tevatură pentru câteva înţepături de albină. N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva.

— E teafără, interveni Nimrod. Şi ăsta-i principalul.

— Mi-a părut atât de rău să aud ce-a păţit domnul Rakshasas, îi zise doctoriţa Sachertorte lui Nimrod. Nu există nicio speranţă?

— Mă tem că n-o să ştim asta, îi răspunse Nimrod, până când nu vom descoperi mai multe despre fiinţa care l-a absorbit în lumea spirituală.

— Asta înseamnă că vă întoarceţi la New York?

— De fapt, nu, zise Nimrod. Cred că e posibil să trebuiască să mai stăm o vreme aici, în Veneţia. Să mai facem unele cercetări.

— Grozav, interveni Finlay. Ador Veneţia!

— Zău? murmură Groanin

Îşi încreţi nasul cu neplăcere şi, scoţând la iveală o sticluţă din buzunarul sacoului, se mai tamponă în spatele urechilor cu nişte aftershave.

— Ce zici, Faustina? o întrebă Finlay. Rămâi şi tu cu noi în Veneţia, o vreme?

— Mă tem că nu, îi răspunse Faustina. Am alte planuri, după cum cred că ştii deja.

— A, da, zise Finlay. Babilonul. Am uitat.

— Ce-ar fi să veniţi în vizită la mine, când o să fiu Djinnul Albastru? întrebă ea. La reşedinţa mea oficială, din Berlin.

— Cine, eu? se miră Finlay.

— Amândoi.

— E voie? vru să ştie John. Adică, eu credeam că nu-i e permis oricui să vină în vizită la Djinnul Albastru.

— Asta e valabil numai în Babilon, John, îi explică Faustina. În plus, am de gând să fac anumite schimbări când voi ajunge djinnul suprem. Ayesha a fost în funcţie atât de mult timp, încât lumea a cam uitat cum a fost înaintea ei. Vezi tu, mare parte din ceea ce credem despre Djinnul Albastru provine de la ea. Şi nu e nevoie să fie astfel. Să te afli mai presus de bine şi de rău, e una. Să te comporţi astfel, e alta. Am făcut şi eu ceva cercetări pe această temă.

— Dar eu am fost acolo, interveni Philippa, în Babilon. La un moment dat, am crezut c-o să devin eu însămi Djinnul Albastru. Îmi amintesc ce efect a avut asupra mea locul acela.

Abia dacă l-am recunoscut pe John, atunci când a apărut să mă salveze.

— E adevărat, confirmă John. Era o adevărată scorpie.

— Am găsit o cale prin care nimic din toate acestea să nu mă afecteze.

— Trebuie să fie interesant, aprecie Nimrod, schimbând o privire cu doctoriţa Sachertorte.

— Am învăţat foarte multe cât timp am fost afară din trupul meu, în cei doisprezece ani. Mi-am petrecut doi ani întregi studiind *Legile Bagdadului*. Nu *Legile prescurtate ale Bagdadului*, cele compilate de domnul Rakshasas, ci versiunea lungă. Toate cele două sute de volume. Dacă Ayesha le-ar fi citit vreodată, ar fi descoperit că există o mulţime de indicaţii în ele despre cum trebuie să-şi petreacă o femeie djinn cele treizeci de zile în Iravotum, dacă urmează să devină, fizic, Djinnul Albastru din Babilon. Dar nu există nicăieri scris cum că şi spiritul ei ar trebui să stea acolo. E ceva atât de evident, încât mă întreb de ce nu s-a gândit nimeni la aşa ceva până acum.

— Vrei să sugerezi că spiritul ţi-ar putea fi altundeva? o întrebă Nimrod. Că mama mea ar fi putut să fie Djinnul Albastru şi totuşi să-şi poată păstra sentimente calde faţă de sora mea, Layla, şi faţă de mine?

— Nu vreau să sugerez, replică Faustina. Enunţ asta ca pe un adevăr de netăgăduit. De îndată ce voi ajunge acolo, îmi voi părăsi trupul şi-mi voi duce spiritul altundeva, pentru treizeci de zile. Cred c-aş putea să mă duc pe Muntele Olimp. Am auzit că e foarte bine acolo pentru spirite.

— Prin urmare, susţii că, în timp ce trupul poate să-ţi fie afectat, zise Nimrod, spiritul poate să-ţi rămână neschimbat?

— Exact aşa. Pot să fiu Djinnul Albastru fără să trebuiască să mă schimb prea mult. Nu e minunat?

— Dar cum rămâne cu capacitatea de a fi imparţială, în privinţa judecăţilor dintre Bine şi Rău? vru să ştie Nimrod.

— Judecătorii se descurcă şi aşa, zise Faustina. Ei pot să pară pe deplin inumani atunci când aplică legea, fără să fie, de fapt, astfel. Şi fac asta de secole.

— Asta înseamnă că poţi să împaci şi capra şi varza, trase concluzia Nimrod.

— Da, nu e minunat? Faustina zâmbi către Philippa şi apoi spre Finlay/John. Iată de ce voi o să puteţi să mă vizitaţi şi chiar să staţi cu mine, în Berlin.

— Grozav, se bucurară cei trei copii.

— Ei bine, sunt nevoit să spun că e cea mai bună veste pe care-am auzit-o toată ziua, zise Nimrod. Îşi întoarse privirea spre Jenny Sachertorte. Ştiai ceva din toate astea, Jenny?

— Nu. E prima oară când le aud. Doctoriţa Sachertorte clătină din cap. Măcar dac-ar fi descoperit cineva toate astea mai devreme. Tu şi cu Layla aţi fi fost scutiţi de pierderea mamei voastre.

— Da, aprobă Nimrod, liniştit.

— Că mi-am adus aminte, interveni Faustina. Aş face mai bine să plec imediat, dacă e s-o împiedic pe Layla să devină Djinnul Albastru în locul meu. Ştiţi, păcat că nu e şi Dybbuk aici. Mi-ar fi plăcut să-l mai văd o dată, înainte de plecare.

— Poţi să-l vezi acum, zise John, arătând, cu mâna lui Finlay, spre televizor. Uite-l!

Cu toţii se întoarseră încet spre televizor şi priviră cum, purtând un combinezon fabulos, incrustat cu diamante, Jonathan Tarot executa un număr spectaculos de magie de aproape, făcând să apară un şoarece în palma unei fete. Publicul din studio aplauda cu un imens entuziasm.

— Numai că nu-şi mai spune Dybbuk, în prezent, adăugă John, îşi spune Jonathan Tarot. Şi este o megavedetă. Cu greu poţi să mai deschizi vreo revistă sau vreun ziar fără să-i vezi chipul.

Nimrod clătină din cap cu tristeţe.

— Dybbuk, Dybbuk, zise el, oftând.

— Am încercat să stau de vorbă cu el despre asta, zise Jenny Sachertorte. Dar nu vrea să asculte. Chiar am încercat să arunc o vrajă de legare asupra lui. Numai că a devenit prea puternic ca să-l mai pot controla, Nimrod.

— La el, puterile de djinn au fost întotdeauna intense, fu de părere Nimrod. Mai intense decât judecata.

— La ce te-ai fi aşteptat? replică doctoriţa Sachertorte. Ştii cine-i e tată! Zâmbi în chip de scuză spre Faustina.

— Le face să arate ca şi cum ar fi vorba despre numere de iluzionism veritabil, aprecie John. Dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ca şi cum ar fi doar trucuri. Trucuri de foarte bună calitate. Dar, oricum, trucuri.

— Dacă vreodată oamenilor le-ar trece prin cap că sunt adevărate, zise Philippa, probabil c-ar începe să-şi pună întreaga lume sub semnul întrebării.

— Înţelepte cuvinte, Philippa, o lăudă Nimrod. Acesta e adevăratul pericol apărut din faptul că Dybbuk face tot ceea ce face. C-o să meargă prea departe, iar ei or să descopere că nu e vorba despre nicio iluzie.

În timp ce priveau, cameramanul luă un cadru cu publicul care aplauda un număr de magie remarcabil pentru oricine, dar nu şi pentru un alt djinn. Printre spectatori era şi un bărbat cu părul deschis la culoare, cu barbă mică şi purtând o jachetă ciudată, albă. Era Adam Apollonius.

— Nu pare să-şi dea seama de primejdiile unei asemenea utilizări destrăbălate a puterilor lui de djinn, zise Nimrod.

Folosindu-le aşa, tot timpul, pe trucuri magice ieftine, va provoca grave consecinţe.

— Nu crezi că i-am spus şi eu asta? se apără doctoriţa Sachertorte. Mi-a răspuns că nu-i pasă. Şi că e viaţa lui şi face cu ea ce vrea. Oftă. Ce-ar trebui să facă o mamă? Nu ştiu sigur. Nu mai am cum să-l ameninţ cu tatăl lui. Mai ales acum, când ştie că tatăl lui nu-i e tată adevărat. Nu pare să mai dea doi bani pe ceea ce spun eu. Şi asta după tot ce am făcut pentru el!

Cu toţii, în afara lui Groanin, continuară să privească fix spre televizor, în tăcere.

— Hei! exclamă Faustina. Ăsta-i omul din caverna cu piramida şi cu lacul din argint. Cel pe care l-am auzit folosind termenul de *Dong Xi*. Făcu un semn cu mâna spre spectatorii din studioul înfăţişat pe ecranul televizorului. El e!

Faustina arătă spre un bărbat care stătea lângă Adam Apollonius. Aproape imediat, camera de filmat se mută pe un Dybbuk zâmbitor şi doar Philippa fu destul de ageră încât să-l zărească pe tânărul cu înfăţişarea dură spre care arăta Faustina şi să-şi dea seama că şi ea îl mai văzuse înainte — la turneul de *Djinnversoctoannular*, din New York, de Crăciunul trecut. Şi-l amintea foarte bine din pricina noianului de insulte grele pe care i le aruncase, după ce ea îl învinsese în prima rundă. Îşi simţi urechile arzându-i iarăşi, răsunându-i în minte vorbele neplăcute pe care i le adresase el, în timp ce ieşea din Hotelul Algonquin.

Adam Apollonius stătea lângă Rudyard Teer, unul dintre fiii lui Iblis, Ifritul, frate vitreg cu Dybbuk. Nu numai atât, dar Philippa era pe jumătate convinsă că Teer stătea în faţa unui alt Ifrit, la fel de antipatic: Palis Lingetălpi. Le spuse toate acestea lui Nimrod şi doctoriţei Sachertorte.

— Acum sunt cu adevărat îngrijorată, recunoscu doctoriţa Sachertorte.

— Liniştește-te, dragă doamnă, zise Nimrod. Poate că lucrurile nu stau chiar aşa cum par.

— Nimrod cam are dreptate, doamnă doctor Sachertorte, se amestecă Groanin. Vă zic eu, n-are rost să vă întoarceţi pe dos din cauza a ceva care s-ar putea dovedi ca fiind o nimica toată. Pe de altă parte, ar putea să existe un plan malefic în spatele prezenţei lor în public. Acest Dybbuk e într-o primejdie gravă şi mortală, asta-i sigur. Dar eu n-aş începe să-mi fac griji în legătură cu asta, până când n-aş fi nevoit. Am descoperit... aiiiiii!

Şi un Groanin, cu faţa extrem de roşie, ţâşni din fotoliul său, îşi aruncă ziarul pe jos şi, strâmbându-se de durere, sprintă spre baie, trântind uşa, care se închise cu fermitate în urma lui.

— Ei, halal uşurare, n-am ce să spun, comentă doctoriţa Sachertorte.

— Ce zicea c-a descoperit? se interesă John.

— Cred că tocmai a descoperit albina pierdută de Signor Medici, îi răspunse Philippa, străduindu-se să nu izbucnească în râs.

CAPITOLUL 19
CEI DOI MARCO

Camera relicvariului din Bazilica San Marco se afla în vârful clădirii, într-o încăpere cu aspect prăfuit, care semăna mai degrabă cu o celulă din turnul unui castel. Avea o fereastră înaltă, cu gratii, iar în jurul pereţilor se aflau mai multe dulapuri supradimensionate pentru acte, cu sertare adânci, ordonate alfabetic, în conformitate cu numele sfinţilor ale căror relicve se presupunea că ar fi păstrate în ele.

Păstrătoarea Relicvelor era o călugăriţă americancă în vârstă, căreia i se spunea sora Cristina şi despre care John avea impresia că arată, ea însăşi, ca o relicvă. Totuşi, se gândi că era, probabil, mai în formă decât arăta — erau două sute de trepte de la intrarea de la parter şi până în camera relicvariului, iar trupul lui Finlay şuiera, cu respiraţia tăiată, până să reuşească Nimrod şi copiii să se caţere acolo sus.

Groanin preferase să rămână la hotel, îngrijindu-şi o înţepătură mare de albină în creştetul capului, care-l făcea să semene cu girofarul de pe o ambulanţă. Era îmbufnat din cauză că John şi cu Finlay consideraseră ca fiind foarte amuzat să scoată zgomote ca de sirenă ori de câte ori intra el în cameră. Faustina plecase spre Babilon, cu un vârtej. Mama ei, Jenny Sachertorte, luase un avion, întorcându-se în

Statele Unite, după o extrem de emoţionantă scenă de rămas-bun cu fiica ei.

Sora Cristina era îndatoritoare şi dornică să ofere informaţii, aşa cum era şi de aşteptat, dat fiind înaltul rang al lui Nimrod, de Cavaler Comandor al Ordinului Sfântului Marcu. Dar era, în acelaşi timp, destul de cinstită în privinţa originilor dubioase ale multora dintre aşa-numitele relicve din relicvariu.

— Nu înţeleg de ce mai păstrăm atâtea gunoaie, mărturisi ea. Chiar nu înţeleg. Pentru că aşa ceva sunt, majoritatea: gunoaie. Avem de toate, de la unghiile de la picioarele Sfântului Vlasie*, până la ceara din urechile Sfântului Mungo**. La ultimul meu inventar, aveam treizeci şi trei de degete de-ale Sfântului Anton***, cincisprezece degete de la picioare aparţinându-i Sfintei Munditia****, şase femururi de-ale Sfântului Bartolomeu***** şi trei cranii ale Sfântului

---

* Medic şi episcop al Sevastiei (actualul Sivas), din Armenia, numit şi Sfântul Mucenic Blaise, Blasius sau San Blas (în ţările hispanice), martirizat din ordinul guvernatorului roman, în anul 316. E celebrat, la catolici, pe data de 3 februarie, iar la ortodocşi, pe 11 februarie.

** Numele folosit în mod obişnuit pentru Sfântul Cantigernus (sau Kentigern), sfântul protector şi întemeietor al oraşului scoţian Glasgow. Numele de alint Mungo derivă din dialectul brit, *my-nghu* însemnând *cel drag*.

*** Există mai mulţi sfinţi cu numele Anton sau Antonie, cel mai cunoscut fiind Sfântul Antonie cel Mare (cca. 251–356), cunoscut şi sub numele de Sfântul Antonie din Deşert, sau Egipteanul, sau Părintele tuturor călugărilor, creştin de origine egipteană. E celebrat de cele mai multe dintre Biserici pe 17 ianuarie.

**** Protectoarea femeilor necăsătorite. Numele provine din latinescul *munditia*, care înseamnă *curăţenie*.

***** Unul dintre cei doisprezece ucenici ai lui Iisus, cel care a propovăduit Evanghelia printre indieni. A fost răstignit de adversarii creştinismului şi este sărbătorit de Biserica ortodoxă pe 11 iunie, iar de cea catolică, pe 24 august. În general, se presupune c-ar fi una şi aceeaşi persoană cu Nathanail, din Evanghelia după Ioan.

Barnaba*. Cea mai generoasă provizie e de dinţi. Probabil că am putea să înlocuim, cu dinţii pe care-i avem aici, o jumătate din danturile oamenilor din Italia. Sunt o mulţime de cutii pline.

— Dar Sfântul Marcu? se interesă Nimrod. Aveţi bucăţele sau fragmente din el?

Sora Cristina zâmbi.

— Vreţi să spuneţi că nu credeţi în faptul că se află sub marele nostru altar?

— Cred că, la fel la mulţi oameni, am îndoielile mele, recunoscu Nimrod.

Sora Cristina ridică din umeri şi se îndreptă spre un sertar având pictat cu grijă în exterior numele de „Marco". Îl deschise şi arătă spre un talmeş-balmeş de oase, dinţi, flacoane cu sânge, şuviţe de păr, unghii de la degetele mâinilor şi ale picioarelor, oase de la braţe sau de la picioare, precum şi vertebre. Înfăşurat într-o bucată de catifea perlată, era şi un craniu întreg, completat cu ochi din sticlă şi dinţi din pietre preţioase. Exista până şi un picior din aur, despre care se spunea că ar conţine femurul Sfântului Marcu.

— Bogat sortiment, nu-i aşa? întrebă sora Cristina. Am încercat o datare cu carbon a lucrurilor acestea cu ceva timp în urmă şi niciunul nu este mai vechi de o mie de ani. Cu alte cuvinte, cele mai multe dintre ele sunt falsuri. Dar le păstrăm, fiindcă fac parte din istoria noastră, dintr-o vreme în care relicvele aveau importanţă pentru oameni. Din vremea când credincioşii erau convinşi că au puterea să-i tămăduiască.

---

* Numit şi Iosif în *Faptele apostolilor*, a fost unul dintre primii profeţi şi învăţători ai Bisericii din Antiohia. Este sfântul protector al Ciprului, fiind sărbătorit, atât de catolici, cât şi de ortodocşi, pe 11 iunie.

— Există ceva din tot ceea ce păstraţi aici, despre care să credeţi că ar avea, cu adevărat, puteri autentice? vru să ştie Philippa.

Sora Cristina stătu o clipă pe gânduri.

— Da, există, răspunse ea. Lucru destul de straniu, şi despre ele se presupune că ar fi relicve ale Sfântului Marcu. Şi, cu toate că nu e posibil să fie autentice, cutia în care se află, una prea mare ca să încapă într-un sertar, şi foarte frumos lucrată, chiar emană un soi de putere sau de energie, depinde cum vreţi să-i spuneţi. Mie mi se pare ceva foarte curios.

— Şi-atunci, de ce spuneţi că relicvele nu pot fi autentice?

— Pentru că şi pe ele le-am datat cu carbon, ca să vedem cât de vechi sunt, cu adevărat. Din cărţi, ştim că Sfântul Marcu a murit în Alexandria, în timpul celui de-al optulea an al împăratului roman Nero, cam prin anul 63. În schimb, scheletul acesta anume a fost datat ca provenind din prima parte a secolului al paisprezecelea. Cam de pe la 1320. Aşa că, vedeţi, nu poate să fie al Sfântului Marcu.

— Da, vă înţeleg punctul de vedere, zise Nimrod. De la 1320? Şi eu mă mir.

— Mai e ceva, continuă sora Cristina. Pe fiecare dintre cele 205 de oase sunt cioplite şi incrustate cu aur caractere chinezeşti.

— Aţi spus 205?

— Exact, 205, repetă sora Cristina.

— Ce fel de caractere chinezeşti? vru să ştie Nimrod.

— Numere, îi răspunse sora Cristina. Fireşte, nu există vreo consemnare conform căreia Sfântul Marcu să fi fost vreodată în China. Egiptul şi Ierusalimul sunt cele mai îndepărtate puncte spre est până la care a călătorit vreodată. Aşa că, pur şi simplu, nu poate fi el, nu?

— Nu. Oricum, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să arunc o privire asupra acelui schelet anume, zise Nimrod. Numai ca să-mi satisfac propria curiozitate.

Sora Cristina descuie un dulap mare, mută o serie de mitre episcopale, cârje pastorale, pari pentru crucificare, ţepe şi suliţe romane, arcuri pentru luptă, trăgând afară o ladă din lemn cu aspect prăfuit, în care puteau să încapă o duzină de puşti cu ghinturi, aşezând-o pe podea. Finlay, a cărui ofertă de ajutor fusese declinată cu politeţe, rămase surprins de cât de puternică era bătrâna călugăriţă.

— E drăguţ din partea dumitale că te-ai oferit, dar asta e treaba mea, ştii, îi explică ea lui Finlay.

Deschise lada şi scoase la iveală un cufăr din aramă, ornat şi lustruit, gravat cu diverse numere chinezeşti.

— Acesta este numele Sfântului Marcu, aici, scris în chineză, anunţă sora Cristina, arătând spre o plăcuţă din fildeş, montată la baza cufărului. Cel puţin, aşa ne-au spus vorbitorii de chineză. Izbucni în râs. Cu toate că, după mine, ar putea să scrie „Fabricat în Taiwan".

Nimrod îşi trecu degetele peste plăcuţa din fildeş cu numele de „Marcu", alcătuit din cele două caractere chinezeşti.

Sora Cristina a avut dreptate, îşi spuse Nimrod în gând. Vârfurile degetelor sale detectaseră faptul că lada era încărcată cu un soi de energie stranie; totuşi, desenul de pe capacul lăzii fu cel care-i atrase atenţia în primul rând.

— După cum vedeţi, e diagrama unui schelet omenesc, zise sora Cristina. Priviţi modul în care sunt individualizate toate oasele. Fascinant, nu-i aşa?

— Parc-ar fi o planşă de care s-ar folosi un student la medicină, fu de acord Philippa.

În acea clipă, sună telefonul, iar sora Cristina se duse să răspundă.

— E mai mult decât atât, cred, rosti încet Nimrod, astfel încât bătrâna călugăriţă să nu-l poată auzi. Fiecare dintre oase pare să aibă o corespondenţă cu un număr de pe celălalt desen. Arătă spre un pătrat cu treizeci şi şase de numere, cioplite pe capac, imediat deasupra capului scheletului.

— Ce-i ăsta? se interesă Philippa.

— Dacă nu mă-nşel, zise Nimrod, este un pătrat magic chinezesc. Se spune că pătratul magic ar fi fost inventat de un djinn puternic, acum multe secole. Şi pătrate precum acesta erau deseori plasate sub pietrele de temelie ale caselor din China, să aducă noroc. Dar erau câteodată folosite şi pentru crearea unui *discrimen*. Ştiţi ce e: o dorinţă care poate exista independent de un djinn. Uneori bună, alteori rea. Şi pentru o durată nelimitată de timp. Numai că n-am auzit niciodată să dureze vreuna atât de mult timp ca asta.

— Dar ce rol are? întrebă Finlay.

— Măcar dac-ar fi aici domnul Rakshasas, oftă Nimrod. El ştie mult mai multe decât mine despre astfel de lucruri. Din câte cred, acesta e ceva care se numeşte un *chuan dai zhe*. Nu cred că ştiu precis ce înseamnă. Numai că lada aceasta cu oase a fost menită să transmită un fel de mesaj. Cred că trebuie să desenezi un pătrat magic pe podea, cu toate numerele aşezate în poziţiile corecte, după care să plasezi fiecare os în căsuţa indicată de diagramă. Mesajul poate fi transmis. *În persoană*.

— Te referi la persoana căreia îi aparţin oasele? întrebă Philippa.

— Exact, confirmă Nimrod.

— Glumeşti, zise Finlay. Câteva amărâte de numere pot să facă toate astea?

— Dimpotrivă, replică Nimrod. Numerele sunt fundamentul a tot ceea ce ţine de materie. Şi, prin urmare, fundamentul a tot ceea ce ţine de primordialitatea spiritului asupra materiei.

— Asta ar explica, desigur, de ce *Cartea de jad* menţiona anume oasele lui Marcu, înţelese John.

— Într-adevăr, ar explica, fu de acord Nimrod.

— Dar cine să fie Marcu ăsta, dacă nu Sfântul Marcu? se miră Philippa.

— Păi anii 1320, Veneţia, China, enumeră Nimrod. Nu ghiceşti? Dumnezeule, ce vă învaţă la şcoală, în zilele astea?

Sora Cristina era pe cale să-şi încheie convorbirea telefonică.

— Întrebarea este, continuă Nimrod, prin ce subterfugiu am putea să-l ascultăm pe mesager, fără ca draga de sora Cristina să-l vadă şi ea? Ar putea să fie un pic cam şocant pentru ea. Ar putea chiar să se înfricoşeze. Nu primeşti în fiecare zi un mesaj transmis de cineva care-a murit de aproape şapte sute de ani.

— De ce n-o expediaţi, pur şi simplu, altundeva? se miră Finlay. Sunteţi un djinn, la urma urmei.

— La vârsta ei? replică Nimrod. Nu cred.

— Ce-ar fi să ia unul dintre noi telefonul tău mobil şi să iasă afară, propuse John, s-o sune şi să-i spună că a primit un pachet urgent, la uşa de la intrare. E nevoie de cincisprezece minute până să ajungă aici, sus. Dus-întors? Ar putea să fie plecată şi treizeci de minute. Timp mai mult decât suficient.

Nimrod îşi muşcă buza.

— Îmi displace s-o supun pe o femeie bătrână la genul acesta de efort, pe care-l descrii tu, John, zise el. Totuşi, nu găsesc nicio variantă eficientă care să nu implice folosirea puterilor de djinn.

— Pare să stea foarte bine cu condiţia fizică, adăugă Philippa, căutând o scuză pentru ceea ce puneau la cale.

— Presupun că ar fi mai bine s-o sun eu, zise Nimrod, din moment ce vorbesc italiana.

Sora Cristina îşi termină convorbirea.

— Aşa, zise ea. Unde rămăsesem?

Nimrod îi adresă un zâmbet politicos.

— Puteţi să mă scuzaţi puţin?

Ieşi din încăpere şi, un minut mai târziu, sună telefonul din relicvariu. Sora Cristina răspunse, ascultă, scoase un ţâţâit zgomotos, spuse ceva în italiană, cu nervozitate, apoi lăsă receptorul jos. Nimrod se întoarse în încăpere cu o figură destul de vinovată, dar sora Cristina nu bănui că el ar fi fost autorul apelului telefonic; şi, după ce-şi ceru la rândul ei scuze „pentru cât timp îmi ia să ajung până jos şi să urc la loc", ieşi din cameră, lăsându-i pe Nimrod, pe Philippa şi pe Finlay/John singuri cu cufărul din aramă cu oase.

— Are cineva o bucată de cretă? întrebă Nimrod.

N-avea nimeni, aşa că Nimrod se folosi de puterile de djinn, făcând astfel încât să-i apară o cretă în mână; şi, cu ea, se lăsă în genunchi şi începu să deseneze pătratul magic chinezesc pe podeaua din piatră a relicvariului Sfântului Marcu.

La început, Nimrod desenă o grilă de treizeci şi şase de pătrăţele, ceea ce o făcu pe Philippa să rămână extrem de impresionată de faptul că unchiul ei era atât de bun la trasatul unor linii perfect drepte.

— De fapt, e un dar cu care se nasc toţi djinnii, murmură Nimrod. Talentul de a desena linii perfect drepte, precum şi cercuri perfecte. Mult mai dificile decât crezi. E un lucru pe care muritorii nu-l pot reuşi nicidecum.

— E ceva foarte folositor, îmi închipui, zise Finlay, strâmbându-se.

— Presupun că trebuie să fac un pătrat destul de mare, continuă Nimrod, dat fiind faptul că în fiecare casetă ar urma să încapă câte cinci sau şase oase.

După ce termină de trasat grila, începu s-o completeze cu numere de la unu la treizeci şi şase, începând cu douăzeci şi şapte, în colţul din stânga jos, şi încheind cu zece, în colţul din dreapta sus.

— Desigur, dintr-un punct de vedere matematic, lucrul cel mai interesant la pătratul magic, explică Nimrod, este că, indiferent în ce direcţie ai privi — pe orizontală, pe verticală sau pe diagonală — numerele din fiecare şir, adunate, dau exact o sută unsprezece. Se ridică, îşi şterse praful de cretă de pe mâini şi se aşeză mai în spate, să-şi admire opera. Gata, am terminat, anunţă el.

— Mie nu mi se prea pare grozav de magic, constată John.

— Asta pentru că priveşti, dar nu vezi, îl puse Nimrod la punct.

— Eu am observat ceva, interveni Philippa. Dacă pe fiecare linie avem exact o sută unsprezece, asta înseamnă că toate numerele din pătrat, adunate, dau şase sute şaizeci şi şase.

— Corect, zise Nimrod. Bravo, Philippa!

— Hopa! exclamă Finlay. Nu e ăsta numărul Fiarei? Sau, oricum, ceva malefic?

— E adevărat, dar nu e neapărat necesar ca un număr să fie malefic, Finlay, zise Nimrod. Sau benefic, la urma urmei. Chinezii consideră că numărul şase sute şaizeci şi şase ar fi unul dintre cele mai norocoase numere. Ceea ce contează

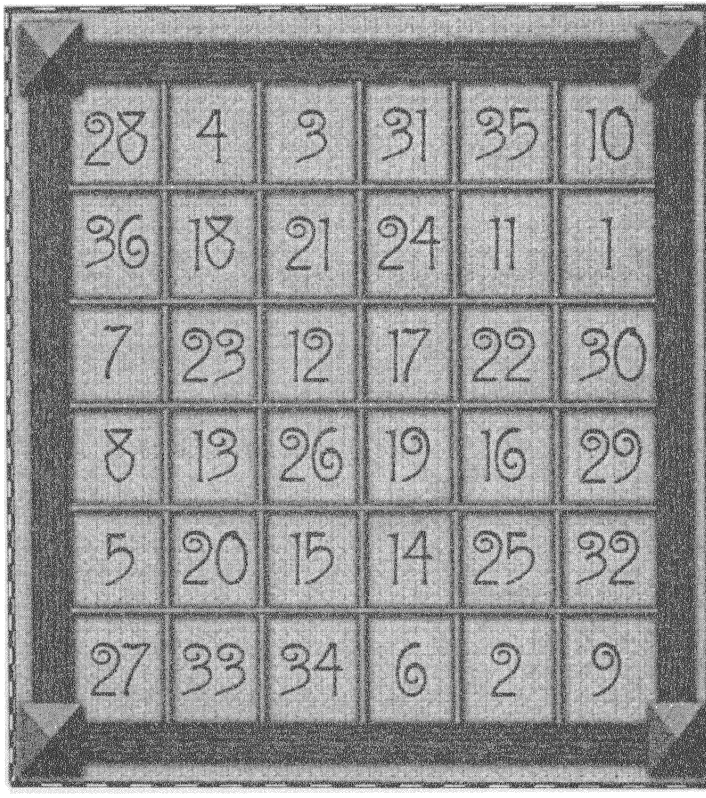
este modul în care foloseşti numerele. Şase-şase-şase este ceea ce matematicienii numesc un număr îmbelşugat. E un număr triunghiular. E, de asemenea, un numeral cardinal. Şi un numeral ordinal. Şase sute şaizeci şi şase mai este şi suma pătratelor primelor şapte numere prime.

— Fascinant, comentă Finlay.

Nu ştia prea sigur ce era acela un număr prim, ci doar că făcuseră aşa ceva la şcoală.

— Un număr prim e un număr care nu se divide decât cu unu şi cu el însuşi, îi reaminti John.

— Ştiu ce-i ăla un număr prim, insistă Finlay.

— Nu, nu ştiai, îl contrazise John. Cel puţin, până acum, când ţi-am spus eu.

— Ia ascultă, se răsti Finlay, dacă ai de gând să rămâi ca oaspete în trupul meu, cred c-ar trebui să încetezi să-mi citeşti gândurile, ai înţeles?

— Aş vrea, mărturisi John. Numai că nu e atât de simplu, după cum ştii prea bine.

— Mda, bine, acceptă Finlay. Scuză-mă.

Nimrod încă vorbea despre numărul şase-şase-şase şi despre cum, dacă-l scrii cu cifre romane, adică DCLXVI, observi că se folosesc toate cifrele romane, în afara celei pentru o mie, în ordinea descrescătoare a valorilor lor: D = 500, C = 100, L = 50, X = 10, V = 5 şi I = 1.

— Am mai observat ceva, zise Philippa. Sunt exact optsprezece perechi de numere care, adunate, dau treizeci şi şapte.

— Şi ce-i cu asta? întrebă John.

În schimb, Nimrod aproba, entuziasmat.

— Excelent, Philippa, zise el. Şi?

— Păi, e evident, nu? ridică ea din umeri.

— Pentru mine, nu, o contrazise Finlay.

— Nici pentru mine, mărturisi John. Eu încă mă străduiesc să-mi aduc aminte cine trăia în 1320.

— Optsprezece înmulţit cu treizeci şi şapte egal şase sute şaizeci şi şase, explică Philippa. Zâmbi cu gura până la urechi, încântată de descoperirea ei. Hei, nu e de mirare că-l numesc pătratul magic!

Philippa ridică de jos ceea ce părea să fie un os al piciorului, femurul, apoi i-l întinse lui Finlay.

— Pe fiecare os există câte un număr de la unu la treizeci şi şase, zise ea. Acesta are numărul douăzeci şi şapte.

Finlay aşează osul în aşa fel încât capătul lui să ajungă în centrul pătrăţelului din stânga jos.

Cam pe la jumătatea încercării lor de a plasa oasele în pătratul magic, Nimrod zise:

— Sper c-o să meargă. Sora Cristina spunea că sunt numai două sute cinci oase în cutia asta. Numai că un schelet omenesc complet ar trebui să aibă două sute şase.

— Cred că totul depinde de osul care lipseşte, îşi dădu cu părerea John.

Philippa îi întinse lui Nimrod craniul, pe care el îl plasă, cu grijă, în pătrăţelul cu numărul unu, lângă o mână de vertebre.

— Parc-ar fi un soi ciudat de joc de la televizor, spuse John. Trebuie să ghicim cine e, înainte ca scheletul să se reconstituie.

— Chiar dacă se va reconstitui, replică Finlay, nu văd cum ar putea să vorbească, fără muşchi, fără limbă şi toate celelalte.

— Din fericire pentru noi, acesta este un pătrat magic, zise Nimrod, şi nu o integramă din ziarul *Times*.

Philippa îşi goli în palmă o punguţă din mătase numerotată, cu oase mititele, fiecare dintre ele fiind mai mic decât o unghie de-a ei.

— Să fie bucăţele cioplite dintr-una mai mare? întrebă ea.

— Acestea ar putea să fie oasele interne ale urechii, fu de părere Nimrod. Sunt câte trei în fiecare ureche: ciocănelul, nicovala şi scăriţa. Le aşează cu grijă în căsuţa cu numărul unu, după cum îl îndrumă Philippa, care aruncă o privire în cufărul din aramă şi declară că era gol.

— Astea au fost ultimele, anunţă ea. Două sute cinci. Exact câte a spus sora Cristina că sunt.

Se ridicară şi se traseră înapoi de lângă pătratul magic.

— Şi-acum? vru să ştie Philippa.

— Nu ştiu, mărturisi Nimrod. Ne lipseşte ceva. Poate că osul lipsă.

— Aşa cum am mai spus, repetă Finlay. Nu pare prea magic.

— De fapt, cred că eu am spus asta, îi atrase atenţia John.

— Da, tu ai spus-o, recunoscu Finlay. Numai că folosindu-te de gura mea.

— O să fiu bucuros când o să mă întorc în trupul meu, zise John. În clipa de faţă, mă simt ca un ţăruş pătrat într-o groapă rotundă.

— Ce-ai spus tu acolo? îl întrebă Nimrod pe John.

— Am spus că sunt ca un ţăruş pătrat într-o groapă rotundă.

— Da, sigur! exclamă Nimrod. Îngenunche lângă cutia din aramă şi, scoţând la iveală o lupă din buzunarul său, examină mai îndeaproape desenul de pe capac. După un minut, clătină din cap şi oftă. Nimic, zise el. Nu înţeleg. Sunt convins că asta trebuie să fie.

— Ce? întrebă Philippa.

— Cvadratura cercului, zise Nimrod. O problemă enunţată de geometrii antici.

— Ia, interveni John. Lăsaţi-mă să arunc o privire!

Privi şi, la fel ca Nimrod, nu văzu nimic. Dar tocmai atunci soarele veneţian îşi trimise razele direct prin fereastra relicvariului, aruncând un puternic fascicul de lumină în încăpere, care făcu să se reflecte cu strălucire în cutia din aramă care conţinuse oasele. Şi, plictisiţi cum erau în acea clipă, John şi cu Finlay se amuzară focalizând fasciculul luminos pe capacul cutiei. Treptat, un miros de ars umplu atmosfera. Un nor de fum apăru deasupra cutiei şi o dâră subţire

de ceară topită se scurse, ca un râuleţ firav, pe capacul metalic, apoi pe podea.

— Hei, ia uitaţi-vă la asta, strigă John. Mai e ceva pe capacul cufărului.

— Bravo, John, zise Nimrod, ştergând cu batista lui ceea ce mai rămăsese din ceara topită. Nu s-a îndepărtat toată ceara, atunci când a fost gravată cutia, adăugă, ridicând puţin capacul din aramă, astfel încât să capteze mai multă lumină solară. Priviţi! E exact aşa cum am crezut. Există un cerc care înconjoară întregul pătrat, cu excepţia celor patru colţuri. Desenul nostru de-aici, de pe podea, nu e complet încă.

Ridică de jos bucata de cretă şi se duse deasupra pătratului.

— Întrebarea este: cât de precis trebuie să fie cercul acesta. Teoretic, suprafaţa cercului aflată în afara pătratului va trebui să fie perfect egală cu suprafaţa pătratului aflată în afara cercului. În mod normal, n-aş putea să încerc aşa ceva fără un set de compasuri şi un calculator de buzunar. Începu să deseneze. Totuşi, timpul nu permite.

Nimrod continuă să-şi deseneze cercul.

— În acest mod, oameni ca Leonardo da Vinci au izbutit să înfăţişeze două lucruri: existenţa materială sau lumească în interiorul pătratului, precum şi existenţa spirituală, în interiorul cercului.

Încheindu-şi cercul, se ridică.

— Gata, asta ar trebui să fie. Mai bine daţi-vă mai în spate, copii.

Aproape de îndată ce termină de desenat cercul în jurul pătratului, câteva lucruri remarcabile se întâmplară. Mai întâi, toate numerele dispărură; apoi, pătratele parcă se retraseră în podea, unul câte unul, ca şi cum ar fi fost apăsate în jos, precum tastele unei maşini de scris, de cine ştie ce

deget uriaş nevăzut. Oasele rămaseră nemişcate pentru o clipă, după care începură să fumege, ca şi cum ar fi fost încălzite, până când fumul ascunse parţial faptul că oasele se reasamblau singure. Dar, treptat, fumul se împrăştie, dând la iveală trupul unui bărbat culcat la podea, cu braţele şi picioarele întinse la maximum, într-o poziţie de vultur în zbor. Philippa îşi aminti de celebrul desen al lui Leonardo da Vinci, la care bănuia că se referise Nimrod: era acelaşi desen de pe coperta manualului ei de biologie de la şcoală, exceptând faptul că bărbatul acesta purta veşminte din prima parte a secolului al paisprezecelea, specifice unui italian, ba chiar unuia bogat, dacă se lua numai după mătăsuri şi după gulerul din blană al hainei. Bărbatul se ridică în şezut şi încercă să se desprindă de podea, numai că era bătrân şi, observând că avea unele dificultăţi în trecerea la poziţia verticală, John se îndreptă spre el, cu gând să-l ajute.

— Nu, îl opri bărbatul, cu asprime. Nu mă atinge! Fiindcă nu sunt încă eu însumi pe de-a-ntregul. Îmblânzindu-şi un pic tonul şi, în sfârşit, izbutind să se ridice în picioare, adăugă: E mai bine să nu mă atingi, băiete. Starea mea actuală ar putea să-ţi provoace unele neajunsuri.

Se îndreptă, se întinse puţin, oftă şi apoi făcu un semn de aprobare, cu o oarecare satisfacţie, în timp ce privea în jurul lui prin încăpere. Nu era un strigoi, ci un om adevărat, viu, deşi era ceva pe chipul lui care s-ar putea descrie cel mai bine prin „supranatural". În vârstă de vreo şaptezeci de ani, avea o barbă deasă şi o figură blândă. Zâmbi nesigur spre Finlay/John şi apoi spre Nimrod şi Philippa. Adulmecând aerul, făcu din nou un semn cu capul:

— Suntem în Veneţia, da?

— Da, confirmă Nimrod.

— Mirosul acesta, continuă bărbatul. E inconfundabil. Nicăieri nu-i ca în Veneţia.

— Cu asta sunt de acord, zise Nimrod. Permiteţi-mi să mă prezint, stimate domn. Numele meu e Nimrod. Ei sunt nepoata mea Philippa şi prietenul ei, Finlay. Trupul lui Finlay este, de asemenea, gazdă temporară a nepotului meu, John.

Bărbatul se înclină, ceremonios.

— Copii, am onoarea şi plăcerea să vi-l prezint pe cel mai celebru explorator din toate timpurile, continuă Nimrod. Philippa, Finlay, John, vi-l prezint pe marele Marco Polo.

CAPITOLUL 20
NUMERELE

— Ai văzut cifrele audienţei?

Adam Apollonius flutură o foaie de hârtie, în timp ce intra în apartamentul lui Jonathan Tarot, de la ultimul etaj al Hotelului Cimento dell'Armonia din New York.

— Sunt de-a dreptul uimitoare!

Era ora unsprezece dimineaţa, dar Jonathan încă nu coborâse din pat. Cel mai grozav lucru din noua lui viaţă era că nimeni nu-i spunea niciodată să se trezească dimineaţa, sau să facă duş, sau să îmbrace un tricou curat, sau cât de mult trebuie să mănânce la micul dejun. Se ducea târziu la culcare, se uita la televizor în dormitorul lui şi comanda tot ceea ce-i poftea inima de la room-service. Avea chiar o limuzină proprie, cu şofer, care era parcată în faţa hotelului. Nu că s-ar fi dus undeva, de fapt, în zilele acelea. Era mult prea celebru încât să se plimbe pe străzile din New York. Mai întâi, că era aproape permanent prezent pe posturile de televiziune. Şi-apoi, că afişele cu fotografia lui erau peste tot. Aşa că avea un asistent personal, pe numele lui Julian, a cărui îndatorire era să se ducă să cumpere orice şi-ar fi dorit Jonathan din magazine: CD-uri, reviste, bomboane, DVD-uri, haine, pantofi de sport. Pe cele mai multe le folosea o dată şi apoi le arunca. Mama lui s-ar fi îngrozit de o asemenea

risipă. Iar acesta, firește, era unul dintre motivele pentru care proceda astfel.

— Ce e aia o cifră de audiență? întrebă Jonathan.

— Ratingul, îi explică Apollonius. Este numărul persoanelor care ți-au urmărit ultimul show de televiziune. Există aproximativ o sută zece milioane de gospodării cu televizor în Statele Unite. Ai avut o cotă de audiență de patruzeci și unu la sută. O sută patruzeci și trei de milioane de fani. E incredibil! Fiecare puștan din America trebuie c-a urmărit show-ul. Clienții de publicitate delirează de fericire. Ești cel mai grozav lucru care s-a întâmplat de la Elvis încoace. Mai vor un program special, ASAP*.

Jonathan căscă. Atunci când oamenii începeau să discute despre procentaje, îi aminteau de școală, iar asta, de obicei, îl făcea să se întindă după o gogoașă, o bucată de pizza sau o brioșă; oricum, după ceva cu care să arunce în ei. Uneori, chiar arunca tot felul de lucruri în oameni. De când devenise o mare vedetă de televiziune, Jonathan ajunsese să fie mult mai puțin tolerant față de oamenii obișnuiți și față de conversațiile lor prostești și plictisitoare. Cel mai des arunca în oamenii care lucrau pentru el cu pizza. Numai că Adam Apollonius era altceva. Jonathan îl trata întotdeauna cu respect și nu arunca niciodată cu pizza după el. Nici măcar atunci când era plictisitor, ca în clipa de față. Era ceva la omul acesta care-i impunea respect lui Jonathan. Desigur, continua să se afle într-o binecuvântată ignoranță cu privire la adevărata identitate a noului său prieten și mentor; dar, poate, exista vreo micuță parte a subconștientului lui

* Abreviere uzuală a expresiei *as soon as possible*, care se traduce prin *cât mai curând posibil*.

Dybbuk care-şi recunoştea neamul, ca să nu mai spunem că era vorba chiar despre tatăl său natural, Iblis.

— A sosit timpul să începem să facem bani serioşi, zise Apollonius. Şi, când spun „serioşi", nu glumesc. Milioane de dolari.

Banii nu-l interesau prea mult pe Jonathan, aşa că se străduí, fără succes, să-şi înăbuşe un alt căscat. Banii aveau o foarte mare importanţă pentru oamenii obişnuiţi, desigur, aşa că pe el nu-l prea surprindea faptul că Apollonius vorbea aproape tot timpul despre ei. În această privinţă, cel puţin, părea să fie exact ca oricare alt om obişnuit.

— Îţi place sau nu, puştiule, banii sunt totul în branşa asta, zise Apollonius. Aşa cum spune cântecul, ei sunt cei care fac lumea să se-nvârtească.

Desigur, Iblis nu credea nicio clipă în ceea ce spunea, nefiind mai interesat de bani decât Jonathan/Dybbuk. Dar, pentru scopurile urmărite de planul lui, precum şi pentru manipularea lui Dybbuk, care constituia nucleul acestui plan, era încă nevoie să se prefacă ahtiat după bani.

— Pentru următoarea ediţie specială, mă gândeam că poate ar merge ceva cu o participare în masă a publicului. Cum ar fi să îndoaie toată lumea o lingură, folosindu-şi spiritul asupra materiei.

— Să îndoaie o lingură? rânji Jonathan, batjocoritor. Toată lumea a mai văzut asta. Şi n-are niciun chichirez.

— Atunci, altceva, insistă Apollonius, lăsându-l, cu înţelepciune, pe Jonathan să înţeleagă că va trebui să vină el cu ideea.

— Cum ar fi?

— Habar n-am. Tu eşti geniul pe-aici, nu eu. Numai că trebuie să fie ceva care să-i facă pe copii să dea banii, fireşte.

— Cum ar fi? întrebă din nou Jonathan, oarecum intrigat.

— Mă gândeam că poate ar merge să-i punem să cumpere un pătrat magic chinezesc simplu, zise Apollonius. O simplă foaie de hârtie, cu câteva numere pe ea. La un dolar bucata, asta ar putea să aducă şaptezeci sau optzeci de milioane de dolari. Iar pe noi ne-ar costa fabricaţia numai câţiva cenţi. S-o întindă pe podea şi să se aşeze pe una dintre casete, la numărul patru — e un număr important — şi apoi să-şi concentreze minţile ca să te ajute să execuţi cel mai uimitor număr de magie din câte-au fost văzute vreodată. Cum ţi se pare că sună?

— Mai bine decât îndoitul lingurii, zise Jonathan.

— Am dat doar un exemplu cu îndoitul lingurii, se apără Apollonius. Dar ideea ta e mult mai bună.

— Ideea mea?

— Folosirea spiritului în masă împotriva materiei.

Jonathan aprobă.

— Ce părere ai despre asta? Aş putea să dispar, zise el. În direct. La televiziune. Fără niciun ajutor.

Pocni din degete.

— Uite-aşa!

— Grozav. Îmi place. Poţi s-o faci?

— Sigur. Nici o problemă.

— Numai că va trebui să încercăm s-o facem cu mai mult dramatism decât...

Apollonius pocni, la rândul lui, din degete.

— ... Uite-aşa!

— Mi-e indiferent, replică Jonathan.

Se ridică şi începu să se plimbe prin enorma sală de baie din marmură, gândindu-se dacă să facă un duş, apoi hotărându-se în favoarea a ceva mai bun. Îmbrăcă un halat

de baie gros şi sună, de la telefonul din baie, la room-service, să comande ceva pentru micul dejun. Atunci când chelnerul îl întrebă ce-ar vrea să mănânce, îi răspunse tipului să aducă, pur şi simplu, tot ceea ce avea. I se părea mai simplu decât să trebuiască să ia o hotărâre în legătură cu ceva atât de banal.

— Şi, ştii ceva, grăbeşte-te! Bine? Mi-e foame.

Ieşi din sala de baie, deschise televizorul şi se aruncă pe canapea.

— Ce vrei să spui cu asta, că ar trebui să dispar cu mai mult dramatism? îl întrebă pe Apollonius.

— Vreau să spun că e cazul să facem astfel încât dispariţia ta să dureze mai mult decât câteva secunde.

— Dispariţia e dispariţie, declară Jonathan. Acum eşti aici, iar, în clipa următoare, nu mai eşti. Ce altceva ar mai fi?

— Aici nu suntem într-o afacere confidenţială sau secretă, puştiule, îi explică Apollonius. I se spune show-business, şi pentru un motiv întemeiat. Nu, dacă e să dispari, uite-aşa, trebuie să nu te grăbeşti şi să savurezi momentul. Poate să faci un pic pe titirezul, la început. Să faci spectacol.

Jonathan se gândi la propunere, imaginându-şi că ar putea să creeze un vârtej, să se suie în vârful lui, apoi să dispară, într-un nor de fum.

— Sigur, încuviinţă el, schimbând canalele până când găsi unul care-i difuza propriile spectacole. Aş putea să fac asta. Nicio problemă.

— Ai auzit vreodată despre dervişii rotitori? îl întrebă Apollonius.

— Oarecum. Jonathan ridică din umeri. Cred că e posibil să fi citit ceva prin *National Geographic*. Poate.

Apollonius rânji. Era convins de asta. Lăsase un exemplar din *National Geographic*, cu un articol despre dervişii rotitori

din Mevlevi, în sala de baie a lui Jonathan, tocmai în acest scop.

— Nu sunt nişte tipi de prin Orientul Mijlociu, care dansează învârtindu-se în jurul lor? îl întrebă Jonathan.

— O faci să sune de parc-ar ţopăi în jurul genţilor pe un ring de discotecă din Cocoa Beach. Nu, tipii ăştia o iau chiar în serios. Dervişii sunt persoane mistice care cred că, cu cât se învârtesc mai repede, cu atât mai hipnotic va fi efectul dansului lor, iar ei vor fi cu atât mai deschişi faţă de viaţa viitoare. Derviş înseamnă „intrare". Intrarea în viaţa viitoare.

— Şi, aşa e?

— Prin învârtirea rapidă, se creează un spaţiu gol, în care se pot întâlni umanul şi divinul, îi explică Apollonius. Atunci când forţa de atracţie gravitaţională a dansului devine mai puternică, învârtirea devine moleculară şi galactică, o rememorare spirituală a puterii din miezul Universului. Poate chiar o alterare a puterii din miezul Universului.

Jonathan căscă din nou. De data aceasta, cuvântul „moleculară" îi provocase o asemenea reacţie. „Molecular" era un termen care-i amintea de chimie, iar aceasta, după matematică, era tocmai materia care-i displăcea cel mai mult la şcoală, punct. Să fie nevoit să înveţe grămezi de simboluri mici şi prosteşti, pentru tot felul de chestii care nu-i erau nimănui de folos! Cel puţin, nu cuiva înzestrat cu puteri de djinn.

Apollonius observă că mersese prea departe cu explicaţiile sale. Cel mai bine era să se exprime cât mai simplu, atunci când era vorba despre Jonathan. Nu că tânărul djinn ar fi fost vreun prost. Departe de aşa ceva. Doar că se plictisea foarte uşor.

— Ştii, ideea asta a ta e strălucită, îi zise el lui Jonathan.

— Crezi?

— Sigur. Copiilor le place la nebunie să se învârtească în jurul lor. Tu nu făceai asta când erai copil? Să te învârteşti ca un derviş, până când ameţeai şi cădeai?

— Cred că da, zise Jonathan, pe care-l plictiseau amintirile despre vremea când era copil.

— Dă-mi voie să duc ideea ta ingenioasă pe o treaptă mai înaltă, continuă Apollonius. Te superi?

— Dă-i bătaie!

— Combinăm aspectul cu dervişul cu cel al pătratului magic. Le putem oferi instrucţiuni despre cum să danseze precum dervişii adevăraţi, atunci când cumpără pătratul magic. Şi împuşcăm doi dolari dintr-un foc. Apoi, în timp ce se desfăşoară spectacolul, îi punem pe toţi copiii care-l urmăresc să se aşeze în pătratul cu numărul patru şi să-şi concentreze puterea colectivă a minţilor, astfel încât să te facă pe tine să te roteşti tot mai repede şi tot mai repede, până când dispari.

Jonathan aprobă.

— Pe urmă, ce zici despre asta? Atunci când te vor vedea dispărând, după ce te-ai învârtit ca un derviş, să-i punem pe copii să facă şi ei acelaşi lucru. Apollonius chicoti. Cine ştie? Poate izbutim să le sugerăm că există suficientă putere matematică în pătratul acela magic simplu, încât să-ţi multiplice puterile magice îndeajuns încât să-i faci pe toţi copii aceia să dispară, la rândul lor. Adică, ştii că suma numerelor din fiecare coloană a pătratului magic este de o sută unsprezece? Şi că suma coloanelor este de şase-şase-şase? Şi că, dacă înmulţeşti şase-şase-şase cu numărul rândurilor, al coloanelor şi al diagonalelor, obţii o sută patruzeci şi patru de mii, ceea ce reprezintă numărul celor puţini aleşi despre care

se spune că vor ajunge în Rai? Ridică din umeri, cu nevinovăţie. Sau cam aşa ceva.

Jonathan tresări auzind despre matematică şi-şi simţi ochii devenind sticloşi la auzul interminabilelor înmulţiri făcute de Adam Apollonius. Nu era sigur dacă 666 x 6 x 6 x 6 făceau exact 144 000. În schimb, era sigur că nu voia să-şi lase baltă sau să-şi dezamăgească fanii.

— Şi, care-i şpilul aici? vru să ştie Jonathan. Adică, puştanii n-or să dispară de-a binelea. Şi-atunci, care-i şpilul?

— Nu e niciun şpil, îl asigură Apollonius. Absolut niciun şpil. E doar un pic de amuzament. Poţi să-i spui şmecherie. Sau poţi să-i spui televiziune de calitate sau poţi să-i spui show-business.

— N-or să fie cam dezamăgiţi, atunci când n-or să dispară de-a binelea?

— Nţ! îl linişti Apollonius. Pur şi simplu, o să spunem pe website că ei n-au crezut suficient de mult. Sau că, poate, nu s-au învârtit suficient de repede. Ceva de genul ăsta. Scutură din cap. Oricum ar fi, n-or să dea vina pe tine, puştiule. Or să dea vina pe ei înşişi. O să fie vina lor, nu a ta. Ridică iarăşi din umeri. Pe lângă asta, cine-o să se plângă, după ce-o să dispari tu? Vreau să spun că vor vedea un lucru pe care nu l-au mai văzut în viaţa lor, corect? Un truc cu dispariţie care n-o să arate ca un truc. Ce zici?

Jonathan aprobă din nou.

— Corect, zise el, încălzindu-se pe măsură ce dezvolta ideea în minte. Fără niciun ajutor. Fără vreo capă sub care să mă ascund. Fără trape în podea, prin care să cad. Fără imagini trucate. Putem să facem astfel încât să fiu undeva, pe o podea solidă, din beton. Să aducem un muncitor de la pavaje, care s-o încerce cu picamărul, doar ca să sublinieze asta.

Şi pe un tip de la FBI, care să verifice dacă nu sunt camere trucate sau oglinzi.

— Îmi place la nebunie ideea asta a ta, zise Apollonius. E atât de îndrăzneaţă şi fără precedent! Houdini? Cine-i ăla, Houdini? Pe lângă tine, puştiule, pare un amator de rând.

Se auzi un ciocănit în uşa apartamentului. Era chelnerul de la room-service, cu mai multe cărucioare pe care se afla micul dejun al lui Jonathan Tarot.

— Cum o s-o faci, puştiule?

Jonathan se servi cu trei perechi de cârnaţi canadieni, şase fâşii de bacon de Rhode Island, patru clătite cu lapte bătut, ceva sirop de arţar, trei ouă prăjite şi nişte suc de portocale, apoi rânji spre Adam Apollonius.

— Antrenamentul, răspunse el. Pur şi simplu, antrenamentul.

CAPITOLUL 21

POVESTEA LUI MARCO POLO

Falanga din vârful degetului mic al lui Marco Polo lipsea. Observă că Philippa îl privea şi-şi ridică mâna, conştient de sine.

— Nu vreau să fiu nepoliticoasă, îi explică Philippa. Doar că ne miram cum de aveţi numai două sute cinci oase, în loc de două sute şase. Şi cred că acum ştim.

— *Questo?* Acesta? L-am pierdut în bătălia de la Curzola*, în 1298, povesti el. În timp ce eram gentilomul comandant al unei corăbii veneţiene. O ghiulea genoveză a explodat lângă mâna mea. Asta a fost după prima mea călătorie în China, înţelegeţi. În viaţa mea, am avut onoarea şi şansa de a fi emisar al marelui împărat chinez, Kublai Han. Şi în moarte îi sunt emisar, fiindcă a fost întotdeauna foarte bun cu mine, iar eu am fost preamărit prin bunăvoinţa şi favoarea lui. Atât în timpul domniei sale, cât şi după ea, Marele Han a trimis un număr de soli în moarte, printre care şi pe mine. Către toate cele patru colţuri ale lumii cunoscute, astfel încât

* Numele dat de italieni vechii cetăţi Korèula, de pe insula cu acelaşi nume din Marea Adriatică, aparţinând în prezent Croaţiei. Pe data de 9 septembrie 1298, s-a desfăşurat acolo o bătălie între flota veneţiană şi cea genoveză, Marco Polo căzând prizonier la genovezi. În timpul lungii sale detenţii, şi-a dictat amintirile — în ceea ce avea să devină faimoasa carte *Călătoriile lui Marco Polo*.

oamenii să poată fi avertizaţi cu privire la marea primejdie aflată în interiorul împărăţiei sale. Acesta a fost motivul pentru care China s-a închis faţă de restul lumii şi faţă de alţi vizitatori străini, atât de multă vreme. Ca să apere lumea de diavolii războinici, acei *Dong Xi*. Dacă într-adevăr pentru aceasta am fost chemat dintr-un somn de aproape două sute de ani*, atunci sunt pregătit să vă spun o poveste şi să vă ofer ceva ajutor. Dacă nu, rogu-vă, aveţi amabilitatea de a-mi pune oasele înapoi în cufărul în care le-aţi găsit şi de a nu mă mai deranja.

— Într-adevăr, căutăm ajutorul dumneavoastră împotriva diavolilor războinici, domnule, încuviinţă Nimrod. Şi am fi foarte onoraţi să vă ascultăm povestea. Nu-i aşa, copii?

— Da, confirmă Philippa. Numai că aş vrea să ştiu cum se face că vorbiţi o engleză atât de bună, domnule?

— Moartea e cel mai important paşaport pe care-l poţi obţine, declară Marco Polo. Atunci când mori, toate misterele se dezleagă. Inclusiv misterul reprezentat de funcţionarea limbii engleze.

Marco Polo făcu un semn cu capul spre scaunul călugăriţei Cristina.

— V-ar deranja dacă aş sta jos? întrebă. E o poveste lungă.

— Vă rog, zise Nimrod, împingând scaunul, care era unul pe rotile, spre marele explorator.

Pentru o clipă, Marco examină scaunul, părând fascinat de rotilele fixate pe picioarele lui; apoi, se aşeză şi începu să-şi spună povestea.

— Cel dintâi împărat al întregii Chine a fost Qin Shihuang. (Marco Polo pronunţă numele împăratului „Cin

* Pentru edificare, vezi pagina 251.

Şi Huan".) A trăit cu multe secole înaintea Marelui Han. Înainte de el, nu exista China. Existau, în schimb, şapte regate separate, dintre care cel al lui Qin era cel mai întins şi mai războinic, aşa că n-a trecut multă vreme până când ambiţiosul suveran Qin şi-a înghiţit vecinii, ca un vierme de mătase devorând o frunză de dud.

Poţi să-ţi dai seama ce fel de om era după numele pe care şi l-a luat: Qin Shihuang. Asta înseamnă „cel dintâi împărat, Dumnezeu în Ceruri şi cel mai puternic din Univers." În ciuda acestei titulaturi pompoase, împăratul Qin se temea de un lucru — de moarte. Îşi dorea să fie ca toţi ceilalţi zei şi să trăiască veşnic, aşa că, în acest scop, a luat multe leacuri secrete care să-l ajute să-şi prelungească viaţa. Niciunul dintre ele nu şi-a făcut efectul. În schimb, a auzit povestindu-se despre un elixir al vieţii care i-ar putea permite să-şi îndeplinească dorinţa. De aceea, i-a adunat la palatul lui pe cei mai înţelepţi oameni din împărăţie — vreo patru sute şaizeci — poruncindu-le să plece şi să caute elixirul cu pricina. Alesese cu înţelepciune, fiindcă bărbaţii aceia erau cu toţii învăţăcei ai marelui filosof Confucius, oameni cu spirit practic şi cu judecată, deloc dispuşi să creadă în elixiruri ale vieţii sau în viaţa de după moarte. Ei credeau doar ceea ce putea fi dovedit în mod satisfăcător şi, cu o structură mentală sceptică, n-ar fi fost înşelaţi prea lesne, gândise împăratul, şi făcuţi să creadă că este elixir al vieţii ceva care nu era.

Numai că împăratul interzisese toate cărţile în împărăţia lui, astfel încât oamenii să nu capete idei mai presus de condiţia lor, după cum credea el. Ceea ce însemna că învăţaţii îl îndrăgeau prea puţin pe împăratul lor. Dar nu aveau de ales, ci trebuia să-i îndeplinească porunca, fiindcă orice nesupunere atrăgea după sine imediata execuţie.

Unul dintre aceşti învăţăcei ai lui Confucius era Yen Yu. Era foarte tânăr, dar şi foarte isteţ. Citise în secret mai multe cărţi despre marele oraş Bagdad, aflat la multe sute de kilometri de marginea apuseană a imperiului chinez. Citise povestiri despre lucrurile magice care se petrecuseră acolo. Yen Yu ajunsese la concluzia că, dacă exista vreun elixir magic pe undeva, atunci numai în Bagdad putea să fie. Prin urmare, într-acolo hotărî să plece.

Când ajunse acolo, rămase uimit de ceea ce văzu. Femeile erau frumoase, librăriile erau pline de cărţi interesante, iar savanţii pe care-i întâlni erau foarte luminaţi. Dar cel mai uimitor lucru pentru el fu ceea ce găsi în bazar. Acolo, era un circ. Printre artiştii circului se numărau înghiţitori de foc, o frumoasă înghiţitoare de săbii şi un bărbat care putea să-şi împrumute vocea unui câine, unui copac sau unei sticle de vin. Era ceea ce am numi un ventriloc. Din cauza împăratului Qin, care nu suferea ideea ca poporul său să se distreze cu astfel de plăceri trândave, nu exista nimic de genul circului acestuia nicăieri în China.

Yen Yu rămase atât de impresionat de aceşti artişti, încât ajunsese aproape să creadă că aveau cu adevărat puteri supranaturale, motiv pentru care i se părea de-a dreptul logic ca ei să poată cunoaşte şi alte lucruri, precum elixirele magice ale vieţii. Artiştii de circ crezură despre Yen Yu că era un prost şi numai înghiţitoarea de săbii, ea însăşi chinezoaică, îi mărturisi că nu era niciun mare secret în ceea ce făceau. Pur şi simplu, exerciţiu. Dar ventrilocul, care se îndrăgostise de înghiţitoarea de săbii, îşi făcea griji ca nu cumva Yen Yu să-i fure dragostea ei. Aşa că-i spuse lui Yen Yu că un elixir magic poate fi găsit în deşertul din afara Bagdadului. Astfel, ventrilocul spera ca Yen Yu să se rătăcească prin deşert şi să piară.

A fost foarte aproape de a sfârşi astfel. În timp ce călătorea prin deşert, în căutarea elixirului, Yen Yu rămase fără apă şi începu să sufere de sete. Dar, târându-se printre dunele de nisip, nimeri peste o sticlă cu gâtul lung şi, nădăjduind că e plină cu apă, o ridică şi-o scutură. Sticla era goală. Când o azvârli cât colo, cuprins de disperare, auzi o voce omenească venind din interiorul sticlei. Vocea dinăuntrul sticlei îi spuse lui Yen Yu că era un djinn şi-l imploră să-l elibereze, promiţându-i că-i va îndeplini trei dorinţe dacă o va face.

Înnebunit de sete, Yen Yu, crezând că mintea-i joacă feste, se gândi că nu avea de ales decât să fie de acord, aşa că scoase dopul. Din sticlă, apăru un nor mare de fum, care degrabă se prefăcu într-un djinn; acesta îi mulţumi lui Yen Yu şi-l anunţă că se va ţine de cuvânt, că-i va îndeplini tânărului învăţăcel trei dorinţe.

Prima dorinţă a lui Yen Yu fu să primească apă, desigur. Dar, înainte să-şi pună o a doua, îi povesti djinnului despre împăratul Qin şi despre cum dorea acesta să cunoască secretul vieţii veşnice. Djinnul îi răspunse că era cu neputinţă să trăiască cineva veşnic pe pământ, dar că oricine ar putea trăi din nou în Ceruri, dacă-şi doreşte, şi că, probabil, împăratul îşi dorea să afle cum poate să trăiască bine după moarte sau cum poate să domnească în viaţa lui de după; pentru aceasta, ar fi avut nevoie de o anume cantitate de salivă de djinn şi de *Cartea Vie a Vieţii*, o foarte veche şi înţeleaptă carte. Şi că amândouă aceste lucruri i-ar putea permite împăratului să izbândească în ceea ce-şi dorea. E de la sine înţeles că a doua dorinţă a lui Yen Yu a fost să aibă acea carte şi nişte salivă de-a djinnului. Iar djinnul scuipă bucuros o cantitate mare de salivă în sticlă, dându-i-o lui Yen Yu, fiindcă nu-şi mai dorea

căutuşi de puţin să mai vadă vreodată sticla în care stătuse închis atâta vreme.

Aproape de îndată ce dorinţa-i fu îndeplinită şi *Cartea Vie a Vieţii* îi ajunse-n mână, Yen Yu se dumiri că se afla acum într-o situaţie ingrată. Fiindcă îşi amintise că împăratul ura cărţile. Cum să-i arate împăratului său o carte, fără să-şi primejduiască totodată viaţa? Atunci, îi veni o idee. Amintindu-şi de abilitatea ventriloculului de la circ, Yen Yu îşi zise că, dacă şi-ar fi putut trimite vocea într-o sticlă, ar fi putut să-i stăpânească atenţia împăratului. Ba, şi mai bine încă, ar fi putut citi orice prostii s-ar fi aflat în carte — fiindcă aşa privea Yen Yu acea scriere veche despre viaţa de după moarte — şi să se folosească de vocea din sticlă pentru repovestirea fantasticului conţinut al cărţii în faţa împăratului credul, păstrându-şi, în acelaşi timp, capul pe umeri. Şi asta-i fu cea de-a treia dorinţă: să aibă parte de talentul unui mare ventriloc.

Aşa se întâmplă că, înarmat cu cartea, cu noul lui talent prin care să-şi arunce vocea, şi cu sticla având în ea saliva djinnului, Yen Yu, care-şi iubea poporul şi se temea să-l părăsească în voia cruzimii lui Qin, se întoarse în China. Spera că, ajutat de sticla lui cu salivă, de carte şi de talentul de a-şi arunca vocea, ar putea să-l atragă pe împărat sub influenţa gândirii confucianiste, făcându-l astfel să devină un om mai bun. Iar asta nu era o ambiţie exagerată. Şi, totodată, era o foarte bună rezolvare pentru problemele ţării sale. Dar, aşa cum vom vedea, avea să fie, de asemenea, greşeala învăţăcelului, fiindcă în realitate există mult mai multe lucruri pe lume decât în filosofia confucianistă; cu certitudine, mai multe decât putea vreodată să viseze Yen Yu.

Ajungând înapoi în China, Yen Yu descoperi că toţi ceilalţi învăţăcei ai lui Confucius se întorseseră înaintea lui şi,

neavând nimic de arătat ca rod al expediţiilor lor, fuseseră îngropaţi de vii de diabolicul împărat Qin. Yen Yu îşi adună întregul său curaj şi se duse la palat, unde-i înmână sticla împăratului. Îi spuse că în ea era elixirul vieţii, numai că elixirul nu era o băutură, ci un oracol înţelept, care ştia toate secretele vieţii. După aceea, îşi trimise vocea în sticlă, iar vocea anunţă că nu va vorbi cu împăratul, ci numai cu acela care găsise sticla, anume cu Yen Yu.

În prima clipă, împăratul se înfurie, ameninţându-l pe Yen Yu că va fi îngropat de viu, dar numai până când vocea din sticlă îi aminti că nu-l oprea nimic pe lume să asculte la ceea ce doar Yen Yu îi poate spune: anume, secretul despre cum poate domni de-a pururi cineva, în viaţa care va să vină. Şi, văzând el raţiunea celor spuse de voce, fiind convins c-ar fi mai bine să cârmuiască peste zeii cei din Ceruri, decât peste aceşti oameni proşti de pe pământ, Qin îi cruţă viaţa lui Yen Yu. Mai mult chiar, cum încântarea lui la gândul că va domni asupra zeilor creştea întruna, împăratul Qin şi-l făcu pe Yen Yu prim-ministru.

Cartea Vie a Vieţii, care, după cum vă amintiţi, era cea dăruită de djinn lui Yen Yu, spunea că doar de-atât avea nevoie cel care vrea să cârmuiască în viaţa următoare: să-şi înzestreze mormântul cu statuete de soldaţi care să-i îndeplinească poruncile. Şi, gândindu-se că l-ar putea distrage pe împărat cu-această aparent nevinovată îndeletnicire, făcându-l să lase-n sarcina noului său prim-ministru guvernarea cum se cuvine a ţării, Yen Yu îl învăţă, în consecinţă, pe Qin cum să îşi modeleze soldaţii care vor lupta în slujba lui pe lumea cealaltă. Aceşti soldaţi urmau să fie făcuţi din teracotă (care-i un soi de ceramică impermeabilă) şi din scuipat de djinn, apoi să fie arşi în uriaşe cuptoare pentru

cărămidă, la dogoare mare. Cu siguranţă că nu-i trecuse niciodată lui Yen Yu prin minte că tot ceea ce scria în *Cartea Vie a Vieţii* era în întregime posibil de îndeplinit.

Ei, şi Yen Yu îi spuse împăratului că, doar când îşi va avea armata pregătită, vocea din sticlă îi va destăinui şi cea din urmă parte a ritualului care o va duce la o viaţă veşnică. Dar, după o vreme, distras fiind de sarcina de a conduce ţara cu dreptate şi echitate, Yen Yu aproape că uită de sarcina pe care i-o trasase credulului său împărat. Acesta părea inofensiv, preocupat de aiurelile din carte pe care vocea din sticlă a lui Yen Yu i le transmisese. Împăratul nu fusese, totuşi, niciodată omul lucrurilor făcute doar pe jumătate şi, în câţiva ani, izbutise să strângă o armată de soldaţi din teracotă, numărând vreo opt mii de războinici. Atunci când descoperi aceasta, Yen Yu se îngrozi, fiindcă, lucru aproape necunoscut lui, un mare număr de ţărani săraci fusese forţat să trudească la clădirea mormântului subpământean al lui Qin şi a armatei sale din teracotă. Dar ceea ce era mai rău abia urma.

Îmboldit de faptul că descoperise adevărata anvergură a armatei din teracotă, Yen Yu căută să pună capăt imediat nebuniei lui Qin şi declară că sosise vremea ca vocea din sticlă să-i transmită cea din urmă parte a ritualului. Acum, adevărul adevărat în această privinţă fusese că Yen Yu, care credea numai în ceea ce putea să vadă, nu se deranjase niciodată să citească şi sfârşitul *Cărţii Vii a Vieţii*. Aceasta este o eroare a multor învăţaţi, aceea că se lasă prea lesne abătuţi şi nu se concentrează. Dacă Yen Yu ar fi citit sfârşitul *Cărţii Vii a Vieţii* (care poate c-ar fi fost mai nimerit să se intituleze *Cartea Mortală a Morţii*), cu certitudine nu l-ar mai fi îndemnat la construirea armatei din teracotă. Pentru că ultima pagină descria cum fiecare dintre războinicii din teracotă

putea doar să devină un *Dong Xi* al împăratului, o creatură a lui, dacă mai întâi ar fi fost însufleţit de sufletele a zece copii în viaţă. Yen Yu fu îngrozit deoarece, în vreme ce credea că nu era deloc posibil ca imensa armată de diavoli războinici a împăratului să fie adusă vreodată la viaţa spirituală, îi era îngrozitor de clar că, dacă împăratul avea să afle ceea ce scria în carte, mai mult ca sigur ar fi poruncit sacrificarea a vreo optzeci de mii de copii, ceea ce, în acea vreme, era numărul total al copiilor din China.

Dar, încă o dată, inventivitatea lui Yen Yu salvă situaţia. Când împăratul porunci să-i fie adusă sticla şi-i ordonă apoi acelei voci să i se adreseze lui Yen Yu — cum se petrecea totul de obicei — vocea „îi spuse" lui Yen Yu că, armata de *Dong Xi* fiind acum terminată, lui Qin nu-i rămânea decât să bea o mare cantitate de mercur şi să moară, astfel încât să poată învia şi trăi din nou, mult mai puternic ca-nainte, pornind să cucerească însuşi Cerul.

Oricare altul decât Qin ar fi dibuit evidenta înşelătorie conţinută în ceea ce vocea din sticlă îi spusese lui Yen Yu că trebuie să se întâmple. Dar lui Qin toate acestea i se părură perfect justificate şi, spre uşurarea tuturor, se apucă să facă exact ce-i propusese Yen Yu. Bău destul mercur cât să omoare şi un cal, apoi muri. Şi toţi copiii Chinei scăpară, aşadar, cu viaţă. Apoi, Yen Yu dădu poruncă să fie îngropat alături de armata lui de diavoli războinici, în mormântul pe care şi l-a construit, însă cu deosebirea importantă că partea cea din urmă a ritualului *Dong Xi* nu fu vreodată îndeplinită. Gorganul funerar în care se afla şi uriaşa armată de diavoli războinici fu, atunci, cu foarte multă grijă acoperită cu şapte tone de pământ, toate intrările fiind pecetluite, astfel încât

nimeni să nu găsească vreodată armata din teracotă a împăratului. Şi, cu timpul, împăratul Qin ajunse să fie uitat.

— Ştiţi, zise John, pun pariu că sunt aceiaşi războinici din teracotă care au fost găsiţi de nişte muncitori chinezi, în anul 1974. Unii dintre ei au fost împrumutaţi unor muzee din întreaga lume.

— Inclusiv la Met, adăugă Philippa.

— Desigur, continuă John. Cel pe care l-am văzut eu a fost unul dintre războinicii din teracotă — cel care l-a absorbit pe domnul Rakshasas. Nu ştiu de ce nu mi-am dat seama de asta până acum.

— Toate problemele pe care le-au avut muzeele, zise Philippa, furturile de jad şi bântuirile, toate acestea au fost urmări ale împrumutului războinicilor.

— *Per favore**, interveni Marco Polo, povestea mea nu s-a încheiat.

— Scuzele mele faţă de dumneavoastră, domnule, zise Nimrod. Vă rog, încheiaţi-vă povestea.

— Yen Yu a trăit până la o vârstă foarte înaintată, spuse Marco. Dar, pe măsură ce îmbătrânea, devenea tot mai puţin convins de ceea ce crezuse el odinioară. Acesta e un lucru suficient de obişnuit, atunci când oamenii îmbătrânesc şi simt apropierea morţii. Ideea unei vieţi ulterioare devine pe zi ce trece tot mai atrăgătoare. În acelaşi timp, Yen Yu începu să-şi facă griji că, într-o zi, armata diavolilor războinici ar putea să fie descoperită şi folosită în slujba Răului şi pentru cucerirea Cerului, aşa cum avusese împăratul Qin de gând. Aşa că Yen Yu reciti *Cartea Vie a Vieţii* şi, folosind ceea ce-i mai rămăsese din saliva de djinn, fabrică cinci tablete de

* Vă rog (în limba italiană).

comandă din aur — cu una dintre ele un singur om bun putea să le poruncească supunere necondiţionată tuturor celorlalţi, ca şi armatei de diavoli războinici. Înainte de a muri, Yen Yu lăsă aceste cinci tablete din aur în grija împăraţilor Chinei care aveau să urmeze. Aceasta e povestea pe care mi-a spus-o marele Kublai Han, încheie Marco. Aşa că acum ştiţi, poate, ceea ce numai împăraţii Chinei ştiau odinioară. Ca să ajut la apărarea lumii, Marele Han mi-a dat şi mie una dintre tabletele acestea de comandă din aur. Iar eu am adus-o aici, cu mine, în Veneţia.

Ajuns în acest punct, Marco Polo scoase un oftat puternic şi greoi. Era, se gândi Philippa, un oftat acumulat de şapte secole. Fiindcă oftatul fu urmat de o groaznică mărturisire şi de o penibilă dezvinovăţire.

— Tableta din aur urma să fie pusă în cufărul din aramă, împreună cu oasele mele, astfel încât să-mi pot transmite mesajul şi să v-o înmânez, zise Marco Polo. Dar, din nefericire, am pierdut-o. Pe undeva pe-aici, prin Veneţia.

— Aţi pierdut tableta de comandă a lui Kublai Han? Finlay îşi ieşise parcă din piele de indignare.

— Ne spuneţi o poveste ca asta, adăugă John, şi-apoi ne anunţaţi că aţi pierdut singurul lucru care ne-ar fi putut ajuta să-i înfrângem pe diavolii ăştia războinici? Ce prostie mai e şi asta?

— N-aveţi habar cât de rău poate să-mi pară, mărturisi Marco, frângându-şi mâinile, cuprins de remuşcări.

— Vă pare rău, se răsti John, al cărui prim gând fusese îndreptat spre domnul Rakshasas. Unul dintre diavolii ăştia războinici tocmai mi-a absorbit un bun prieten. Nu văd cum am mai putea vreodată să-l readucem, decât dac-am avea tableta aceea din aur.

Nimrod primise vestea cu calm. La fel şi Philippa. Nu părea să aibă vreun rost să te înfurii pe Marco Polo. Întâi, că era un om bătrân. Pe urmă, era evident că Marco Polo încă izbutea să fie destul de furios pe sine însuşi, chiar şi după şapte secole.

— Vă rog, nu-i luaţi în seamă pe tinerii mei prieteni, zise Nimrod. Vorbesc aşa cum fac adesea tinerii, fără respectul datorat unui bărbat cu vârsta şi cu măreaţa reputaţie a domniei voastre. Dac-aţi putea să descrieţi cum s-a întâmplat de aţi pierdut-o, domnule, v-am fi recunoscători.

— Eram într-o gondolă, în drumul meu spre casa lui Cuzzo, din Cannaregio, aici în Veneţia, zise Marco, să depun tableta de comandă din aur într-o tainiţă a băncii de acolo. Tableta din aur era într-un săculeţ din catifea. În clipa în care am coborât din gondolă, a venit pe neaşteptate un val şi mi-am pierdut echilibrul. Tableta a alunecat din săculeţ şi a căzut în canal. Băieţii din partea locului s-au aruncat în căutarea ei timp de multe zile după aceea, dar niciodată n-a mai fost găsită. Apa era prea murdară şi mâlul mult prea adânc. Fără tableta de comandă din aur, importanţa mesajului meu e mult redusă. Dar ce pot eu să fac? Mă tem că e pierdută pentru totdeauna.

— Dacă e pierdută pentru totdeauna, zise Nimrod, atunci mă tem că şi noi suntem.

CAPITOLUL 22
O ERUPȚIE DE LOGICĂ

Iravotum este lumea secretă cunoscută doar de djinni, aflată mult în adâncime, sub ceea ce odinioară a fost Babilonul, în Irakul zilelor noastre. Este un loc straniu şi înspăimântător, după cum atât John, cât şi Philippa puteau lesne să depună mărturie. Amândoi erau încă bântuiţi de amintirile lor despre acel loc şi despre lucrurile pe care le văzuseră acolo. Şi aveau să fie întotdeauna.

Atunci când fiinţele umane îşi doresc lucruri rele sau izvorâte din mânie, uneori aceste dorinţe se transformă în realitate, iar Iravotum este locul în care ajung toate aceste dorinţe neîndurătoare, în speranţa că vor fi corectate. Ceea ce rareori se întâmplă. Dar nu numai dorinţele răutăcioase sfârşesc la Iravotum. Atunci când djinnii bătrâni sau cei foarte tineri au coşmaruri groaznice, uneori aceste coşmaruri se transformă într-o înfricoşătoare realitate; şi aceşti monştri născuţi din somnul raţiunii lor trebuie să ajungă în Iravotum, de asemenea.

Iravotum este şi locul în care un djinn — bun sau rău, dar conform unei străvechi convenţii, întotdeauna o femeie — se duce să devină cel mai puternic dintre toţi djinnii, marele Djinn Albastru din Babilon; aici îşi are căminul spiritual şi aici trebuie, din când în când, să se întoarcă pentru reînnoire.

Fiindcă aici există un Copac al Logicii, aflat într-o strânsă legătură cu alți doi copaci mai faimoși: Copacul Cunoașterii Binelui și a Răului și Copacul Vieții.

Un filosof celebru a spus că Logica are nevoie doar să-și poarte singură de grijă și că, alături de ea, totul pare fără sens. Aceasta este modalitatea prin care djinnii administrează Legea. Dar Viața nu înseamnă totdeauna să faci ceea ce e logic. Libertatea de a greși este la fel de importantă ca libertatea de a face lucrurile corect. Și aceasta face ca viața să fie interesantă. Și era un fapt general acceptat că, devenind Djinnul Albastru, era necesar un grad considerabil de sacrificiu, fie că era vorba despre un djinn bun, fie despre unul rău. Pentru că nu e puțin lucru să nu mai fii ceea ce ești — fie că e vorba despre un blând Marid, fie despre un înrăit Ifrit, demn de dispreț — și să devii cu totul altfel. În realitate, procesul transformării în Djinn Albastru însemna aproape negarea vieții însăși.

De la sosirea ei în Iravotum, aproape primul lucru pe care-l făcuse doamna Gaunt fusese să meargă în grădină și să privească foarte atentă Copacul Logicii, care, după cum știa, avea să aibă un efect atât de puternic asupra ei, transformând-o din femeia drăguță și fericită, mamă a doi copii drăguți și fericiți, într-o ființă în mare măsură indiferentă față de orice, în afara aplicării dreptății printre djinni.

Era un copac cu un aspect straniu, cum nu puteai vedea niciunde altundeva pe suprafața pământului. În primul rând, pentru că era foarte bătrân — mult mai bătrân decât cel mai bătrân sequoia gigantic cunoscut — cu scoarța gri-albăstruie la fel de tare ca și coralul și frunzele cu muchii ascuțite precum briciul, cu o nuanță stranie de albastru-verzui. În al doilea rând, una dintre enormele rădăcini ale copacului, unele dintre ele crescând deasupra solului, semăna izbitor cu

capul unui leu fioros, în timp ce alta semăna cu chipul unei femei foarte frumoase. De fapt, cu cât privea mai mult Layla Gaunt această rădăcină, cu atât era mai convinsă că era chipul lui Ishtar* însăşi, primul Djinn Albastru din Babilon, odinioară venerată ca Regină a Cerurilor, ale cărei simboluri erau leul şi culoarea albastru.

Următorul lucru pe care-l făcuse Layla fusese s-o elibereze pe domnişoara Glumjob, să-i acorde femeii îndeplinirea a trei dorinţe — lucru pe care Ayesha, predecesoarea ei, îl neglijase — şi s-o trimită înapoi la Greenville, în Carolina de Nord, locul de unde venise. I se părea cât se poate de corect, după patruzeci şi cinci de ani în care femeia slujise cu credinţă. În plus, Layla îşi adusese cu ea propriul însoţitor, un băiat ţăran din Guyana Franceză, numit Galibi, care, din cauza unei legări malefice cu un *diminuendo*, aruncate asupra lui de Iblis, era în prezent prizonier al unei stări de moarte clinică, de hibernare, ca un fel de păpuşă voodoo imitând viaţa. De îndată ce avea să devină Djinnul Albastru, suficient de puternică încât să surclaseze puterea lui Iblis, Layla plănuise să-l scoată pe Galibi din cutia sa de carton şi să-l prefacă la loc într-un băiat viu, pe care să-l poată educa şi, până la urmă, după ceva ani de serviciu şi de însoţire, să-l trimită înapoi în lume. Cel puţin, acesta îi era planul.

Layla încerca să nu se gândească la ceea ce lăsase în urma ei, în New York. Şi-şi ocupa timpul pregătindu-se pentru scurgerea celor treizeci de zile şi pentru momentul anume în care avea să devină Djinnul Albastru din Babilon. Îşi făcu planuri despre cum să modifice faimosul palat suspendat, astfel numit deoarece, în mod tradiţional, atârnase pe

* Zeiţa fertilităţii, a iubirii trupeşti şi a războiului din mitologia asiriană şi babiloniană, numită şi Anunit, Atarsamain sau Esther, echivalentă cu Innana, la sumerieni, sau cu Astarte, la popoarele semitice.

marginea unei prăpăstii. Deoarece Ayesha nu prea agrease înălțimile, își folosise puterile și modificase palatul original, construit de regele Nabucodonosor pentru Ishtar, într-o copie fidelă în toate amănuntele a Casei Osborne, reședința timp de mulți ani a reginei Victoria*.

Casa Osborne nu era pe gustul Laylei. Era prea în genul Bătrânei Doamne**, cu draperii pompoase, ciucuri, picturi mohorâte în ulei și mobilier cu aspect demodat. Așa că se hotărî să înlocuiască Osborne cu altceva. Palatul original al lui Ishtar constituia încă o opțiune, firește. Era în continuare acolo, constituind nucleul oricărui alt palat clădit de Djinnii Albaștri succesivi. Numai că fiecare djinn poartă în minte o casă a visurilor, care de obicei este o imagine a modului în care tinde să-și decoreze interiorul așa-numitei sale lămpi fermecate, care, desigur, este mult mai mare pe dinăuntru decât pe dinafară. Casa visurilor lui Nimrod era faimosul pavilion de pe coasta Angliei, la Brighton, iar casa visurilor domnului Rakshasas era o celebră bibliotecă veche, din piața londoneză St. James. Dar casa visurilor Laylei Gaunt urma să fie ceva foarte diferit de acestea.

Întotdeauna admirase o casă numită Fallingwater***, construită de celebrul arhitect Frank Lloyd Wright în anul 1939. Casa fusese construită dintr-o serie de „tăvi" din beton,

---

* Regină a Marii Britanii între anii 1837–1901 și împărătească a Indiei între 1876–1901, cel mai longeviv monarh britanic din istorie. Casa Osborne, din East Cowes, în insula Wight din Anglia, a fost construită între anii 1845–1851, fiind proiectată de însuși prințul Albert, soțul reginei.

** Porecla sub care e cunoscută clădirea în care-și are sediul Banca Angliei, de pe strada Threadneedle din Londra, construită în anul 1734.

*** În traducere literală, *Apa care cade*. Frank Lloyd Wright (1867–1959) a proiectat de fapt casa în anul 1935, ca reședință pentru omul de afaceri din Pittsburgh, Edgar J. Kaufmann Sr., fondatorul lanțului de magazine universale Kaufmann.

deasupra unei cascade de pe Bear Run, un râu învolburat de munte. Încă de când văzuse o fotografie a ei, în copilărie, Layla îşi dorise să locuiască în această casă. Aceasta era şansa ei; şi i se părea că reprezintă o compensaţie măruntă pentru faptul că fusese obligată să renunţe la atâtea.

Din fericire, biblioteca lăsată de Ayesha era una foarte bună şi existau acolo câteva cărţi despre cel mai celebru arhitect al Americii, cu multe fotografii ale celei mai cunoscute dintre casele construite de el. Şi Layla putuse să le examineze cu atenţie, înainte de a distruge copia Casei Osborne, concentrându-şi toate puterile ei de djinn pentru crearea celei care avea s-o înlocuiască. Fu necesară o muncă de mai multe ore, după care se simţi atât de epuizată, încât trebui să amâne crearea interioarelor şi a mobilierului pentru câteva zile. Dar, după două-trei săptămâni, se simţea aproape ca la ea acasă, ceea ce, desigur, se datora efectului exercitat asupra ei de Iravotum. Fiindcă adevărata Layla nu s-ar fi putut simţi niciodată ca la ea acasă fără soţul şi copiii ei, ca să nu-i mai punem la socoteală şi pe doamna Trump, pe motanul Monty şi pe toţi prietenii ei inteligenţi din New York.

— Îmi place casa ta, se auzi o voce de fată. E foarte... unitară. Aprob asta. Nu sunt convinsă că aş vrea să locuiesc şi eu într-o casă ca asta. Dar, cine ştie? Poate c-am s-o fac.

Layla, care citea un ziar în noua sa cameră de zi, magnific mobilată, îşi ridică privirea de pe fotografia lui Jonathan Tarot, tipărită pe acea pagină, fixând-o pe Faustina cu ochi ca de pisică.

— Tu ce Dumnezeu cauţi aici? o întrebă ea.

— Ei, uite un mod minunat de a întâmpina o persoană pe care n-ai mai văzut-o de mai mult de doisprezece ani, zise Faustina.

— Da, am uitat că, de fapt, dispăruseşi, recunoscu Layla.

— Majoritatea au uitat, cred, zise Faustina. Totuşi, nu şi fratele tău, Nimrod, nici fiul şi fiica ta. Ei m-au salvat.

— Te-au salvat? Layla părea surprinsă. Adică, nu eşti una dintre acele creaturi născute din dorinţe nedeterminate, care vieţuiesc prin pădure, de cealaltă parte a zidurilor palatului?

— Nu. Sunt cea adevărată. Faustina îi întinse mâna. Convinge-te singură!

Layla îi luă mâna, iar Faustina se înfioră. Mâna Laylei era dură şi rece, iar Faustina îşi închipui că şi inima îi ajunsese deja în aceeaşi stare.

— Aşadar, tu eşti, zise Layla. Ca să vezi! Vasazică, ai izbutit să-ţi regăseşti trupul.

— Da, confirmă Faustina. Sau, mai degrabă, ei au izbutit.

— Atunci, mă bucur pentru tine.

— Nu mă întrebi ce-ţi mai face familia?

— Ce-mi mai face familia? întrebă, pe un ton glacial, Layla.

— Bine. Îţi trimit cu toţii iubirea lor. Şi speră să te revadă foarte curând.

Layla nu zise nimic.

— Aşa cum ţi-am spus, Nimrod şi Philippa mi-au descoperit trupul, continuă Faustina. Era prin catacombe, undeva în Italia. Şi apoi, John şi cu domnul Rakshasas au venit şi mi-au adus înapoi spiritul, din casa mătuşii mele, de pe insula Bannermann. Au fost minunaţi. Mai ales John. E foarte curajos. Foarte arătos. Dar sunt convinsă că eşti mândră de ei toţi.

— Se pare c-au trecut printr-o mulţime de încurcături, rosti Layla, ca să repare un rău pe care ţi l-ai provocat singură, Faustina. Ce te-o fi apucat să faci un lucru atât de prostesc, la urma urmei? Posedarea prim-ministrului?

— Zburdălnicie tinerească?

— Eşti exact ca fratele tău.

— Nu chiar.

— Ei bine, sper că ţi-ai învăţat lecţia. Ar trebui să te consideri norocoasă că s-au deranjat cu toţii să te regăsească. De ce-au făcut-o?

— Sperau să te înlocuiesc, îi explică Faustina, ca Djinn Albastru din Babilon.

— Şi ce-i face să creadă că eu aş vrea să fiu înlocuită? replică Layla. Mie îmi place aici. Privi în jurul ei, ascultă sunetul cascadei şi făcu un semn aprobator. E destul de drăguţ, nu ţi se pare?

— Poate c-ai uitat ceva, zise Faustina. Eu eram cea unsă. Nu tu.

— Asta a fost înainte ca tu să dispari, o contrazise Layla. Înainte să se presupună că ai fi murit, Faustina.

— Ei bine, e limpede că n-am murit, doamnă Gaunt.

— Layla. Doar Layla ar fi foarte bine. Aşadar, unde ajungem cu toate astea?

— Tu să-mi spui, Layla.

— Eu aş spune c-ai ajuns prea târziu, replică Layla, glacial. Spectacolul a mers mai departe. Eu sunt acum Djinnul Albastru. Dac-aş fi în locul tău, mi-aş spune că am avut parte de o salvare norocoasă, aş pleca şi mi-aş trăi viaţa.

— Eu nu sunt de acord.

Layla ridică din umeri, indiferentă faţă de ceva atât de banal ca dezaprobarea Faustinei.

— Hai s-o luăm logic, încercă Faustina.

— Cum să nu, haide!

— Ai promis faţă de Ayesha că o să-i preiei funcţia după ce-o să moară, corect?

— A fost o promisiune solemnă, făcută în ultima conversație pe care-am avut-o, noi două.

— Numai că eu am depus un jurământ înaintea ta și am fost unsă de însăși Ayesha. Personal, nu-mi amintesc asta. Dar mama întotdeauna mi-a spus că am depus un jurământ.

— Ce mai face mama ta?

— Își face griji. În legătură cu fratele meu, cu Dybbuk.

— Bună idee. Să-și facă griji în legătură cu el. Băiatul ăsta e o pacoste. Așchia nu sare departe de trunchi.

— Adică?

— Așa tată, așa fiu. Layla zâmbi subțire. O să se termine cu lacrimi, ține bine minte ce-ți spun. O să-și irosească puterile și-apoi...

Pocni din degete.

— ... Puf! Uite-așa. Focul care arde înăuntrul lui se va stinge. Ai văzut vreodată un djinn care să-și fi pierdut toate puterile?

— Nu.

— E o priveliște tristă. Ca și cum ai vedea un leu fără dinți. Destul de jalnic.

Faustina se așeză pe un scaun vizavi de Layla.

— Ne-am îndepărtat de la subiect, zise ea. Discutam despre cum m-a uns, ca Djinn Albastru, însăși mama ta. Motiv pentru care ai fost invitată la ceremonie. S-au spus unele lucruri. Lucruri importante. S-a depus un jurământ. Eu l-am depus. Nu tu. Să înțeleg că-ți amintești?

— N-am probleme cu memoria.

— Și ești aici... de când?

— De douăzeci și șase de zile.

— În acest caz, nu ești ceea ce pretinzi c-ai fi. Îți lipsesc cinci zile ca să fii, într-adevăr, Djinnul Albastru. Putem să cădem de acord și în această privință?

— Nu pot să găsesc nicio fisură în logica ta, copilă.

— Ai pe-aici vreun exemplar din *Legile Bagdadului*?

— Desigur. Drept cine mă iei? Un fel de amatoare?

— Doar drept o pretendentă.

— Asta rămâne de văzut, sunt convinsă.

— Am avut la dispoziţie ani de zile pentru studierea *Legilor Bagdadului*, o informă Faustina. Doisprezece ani, ca să fiu mai exactă. Cred că pot să spun, cu toată siguranţa, că ştiu legile şi de la coadă la cap. Multe dintre ele au mai multă logică aşa. Dacă-mi vei permite să citez secţiunea 459, subsecţiunea 18, clauza 14, paragraful 12, rândul şase: „Un jurământ solemn depus în faţa a doi alţi djinni martori şi sub pecetea ungerii va prevala întotdeauna asupra unei promisiuni solemne făcute în faţa unui djinn martor." Poţi să te uiţi, dacă nu mă crezi.

— O, te cred, zise Layla. Întrebarea este cine sunt cei doi djinni martori?

— Mama mea. Şi cu tine.

— Eu trebuie să fiu unul dintre martorii aflaţi contra mea, aşa-i?

— Vrei să negi faptul c-ai fost acolo? o întrebă Faustina.

— Şi dacă aş face-o?

— Care ar fi logica dac-ai minţi? Dac-ai nega adevărul? Ai fost acolo atunci când am depus jurământul. Nu e aşa?

— Logica ta e impecabilă. Mă recunosc învinsă. Pretenţiile tale sunt superioare. Deşi cineva s-ar putea întreba de ce vrei asta. Adică, să fii Djinnul Albastru. Eu cred că o fată de vârsta ta ar avea ceva mai bun de făcut cu viaţa ei. Cum ar fi să şi-o trăiască.

Faustina nu luă în seamă remarca. Asta era treaba ei.

— Ce vei face? o întrebă ea pe doamna Gaunt.

— Voi face un vârtej. Să zbor acasă.

— Cred că e de preferat să pleci cât mai curând posibil, nu-i aşa? zise Faustina. Din motive evidente.

— De acord. Doamna Gaunt se ridică. E un băiat într-un dulap, undeva pe-aici. A fost victimă a unui *diminuendo* făcut de Iblis. Ai putea să te îngrijeşti de revenirea lui la o viaţă normală, atunci când vei fi suficient de puternică. Urma să fie însoţitorul meu aici.

— Sigur. Nicio problemă, Faustina făcu un semn de încuviinţare. Fiica ta mi-a spus că, dacă vrei să contracarezi efectele Copacului Logicii, trebuie să aştepţi până ajungi afară din Iravotum şi apoi să bei o cantitate mare de apă.

— Mersi, îi răspunse doamna Gaunt. O să încerc.

Ea şi cu Faustina îşi strânseră mâinile.

— Succes, îi ură doamna Gaunt, după care ieşi din casa a cărei creaţie o terminase de curând.

Layla îşi cumpără o cutie de şerveţele de hârtie şi o sticlă mare cu apă minerală dintr-o micuţă cafenea din centrul oraşului Bagdad. Bău întreaga sticlă, după care vomită o substanţă cu aspect otrăvitor, având culoarea şi consistenţa uleiului. Numai că apa avu un efect miraculos asupra ei. Cu fiecare erupţie de logos* — fiindcă despre aşa ceva era vorba, acesta fiind efectul Copacului Logicii — cu atât mai mult se refăcea vechea Layla, până când putu să se recunoască din nou pe ea însăşi. Imediat, i se făcu dor de soţul ei, de copiii ei şi de casă. Cu disperare. Aşteptă până când se întunecă, iar apoi se duse într-o parcare auto, unde se ocupă de crearea unui vârtej puternic. Câteva minute mai târziu, zbura pe cerul nopţii, în drumul de întoarcere spre New York.

* Formă superioară a gândirii umane, conform filosofiei materialiştilor antici.

Drumul ei aerian o duse spre est, peste Marele Zid Chinezesc, peste Beijing şi peste Japonia, iar apoi peste Oceanul Pacific. Ceva timp, fu înlăcrimată de bucurie la gândul întoarcerii acasă. Care mamă nu e nerăbdătoare să ajungă din nou împreună cu familia ei? Sufletul îi era plin de bucurie şi de nerăbdare. Dar Layla cu greu s-ar fi putut aştepta ca una dintre cele trei dorinţe pe care propria ei fiică i le îndeplinise unui obscur poliţist din New York să fie pe cale să-i afecteze, în mod radical, planurile.

— Vrei să ştii care îmi este cea de-a treia dorinţă? o întrebase poliţistul pe Philippa. Îmi doresc ca nimeni din New York să nu mai poată să mănânce *pâté de foie gras*. Asta e ceea ce-mi doresc. Ca nimeni să nu mai poată să mănânce *pâté de foie gras*.

Asta fusese ceea ce-şi dorise poliţistul; şi tot asta fusese ceea ce făcuse Philippa să se întâmple. Ea nu prea avea cum să ştie că o intenţie atât de nobilă ar putea să aibă altfel de consecinţe. Consecinţe dezastruoase. Fiindcă, aşa cum s-a spus deseori, sunt momente în care îndeplinirea dorinţelor unei fiinţe omeneşti duce la rezultate nevăzute, nebănuite. Chiar şi a unei dorinţe exprimate cu bune intenţii. Aşa cum îi plăcea domnului Rakshasas să afirme, „să-ţi pui o dorinţă e ca şi cum ai aprinde un foc. Nu-i prea greu să presupui că fumul ar putea să facă pe altcineva să tuşească".

Şi, în acest caz anume, nu avea să existe fum fără un foc mare.

Prin urmare, deoarece Philippa provocase dispariţia întregii rezerve de *pâté de foie gras*, importatorul american solicitase ca o altă tonă de *pâté de foie gras* să-i fie livrată de urgenţă din Franţa.

Din această cauză, furnizorul francez din Périgord redirijase rezerva de *pâté de foie gras* dinspre clienţii săi mai săraci, mai îndepărtaţi, din locuri precum Guyana Franceză, spre New York.

Apoi, din cauză că doctorul Pierre Chartreuse, din Guyana Franceză, nu-şi primise cutia de *pâté de foie gras* pe care o comandase pentru aniversarea zilei sale de naştere, îşi luase puşca şi împuşcase un porumbel pentru cină, aceasta fiind o altă delicatesă franţuzească.

În continuare, din cauză că porumbelul fusese împuşcat, el nu mai mâncase fructele pe care le observase pe creanga din apropiere a unui copac.

Apoi, din cauză că fructele nu fuseseră mâncate de porumbel, le mâncase un şoricel înfometat, care altfel ar fi murit de inaniţie.

Şi, din cauză că şoricelul rămăsese în viaţă, fiindcă mâncase acele fructe, ulterior ronţăise un fir din interiorul unei rachete franceze, care fusese programată să lanseze un satelit în spaţiu.

Mai departe, din cauză că firul din interiorul rachetei nu funcţionase, se produsese un scurtcircuit în cadrul sistemului de ghidare a rachetei.

Şi-acum, din cauză că racheta aceea franceză nu funcţionase aşa cum trebuia, modulul de propulsie fusese azvârlit prea devreme şi aterizase în vulcanul Kilauea, din Hawaii, cel mai mare vulcan activ din lume. Combustibilul modulului aflat la o temperatură extrem de scăzută răci magma din interiorul vulcanului, provocând apariţia unei cruste la suprafaţă, ceea ce produse efectul de oală sub presiune, presiunea aceasta neputând să se descarce decât

atunci când avea să se atingă nivelul de explozie. În acelaşi timp, o masivă surpare a platoului vulcanic de sub apă dublă mărimea camerei de magmă. Toate acestea generară o problemă de mari dimensiuni pentru Layla Gaunt.

Deoarece ruta spre casă a vârtejului ei o ducea exact pe deasupra craterului vulcanului Kilauea, la o înălţime de peste 1 500 de metri, tocmai când acesta se pregătea să izbucnească în cea mai mare erupţie de când insula Krakatoa a explodat, în 1883.

Aoleu.

CAPITOLUL 23

TABLETA DE COMANDĂ DIN AUR

Nimrod aruncă o privire stânjenită spre Marco Polo, apoi spre ceasul de la mână. Spera să provoace dispariţia bătrânului explorator veneţian luând o cârpă şi ştergând pătratul magic chinezesc care-i dăduse fiinţă; totuşi, Marco Polo nu dădu niciun semn că ar înţelege această puternică aluzie, iar sora Cristina era evident că urma să se întoarcă dintr-o clipă în alta din călătoria sa către parter şi înapoi. Finlay deja stătea, îngrijorat, în pragul uşii, cu ochii la pândă pe lunga scară care ducea spre relicvariul Bazilicii San Marco.

Fiind un gentleman englez, Nimrod avusese întotdeauna oroare de bădărănie şi de proastă creştere, numai că nu găsea o altă cale de a o scoate la capăt. Avea să fie nevoit să ia taurul de coarne şi să-i atragă atenţia, cu îndrăzneală, lui Marco Polo, că trebuie să plece; mai mult sau mai puţin.

— Hm, făcu el, frecându-şi mâinile şi, în acelaşi timp, atingând cu piciorul cufărul gol din aramă care adăpostise osemintele lui Marco Polo, cu înţeles. Ei bine, sunt convins că vrem cu toţii să-i mulţumim marelui Marco Polo pentru faptul c-a venit să stea de vorbă astăzi cu noi. Nu-i aşa, copii?

Philippa îşi întipări pe faţă un rânjet ca un rictus.

— Ăăă, da, zise ea.

— Vă mulţumim, domnule, declară John/Finlay. Povestea dumneavoastră despre Yen Yu şi *Dong Xi* a fost foarte interesantă.

— Nu-i aşa? aprobă Nimrod. Dar nu trebuie să-l mai reţinem, corect? Sunt convins că are o mie de alte lucruri de făcut în clipa asta. Zâmbi nerăbdător spre Marco Polo. După o pauză destul de lungă, adăugă: Aşadar, haideţi să-i exprimăm mulţumirile noastre şi să ne luăm rămas-bun, în felul obişnuit.

Nimrod începu să aplaude; şi, fără prea mult entuziasm, Philippa şi Finlay/John îi urmară exemplul.

Urmă o altă pauză îndelungată, în timpul căreia Marco Polo rămase aşezat ferm pe scaunul de la biroul ocupat de sora Cristina.

— Mesajul a fost transmis, zise Nimrod, cu un aer de încheiere, care spera să fie contagios. Complet. Absolut. În totalitate. Mai mult sau mai puţin.

— Poate că nu m-am făcut suficient de bine înţeles, rosti Marco, pe un ton nedefinit. Sunt ceva mai mult decât un mesager. Eu trebuie să vă ajut la distrugerea diavolilor războinici. Nu pot să vă părăsesc până când nu dispar ei. Nu acum.

Nimrod zâmbi, stânjenit.

— Sora Cristina e pe drum, anunţă Finlay. O şi văd urcând scara. Ce-o să-i spunem despre el?

— Ăăă..., zise Nimrod.

— Folosiţi-vă puterile, insistă Finlay. Şi scoateţi-ne de aici. Sau transformaţi-o pe bătrâna cucuvea în... habar n-am, într-o cucuvea sau în altceva. Dar faceţi ceva!

— La ce te gândeşti? îşi întrebă Philippa unchiul.

Deja putea să audă sunetul paşilor, urcând încetişor pe scară, afară.

— Mă gândesc că sora Cristina e pe cale să descopere faptul că pe lume există ceva mai multe decât ar fi bănuit vreodată, zise Nimrod. Dacă poate să urce scara asta, sunt de părere că sigur poate să suporte şocul celor ce-i vom spune, nu crezi?

Sora Cristina îşi făcu apariţia, părând că şi-a pierdut doar în mică parte suflarea, în uşa relicvariului. Spre surprinderea lui Finlay/John şi a Philippei, ţinea în mâini un pachet frumos ambalat. Şi Philippa ghici că Nimrod aranjase, cu bunăvoinţă, ca un pachet pentru sora Cristina să apară jos, astfel încât călătoria bătrânei să nu pară o crudă înşelătorie.

— Ia priviţi, rosti ea, bucuroasă.

— Uau, exclamă Philippa.

Întâlni privirea unchiului ei, iar el îi răspunse cu un semn din cap, tăcut.

— Mă întreb ce poate să fie, continuă sora Cristina, fără să fi observat deocamdată silueta lui Marco Polo, aşezat pe scaunul ei. N-am mai primit un pachet care să arate atât de frumos de când eram copilă. Desfăcu repede pachetul, scoţând la iveală o cutie scumpă de ciocolată veneţiană. Şi abia atunci îl zări pe Marco Polo. O, mă scuzaţi! Nu ştiam că mai era cineva cu dumneavoastră.

Marco Polo se ridică, politicos, şi se înclină.

— Soră Cristina, rosti Nimrod, liniştit. Cutia cu oase s-a dovedit că-l conţinea pe omul acesta, de-aici. Cumva, s-au reasamblat singure, atunci când le-am întins pe podea.

Spusese toate acestea ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca un faimos personaj istoric să se întoarcă din morţi.

— Doar nu vreţi să-mi spuneţi că e cu adevărat binecuvântatul Sfânt Marcu, zise sora Cristina.

— Nu, nu. E Marco Polo.

Marco Polo se înclină din nou, cu mare curtoazie.

— Vreţi să spuneţi că e acel Marco Polo? Cel care s-a dus în China?

Nimrod îi confirmă că despre el era vorba.

— Of, Doamne! Ce minunat. Doriţi o ciocolată, domnule?

— Da, vă rog, acceptă Marco.

Sora Cristina deschise cutia şi-i oferi lui Marco o serie de mici batoane din ciocolată cu lapte, înfăşurate în foiţă aurită.

— Sunt o mare admiratoare a cărţii dumneavoastră, declară ea. Şi a filmului pe care l-au făcut despre viaţa dumneavoastră.

Marco zâmbi politicos, deşi, firește, nu văzuse în viaţa lui un film. Luă o ciocolată, o privi pentru o clipă, după care o ridică, arătându-le-o lui Nimrod şi copiilor.

— O tabletă din aur, zise el. *Madonna**, măcar dacă asta ar fi fost aceea, ei? Apoi, despachetă ciocolata şi şi-o aruncă în gură. *Quando si viene al dunque***... lucrurile ar fi fost mult mai simple pentru noi.

Sora Cristina le oferi tuturor, pe rând, ciocolată. Fiecare luă câte una. Finlay şi John înfulecară două ciocolate, una după alta.

— Trebuie să spun, zise sora Cristina, că a fost o zi cât se poate de deosebită. Nu te întâlneşti în fiecare zi cu Marco Polo.

Copiii încuviinţară. Părea ceva de la sine înţeles.

— Şi pentru mine, zise Marco Polo. Nu te ridici din morţi în fiecare zi.

---

* Sfântă Fecioară (în limba italiană).

** Când ajungi la „dacă" (*idem*).

— Nu, într-adevăr, îl aprobă sora Cristina. E ceva destul de încurajator, serios. Pentru cineva de vârsta mea. La urma urmei, dacă sunteţi acum aici, înseamnă că trebuie să existe ceva după viaţa aceasta. Mai vreţi o ciocolată?

— *Si, per favore**, îi răspunse Marco. Sunt foarte bune. Nu atât de bune ca îngheţata, totuşi. Aţi gustat vreodată aşa ceva? Am adus cu mine reţeta din China. Îşi sărută vârfurile degetelor. Îngheţata e *squisito*... delicioasă.

— O, da, fu de acord sora Cristina. Îmi place şi îngheţata.

— E ceva care mă deranjează, interveni John. Se întoarse spre Nimrod. Ai zis, mi se pare, că Marco a murit acum vreo şapte sute de ani.

— Aşa e, confirmă Nimrod. A murit în anul 1324. Nu-i aşa, domnule?

— Da. De ce mă întrebaţi?

Finlay/John părea în continuare deranjat.

— Ei bine, e vorba despre un lucru pe care l-aţi spus adineauri, continuă John. Acum i se adresa lui Marco Polo. Despre faptul că e o zi deosebită. Şi despre altceva, de mai devreme. Despre cum aţi fost chemat dintr-un somn de două sute de ani. Aţi vrut să spuneţi, sunt convins, că aţi dormit timp de şapte sute de ani.

— Nu, nu, îl contrazise Marco, servindu-se cu un alt baton de ciocolată. Am mai fost o dată chemat din moarte. În 1820, cred. Şi chiar în încăperea aceasta. I-am spus povestea mea unui tânăr preot. Dar atunci nu exista nicio ameninţare din partea diavolilor războinici, aşa că am stat doar cât timp mi-a trebuit să spun povestea, după care m-am întors în cutia mea de colo.

---

* Da, vă rog (în limba italiană).

— I-aţi povestit şi partea cu tableta de comandă din aur? se interesă Nimrod. Şi la ce foloseşte? Şi despre cum aţi scăpat-o în canal şi aţi pierdut-o pentru totdeauna?

— O, da.

— Doar din simplă curiozitate, zise Finlay, atunci când aţi spus că tableta aceea din aur le porunceşte supunere tuturor, la ce fel de supunere vă refereaţi?

— *Giuererei di averlo**. Îşi plesni o palmă de cealaltă, de parcă ar fi rostit un jurământ. Nimeni nu se poate împotrivi puterii sale, nici dac-ar vrea. Acelui gen de putere. Putere supranaturală. Omul care-a găsit-o ar putea să facă aproape orice cu tableta din aur. Să se ridice în absolut toate privinţele, indiferent de meritele sale.

— Dar preotul acela, încercă Nimrod, vă mai amintiţi cum se numea?

Marco Polo scutură din cap.

— Nu. Dar era un tip extrem de încântător. Am stat de vorbă mult timp.

— Cum arăta? se interesă Nimrod.

Marco făcu o strâmbătură tipic italienească şi ridică din umeri, în timp ce încerca să se gândească la o descriere.

— Ca un preot, răspunse el, vag.

— Omul acesta a fost?

Sora Cristina ţinea deschisă o carte pe care o luase dintr-un raft. În carte, era ilustraţia chipului unui preot.

Marco privi cartea şi încuviinţă.

— Cred că da, zise el.

Nimrod privi şi el ilustraţia.

— Cardinalul Daniele Marrone, zise el, citind legenda de sub imagine.

---

* Aş fi jurat că o am (în limba italiană).

— Dar nu era cardinal atunci când l-am cunoscut, precizã Marco.

— În cazul acesta, vechea poveste ar putea să fie, de fapt, adevărată, îşi dădu cu părerea sora Cristina.

— Care veche poveste?

Sora Cristina ezită.

— Îmi pare rău, dar nu, rosti ea, scuturând din cap. Nu e o poveste lungă, dar nu pot s-o spun aici. Nu în lăcaşul Sfântului Marcu. Nu mi se pare potrivit să vă povestesc aici despre cardinalul Marrone. Se gândi o clipă, apoi vorbi din nou: Să ne întâlnim în camera douăzeci şi trei, de la Academie, peste o oră.

Galeria Academiei, aflată de partea cealaltă a Marelui Canal, deţine cea mai mare colecţie de artă veneţiană din lume. Iar camera douăzeci şi trei a galeriei conţine o expoziţie de tablouri înfăţişând bărbaţi cu favoriţi care au jucat un rol important în istoria veneţiană. Sunt acolo portrete ale câtorva sumbri duci veneţieni, cărora li se spunea „Dogi", ale astronomului Galileo, ale compozitorilor Vivaldi şi Monteverdi, ale celebrului scriitor de jurnale şi libertin Casanova, ale împăratului Napoleon, ale poetului lord Byron şi ale multor altora, despre care Philippa, John şi Finlay nu auziseră niciodată. Printre acestea, era şi un portret al cardinalului Daniele Marrone, pictat în anul 1820. Şi exact în faţa acestui tablou o găsiră pe sora Cristina, aşteptându-i.

Ea le arătă spre bărbatul din tablou, care purta sutana roşie de cardinal al Bisericii romano-catolice. Bărbatul stătea în picioare, într-o bibliotecă lambrisată cu lemn de stejar, citind dintr-o carte voluminoasă, de care atârna un semn de carte albastru, din mătase, iar la capătul acestui semn de carte se afla o medalie din aur. Bărbatul era înalt, cu părul

deschis la culoare, dar pe cale să chelească, iar în bărbie avea o crestătură adâncă.

— Acest portret al cardinalului Marrone a fost realizat de marele pictor italian Niccolò Pollo*, le explică ea. Dar, înainte de a deveni cardinal, părintele Marrone, cum i se spunea pe atunci, a fost unul dintre predecesorii mei, ca Păstrător al relicvariului bazilicii Sfântului Marcu. Nu mă simt în largul meu să vorbesc deschis despre el într-un loc pentru care a făcut atât de multe. Dar, vorbind deschis, trebuie să spun că nu era cine ştie ce, ca preot. Era prea interesat să se distreze, ca să mai fie preocupat cât de puţin şi de aspectele spirituale.

Părintele era un bun prieten de-al lordului Byron, un bărbat descris odinioară ca fiind „nebun, rău şi primejdios să-l cunoşti. Mai ales pentru un preot, era primejdios să-l cunoşti. Cei doi se duceau să bea, iar apoi se azvârleau în Marele Canal, să vadă care dintre ei izbuteşte să-l traverseze primul înot. Ca şi lordul Byron, părintele Marrone era un înotător excepţional. Se spunea că era capabil să-şi ţină respiraţia timp de patru minute şi că adesea se ducea să înoate noaptea.

Era clar pentru toată lumea că drumul părintelui Marrone în cadrul Bisericii nu ducea nicăieri. Şi totuşi, în 1816, a plecat într-o călătorie la Roma şi, curând după aceea, a fost înaintat episcop. Nimeni nu putea să-şi dea seama pentru ce. Şi nici nu s-a oprit acolo din ascensiune. Foarte curând, a devenit arhiepiscop, iar apoi, cardinal. Se spunea că ar fi putut să ajungă chiar papă, dar că ar fi refuzat, fiindcă era

* Persoană fictivă, Niccolò (sau Nicolò) Polo fiind numele tatălui lui Marco Polo. E posibilă o referire la pictorul francez Nicolas Poussin (traducere exactă în franceză a numelui Niccolò Polo), care a trăit în secolul al XVII-lea, dar arta lui a exercitat o puternică influenţă asupra pictorilor din secolul al XIX-lea. În plus, printre protectorii lui Poussin s-au numărat şi câţiva înalţi prelaţi, precum cardinalii Richelieu, Omodei şi Barberino.

prea leneş. În acelaşi timp, a ajuns foarte bogat. Restaurarea din 1820 a Bazilicii Sfântului Marcu a fost finanţată de cardinalul Marrone. Dar, încă o dată, nimeni nu putea să-şi dea seama de unde îi provenea averea şi, până în ziua de azi, acesta rămâne un mare mister al Veneţiei.

Unii au crezut că a găsit vreo sursă ascunsă de bogăţie prin relicvariu, continuă sora Cristina. Dar nu s-a descoperit niciodată că ar fi lipsit ceva şi nimic n-a fost vreodată dovedit. Se întoarse spre Marco Polo. Mă gândeam că, dacă părintele Marrone este cel căruia i-aţi spus pentru prima dată povestea, atunci poate că părintele Marrone este cel care a descoperit tableta din aur pe care aţi pierdut-o.

— Desigur, zise John. Aşa ceva ar fi însemnat un fleac pentru oricine era capabil să-şi ţină respiraţia timp de patru minute.

— I-aţi spus locul din canal în care aţi pierdut-o? întrebă Finlay.

— *Ma certo*, îi răspunse Marco, desigur. La urma urmei, era preot. Nu există secrete faţă de un preot.

— Faptul că părintele se afla în posesia tabletei de comandă din aur ar putea să explice rapida lui avansare în ierarhia bisericii? se interesă Nimrod.

— Ar putea, încuviinţă Marco Polo. Nu există limite ale influenţei pe care tableta de aur poate să i-o dăruiască unui om. Eu însumi aş fi putut să ajung doge al Veneţiei, dac-aş fi vrut. După părerea mea, cele cinci tablete din aur ar putea să constituie unul dintre motivele pentru care marele Kublai Han a fost marele Kublai Han. Puterea lui a părut întotdeauna puţin cam nepământească.

— Întrebarea este, zise Nimrod, dacă ar fi avut-o, ce-ar fi făcut părintele Marrone cu tableta din aur?

— Răspunsul la această întrebare ar putea să fie aici, interveni sora Cristina.

Îi conduse până lângă următorul tablou, care înfăţişa palatul ducilor veneţieni. În faţa palatului, care avea culoarea aurie a soarelui Veneţiei, se aflau patru ţărani, părând să examineze una dintre pietrele de temelie ale acestuia, pe care era scrisă o ecuaţie matematică aparent fără sens:

$$XI + I = X$$

— Tabloul acesta este de Riccardo Furbogigione, zise sora Cristina. Şi se presupune că ar fi Palatul Dogilor, de aici, din Veneţia. Aşa-numitul palat de aur. Se spune că n-ar fi un tablou prea bun. Unii l-au considerat chiar plictisitor. Oricum, tabloul a fost comandat de cardinalul Marrone. Şi aici, în Veneţia, s-a spus întotdeauna că ascunde un mare secret. Secretul cardinalului Marrone. Cu certitudine, nu prea e caracterizat de acurateţe. Artistul s-a folosit de razele soarelui reflectate de apele canalului, astfel încât palatul să pară mai auriu decât este în realitate. De asemenea, palatul nu are pietre de temelie precum e cea din tablou. Sau orice care să semene cu acea inscripţie, oriunde în clădire.

— Dacă ar fi numerale romane, atunci nici ecuaţia n-ar avea vreun sens, constată Philippa. Unsprezece plus unu egal doisprezece, nu zece.

— Exact aşa, murmură Nimrod. Fascinant.

— Isteţe piedici, şopti Finlay.

— Nuanţa aurie a palatului, încercă Nimrod, ar putea să pară, de asemenea, că vrea să ne spună ceva.

— Aurul, zise Philippa. Poate că tableta din aur e ascunsă undeva pe-acolo.

— Mai e şi un şir de numere aproape ilizibile, întinzându-se în josul tabloului, anunţă sora Cristina. Dar nimeni nu ştie nici despre acestea ce-ar putea să însemne.

— N-ar putea să fie un cod? întrebă John.

— E cât se poate de sigur că e ceea ce e, confirmă sora Cristina. Mulţi învăţaţi au încercat să-l dezlege. Dar nimeni n-a izbutit. Se pare că secretul cardinalului Marrone a murit odată cu el.

Mai stătură o vreme să privească fix tabloul. Apoi, Nimrod se întoarse la portretul cardinalului Marrone. Ceilalţi îl urmară.

— Semnul de carte din Biblia cardinalului, începu Finlay. Se apropie de tablou atât cât îi permiteau dispozitivele de siguranţă ale muzeului şi cercetă cu mai multă atenţie semnul de carte. Scrie ceva pe el!

— Poţi să citeşti ceea ce scrie, băiete? îl întrebă Nimrod.

Finlay îşi încordă privirea şi-şi împinse capul şi mai aproape, astfel încât aproape că atingea pânza cu nasul.

— Scrie: *Aurum... dii... tango.*

— *Aurum dii tango,* repetă Nimrod. E în latină. Înseamnă „ating aurul zeilor", traduse el.

— Cred că pentru asta merită să înveţi latina, comentă John. Cred că asta rezolvă problema. Bătrânul Dan Marrone a avut, sigur, tableta din aur. Şi a vrut să se ştie că a avut-o.

Părăsind-o pe sora Cristina, luară un taxi acvatic până la hotel. Nimrod mai găsi o cameră şi pentru Marco Polo, după care se întoarse, alături de copii, în apartamentul lor de la ultimul etaj, unde aceştia tocmai terminaseră să-i povestească lui Groanin tot ceea ce descoperiseră.

— E de o importanţă vitală să dezlegăm misterul din tabloul acela şi să găsim tableta de comandă aurie, preciză Nimrod. E clar că nu se poate amâna. Dar mi se pare la fel de important să ajungem în China cât mai repede cu putinţă şi să găsim locul pe care l-a descris Faustina.

— Nu înţeleg, se împotrivi Finlay. De ce ar fi importante oricare dintre astea?

— Sunt de aceeaşi părere cu Finlay, zise John. Tot ceea ce-mi doresc eu acum este să mă întorc la New York şi să aştept să se întoarcă mami.

Nimrod le povesti băieţilor despre ceea ce descoperise, împreună cu Philippa, în *Cartea de jad*, precum şi ce legătură avea cu ceea ce le spusese Marco Polo.

— Avertismentele trecutului n-ar trebui să fie ignorate niciodată, încheie el. S-a întâmplat ceva grav în lumea spiritelor. Acei diavoli războinici sunt în spatele a ceea ce s-a întâmplat, asta-i clar. Noi trebuie să aflăm şi de ce.

— Dar, dacă e vorba despre lumea spirituală, de ce ar fi important pentru noi? insistă Finlay. Adică, spiritele sunt moarte, corect? Ce-ar putea să fie mai rău, pentru ele, decât atât?

— Ar putea fi ceva mult mai rău, îl contrazise Nimrod. Şi pentru noi, de asemenea. Lumea spiritelor poate să influenţeze lumea fizică, în moduri pe care n-ai putea să le bănuieşti. Nu i se spune degeaba lumea cealaltă. Gândeşte-te la ea ca şi cum ar fi o monedă. Nu poţi să ai cap, fără să ai şi pajură. Iată de ce trebuie să mergem în China.

— În China? vocea lui Groanin nu suna deloc încântată.

— În China, repetă Nimrod. Dar va trebui să ne împărţim efectivul. Groanin, Finlay, John şi cu mine vom pleca în China. Dacă am presupus corect, înseamnă că diavolii războinici şi războinicii din teracotă sunt unul şi acelaşi lucru. Cred că unul dintre războinicii din teracotă trebuie să fie cel pe care l-a văzut John în Met şi care l-a absorbit pe domnul Rakshasas.

— Aceiaşi războinici din teracotă despre care ne-a spus Marco Polo, în povestea lui Yen Yu şi a împăratului Qin, corect? zise Finlay.

— Am impresia că a descoperit cineva vechiul secret al războinicilor din teracotă şi acum îl foloseşte în favoarea lui sau a ei, afirmă Nimrod.

— Şi cu mine cum rămâne? vru să ştie Philippa.

— Philippa? Vreau ca tu să rămâi aici, în Veneţia, cu Marco Polo, să vedeţi dacă puteţi să rezolvaţi misterul acelui tablou. E de o importanţă vitală să găsiţi tableta de comandă din aur. Ar trebui să-i fac rost lui Marco de un paşaport, pentru eventualitatea că va trebui să plecaţi undeva, în căutare.

— Nu e puţin cam riscant? întrebă Philippa. Adică, să vă duceţi în China *fără* tableta de comandă din aur?

— Posibil, recunoscu Nimrod. Dar e ceva necesar, cred eu. O să cercetăm terenul, ca să zic aşa. Să adunăm informaţii.

— Grozav, comentă Finlay. Întotdeauna mi-am dorit să merg în China. Acolo, se zice că jocurile de noroc sunt formidabile.

— Detest China, interveni Groanin, întunecat. Ăia din China obişnuiesc să mănânce câini.

— Groanin, oftă Nimrod. N-ai mai fost niciodată în China.

Groanin îi adresă lui Nimrod o privire imploratoare.

— N-aş putea să rămân aici, cu domnişoara Philippa, domnule? întrebă el. Nu cred că *ideea* de China s-ar potrivi cu stomacul meu. E destul de rău că sunt în Italia. Cu tot uleiul ăsta de măsline şi cu usturoiul. Pun usturoi până şi pe pâinea lor cu unt, pentru numele lui Dumnezeu! Aş putea s-o ajut pe Philippa să rezolve enigma din tablou. Sunt bun

la enigme, chiar sunt. Ştiţi că sunt. Nimeni nu e în stare să rezolve enigmele din *Daily Telegraph* mai repede decât mine, asta-i ceva de necontestat.

— Îmi pare rău, Groanin, dar nu se poate, replică Nimrod. După lupta aia a ta cu îngerul, e clar că ne vei fi mai folositor în calitate de gardă de corp. Am putea să avem nevoie de puterea din braţul tău special, dacă va fi vorba să ajungem la o luptă cu acei diavoli războinici.

Groanin gemu cu putere.

— Mă temeam eu de asta. N-or să treacă nici cinci minute până să apară lătrătorii în meniu. Pot să-i văd deja cum vin. Ţineţi minte cuvintele mele!

— O, domnule Groanin, nu se mai hrănesc cu câini în China, zise Philippa. E doar o poveste de speriat copiii.

— Nu se mai hrănesc? se miră Groanin. Aşa să fie? Tăcu preţ de câteva clipe, apoi aprobă. Ei bine, atunci presupun c-o să fie bine. Numai că mie îmi plac câinii. Am avut un câine. Pe vremea când eram flăcău.

— Ce mică e lumea, comentă John.

CAPITOLUL 24

ALBINA ŞI ALBATROSUL

De îndată ce Layla Gaunt plecă din Fallingwater, casa ei din Iravotum, Faustina îşi începu pregătirile pentru propria ei plecare. Nu-şi dorea ca spiritul ei să petreacă în acel loc straniu nici un minut mai mult decât ar fi fost absolut necesar, de teamă să nu i se întâmple ceva neplăcut, cum, în mod evident, se întâmplase deja cu Layla.

Planul Faustinei era să-şi găsească un pat drăguţ şi confortabil, să se întindă pe el, iar apoi să-şi lase trupul să absoarbă atmosfera din Iravotum atât cât era necesar ca să devină Djinn Albastru, în timp ce-şi ducea spiritul altundeva, pentru treizeci de zile. Dar unde avea ea să se ducă? Nu se punea câtuşi de puţin problema să nu ia în stăpânire o altă fiinţă vie în acest interval de timp, fiindcă altfel n-ar mai fi fost capabilă să-şi intre din nou în timp. Şi ce formă urma să adopte?

Experienţa o învăţase pe Faustina că trebuie să fie precaută atunci când e să împrumute un trup omenesc. Faptul că se aflase înăuntrul prim-ministrului britanic dusese la rezultate catastrofale, pe care n-ar mai fi vrut să le vadă vreodată repetate. Dar, dacă nu a unei fiinţe omeneşti, atunci forma cărei creaturi avea s-o preia? De când sosise în Irak, văzuse tot felul de dovezi în sprijinul faptului că ţara era

acum riscantă pentru oricare formă de viaţă, nu doar pentru oameni. Singurele vietăţi pe care le văzuse Faustina şi care păreau să prospere erau scorpionii, numai că Faustina avea o oroare instinctivă faţă de aceste creaturi, mai otrăvitoare în cazul djinnilor decât al oamenilor de rând. Aşa că varianta aceasta cădea, ca de altfel, din aceleaşi motive, şi cea a păianjenilor de orice fel. Nu suporta nici şerpii. Ce-i rămânea, atunci? Problema era destul de îngrijorătoare, aşa că ajunse la concluzia că ar fi, probabil, cel mai bine dacă şi-ar lăsa intuiţia să aleagă în locul ei. Ceea ce este doar un alt fel de a spune că lăsase norocul să hotărască, iar aceasta era, desigur, o alegere foarte specifică unui djinn.

Se întinse pe patul mare al Laylei şi închise ochii. După un minut sau două de concentrare, îşi făcu spiritul să se ridice liber din trup şi să se înalţe în atmosferă, prin tavanul din beton al casei Fallingwater, până când ajunse la acoperişul aproape invizibil al imensei lumi subterane reprezentate de Iravotum. Apoi, drept în sus, cale de mii de metri, prin straturi dense de roci şi pături mişcătoare de şisturi şi de nisip, până când se pomeni zburând din nou liberă, în lumina şi răcoarea dimineţii timpurii din Babilon.

O vreme, Faustina pluti pe-acolo, bucurându-se de adierea liberă a vântului, după acea ţintuire de pământ, întunecoasă şi dătătoare de claustrofobie. Dar, în tot acest timp, îşi căuta o gazdă vie, potrivită. Într-o rapidă succesiune, respinse o pisicuţă, un ţap, un lăcar de mlaştină şi un bărbat cu turban negru. Până la urmă, alese să fie o albină. Albinele erau creaturi muncitoare şi inofensive. Pe lângă asta, Faustinei îi plăcea foarte mult mierea. Numai că era o alegere care urma să aibă efecte nebănuite şi de durată, ca rezultat al faptului că luase înfăţişarea unei albine când încă mai avea în lobii urechilor o rămăşiţă de venin de albină.

De acum încolo, toată viaţa ei, Faustina avea să zumzăie ori de câte ori se simţea fericită.

*

În acest timp, Layla Gaunt abia aştepta să-şi revadă familia şi se bucura de călătoria ei spre casă, cu vârtejul. Ca de obicei, îşi pusese la punct mijlocul de transport atmosferic, adică îşi prevăzuse partea interioară a vârtejului cu confortul şi eleganţa mobilierului din piele şi a covoarelor dintr-un mic, dar extrem de costisitor avion particular cu reacţie. Dar, fiind un djinn puternic şi cu experienţă, ea nu avea nevoie să acorde mai mult decât o atenţie minimă traseului real de zbor al vârtejului. Ideea unui pilot automat, prin care un computer dirijează zborul unei aeronave convenţionale, le era de asemenea cunoscută djinnilor, cu excepţia faptului că ei numeau un astfel de dispozitiv *idée fixe*, în franceză. În mintea unui djinn care pilotează un vârtej, această *idée fixe* există ca un gând independent sau ca „o idee fixă", iar modul ei de operare este mult mai simplu de explicat, atunci când e privit din punctul de vedere al alcătuirii creierului unui djinn, fiindcă un djinn matur poate să se gândească la cel puţin două lucruri în acelaşi timp. În cazul în care condiţiile meteorologice sunt favorabile, un djinn poate să piloteze un vârtej şi, în acelaşi timp, să urmărească un film, să citească un ziar sau chiar să tragă un pui de somn.

Înainte de a părăsi Bagdadul, Layla îşi dăduse osteneala să verifice buletinul meteo şi aflase că, deasupra Oceanului Pacific, condiţiile de zbor erau aproape perfecte. Stratul de nori era la nivelul minim, vântul adia uşor şi, chiar şi la altitudinile mai joase, vizibilitatea era excelentă. Cuibărită în confortul propriului ei vârtej particular, Layla gonea pe ceruri precum o zeiţă Nut a zilelor noastre, aceasta, după cum

oricine ştie, fiind, la vechii egipteni, zeiţa Cerului. (Ea este, de asemenea, improbabila, dar adevărata origine a vechii zicale a djinnilor, despre cum nu trebuie să zbori cu un vârtej pe vreme rea: „Trebuie să fii nebun* ca să zbori cu aşa ceva".)

Layla urmărea cu un ochi un film, iar cu celălalt citea o revistă lucioasă, având şi o *idée fixe* înmugurită pe undeva, prin adâncurile minţii. Nu i-ar fi trecut prin gând, nici ei, nici altcuiva, să ocolească spaţiul aerian din jurul vulcanului Kilauea. Nu existaseră înştiinţări despre vreo recentă activitate a acestuia, ceea ce însemna că vulcanologii care lucrau pe buza craterului celui mai mare vulcan din lume erau pe cale să aibă parte de surpriza vieţilor lor.

Într-adevăr, s-a dovedit a fi şi ultima surpriză a vieţilor lor.

În interiorul imensului crater al uriaşului Kilauea, presiunea ajunse la punctul de detenţie. Altfel spus, se atinseră cotele explozive de presiune, ceea ce produse o erupţie cu un efect spectaculos. Prima explozie azvârli în atmosferă vreo patru kilometri cubi de cenuşă şi de pietre, la mii de metri înălţime, fiind urmaţi de un nor arzând de gaze supraîncălzite, ceea ce vulcanologii cunosc sub numele de erupţie piroclastică.

Se ştie că djinnii sunt făcuţi din foc, fiind extrem de rezistenţi la căldură. Dar una e căldura obişnuită şi alta e cea provenită dintr-o erupţie piroclastică, a cărei temperatură poate să treacă de opt sute de grade Celsius. Mai mult decât atât, termeni ca „nor" sau „erupţie" abia dacă pot descrie viteza cu care se deplasează gazele fierbinţi ale unei erupţii piroclastice. O viteză mai mare de 240 de kilometri pe oră nu e ceva neobişnuit. Şi tocmai această erupţie piroclastică fu

* În original, joc de cuvinte intraductibil, cuvântul *nut* însemnând, printre altele, *nebun, iresponsabil.*

cea care-i incineră trupul Laylei Gaunt. Arzându-l până ajunse ca o rondea de cartof prăjit. Cu totul.

Oricine, în afară de un djinn, ar fi fost ucis. Cum a fost cazul acelor sărmani vulcanologi. Şi, într-un fel, Layla Gaunt chiar fu ucisă, fiindcă trupul cu care se obişnuiseră copiii şi soţul ei era acum complet carbonizat, redus la un pumn de cenuşă zburătoare în mai puţin de o secundă. Cu toate acestea, spiritul ei supravieţui. În clipa în care vulcanul erupsese, acea *idée fixe* a Laylei preluase controlul ca un scaun de catapultare dintr-un avion militar cu reacţie, azvârlindu-i spiritul în înălţimi, în relativa siguranţă a stratosferei. Să fi reacţionat o secundă mai târziu, şi spiritul i-ar fi fost mistuit la fel ca şi trupul. O erupţie piroclastică era capabilă de aşa ceva.

Dură câteva minute până ca Layla, lipsită de trup, să înţeleagă ceea ce i se întâmplase şi să se adune — cel puţin, să-şi adune ceea ce mai rămăsese din ea — într-un fel de ceaţă fantomatică. La o asemenea altitudine, ar fi putut să se piardă foarte repede în spaţiu, pentru totdeauna. Mare noroc avu când, la mai puţin de o oră după erupţie, o pasăre în zbor intră întâmplător drept în norişorul care, de fapt, era Layla, permiţându-i acesteia să-i ia în stăpânire trupul de douăsprezece kilograme — fiindcă nu era vorba despre o pasăre obişnuită, ci despre un albatros, iar printre păsări, albatrosul, o pasăre pentru care pare să fi fost creată briza, e considerat un fel de vedetă.

Layla fu recunoscătoare pentru binecuvântarea care căzuse asupra ei şi încercă să vadă latura pozitivă a lucrurilor. Să se întoarcă la New York şi să-şi revadă familia sub înfăţişarea unui albatros nu era chiar ceea ce avusese ea în gând, dar cel puţin nu murise. Încă avea spiritul viu şi, în vreme ce *Legile Bagdadului* erau stricte cu privire la luarea în

posesie a unui trup omenesc fără consimţământul stăpânului acestuia, luarea înfăţişării unei pisici sau a unui câine, la întoarcerea în New York, rămânea o posibilitate evident deschisă. Tot ceea ce avea ea de făcut era să ajungă acolo. Iar asta o făcea să se simtă cu atât mai norocoasă, cu cât ocupa trupul unui albatros. Acestea sunt păsările care călătoresc la cele mai mari distanţe dintre toate câte se află pe această planetă. Dacă albatroşii ar avea un orar stabil de zbor, ar face să dea faliment companiile aeriene.

Nimic n-ar fi fost mai simplu pentru un albatros, decât un zbor pe deasupra a jumătate din Oceanul Pacific şi a întregului continent nord-american. Layla se înălţă mai mult şi, folosindu-se de o combinaţie între forţa gravitaţională şi puterea solară, îşi calculă poziţia.

Avea o latitudine de 21,18 grade nord şi o longitudine de 157,51 de grade vest. Îşi stabili ruta spre New York: latitudinea de 40,45 de grade nord şi longitudinea de 73,59 de grade vest. Instinctiv, îşi calculă distanţa pe care trebuia să zboare, ca fiind de 7 976,582 kilometri. Viteza ei de bază era cu puţin peste 110 kilometri pe oră. Avea să ajungă acasă în trei zile, mai exact în 2,923 zile.

Albatrosul e în primul rând o pasăre foarte precisă în navigaţia ei.

CAPITOLUL 25
GROPILE

La vreo şapte mii şapte sute şaptezeci şi şapte de mile* spre vestul cerului de deasupra arhipelagului Hawaii, unde se afla albatrosul care o reprezenta acum pe doamna Gaunt, fratele ei Nimrod zbura dinspre Veneţia, cuibărit într-un vârtej, împreună cu John/Finlay şi cu Groanin.

Deasupra Europei de Est, atmosfera era călduroasă şi lipsită de orice altceva în afara culorii albastre. Aşa că înaintară destul de mult, în vreo câteva ore, până când, la doar câţiva kilometri distanţă de graniţa cu China, zăriră ceva pe orizontul din ce în ce mai împurpurat, ceva care semăna cu ciuperca norului unei explozii nucleare, cu o deosebire de o importanţă majoră: norul părea să se mişte nu vertical, ci orizontal.

— Ce-i asta? se miră Finlay.

— Dac-aş fi Moise, zise domnul Groanin, aş putea să spun că e un stâlp de nor, care să ne călăuzească pe drumul cel bun. Dar nu sunt. Şi nici el nu e.

— Liniştiţi-vă, zise Nimrod. E doar un taifun. Un ciclon tropical. N-o să ne deranjeze.

— Parcă spuneaţi că ne aşteaptă o vreme senină, observă Groanin. Vă zic, parcă spuneaţi că vremea e nemaipomenită pentru zborul cu chestii de-astea ca vârtejurile.

---

* Ceva mai mult de 12 500 de kilometri.

— Aşa am spus, recunoscu Nimrod. Şi aşa era. Numai că taifunurile pot să apară din senin în perioada aceasta a anului. Mai ales în partea aceasta a lumii. Bazinul nord-estic al Gangelui a fost întotdeauna o regiune importantă în privinţa cicloanelor tropicale. O să trebuiască, pur şi simplu, să zburăm pe lângă el, asta-i tot.

Nimrod revizui în consecinţă ruta şi fu surprins când, câteva minute mai târziu, cu privirea mai ageră, Finlay/John îi arătă că taifunul părea încă să se îndrepte spre ei.

— Asta-i ciudat, constată Nimrod. Taifunurile, în general, nu-şi schimbă cursul atât de brusc. Sunt de origine ciclonică, adică, altfel spus, vântul se învârteşte în jurul unei zone de presiune atmosferică scăzută.

— Ăăă... ce s-ar întâmpla dac-ar reuşi să dea peste noi? se interesă Finlay.

— Tranca-fleanca, luă Nimrod în râs evidenta tulburare a celor doi/trei tovarăşi de călătorie ai săi, chicotind cu putere. N-o să dea peste noi. Asta ar însemna să fie controlat de un anume soi de inteligenţă. Nu e niciun motiv de îngrijorare în legătură cu el, vă spun eu.

În acelaşi timp, totuşi, din precauţie, făcu ca vârtejul cu care călătoreau să se ridice la o altitudine mai mare, astfel încât nu doar să ocolească taifunul, ci să şi treacă pe deasupra acestuia. Numai că taifunul era de dimensiuni mai mari decât crezuse. Mult mai mari. Şi deveni iute evident faptul că nu vor putea să zboare pe deasupra lui. Nici să-l ocolească. Faţa lui Nimrod începu să capete un aer de tăcută îngrijorare.

— Cât de sus putem să ajungem? vru să ştie John.

— Se pare că nu atât de sus ca taifunul, zise Nimrod. Poate c-am face mai bine dacă ne-am întoarce. Doar pentru

moment. Atât cât să ne aflăm pe partea sigură. Trebuie să mărturisesc că nu înţeleg ce se-ntâmplă. În toţi anii mei de pilotat vârtejuri, aşa ceva nu mi s-a mai întâmplat.

Îşi muşcă buzele, nesigur, pe măsură ce enorma coloană de nori părea tot mai densă şi apoi tot mai întunecată, până când ajunse să arate ca o enormă cobră neagră.

— În mod normal, taifunurile sunt destul de previzibile. Adică, la urma urmei, nu e decât o grămadă de aer cald, învârtindu-se în cerc.

— Nu-mi spuneţi mie, replică Groanin. Spuneţi-i taifunului.

— Domnul Groanin are dreptate, îl susţinu John. Acum pare să ne urmărească.

— Mi-aş fi dorit să fi luat avionul, continuă să se vaite Groanin. Detest lucrurile astea. Nefireşti aşa cum sunt. Dacă omului i-ar fi fost menit să zboare cu vârtejul, Dumnezeu ne-ar fi făcut şi pe noi profeţi, ca pe Ilie; sau zei, ca pe Apolo, după care s-ar fi lăsat de meserie.

Între timp, taifunul părea să fi ajuns la doar doi-trei kilometri distanţă, ceea ce ar fi însemnat încă mult, dacă n-ar fi avut şi o înălţime de cinci-şase kilometri. Iar Nimrod fu silit să recunoască faptul că John avea dreptate: taifunul părea să-i vâneze. Afară doar de faptul că, din câte ştia, taifunurile nu se comportă chiar aşa. Decât dacă...

— Mai există o posibilitate, urlă el, mărind la maximum viteza vârtejului, într-un efort de a depăşi răuvoitoarea coloană neagră. Şi striga, deoarece taifunul se apropia acum cu repeziciune, atât de repede, încât puteau deja să audă şuieratul vânturilor cu viteze de opt sute de kilometri pe oră. Mai rămâne o posibilitate aparte, anume aceea ca taifunul ăsta să fie dirijat de cineva. De cineva care nu vrea ca noi să ajungem în China.

— Vreţi să spuneţi, de un alt djinn? strigă Finlay.

— Păi, doar n-o fi Charles Lindbergh*, se răsti Groanin, nervos. Îţi zic eu, doar n-o fi Charles Lindbergh. Fireşte că se referă la un alt djinn. Îşi întoarse privirea spre Nimrod. Nu puteţi să faceţi chestia asta să meargă mai repede?

— Merg cât pot de repede, ţipă Nimrod. Nu e suficient aer pe-aici, ca să mergi mai repede.

Transpiraţia îi curgea pe frunte, pe măsură ce-şi concentra fiecare fibră a fiinţei sale de djinn la pilotarea vârtejului, zburând în zigzag, când într-o parte, când în cealaltă, sperând că astfel se vor putea salva.

John privi în jur şi se pomeni foarte-foarte speriat. Între timp, taifunul se apropiase într-atât, încât aproape că puteai să-l atingi. Îl simţi cum suge din marginea vârtejului, ca un uriaş aspirator pentru praf. Erau doar la câţiva centimetri distanţă. Şi oare se înşela el, sau zărea silueta confuză şi sinistră a cuiva, stând în adâncurile întunecate ale norului?

— Nimrod, fă ceva! ţipă el. O să ne înghită într-un minut.

Nimrod nu-i răspunse. Numai puterea mentală de care ar fi avut nevoie ca să-i răspundă nepotului său i-ar fi solicitat redirijarea unei cantităţi foarte importante de energie de la pilotarea vârtejului.

— Data viitoare când mai merg în China, dac-o să mai fie o dată viitoare, strigă Groanin, privind ţintă spre coloană, o să mă asigur că fac cum zice cântecul şi să iau o barcă înceată spre China**.

---

* Charles Augustus Lindbergh (1902–1974), celebru pilot american, primul om care a izbutit să traverseze Atlanticul într-un zbor solitar, fără escală, în anul 1927.

** *Slow Boat to China*, cunoscut cântec din repertoriul lui John Prine, solist şi compozitor american de muzică folk şi country, apărut pe albumul *Aimless Love*, în anul 1984.

— Groanin, exclamă Nimrod, eşti un geniu! De ce nu m-am gândit la asta? Desigur! Uite aşa putem să generăm mai mult aer cald în interiorul vârtejului şi să ne deplasăm mai repede. Putem să cântăm!

— Eu? Să cânt? ţipă Groanin, incredul. Eu nu ştiu să cânt. Vă zic, nu ştiu să cânt. Ce să cânt, mai precis?

— Nu contează, strigă Nimrod. Cântă orice. Dar cântă ca şi cum viaţa ta ar depinde de asta. Ceea ce e destul de adevărat, mă tem.

El însuşi începu să cânte imnul naţional britanic cât de tare putea, aşa că, neştiind precis ce-ar vrea Nimrod să audă, Groanin începu să cânte şi el acelaşi lucru.

John ar fi vrut să cânte imnul naţional american, dar, desigur, nu se găsea în trupul lui fizic, aşa că se simţi obligat să lase alegerea imnului naţional pe seama lui Finlay, care era, se ştie, britanic. Generarea a cât de mult aer cald posibil părea să solicite o anumită consistenţă a cântatului, aşa că, lăsând deoparte sentimentele sale politice în legătură cu regii şi reginele, Finlay consideră că e preferabil să li se alăture lui Nimrod şi domnului Groanin.

Dumnezeu s-o mântuiască pe milostiva noastră regină,
Viaţă lungă să aibă nobila noastră regină,
Dumnezeu s-o mântuiască pe regină,
S-o facă biruitoare,
Să-i dea fericire şi onoare,
Ani mulţi domnia să-i ţină,
Dumnezeu s-o mântuiască pe regină!

Curând, tustrei răcneau *Dumnezeu s-o mântuiască pe regină* cât îi ţineau bojocii şi cu un asemenea entuziasm, încât bietul John începu să se simtă cam lăsat pe dinafară.

— Pe lampa mea, simt că funcţionează! răcni Nimrod. Cântaţi mai departe!

Trecură douăzeci de minute. Apoi, o jumătate de oră. Şi, păstrând o distanţă de doar câţiva metri în faţa imensului taifun care ameninţa să-i anihileze, continuau să cânte imnul naţional britanic. Toate cele şase versuri. Încă o dată, şi încă o dată, şi încă o dată.

Aerul cald umfla vârtejul, sporindu-i lent puterea. Jumătatea de oră se transformă într-o oră. Apoi, în nouăzeci de minute. Taifunul mai avu o tentativă asurzitoare, îngrozitoare de a-i aspira în burdihanul lui rece şi negru, după care, treptat, vârtejul începu să se depărteze, centimetru cu centimetru. Centimetrii deveniră zeci de centimetri. Zecile de centimetri se transformară în metri. Metrii se adunară în sute de metri. Până când, sigur de faptul că răuvoitorul taifun rămăsese departe în spatele lor, Nimrod îi anunţă că se puteau opri, în sfârşit, din zbierat.

Timp de câteva minute, nimeni nu spuse nimic. Doar îşi refăcură respiraţia, îşi odihniră coardele vocale şi-şi şterseră frunţile de transpiraţie. Finlay fu cel care vorbi primul.

— Dacă mai aud vreodată cântecul ăsta, zise el, cred c-o să omor pe cineva. Probabil pe mine.

— Şi eu, pufni Groanin.

— Că veni vorba despre omorât pe cineva, interveni John. Acolo, adineauri, cineva încerca să ne omoare. Sunt destul de convins c-am zărit o siluetă omenească în interiorul taifunului ăluia.

— Poate cineva care nu vrea ca noi să ajungem în China, îşi dădu cu părerea Finlay.

— E clar că aşa pare, constată Nimrod.

— Dar cine? întrebă John.

— Nu ştiu, zise Nimrod. Dar e sigur că şi-a pierdut vremea. Adăugă, arătând în jos: Priviţi!

La câteva sute de metri sub ei, era ceea ce semăna cu şira spinării dezosată a unui dragon verde, alungit.

— Uau! exclamă John. E Marele Zid Chinezesc.

— Ei, ăsta mai zic şi eu zid, comentă Finlay.

— Dacă vreţi să aflaţi părerea mea, sunt prea multe ziduri pe lumea asta, zise Groanin, care ţin grămada asta de oameni înăuntru şi grămada ailaltă afară. Mă doare-n cot de cât de vechi este. Cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci cu un zid ca ăsta e ce i-au făcut ăluia din Berlin: să-l dărâmi.

— Mă uimeşti, Groanin, zise Nimrod. N-aş fi ghicit niciodată că ai un asemenea apetit pentru democraţie.

— Nu ştiu despre niciun apetit pentru democraţie, replică Groanin. Dar un apetit tot am. Cântatul ăsta m-a făcut să fiu atât de hămesit de foame, încât aş fi în stare să mănânc şi un cal. Vă zic, aş mânca şi un cal.

*

— Credeam că nu-ţi place mâncarea străină, domnule Groanin, comentă Finlay, servindu-se cu încă un castron aburind de orez fiert.

Luau cina în restaurantul Shikua Urchi, de pe strada Gustării, din Xian, capitala vechii Chine. Strada aceea pitorească îşi merita numele, deoarece existau acolo aproape o sută de localuri în care se putea mânca, de la un capăt la celălalt, toate fiind pline de chinezi care se îndopau cu o largă varietate de mâncăruri exotice. Restaurantul era imediat după colţ faţă de Cel Mai Minunat Hotel din Xian, cum se numea hotelul la care poposiseră.

— În mod obişnuit, e foarte adevărat, îi răspunse Groanin, scormonind într-un castron cu ceea ce semăna a

pulpe de pui fripte. Dar acestea sunt circumstanţe istovitoare. Mai întâi, întâmplarea face să nu-mi fi luat cu mine proviziile de mâncare pentru bebeluşi. Apoi, ghidul tipărit susţine că e cel mai bun restaurant din partea asta a Chinei. Şi, în al treilea, după cele prin care am trecut în după-amiaza asta, aş putea să mănânc şi un cal. Vă zic, aş putea să mănânc şi un cal.

— Ai tot spus asta încă de când am aterizat, îi atrase atenţia Finlay.

— Măcar cu asta ghidul tipărit are dreptate, zise Nimrod. Xian e capitala delicateselor chinezeşti, cum e şi acest *chow chow** pe care-l înfuleci tu acum, Groanin. Ca să nu mai vorbim despre populara bucătărie Shichuan**, din care face parte şi cratiţa fierbinte*** comandată de Finlay. Şi, fără îndoială, acesta e cel mai bun restaurant din Xian.

— Ei, vezi? replică Groanin către Finlay, cu un aer triumfător.

— Xian este şi locul în care s-a pomenit Faustina, atunci când s-a produs tulburarea aceea din lumea spiritelor, continuă Nimrod. Şi căminul faimoşilor războinici din teracotă. Iată de ce suntem aici. De îndată ce ne terminăm cina, o să mergem să aruncăm o privire asupra lor. Sunt prezentaţi într-o sală locală de expoziţii încă de când au fost dezgropaţi, accidental, în 1974, de nişte ţărani fermieri. Opt mii de soldaţi chinezi, cu carele şi caii lor.

---

* Un fel de ghiveci chinezesc din legume, cu roşii, ardei gras, varză şi ceapă tocate mărunt, amestecate cu un sos din ulei, oţet, zahăr, şofran şi ţelină.

** Bucătăria Szechuan, sau Shichuan, constituie unul dintre cele patru stiluri principale ale gastronomiei chinezeşti, având drept caracteristică distinctivă iuţeala dată de boabele de piper numite *fagara*.

*** Reţetă specific chinezească, preparată din coaste de vită cu sos din soia, vin alb, ghimbir şi ceapă verde.

— Ce, fără câini chinezeşti*? se miră Groanin, apoi chicoti. Ar fi fost de aşteptat să includă şi o pereche de câini chinezeşti, nu? Tuşica mea, Florence, avea o pereche de câini ornamentali din porţelan pe poliţa de deasupra căminului. Toată lumea avea, acolo de unde sunt eu.

— Câinii aceia n-au fost fabricaţi în China, Groanin, zise Nimrod, ci în Staffordshire, în Anglia, pentru clienţii englezi iubitori de câini. Chinezii, de fapt, privesc câinii ca pe ceva cu totul nefavorabil. Iată de ce n-o să vezi prea mulţi câini de casă în China. În cea mai mare parte, sunt crescuţi doar pentru carne.

— Pentru carne? Groanin se opri din mâncat pentru o clipă. Aţi spus că sunt crescuţi câinii pentru carne?

— Exact.

— Dar domnişoara Philippa spunea că e doar o poveste de adormit copiii.

— Dar ce Dumnezeu ar putea să ştie ea despre asta? replică Nimrod. Nu cred c-o fi fost vreodată în China. A fost, John?

— Nici măcar nu-i place mâncarea chinezească, zise John.

Groanin privi, nefericit, spre farfuria cu pulpe de pui din care mânca. Numai că nu erau pulpe de pui. Dac-ar fi fost aşa, puii ar fi avut peste un metru înălţime. Şi cozi. Şi plăcuţe cu numele. Şi zgărzi.

— Doar nu vreţi să spuneţi...

Nimrod făcu un semn aprobator.

Groanin scuipă o bucată mare de carne din gură, iar aceasta traversă în zbor restaurantul, lipindu-se de un acvariu plin cu peştişori aurii, nervoşi în aparenţă. Înghiţi, iritat.

---

* În limba engleză, termenul de *China* se foloseşte şi referitor la bibelourile din porţelan, majoritatea acestora fiind chinezeşti.

— Dar ați spus că asta e *chow chow*.

— *Chow chow* înseamnă câine în chineză, îi explică Nimrod. Uite ce e, Groanin. Îmi pare sincer rău, dar am crezut că nu te deranjează. În India, ai mâncat tot felul de lucruri pe care nu le-ai mânca în mod normal.

— Da, dar atunci eram indian, ripostă Groanin. Cu stomac de indian. Acum m-am întors la starea mea naturală de englez.

— Pe urmă, ai spus că ești atât de înfometat, încât ai putea să mănânci și un cal, continuă Nimrod. Cal ai mâncat deja. Ai comandat asta ca aperitiv. De aceea, am presupus că nu vei avea obiecții de ordin etic atunci când va fi să mănânci câine.

— Aia fusese o metaforă, se plânse Groanin, ducându-și palma la gură și arătând complet îngrețoșat. Vă zic eu, a fost o metaforă. Pe urmă, e o diferență a naibii de mare între a mânca un cal și a mânca un câine.

— Prostii, îl contrazise Nimrod. În esență, dacă se mișcă, înseamnă că e în meniu aici, la Shikua Urchi. Asta și înseamnă *shikua urchi*. Patru picioare, două aripi. Câine, cal, vacă, oaie și porc. Oamenii vin de la sute de kilometri distanță să mănânce aici. Am avut noroc să găsim o masă, la urma urmei. Șerpi, iepuri, porumbei, vulpi, pisici. Și, evident, șobolani.

— Dar șobolanii sunt animale murdare, zise Groanin, care se albise rău la față.

— Ca și porcii, replică Nimrod. Dar am constatat că asta nu te oprește să-ți gătești bacon cu ouă dimineața, atunci când suntem acasă, la Londra. În China, o jumătate de kilogram de carne de șobolan costă de două ori mai mult decât carnea de porc sau de pasăre. Ceea ce poate să arate cât de prețuită e carnea asta, ca delicatesă.

— Cu porcul e altceva, zise Groanin, din ce în ce mai palid.

— Şobolanul e gătit excelent aici. Mai bine decât oricare carne de porc.

Deodată, Groanin ţâşni de la masă şi, ţinându-şi mâna la gură, ieşi în fugă din restaurant.

John/Finlay se opriră, la rândul lor, din mâncat.

— Spuneţi-mi că glumiţi, ceru Finlay.

— Câtuşi de puţin, zise Nimrod. Cratiţa asta fierbinte condimentată, din care mănânci se numeşte *ping shu guo*, iar principalul ingredient este un şobolan gras şi suculent. Le pârlesc părul cu arzătorul, îi spală, îi tranşează, îi condimentează, apoi îi frig. Delicios!

John, care mâncase odată lăcuste, nu fu tocmai deranjat de faptul că mâncase carne de şobolan. Avea un gust delicios, la urma urmei, chiar dacă nu era atât de bun ca lăcustele. Şi şobolanii nu făceau parte dintr-o specie pe cale de dispariţie, sau aşa ceva. Dar, chiar şi-aşa, lui John îi fu de îndată limpede, aflându-se în interiorul trupului lui Finlay, că stomacul lui Finlay nu era deloc de acord cu simpla idee de a mânca şobolan. John făcu tot posibilul să-l ducă pe Finlay cu vorba şi să-i înfrângă evidentul dezgust, dar strădaniile lui nu avură niciun rezultat, aşa că, un minut sau două mai târziu, se pomeni afară, pe strada Gustării, alături de Groanin, vomitând în şanţ, spre marele amuzament al câtorva chinezi care-i văzuseră ieşind în goană din restaurant.

După vreo două minute, Nimrod veni şi el afară şi-şi privi cu tristeţe însoţitorii.

— Ei bine, auzisem eu spunându-se că, dacă mănânci prea multă carne de şobolan, poate să-ţi curgă sânge pe nas, dar aşa ceva e de-a dreptul ridicol. N-o să mai pot să mă arăt

la faţă pe-aici. Oftă şi arătă în josul străzii luminate de lămpi cu neon. Haideţi! Ar fi de preferat să mergem spre sala pentru expoziţii. Trebuie să se fi închis până acum.

Erau, în realitate, trei săli pentru expoziţii, fiecare dintre ele acoperind câte o enormă groapă funerară, în care fuseseră găsite sute sau mii de războinici din teracotă. Sala pentru expoziţii care acoperea groapa principală era o clădire cu aspect modern, de dimensiunile şi forma unui hangar pentru avioane. Sala era închisă noaptea şi, încă o dată, Nimrod se folosi de scheletul-şperaclu pentru o pătrundere neautorizată. Finlay/John se serviră cu un ghid tipărit în limba engleză, în timp ce treceau pe lângă un magazin cu cadouri, spre corpul principal al sălii.

Finlay/John îndreptară una dintre lanternele pe care le cumpăraseră de la un magazin de fierărie cu program prelungit spre adâncurile reverberante ale clădirii, începând treptat să aprecieze enormitatea a ceea ce fusese descoperit acolo. Sala era vastă — cam de două ori mărimea unui teren de fotbal — atât de vastă, încât razele lanternelor lor nu puteau să ajungă până la tavan, sau la oricare dintre cei patru pereţi.

În groapa aflată imediat dedesubtul lor, se afla o avangardă din 204 soldaţi şi, în spatele lor, o armată care număra vreo şase mii de statuete, cu puţin mai mari decât mărimea naturală. Câtorva le lipseau capetele sau mâinile, dar cu toţii stăteau în picioare, cu feţele spre răsărit, aliniaţi frumos pe rânduri, de parcă ar fi putut, dintr-o clipă în alta, să pornească în marş undeva, la porunca diabolicului împărat Qin. Totul — statuete şi groapă — avea aceeaşi nuanţă mohorâtă de cenuşiu, însăşi culoarea morţii.

— De ce trebuie întotdeauna să vizităm noaptea locuri dintr-astea? se plânse Groanin. Se cutremură în clipa în care mirosul de mucegai al unui vechi mormânt îi înţepă nările, în acelaşi timp zărind pentru prima dată rândurile strânse de războinici din teracotă. Mă bagă în sperieţi, să mă strecor pe aici într-un întuneric ca ăsta. Şi ei toţi, holbându-se aşa la noi cu ochii goi. Vă zic eu, mă bagă în sperieţi, chiar aşa! Mă simt de parc-am fi intrat nepoftiţi pe o proprietate particulară.

Groanin nu exagera. Locul acela era, fapt de netăgăduit, înspăimântător. Totuşi, un mormânt comun care nu te obligă la câteva clipe de reflecţie n-ar fi unul obişnuit. Nimrod trecu peste barieră.

— Staţi aici, cât timp arunc eu o privire mai de aproape.

— La ce, mai precis? întrebă Groanin.

— Nu ştiu, îi răspunse Nimrod. Până nu văd, nu ştiu.

Nimrod sări jos în groapa propriu-zisă, astfel încât ajunse să fie umăr la umăr cu războinicii din teracotă.

— Ai grijă, unchiule Nimrod, strigă John. N-aş vrea să fii şi tu absorbit ca bietul domn Rakshasas.

— Pot să vă reamintesc faptul că nu avem tableta aia de comandă din aur? zise şi Groanin. Ia uitaţi, domnule, John are dreptate. Dacă prinde vreunul dintre ei viaţă acum, o să fiţi înghiţit, fără doar şi poate.

— Încă nu plecăm, zise Nimrod.

Îşi plimbă fasciculul lanternei pe torsul celui mai apropiat dintre războinici, de sus şi până jos. Putea să fi avut mai mult de două mii de ani, dar statuia era fantastic de bine păstrată. O atinse cu grijă, apoi o ciocăni cu lanterna în piept. Se auzi un sunet greu şi gol, ca şi cum ar fi fost o vază grea din porţelan.

— Flăcăul ăsta seamănă un pic cu Groanin, constată el. Nu cred că poate să absoarbă mare lucru. Băieţii ăştia de-aici sunt din teracotă masivă.

— Foarte amuzant, bombăni Groanin.

— Oricum, asta e ceea ce s-a întâmplat, zise John. Domnul Rakshasas a dispărut înăuntrul diavolului războinic al templului din Dendur şi n-a mai ieşit de-acolo.

— A, sunt convins că ai dreptate, replică Nimrod. Numai că acesta pare destul de inofensiv.

Îşi ridicară cu toţii brusc privirile în clipa în care ceva zbură pe deasupra capetelor lor, iar Nimrod, un pic surprins de mişcarea neaşteptată, scăpă din mână lanterna.

— Ce-a fost asta? întrebă Groanin, îndreptând fasciculul lanternei spre îndepărtatul tavan.

— Probabil că doar un liliac, zise Nimrod, aplecându-se să-şi recupereze lanterna de pe podeaua pavată cu cărămizi.

— Ar trebui să fie mai atent, bombăni Groanin. Mă aştept de la chinezii ăştia să mănânce şi aşa ceva.

— Staţi un pic, interveni Nimrod. Ceva îi atrase privirea, în timp ce-şi recupera lanterna. Îndreptă puternicul fascicul spre fundul gropii. Ia uitaţi aici! Îndreptaţi-vă lanternele spre locul în care e şi a mea, bine?

Groanin şi Finlay/John îşi concentrară razele lanternelor spre un interval dintre două rânduri de războinici, luminând câteva urme de paşi pe un strat gros de praf pe podea, ca şi cum vreo şase sau şapte dintre războinicii din teracotă ar fi coborât pur şi simplu de pe micile lor socluri şi ar fi pornit spre spatele gropii.

— Asta-i ciudat, comentă Nimrod.

— E ceva mai mult decât atât, zise Groanin, privind cu nervozitate peste umăr. Vă zic eu, e ceva mai mult decât ciudat, ca statuile să plece la plimbare!

Stând încă pe pasarela pentru privitori, cu razele lanternelor îndreptate spre locul în care se afla Nimrod,

Finlay/John şi Groanin porniră spre partea din spate a sălii pentru expoziţii, în timp ce djinnul englez mergea după urmele de paşi, de-a lungul gropii.

— Straniu, zise el. Urmele de paşi se termină brusc în faţa zidului din cărămidă. Aproape de parcă ar fi trecut prin el.

Îndreptându-şi lanterna spre peretele lateral al gropii, Nimrod îşi plimbă mâna peste suprafaţa prăfuită, după care scoase o exclamaţie zgomotoasă, care părea să indice faptul că găsise ceva.

— Ce-i? se interesă Finlay.

— Ceva scris, zise Nimrod, ştergând cu dosul palmei ceva din praf. Apoi urmă: Nu pot să cred!

— Ce scrie? întrebă John.

— E un fel de poruncă, zise Nimrod. Numai că e în chineză. Ceea ce mi se pare destul de ciudat, deoarece întotdeauna am crezut că genul acesta de comenzi cabalistice se poate întâlni doar în mormintele din Orientul Mijlociu.

— Canibalistică? întrebă Groanin. Mai există ceva pe care să nu-l mănânce oamenii ăştia?

— Nu canibalistic, îl corectă Nimrod. Cabalistic. Înseamnă mistic sau ocult. N-ai decât mâncare în cap, dragul meu băiat!

— E oare de mirare, din moment ce în stomac n-am nimic? se plânse majordomul. Oricum, nimic de la cină încoace.

Dar Nimrod nu-l mai asculta.

— Cuvintele acestea... alcătuiesc exact aceeaşi comandă folosită de Ali Baba, ca să deschidă uşa de la ascunzişul hoţilor, în povestea lui Ali Baba şi a celor Patruzeci de Hoţi. Pare ceva nelalocul lui, aici, în China.

— Te referi la povestea din *1001 de nopţi*? îl întrebă John.

— Da. Traduse literal, cuvintele acestea chinezeşti înseamnă „Sesam, deschide-te".

— Vă rog, nu le rostiţi, ceru Groanin.

Dar, chiar în timp ce vorbea majordomul, Nimrod pronunţă cuvintele în modul cuvenit pentru o formulă magică de poruncă.

— *Kai shen*! rosti el, cu voce tare.

Imediat, o uşă ascunsă în zidul de cărămidă se deschise, huruind, scoţând la iveală un tunel lung şi întunecat.

— Urmele de paşi merg încolo, anunţă el, luminând tunelul cu lanterna. Şi par să ducă spre vest, pe o distanţă destul de mare.

— Aş pune pariu că tunelul ajunge până la gorganul funerar al împăratului Qin, zise John, privind harta din ghidul tipărit. E la vreo opt sute de metri spre vest faţă de locul în care suntem acum, de cealaltă parte a râului Wei.

Finlay citi un pic mai departe.

— Din anumite motive, gorganul funerar încă n-a fost excavat, anunţă el. Mai există o sală pentru expoziţii deasupra gropii cu numărul patru, neterminată. Mă întreb de ce n-o fi fost terminată.

— Cu opt mii de războinici deja împânzind locul, probabil şi-au închipuit că au destui, îşi dădu cu părerea Groanin.

— Da, şi eu mă întreb de ce, recunoscu Nimrod, neluând în seamă ipoteza lui Groanin. Interesant, nu-i aşa?

— I-o fi speriat ceva, poate, sugeră Finlay.

— Nu pot să-mi imaginez ce-ar putea să-i sperie, pe pământul ăsta, pe unii care sunt gata să mănânce câini şi şobolani, comentă Groanin.

— Poate că nu era ceva de pe pământ, remarcă Finlay. Ci de sub el.

— Cu siguranţă că n-o să aflăm dacă stăm aici, observă Nimrod.

— Doar nu vă duceţi încolo, de capul dumneavoastră? vru să ştie Groanin.

— Sigur că nu, Groanin, replică Nimrod. Vii şi tu cu mine.

— Ar putea să fie o capcană.

— Corect. Pentru această eventualitate, John şi Finlay, ar fi de preferat să ne aşteptaţi la Cel Mai Minunat Hotel, în Xian. Tocmai pentru eventualitatea că s-ar întâmpla ceva. Îi azvârli cutiuţa cu şperaclul lui Finlay, care o prinse şi şi-o strecură în buzunar. E posibil să ai nevoie de cheie ca să te întorci aici, îi explică Nimrod.

— Chiar trebuie? protestară Finlay/John. Să stăm deoparte, adică.

— Nu că s-ar putea întâmpla ceva, fireşte, adăugă repede Nimrod, pentru urechile lui Groanin. Ar fi o creatură de-a dreptul nesăbuită cea care şi-ar putea închipui vreodată că ar întrece un djinn într-o luptă.

— Şi-atunci, de ce vreţi să vin şi eu, domnule? se interesă Groanin.

— Eşti majordomul meu, omule, replică Nimrod. Un gentleman englez nu merge nicăieri fără majordom.

— Cum spuneţi dumneavoastră, domnule.

— Termină cu văicăreala, Groanin, şi hai jos aici, insistă Nimrod.

— Foarte bine, domnule. Dacă insistaţi. Groanin trecu peste barieră şi se rostogoli pe povârnişul gropii, precum cineva care şi-a pierdut săniuţa. Plin de praf, ajunse pe fundul gropii, tot într-o rână, dar se ridică fără să se mai plângă, încercând să se scuture. S-o iau înainte, domnule? întrebă el, privind tunelul.

— Nu, Groanin, mai bine o iau eu înainte, se opuse Nimrod. Pentru orice eventualitate.

Finlay/John îi priviră pe cei doi cum pătrund în tunel şi-i urmăriră până când uşa din piatră se închise în urma lor cu un huruit. Mai rămaseră acolo timp de câteva minute.

— Chiar vrei să te întorci la hotel? îl întrebă Finlay pe John.

— Nţ! îi răspunse el. Cred că ar trebui să mai aşteptăm vreo câteva minute, după care să mergem după ei. Doar ca să fim cu ochii pe ei. Să ne asigurăm că nu dau de cine ştie ce bucluc.

Finlay/John se căţără peste barieră, apoi coborî în groapa cu miros de mucegai, stând cu ochii ţintă pe războinici, ca nu cumva vreunul dintre ei să prindă viaţă şi să înceapă să se comporte agresiv, precum diavolul războinic al templului din Dendur, de la muzeul Metropolitan din New York.

— Groanin avea dreptate, zise Finlay. Locul ăsta e cum nu se poate mai rău*.

Dar John nu-l asculta, pentru simplul motiv că, desigur, aflându-se în interiorul trupului lui Finlay, ştia tot ceea ce urma să spună acesta înainte să vorbească.

— Ai dreptate, replică în gând Finlay. De acum încolo, ar trebui să schimbăm doar gânduri.

— Ai auzit ceva? întrebă John, tot în gând.

— Ştii bine că da, îi răspunse Finlay, în acelaşi mod, după care stinse lanterna. Vine cineva.

Finlay/John se ghemuiră în spatele uneia dintre statui, în timp ce lumina din sală se aprindea, iar zgomotul paşilor unui american se reverbera pe puntea de deasupra lor. Ştiau că era un american, fiindcă autorul zgomotului de paşi forma, în acelaşi timp, un număr pe telefonul lui mobil.

---

* Joc de cuvinte în textul original, *the pits* însemnând atât *cel mai rău*, cât şi *gropile*.

— Tati, sunt eu, Rudyard, rosti o voce puternică, dar tinerească. Ştii că Nimrod şi ceilalţi măscărici tâmpiţi au scăpat de taifunul meu? Ei bine, sunt aici, în sala pentru expoziţii, din Xian. Şi ghici ce! Cu toţii au intrat direct în capcana pe care le-am întins-o. Exact. Au intrat în tunelul „Sesam deschide-te". Exact cum spuneai tu că vor face. Mda.

Scoase un hohot de râs care suna neplăcut.

— Ca şobolanii într-o cursă. Mamă, ce de mai surprize îi aşteaptă, când vor ajunge la lacul din argint! Tare mai sunt nerăbdător să le văd feţele, atunci când şi-or da seama cum merg treburile pe-aici.

John se iţi din spatele unui războinic din teracotă şi zări un băiat cu chipul palid, cu părul roşu, în vârstă de vreo cincisprezece ani, purtând un costum negru, în stil chinezesc, şi ochelari fumurii. Îl mai văzuse pe tânărul acela o singură dată, la turneul de *Djinnversoctoannular*, în luna decembrie a anului trecut, la Hotelul Algonquin din New York. Dar era un chip pe care cu greu puteai să-l uiţi. Tânărul care vorbea la telefonul mobil era un djinn, un Ifrit, ba chiar unul în întregime afurisit. Philippa îl învinsese cu uşurinţă în prima ei partidă şi, lucru previzibil, el se comportase ca un tip care nu ştie să piardă, şi încă unul cu gura mare. Era Rudyard Teer, unul dintre mulţii fii ai lui Iblis.

— Şi, cum merge operaţiunea cu pătratul magic, tati? E mişto. Puştiul ăla, Dybbuk, e atât de tolomac. Ştiu că şi el e fiul tău, tati. Dar, trebuie să recunoşti, e un găgăuţă. Bine, bine, dacă zici tu. În regulă, mi-e frate vitreg. Mai mult vitreg decât frate, dacă vrei să-mi ştii părerea. Ascultă, tati, las-o baltă. Ţi-am făcut rost de ultimele cifre Keyfitz*.

---

* Algoritm de creştere exponenţială pe intervale pentru estimări demografice, purtând numele celui care l-a inventat, Nathan Keyfitz, profesor de sociologie la Universitatea Harvard.

— Ce-i aia o cifră Keyfitz? întrebă în gând Finlay.

— Habar n-am, mărturisi John, pe muteşte.

— Sunt până la nouăzeci de miliarde de suflete de care ne-am ocupat, zise Rudyard Teer. Exact aşa. Nouăzeci de miliarde, absorbite de diavolii tăi războinici. Nu e ceva incredibil? Ne mai trebuie doar şase miliarde, până să curăţăm complet întreaga porcărie de lume a spiritelor, pentru începutul operaţiunii. Tati?... Tati, se pierde semnalul! Te-am auzit bine? Nu vrei să-mi mai bat capul cu celelalte şase miliarde de suflete? Bine, tati. Cum zici tu. Şi ai dreptate. Şase miliarde sunt chiar prea puţine ca să ne mai stea în drum pentru ceea ce plănuim. Bine, tati. Te sun mâine, pa!

Încă râzând, Rudyard Teer făcu brusc cale-ntoarsă de-a lungul pasarelei. Câteva clipe mai târziu, luminile din sala pentru expoziţii se stinseră, iar războinicii din teracotă, precum şi băiatul care se ascundea în spatele unuia dintre ei, fură din nou cufundaţi în întuneric.

— Ce-a fost toată chestia asta? se miră Finlay.

— Încă încerc să-mi dau seama, replică John.

— Trebuie să-l avertizăm pe Nimrod, observă Finlay.

— Dacă-l urmăm pe uşa asta, n-o să intrăm şi noi, pur şi simplu, în aceeaşi capcană? întrebă John.

— Bine zis.

— Uite, Nimrod e un djinn foarte puternic, zise John. Iar Groanin are un braţ mai mult decât puternic. Suntem nevoiţi să presupunem că ştiu să-şi poarte singuri de grijă; dar, dacă nu, e prea puţin probabil să fim noi în măsură să-i ajutăm. Adică, eu n-am puterile de djinn la mine. Iar tu nu eşti decât un băiat normal, obişnuit.

— Nu pot să te contrazic în nicio privinţă, recunoscu Finlay.

— În eventualitatea în care Rudyard Teer îşi închipuie că suntem în aceeaşi capcană cu Nimrod şi Groanin, noi de fapt nefiind, asta ne poate oferi un avantaj, continuă John. Pe care am putea, pur şi simplu, să-l pierdem, intrând pe uşa „Sesam deschide-te", aşa cum au făcut ei. Cred că varianta noastră cea mai bună ar fi să ne întoarcem la hotel, să aşteptăm şi să sperăm că Philippa va fi în stare să rezolve enigma din tabloul cardinalului Marrone, acolo, în Veneţia, şi să găsească tableta aia de comandă din aur. După cum văd eu lucrurile, dacă ar fi să ne ducem după Nimrod şi Groanin, ar trebui să avem ceva în dotare, cu care să-i scoatem din cine ştie ce s-or fi putut vârî. Tableta din aur a lui Marco Polo e singurul lucru care poate să facă asta.

— Şi dacă nu reuşeşte? întrebă Finlay. Dacă Philippa nu poate să dezlege misterul din tabloul acela?

— Dacă poate cineva să rezolve enigma aia, atunci ea este, zise John. Sora mea geamănă are în cap un creier cât o minge de baschet. Mai ales de când şi-a petrecut un timp în pregătiri ca să devină Djinn Albastru. Dar habar n-am ce s-ar putea întâmpla dacă nu-i dă de cap. Chiar nu ştiu. După cum suna ceea ce spunea ticălosul ăla de Rudyard Teer, acum chiar cred că rezolvarea enigmei din tablou ar putea să fie o chestiune de viaţă şi de moarte. De fapt, ar putea să fie şi mai importantă decât atât.

CAPITOLUL 26

LA VÂNĂTOARE DE GÂȘTE SĂLBATICE*

În Galeria Academiei, din Veneţia, Philippa stătea în faţa tabloului înfăţişând palatul auriu al dogelui. Cei patru ţărani care examinau piatra de temelie a palatului, pe care era înscrisă acea aparent lipsită de sens ecuaţie cu cifre romane păreau tot atât de nedumeriţi pe cât se simţea şi Philippa. Îşi sucea creierul pe-o parte şi pe alta, convinsă că răspunsul pentru acea problemă trebuia să se afle în rezolvarea acelei ecuaţii de nerezolvat, XI + I = X. Care, fiind de nerezolvat, nu avea să fie o problemă simplă. Cum ar putea vreodată unsprezece plus unu să fie egal cu zece? Nu avea sens. Desigur, tocmai aici era cheia. Dac-ar fi avut sens, n-ar mai fi fost o enigmă. Îşi petrecuse întreaga zi numai privind tabloul şi gândindu-se la asta.

Philippa era singură în galerie, deoarece îi spusese lui Marco Polo să rămână la hotel, astfel încât să n-o mai distragă. După ce gustase îngheţata italienească — a cărei reţetă pretindea că ar fi adus-o el însuşi din China, pe la sfârşitul secolului al treisprezecelea — Marco îi spunea întruna cât de

---

* În limba engleză, *wild goose chase* are şi semnificaţia de *a umbla după potcoave de cai morţi.*

superioară îi era aceasta înghețatei chinezești. Sincer vorbind, pe Philippa n-o surprinsese deloc vestea aceasta. Și ei îi plăcea destul de mult înghețata italienească. Marco mai era entuziasmat și de paste, de cafea, de cocteilurile Bellini și, desigur, de femeile din Veneția care se numără printre cele mai frumoase din toată Italia. Cu toate acestea, nu avea o părere prea bună despre televiziune.

— Ar fi fost mai bine, declarase el, dacă n-ar fi dat aceleași lucruri la televizor, tot timpul. Băiatul ăsta vrăjitor, Jonathan Tarot, chiar mă enervează.

Philippa nu se simțea înclinată să-l contrazică nici în această privință.

De câteva ori, sora Cristina apăruse în galerie și o întrebase pe Philippa cum se descurca. Îi adusese Philippei chiar și o carte despre enigma cardinalului Marrone, scrisă de un bărbat numit Michel Bustinadité, ceea ce constitui o modalitate simplă pentru ea de a-și nota numerele pictate în partea de jos a tabloului:

3376 619 77345 35007 32135 3704 0705 3751 1704 539076 535509 335 06 07734

Philippa se întrebă dacă era vorba despre un cod, ca acela cu șerpii dansând pe care ea, John și Dybbuk îl întâlniseră în tabloul care-i făcuse să pornească în aventura din Katmandu și Lucknow, și, drept rezultat, își petrecu mai multe ore încercând să determine literele cele mai comune, prin care ar putea să dezlege restul codului. Folosind această metodă, ajunse să obțină un mesaj care începea cu „ee" și, deoarece unicul cuvânt care-i venea în minte începând cu doi de „e" era „eel"*, nu prea credea că metoda aceasta de dezlegare a

* Țipar, în limba engleză.

semnificaţiei numerelor s-ar fi arătat prea promiţătoare. Nu existau ţipari în Veneţia.

Extenuată în urma intensei activităţi cerebrale, Philippa se întinse pe o băncuţă care, fiind lungă şi capitonată cu piele, era foarte confortabilă; semăna mai mult cu un pat, de fapt; şi, după o vreme, adormi.

Se trezi cu o durere în ceafă. Capul îi alunecase de pe bancă în timp ce dormea şi, în clipa în care deschise ochii, văzu totul cu susul în jos. Cumva, i se părea că tabloul avea mai mult sens astfel, ceea ce o făcu să creadă că încă era pe jumătate adormită şi, scuturându-şi capul ca să-şi alunge somnul, Philippa se ridică în şezut. Trecură doar vreo două minute până să-i vină în minte faptul că singurul mod în care nu privise până acum tabloul fusese de jos în sus.

Scoţându-şi jacheta, Philippa o împături ca pe un fel de pernă şi-o aşeză pe podea, lângă perete. Cu spatele la tablou, îngenunche, îşi puse creştetul capului pe perna improvizată, după care-şi azvârli picioarele cât de sus putea, stând în cap. Philippa spera să poată evita privirile scrutătoare ale vreunuia dintre paznicii muzeului destul timp cât să facă descoperirea pe care acum o simţea ca fiind iminentă.

— Evrika! şopti ea, în timp ce capul i se umplea de sânge şi de o înţelegere subită a ecuaţiei cu cifre romane. Am găsit!

Şi, într-adevăr, găsise. Citită de-a-ndoaselea, ecuaţia XI + I = X devenea X = I + IX. Aceasta, desigur, era perfect adevărată, din moment ce zece este egal cu unu plus nouă. Aceasta însemna că tabloul nu putea să aibă sens, ca mesaj, decât privit cu susul în jos. Iar aceasta, cu siguranţă, însemna că numerele din marginea de jos a tabloului trebuiau, de asemenea, să fie citite de-a-ndoaselea.

Entuziasmată, se lăsă să cadă pe podea, găsi foaia de hârtie pe care copiase cu grijă numerele din tablou, întorcând-o astfel încât marginea de jos să devină acum cea de sus. Şi, după o clipă, două, văzu că tot ceea ce făcuse artistul era, în esenţă, acelaşi truc stupid, infantil, pe care John i-l arătase odinioară, folosindu-se de un calculator de buzunar — că, atunci când tastezi numărul 58008 şi apoi îl întorci cu susul în jos, obţii un cuvânt scurt, necuviincios*.

Mesajul ascuns al cardinalului Marrone era mai lung şi mai puţin plin de semnificaţii evidente.

Mesajul suna astfel:

HELLO. GO SEE BOSSES GLOBES. HOLI ISLE. SOLO HOLE. SEIZE LOOSE SHELL. BIG GLEE*

Fireşte, să citeşti mesajul era una. Să înţelegi ceea ce însemna era cu totul alta. Cuvintele acestea erau, evident, indicaţii speciale, şi, foarte probabil, referitoare la ceva care implica palatul dogelui.

Dar Philippei îi era clar că urma să aibă nevoie de un creier mai experimentat decât al ei, ca să desluşească referinţele. Se hotărî să se întoarcă la bazilica Sfântului Marcu şi să solicite ajutor de la sora Cristina.

Împrăştiind un stol de porumbei, în graba ei de a traversa piaţeta Sfântului Marcu, Philippa observă că rândul celor ce aşteptau în faţa palatului era mai mare decât orice văzuse ea vreodată, părând să se întindă tocmai până la Marele Canal. Se bătu pe spate singură, în gând, pentru faptul că

---

* Este vorba despre cuvântul *boobs*, care în argou înseamnă *ţâţe*.

** Într-o traducere aproximativă: SALUT. MERGI SĂ VEZI GLOBURILE ŞEFILOR. INSULĂ SFÂNTĂ. GAURĂ SOLITARĂ. PRINDE CARAPACE DESFĂCUTĂ. BUCURIE MARE.

avusese prevederea să viziteze deja palatul. Şi tocmai acesta fu momentul în care începu să i se înfiripe în minte ideea că, poate, o parte din mesaj n-ar fi fost atât de greu de înţeles, la urma urmei. Ce altceva să fi fost dogii, sau ducii Veneţiei, decât şefii Veneţiei? Şi nu avea palatul două dintre cele mai mari globuri din câte văzuse vreodată Philippa?

Hei, părea să spună cardinalul, *aici e locul din care trebuie să începi!* De unde e mai bine să porneşti în căutarea unei comori fermecate, decât dintr-o veche sală a hărţilor?

Schimbându-şi direcţia la jumătatea drumului de-a lungul piaţetei, Philippa se aşeză la rândul din faţa palatului; şi, o oră mai târziu, se pomeni urcând în goană scările, apoi continuându-şi alergarea prin palat, către sala hărţilor, unde-şi amintea că văzuse expuse două globuri.

Erau considerabil mai mari decât toate celelalte globuri pe care le văzuse ea vreodată. Fiecare dintre ele era la fel de înalt cât un pian aşezat pe verticală, cam la fel de lat cât un automobil, având culoarea pielii învechite. Poate că erau foarte valoroase. Cu siguranţă, erau foarte vechi.

Philippa se plimbă în jurul globurilor, ca un sculptor examinându-şi modelul, întrebându-se în acelaşi timp de ce ar fi avut cineva nevoie, fie şi într-un palat, de două globuri enorme. Făcute în secolul al XVIII-lea, cele două globuri, plasate aproape unul faţă de celălalt pe podeaua de marmură, erau protejate de un mic gard metalic, care se presupunea că i-ar împiedica pe oameni să le atingă. Era exact ceea ce voia Philippa să facă. Altfel, cum avea să găsească Insula Sfântă? Aici, mai apărea o problemă. Nefiind mai înaltă decât Ecuatorul de pe globuri, oare cum avea să cerceteze cele două emisfere nordice?

Pentru moment, îşi restrânse cercetările la cele două emisfere sudice. Apropiindu-se atât cât putea să

îndrăznească de globuri, se furişă de jur împrejurul lor, căutând... nici ea nu ştia precis ce. Cu toate acestea, în acelaşi timp, presupunea că, de fapt, cardinalul Marrone ar fi lăsat vreo indicaţie, pe unul dintre globuri, despre unde poate fi găsită Insula Sfântă.

După ce-şi încheie cercetarea emisferelor sudice, se gândi să se întoarcă la hotel şi să-l aducă pe Marco Polo cu ea, astfel încât să se poată căţăra pe umerii lui, dar apoi respinse ideea. Marco era mult prea bătrân ca să se descurce cu aşa ceva. Pe de altă parte, palatul urma să se închidă curând. Nu avea timp să se întoarcă la hotel, după care să fie nevoită să mai stea o dată la rând. Ceea ce-i trebuia ei era o scăriţă...

Chiar în clipa în care acest ultim gând pătrunse în mintea Philippei, un bărbat care era cel puţin la fel de înalt cât o scăriţă pătrunse în sala hărţilor. Era negru şi arătos şi purta un tricou cu emblema New York Giants, care o făcu să creadă că ar putea să fie un soi de jucător de fotbal, ba chiar şi american, pe deasupra.

— Bună, zise ea, veselă. Eşti din State?

— Din New York, răspunse bărbatul. Exact cum scrie pe tricou. Zâmbi. Tu de unde eşti, scumpo?

— Tot din New York. Mă întrebam dacă n-ai putea să-mi faci un mic serviciu.

— Orice, pentru o newyorkeză de-a mea.

— Am nevoie să văd partea de sus a globurilor ăstora, îi explică ea. Numai că sunt prea scundă. N-ai putea, oare, să mă ridici... pe umeri?

Omul zâmbi larg.

— Sigur, zise el. De ce nu? Se lăsă în genunchi. Suie-te la bord. Apropo, mă numesc John Nevada.

Până şi Philippa auzise de John Nevada.

— Jucătorul de fotbal?

— Da.

— Mă bucur să te cunosc, John. Eu mă numesc Philippa Gaunt.

Philippa se căţără pe umerii lui Nevada, scoţând un mic chiţăit în clipa în care el se ridică din nou în picioare, ducând-o până la o înălţime de mai mult de doi metri, de la care îi era uşor să vadă partea de sus a celor două globuri.

— Sper că nu sunt prea grea.

— La naiba, nu. Nevada începu să meargă, încet, în jurul globurilor. Dar ce cauţi, la urma urmei?

— Nu ştiu exact, mărturisi ea. Dar o să ştiu atunci când o să văd.

— Sper că nu e o farsă, zise Nevada.

— Nu, nu. Sunt cât se poate de serioasă. Trebuie să scriu despre globurile astea, înţelegi? Pentru o lucrare de la şcoală. Dar e cam greu să le studiezi, atunci când nu poţi să vezi decât jumătate din ele. Adăugă, plauzibil: Am vrut doar să văd cât de exactă era, de fapt, cartografia secolului al optsprezecelea.

— Ai dreptate, aprecie el. Cât de exactă e?

— Europa mi se pare destul de neschimbată.

— Asta am tot crezut şi eu, încă de când am ajuns aici.

— Ia stai, exclamă Philippa. Opreşte-te o clipă!

Se aplecă în faţă, să privească mai de aproape. Ceva auriu, în partea superioară a unuia dintre globuri, lucea în bătaia şuvoiului de raze strecurat prin fereastra palatului. Era o cruce mică din aur, pictată pe glob. Imediat lângă coasta vestică a Scoţiei.

Asta trebuia să fie! Cum altfel ar fi putut un cardinal să însemneze o insulă sfântă, decât cu o cruce? Şi cu o cruce aurie, pentru o tabletă din aur. Şi aceasta părea să aibă sens.

După ce se va întoarce la hotel, va căuta această insulă sfântă pe Internet şi va vedea ce alte indicii ar putea să descopere, astfel încât să arunce mai multă lumină asupra a ceea ce mai rămăsese din mesajul lui Marrone.

— Acum cred c-am văzut destul, anunţă ea.

Nevada îngenunche, permiţându-i să coboare de pe umerii lui laţi.

— Mulţumesc, zise Philippa. M-am mai luminat.

— Nicio problemă, replică Nevada, ridicându-se din nou în picioare. Să le aduc oamenilor lumină, asta mi-e meseria, ştii?

Simţindu-se, pe bună dreptate, mândră de sine, dar şi entuziasmată de această ultimă descoperire, Philippa se întoarse repede la hotel şi se duse direct spre centrul de afaceri, unde se aşeză la un computer şi iniţie o căutare pe Internet după informaţii despre insula sfântă.

Erau două insule sfinte: una, în apropierea coastei de nord-vest a Angliei, iar cealaltă — cea pe care o căuta ea — în estuarul Clyde, în apropierea coastei vestice a Scoţiei centrale, în interiorul golfului Lamlash, spre insula mai mare Arran. Insula avea o îndelungată istorie ca loc sacru, cu un izvor despre care se spunea că ar fi avut proprietăţi tămăduitoare. Tot acolo era, de asemenea, amplasamentul peşterii de sihăstrie a unui călugăr din secolul al şaselea, numit Sfântul Lazarian.

O peşteră de sihăstrie?

Philippa privi din nou mesajul dezvăluit de numerele citite cu susul în jos. Dacă un sihastru era o persoană care trăia o viaţă singuratică, uneori într-o peşteră, de dragul credinţei lui, putea oare acest fapt să explice partea din mesajul secret în care se foloseau cuvintele „gaură solitară"?

Trebuia să fie aşa, cu toate că, în acelaşi timp, Philippa era de părere că o insulă scoţiană îndepărtată însemna un drum foarte lung de parcurs din Veneţia, pentru ascunderea tabletei de comandă din aur. Din fericire, cartea lui Michel Bustinadité despre cardinalul Marrone menţiona că, spre sfârşitul vieţii sale, cardinalul îşi luase o vacanţă pe insula Arran, ceea ce o ajută pe Philippa să se convingă că ar merita cu adevărat efortul ca ea şi cu Marco să zboare până în Scoţia şi să caute acolo tableta din aur.

Philippa rezervă biletele de avion. Două ore mai târziu, ea şi cu Marco Polo erau în drum spre aeroportul din Veneţia. Marco era foarte impresionat de descoperirea faptului că aeroportul din Veneţia îi purta numele şi încă mai mult de o altă descoperire, aceea că vor călători spre Scoţia la bordul unui avion.

— Cât timp ţi-ar lua să ajungi în China cu un avion ca acesta? o întrebă el pe Philippa.

— Zece sau douăsprezece ore, poate, zise ea.

— Şi când te gândeşti că mie mi-a luat zece luni, comentă el, clătinând din cap. Ceea ce a fost spre norocul meu, presupun. Nu-mi închipui că ar fi fost cineva interesat de cartea mea de călătorii, dacă mi-ar fi trebuit doar zece ore să ajung în China.

— Cred că asta e problema cu lumea din ziua de azi, aprecie Philippa. Pare prea mică, aş zice.

Înainte de îmbarcarea în avion, Philippa îl sună pe Nimrod pe telefonul lui mobil, ca să-i transmită vestea cea bună, dar fu dezamăgită să constate că numărul era inaccesibil. Aşa că sună acasă, sperând să afle ceva veşti bune despre mama ei, dar din moment ce nici despre ea nu se ştia nimic, izbuti măcar să stea de vorbă cu tatăl ei, care se

restabilise, după efectul legării matusalemice, suficient cât să susţină o conversaţie inteligibilă.

Gândindu-se că ar putea fi o surpriză plăcută pentru el, Philippa nu-i spuse că Layla era în drum spre casă, ceea ce fu cu atât mai bine, având în vedere ceea ce se întâmplase. Aşa că limită conversaţia la doar câteva observaţii generale despre Veneţia, Scoţia şi China. Tatăl ei îi spuse că-i era foarte dor de ea şi de John şi insistă să vină cât mai repede acasă. Această insistenţă fu destul ca să-i aducă o lacrimă în colţul ochiului, fiindcă şi ei îi era dor de casă, de părinţii ei şi de fratele ei geamăn. De asemenea, îi lipseau amarnic puterile ei de djinn, nu pentru că ar fi vrut să le întrebuinţeze pentru ceva anume, ci pentru că simplu fapt de a le avea îi conferea o uimitoare stare de bine, de încredere în sine, ambele senzaţii lipsindu-i de cam multă vreme.

Spre marea surprindere a Philippei, Marco nu dădu deloc semne de nervozitate în timpul primului său zbor. Cu toate acestea — lăsând deoparte reputaţia sa de mare explorator — Marco se dovedi repede o persoană dificilă ca tovarăş de călătorie. Se plângea de aproape orice: erau prea mulţi oameni în autobuzul aeroportului; scaunul din avion era mult prea mic; masa servită în avion n-avea niciun gust; vinul parcă era oţet; călătoria prin aer era foarte plictisitoare, din moment ce nu era nimic de văzut decât aer. În timpul zborului, Philippa crezu c-o să înnebunească, atât de mult se văicărea el.

Dar abia când ajunseră în Scoţia, pe ceea ce fusese numit, cu atâta lipsă de imaginaţie, Aeroportul Oraşului Glasgow, Marco Polo ajunse la paroxism cu plângerile: Scoţia era prea umedă şi prea rece; oamenii păreau răi şi miroseau ciudat; nimeni nu purta pleduri din tartan, după cum se aşteptase el;

Glasgow era un oraş posomorât şi murdar şi nu avea suficient soare; mâncarea — în mod special îngheţata — era ieftină şi proastă; aerul avea un puternic miros de bere; în taxi puţea a odorizant şi a fum de ţigară — ceea ce, trebuie să recunoaştem, e o neplăcută combinaţie de mirosuri — iar el nu înţelegea o iotă din engleza care se vorbea în Scoţia.

Philippa nu prea putea să-l contrazică pe Marco în privinţa ultimei sale plângeri. Până şi ea era forţată să recunoască faptul că-i era greu să înţeleagă engleza stâlcită vorbită de scoţieni. Cu şoferul de taxi pe care-l tocmiseră să-i ducă spre sud-vest, în Ardossan — de unde plănuiau să ia un feribot până pe insulă — părea că e şi mai greu să te înţelegi. Dădea impresia că nu avea dificultăţi de a pricepe ceea ce îi spunea Philippa. Numai că ea nu putea să înţeleagă absolut nimic din ceea ce îi răspundea el.

Ajungând în micul oraş Ardossan, cam după o oră, în urma unei călătorii epuizante din cauza lipsei de înţelegere, Philippa şi Marco luară feribotul spre Arran şi, în urma unui voiaj pe mare care durase o oră, ajunseră pe insulă imediat înainte de căderea întunericului, petrecându-şi noaptea la Hotelul Broons din Brodick, principalul port al insulei.

La fel ca şi hotelul, dimineaţa care urmă fu rece şi neprimitoare. Soarele strălucea peste clădirile din gresie colorată, răspândind o lumină aspră, rigidă, foarte diferită de lumina din Veneţia. Şi totuşi, era şi ea, într-un fel, frumoasă. Închiriară o bărcuţă cu motor şi navigară de-a lungul unei mări îngheţate, sticloase, către Insula Sfântă. Philippa se simţea de parcă ar fi călătorit spre capătul pământului, senzaţie care nu-i era câtuşi de puţin diminuată de insistenţele lui Marco, veneţianul susţinând că pământul e plat şi că, în mod cert, vor ajunge dincolo de marginea mării, la pieire. Dar, după o

vreme, contururile insulei începură să crească sub ochii lor, spre marea uşurare a lui Marco.

Insula Sfântă se află sub stăpânirea călugărilor lama tibetani, pe ea fiind şi o mare mănăstire budistă, fapt care o izbi pe Philippa, ca fiind un pic straniu, ba chiar — ca urmare a experienţelor ei din ashramul Jayaar Sho, din India — oarecum suspect. Ca şi discipolii gurului Masamjhasara, călugării de la Centrul Păcii de pe Insula Sfântă purtau sutane portocalii şi practicau intens yoga. Numai că aici se opreau asemănările, fiindcă aceştia erau oameni blânzi, ospitalieri, iar liderul lor spiritual, doctorul Yes, chinez de origine, părea să fie în mod deosebit încântat să vorbească în propria limbă cu Marco, deşi, din motive lesne de înţeles, Philippa considerase că e preferabil ca Marco să nu-i dezvăluie doctorului adevăratul său nume.

Ea şi cu Marco îi spuseră doctorului doar că veniseră să viziteze peştera de sihăstrie a Sfântului Lazarian din Leighlin, iar doctorul le oferi serviciile unui călugăr care să-i călăuzească până pe cealaltă parte a insulei, unde se găsea peştera.

— Niciodată n-am înţeles ce rost are să fii sihastru, îi spuse Philippa lui Marco, în timp ce se căţărau pe o colină abruptă, ca să coboare apoi, dincolo de ea. Adică, oare ce anume fac sihaştrii, de sunt consideraţi atât de sfinţi?

— Cred că esenţa este să nu faci mai nimic, zise Marco. Decât să te opreşti din a te mai simţi bine.

— Am impresia că e ceva destul de simplu, dacă locuieşti într-o peşteră de pe o insulă scoţiană îndepărtată, comentă Philippa.

— Sunt de părere că sihaştrii n-ar fi altceva decât oameni prea puţin capabili să se împotrivească ispitelor, continuă Marco. Şi acesta e, probabil, motivul pentru care se duc în astfel de locuri, în primul rând.

— Bine zis.

Aproape de ţărm, găsiră peştera, la care nu prea era cine ştie ce de privit, fiind dificil de imaginat că ar putea cineva să trăiască într-un asemenea loc, darămite ca un cardinal să aleagă peştera pentru ascunderea unui lucru de valoare. Era acoperită cu muşchi şi cu iarbă, precum şi cu o lespede mare, rotundă, din piatră, care arăta de parcă ar fi fost cuib pentru gâşte încă din vremuri imemoriale. Dacă te apropiai prea mult de cuiburi, în mod cert le-ai fi făcut pe gâşte să gâgâie şi să sâsâie ameninţător spre tine.

Marco se lăsă să cadă în genunchi, îşi împreună palmele şi, după un minut, două, călugărul se îndepărtă, din politeţe. Mai trecură câteva minute, după care Marco vorbi.

— Ei? zise el. Suntem aici. Care e partea următoare a mesajului? Haide!

— Iartă-mă, rosti Philippa. După spectacolul pe care l-ai dat în barcă — toată povestea aia cu pământul plat — credeam că te rogi.

— Nu, replică Marco. Am făcut asta doar ca să scap de călăuza noastră budistă. Oamenii întotdeauna te lasă singur atunci când le dai impresia că te rogi.

— Bine gândit.

Philippa nu prea mai avea nevoie să-şi consulte foaia de hârtie cu mesajul criptat din tabloul cardinalului.

— Prinde carapacea desfăcută, zise ea. Bucurie mare.

— Ai văzut vreo carapace pe-aici? întrebă Marco, privind împrejur.

— Nu, răspunse Philippa.

Peştera era micuţă, ca să nu spunem mai mult, aşa că Marco fu nevoit să se aplece ca să poată intra.

— Sfântul Lazarian trebuie să fi fost un bărbat destul de scund, observă el, privind în jurul lui.

— Dar şi unul rezistent, bănuiesc, îl completă Philippa. Crezi că a avut vreodată o uşă sau un perete, aici în faţă? Să-l apere de vânt şi de ploaie şi de stropii apei mării?

— Nu cred, replică Marco. Pe vremea când eram eu în viaţă, spre sfârşitul secolului al treisprezecelea, Europa era plină de sihaştri. Erau şi unii care obişnuiau să stea sub cerul liber. Alţii stăteau în vârfurile stâlpilor. Şi mai erau câţiva care se închideau în câte-o celulă. Cam nebuni, majoritatea. Cred că toţi primeau cu bucurie câte-un pic de vânt şi de ploaie. Să-i pună la încercare.

O rafală de vânt le împroşcă feţele cu picături îngheţate de ploaie, ca şi cum spiritul Sfântului Lazarian ar fi încercat să le reamintească suferinţele prin care trecuse. Gâştele sălbatice cuibărite deasupra peşterii gâgâiră zgomotos, precum claxoanele taxiurilor din New York, avertizându-i pe cei doi să păstreze distanţa.

Philippa pipăi o veche inscripţie de pe peretele peşterii.

— Mă întreb în ce limbă o fi scrisă, zise ea.

— Nu ştiu, recunoscu Marco. Dar aş spune că inscripţia a existat, probabil, pe peretele acesta al peşterii, cu mult înainte ca Sfântul Lazarian să-şi stabilească reşedinţa în ea. Făcu o pauză. *Bene**. Ce crezi că ar trebui să facem acum?

— Să săpăm, zise Philippa, scoţând la iveală, din mâneca jachetei, o lopăţică.

— De unde ai asta? se miră Marco.

— Am împrumutat-o din grădina călugărilor, mărturisi Philippa, după care, îngenunchind, începu să sape.

Trecu o jumătate de oră. Apoi, o oră. Philippa găsi o monedă veche, un nasture şi o bucată ruginită de fier, care

* Bine (în limba italiană).

semăna cu o frântură de stâlp al unui gard vechi. Dar nici urmă de vreo carapace sau de vreo tabletă de comandă din aur. Enervată şi dezamăgită, Philippa ieşi din peşteră şi azvârli bucata veche de stâlp pentru gard în apele mării.

— Nu înţeleg, declară ea. Ştim despre cardinalul Marrone că a venit aici în vacanţă. Există o cruce aurie care marchează Insula Sfântă, pe globul din palatul dogelui. Şi există o singură peşteră de sihăstrie pe Insula Sfântă. Aici trebuie, pur şi simplu, să fie locul potrivit. Dar nu există nicio carapace desfăcută pe care s-o prinzi.

— Poate o fi călcat cineva pe ea, din greşeală, îşi dădu cu părerea Marco.

— Cardinalul Marrone era mult prea înţelept ca să se poată întâmpla aşa ceva, îl contrazise Philippa. El a vrut ca tableta să fie găsită, dar numai de cineva capabil să-i desluşească indiciile.

— Atunci, poate că ai făcut pe undeva o greşeală, zise Marco. Caz în care ar însemna că am îndurat o călătorie mizerabilă şi am bătut atâta drum până în ţara asta uitată de Dumnezeu degeaba. N-o să găsim niciodată tableta din aur. Oftă. A fost, pur şi simplu, o alergătură după potcoave de gâşte.

— Ce-ai spus?

— Am spus că am bătut atâta drum până aici degeaba.

— Nu, nu, ai mai spus ceva. Era ceva care-i sâcâia subconştientul Philippei. Dar ce anume să fi fost? Era ceva relevant.

Marco ridică din umeri, în tăcere.

— Ştii ce, n-am făcut nicio greşeală, afirmă Philippa. N-aş fi putut să fac. Dar e foarte posibil ca altcineva să fi

făcut. Omul care a scris cartea aceea despre cardinalul Marrone. Michel Bustinadité. M-am folosit de cartea lui ca sursă pentru numerele din marginea de jos a tabloului — cele care alcătuiesc mesajul, dacă sunt citite cu susul în jos — pentru că, spre deosebire de el, n-am putut să mă ating eu însămi de tablou. Se scotoci prin geantă după carte. Dar, dacă el a făcut vreo greşeală atunci când le-a copiat, atunci e foarte posibil să căutăm ceea ce nu trebuie.

Găsi cartea pe care i-o dăduse sora Cristina, când erau în Veneţia, se apucă să examineze pentru o vreme o fotografie cu numerele din tablou luate în plan apropiat, după care scoase un strigăt ascuţit.

— Ce este? se interesă Marco.

— Numărul 35007, zise ea. E foarte şters. Dar acolo nu e nicidecum un şapte. E un şase! E 35006. Priveşte.

— Aşa e, ai dreptate, admise Marco. Dar unde ne duce asta?

— Oriunde, insistă Philippa. Scrise numărul pe foaie, întorcând-o apoi invers. Nu o carapace „desfăcută" ar trebui să căutăm noi, ci o carapace pentru „gâşte". Ei, tot nu înţelegi? Tableta nu e în peşteră. E deasupra ei!

Priviră cu nesiguranţă spre gâştele de deasupra peşterii. Una dintre ele, de mărimea unui câine ciobănesc german — sau poate a unui cioban german — ocupa un cuib mai mare decât celelalte, pe un soi de mic platou stâncos. Şi, simţind o anume primejdie, sâsâi cu putere şi-şi flutură aripile, într-un avertisment demonstrativ. Zgomotul aripilor răsună de parcă ar fi scuturat cineva în vânt două prosoape grele pentru plajă.

Philippa şi Marco priviră în continuare. Şi, cu cât privea mai mult, Philippa era tot mai convinsă de faptul că părea să fie o ascunzătoare perfectă pentru un obiect preţios. Mai ales

dat fiind faptul că gâsca e o pasăre renumită pentru agresivitatea ei, atunci când îşi păzeşte cuibul.

— Cuibul păsării ăsteia mari este cel sub care trebuie să căutăm, declară Philippa.

Marco făcu un semn de aprobare.

— Afurisit temperament la gâştele astea, aprecie el. Dar bune de mâncat, totuşi.

Gâsca îşi aţinti asupra lor ochii ca mărgelele, plini de neîncredere. Philippa nu se îndoi nici măcar pentru o clipă de faptul că gâsca i-ar fi întâmpinat cu o lovitură de cioc, în cazul în care s-ar fi apropiat prea mult. De cioc sau de altceva şi mai rău. O lovitură scurtă din aripi din partea unei gâşte poate să frângă un braţ omenesc.

— Cum să facem s-o mutăm pe gâsca asta suficient cât să privim mai de aproape ceea ce se găseşte dedesubt? se întrebă Philippa.

Era o fată inteligentă, dar nu crudă, mai ales atunci când era vorba despre animale.

Marco Polo, care venea dintr-o cu totul altă epocă, nu avea astfel de reţineri.

— Simplu, zise el, începând s-o bombardeze cu pietre pe gâscă.

Pasărea se ridică, gâgâi cu putere, recepţionă o piatră în piept, flutură din aripi, primi o altă piatră bine ţintită în cap şi, înainte ca Philippa să poată protesta împotriva cruzimii lui Marco, îşi luă zborul, părând cât se poate de speriată.

— Haide, o îndemnă Marco. Să vedem ce e acolo, până nu se întoarce iar!

Făcură tot ceea ce le stătea în puteri ca să mute cuibul şi ouăle aflate în el cu cât mai multă grijă, astfel încât mama gâscă să se poată întoarce la ele mai târziu. Eforturile lor fură

îngreunate de cantitatea de găinaţ de gâscă de pe micul platou; curând, le deveni neplăcut de limpede amândurora faptul că gâştele îşi făcuseră cuibul în acel loc de foarte multă vreme, într-adevăr. Ţinându-se de nas, Philippa începu să râcâie cu lopăţica.

— Mare noroc că am luat asta, zise ea. Ar fi fost oribil să încerc cu mâinile goale.

Piatra de sub cuib era scobită în forma unei linguri şi, până la urmă, izbutiră să îndepărteze suficient găinaţ încât să scoată la iveală o piatră de formă pătrată, ca un dop într-o cadă, care părea să fi fost pusă acolo în mod intenţionat, să ascundă ceva.

Marco luă lopăţica, o strecură sub piatră, dislocând-o, apoi o folosi în chip de pârghie, ridicând-o. Sub piatră era o gaură adâncă. Philippei nu-i plăcea deloc ideea de a-şi vârî mâna în acea gaură; totuşi, trase adânc aer în piept, îşi întinse mâna înăuntru, pipăi în jur preţ de câteva clipe, după care scoase un obiect dreptunghiular, înfăşurat în bucăţi de prelată şi de piele. Era un obiect greu, părând să se fi aflat acolo de cel puţin o sută de ani.

— Da! ţipă ea, cu o enormă satisfacţie. Da, da, da! Am găsit-o, sunt sigură!

— E clar că se potriveşte ca mărime, nici vorbă, o aprobă Marco.

Se retraseră la adăpostul peşterii şi desfăcură pachetul, scoţând la iveală un obiect de dimensiunile unui baton de ciocolată mai mare, acoperit cu o inscripţie în limba chineză. Strălucind puternic în lumina soarelui rece şi aspru al dimineţii scoţiene, arăta precum ceva căzut din cer. Era tableta de comandă din aur.

— După atâtea secole, gâfâi Marco. Credeam că n-o să-mi mai pot arunca ochii vreodată pe obiectul acesta, adăugă, înlăcrimat. Şi, mulţumită ţie, am putut.

Dar nu-l atinse.

— Hai, îl îmboldi Philippa, ştergându-şi mâinile. Ridic-o!

— Mă tem că întotdeauna m-a făcut să fiu destul de agitat, mărturisi Marco. Cred că e unul dintre motivele pentru care am reuşit s-o pierd, în primul rând. Răspunderea implicată de o asemenea putere a fost prea mare pentru mine. Nu. Ia-o tu!

Philippa, care era obişnuită cu răspunderea implicată de putere, cântări obiectul în palmă. Tableta din aur era grea. Şi nu doar ca masă fizică. Mai era ceva la ea — o senzaţie de electricitate — care o făcea să se simtă de parcă ar fi avut la îndemână o putere supranaturală, supusă ei. Ca şi puterile de djinn.

— Cât de puternică e chestia asta? îl întrebă ea pe Marco Polo.

— E irezistibilă, îi răspunse Marco. Orice poţi să-i porunceşti va fi îndeplinit. Cei cărora le dai porunci n-au de ales, decât să se supună. Asta e treaba cu tableta din aur. Aşa a fost dintotdeauna.

— Ei bine, acum, că am găsit-o, zise ea, am face mai bine să ne gândim cum putem să ne deplasăm tocmai până în China.

— E o călătorie pe care am mai făcut-o, replică Marco. Mai ales acum, că ai în stăpânire tableta de comandă din aur, va fi destul de simplu.

Marco oftă şi porni agale spre ţărm, unde inspiră adânc şi privi marea. Philippa avu impresia că expresia de pe chipul bătrânului era una de tristeţe.

— *Va bene**, rosti el. A fost bine să mă întorc în lumea celor vii după toţi aceşti ani. Mi-a plăcut. Dar misiunea mea aici s-a încheiat acum. Mesajul a fost transmis, iar tableta de comandă din aur e în stăpânirea ta. E timpul ca eu să plec.

Poate că Marco Polo o fi fost un tovarăş de călătorie groaznic, dar perspectiva de a merge singură în China i se păru deodată infinit mai rea Philippei.

— Nu pleca, îl rugă ea. Nu acum. Mă gândeam că o călătorie în China ar putea să te ispitească.

— Odinioară, aşa era, zise Marco, dar nu mai e. În plus, nu cred c-aş putea să înfrunt un zbor de zece ore până în China. Nu ştiu cum de poate cineva. Oricum, am făcut ceea ce i-am promis Marelui Han c-o să fac. Iar acum, nu vreau decât să mă odihnesc. Sper c-o să-ţi placă în China la fel de mult pe cât mi-a plăcut mie. Se aplecă şi o sărută pe Philippa pe ambii obraji, după obiceiul latinilor. *Arrividerci, cara mia***.

— Dar ce-o să le spun doctorului Yes şi călugărilor ăstora? replică ea. Or să întrebe ce ţi s-a întâmplat.

— Nu, zise el. N-or să întrebe, dacă tu n-o să vrei asta. Vei vedea că oamenii vor face exact ceea ce vrei tu, Philippa, atâta vreme cât ai la tine tableta de comandă din aur. Mult noroc, copila mea. Eşti o fetiţă deosebită. Mult noroc şi Dumnezeu să te aibă în pază!

— Dar cu tine ce-o să se întâmple? îl întrebă ea, îngrijorată.

— Ce mi s-ar putea întâmpla şi nu mi s-a întâmplat deja? replică Marco, cu calm.

Se aşeză pe plajă, după care se întinse pe spate şi privi spre soare, ca şi cum ar fi fost o zi fierbinte de vară, iar el, un om fără nicio grijă pe lumea asta.

---

* Bine, atunci (în limba italiană).

** La revedere, draga mea (în limba italiană).

— Nu poţi să rămâi aici, zise Philippa.

— N-o să rămân multă vreme, îi răspunse Marco. La urma urmei, sunt veneţian. Marea va veni să mă ia.

Philippa privi repede împrejur, neştiind prea bine la ce să se aştepte. Şi atunci îl zări. Ieşind din mare. Era un val imens, poate de un metru şi jumătate sau doi înălţime, rostogolindu-se cu hotărâre spre plaja pe care se aflau, venind ca o herghelie de cai înecându-se, de parcă ar fi urmărit cine ştie ce ţel titanic.

— Vine un val mare spre noi, îl anunţă ea. O să te uzi foarte rău dacă nu te urneşti din loc.

— *Bene*, oftă el, închizând ochii.

Instinctiv, Philippa se retrase la adăpostul sigur al stâncii de deasupra peşterii sihastrului şi aşteptă. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să se folosească de tableta de comandă din aur, astfel încât să-l oblige pe Marco să părăsească plaja şi s-o însoţească în China. Dar, într-un fel, nu i se părea prea corect. De altfel, era evident că pentru el ceea ce avea să se întâmple era bine-venit.

Câteva clipe mai târziu, uriaşul val atinse plaja cu un plescăit enorm, ca de bici, înghiţindu-l pe Marco şi toate stâncile şi bălţile care-l înconjurau. Şi atunci când valul acela turbulent, plumburiu, se retrase în tăcere, bătrânul explorator dispăruse fără urmă. Philippa zăbovi acolo multă vreme cu ochii aţintiţi asupra mării, scrutând valurile ondulate şi orizontul ceţos după vreun ultim semn. Dar nu se vedea nimic, ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo, ca şi cum marea şi-ar fi pretins drepturile asupra lui.

Philippa rămase aşa un timp îndelungat, cu chipul scăldat de picături din mare şi lacrimi sărate, incapabilă să deosebească gustul unora de al celorlalte. Apoi, îşi şterse faţa şi, cu

tableta de comandă din aur vârâtă la loc sigur în geantă, porni să traverseze înapoi insula, spre mănăstire.

În cazul în care tableta din aur avea efectul pe care Marco susţinea că l-ar avea, îi trecu prin gând că ar putea să ajungă în China în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

CAPITOLUL 27
PĂTRATUL MAGIC

Pătratul magic al lui Jonathan Tarot (însoţit de instrucţiuni simple, uşor de învăţat, despre cum să te roteşti ca un derviş) se vându în peste o sută de milioane de exemplare în magazinele din întreaga lume. Era cea mai bine vândută „jucărie" din toate timpurile. Cei care nu puteau să ajungă la un magazin aveau posibilitatea să descarce, de pe website-ul lui Jonathan Tarot, un model cu care puteau să deseneze un pătrat pe podea. Oricine ar fi măsurat modelul descărcat, sau coala din plastic (care avea pe spate un adeziv, astfel încât să se poată lipi pe podea), ar fi putut să observe faptul că pătratul magic avea exact o sută unsprezece inchi pe o sută unsprezece inchi*. Puţini oameni, dacă o fi fost vreunul, ghiciră adevărata semnificaţie cosmică a acestor dimensiuni. Iar copiii de pretutindeni — ca să nu mai pomenim despre câţiva adulţi — făcură pregătiri atente pentru utilizarea puterii colective a minţilor lor, astfel încât să „ajute" la dispariţia lui Jonathan Tarot de pe acoperişul din beton al unei parcări din New York, în direct la televiziune.

Fireşte, adevăratul scop al acestui exerciţiu era unul cu mult mai sinistru. Dar era şi de aşteptat, din partea cuiva ca

* Echivalent, în sistemul metric, cu un pătrat cu latura de 281,94 de centimetri.

Iblis, care stăpânea în prezent trupul omenesc al lui Adam Apollonius. Sinistru şi un pic cam complicat.

După cum bine ştiu cei care i-au studiat pe djinni, există în Univers un echilibru al puterii dintre noroc şi ghinion. Acesta se numeşte *homeostazis.* Uneori, există pe lume mai mult noroc, iar alteori, mai mult ghinion, dar în cea mai mare parte a timpului, *homeostazisul* prevalează. Djinnii au o capacitate înnăscută de a controla şansa. Pot s-o facă să devină ghinion sau noroc, în funcţie de înclinaţia lor firească de a îndeplini dorinţele. Dar ei sunt puţini ca număr, prea puţini ca să influenţeze în mod radical *homeostazisul,* într-un sens sau în celălalt.

Afirmaţia nu este, totuşi, valabilă şi pentru fiinţele umane. Oamenii au o capacitate mult mai mare de a afecta *homeostazisul,* decât djinnii. Asta, deoarece sunt mult mai mulţi. Iată de ce voinţa oamenilor — în special, cea a copiilor, în care forţa vitală este foarte puternică — reprezintă cea mai importantă forţă din Univers. Desigur, în practică, forţa aceasta niciodată nu se ridică la un nivel foarte ridicat, deoarece, în starea normală a lucrurilor, fiinţele umane gândesc în feluri foarte diferite şi în conformitate cu interesele lor individuale, şi nu ca o unică voinţă. Cel puţin, se comportaseră rareori ca o unică voinţă, până când să-şi clocească Iblis oribilul plan, de a scoate la lumină opusul normalităţii, starea haotică a treburilor omeneşti, creând cel mai extins model de voinţă unică din Univers de la apariţia omenirii încoace. Găsise chiar şi o denumire pentru aceasta: îi spusese *negentropie**. Televiziunea era mijlocul ideal pentru scopul lui,

* Termen alcătuit din prefixul „neg", de la negare, şi cuvântul „entropie", care desemnează, în teoria informaţiei, gradul de incertitudine relativ la informaţia transmisă de o anumită sursă; pe de altă parte, entropia măsoară gradul de organizare a unui sistem.

mai ales dacă era vorba despre un singur spectacol de televiziune asupra căruia să se poată concentra toată lumea. Televiziunea este singurul lucru de pe planeta Pământ care deţine potenţialul de a face ca o sută de milioane de minţi să gândească exact acelaşi lucru în exact acelaşi timp. Un astfel de spectacol de televiziune nu existase niciodată până acum. Jonathan Tarot reprezenta lovitura de maestru a lui Iblis, fiindcă al lui era spectacolul de televiziune care părea că urmează să fie privit de toată lumea, graţie miracolului oferit de transmisiunile prin satelit. Era unicul spectacol care avea să-i facă pe toţi să gândească exact acelaşi lucru în exact acelaşi moment.

Şi, ducând la îndeplinire toate acestea, ce urma?

Dac-am spune că *homeostazisul* avea să fie influenţat în mod radical de această *negentropie* şi că ghinionul avea să domine Universul, n-ar fi deloc suficient ca să descriem groaznicele rezultate pe care le avea în vedere Iblis. Adevărata oroare a ceea ce avea să urmeze era exprimată printr-un cuvânt pe care un djinn bun nu îndrăznea vreodată să-l rostească decât în şoaptă. Era un soi de blestem, care exploata tendinţa firească din rândul omenirii, de a dori să se întâmple lucruri bune, creând apoi exact opusul acestora. Astfel, un om care şi-ar fi dorit ceva negru ar fi ajuns să obţină ceva alb, iar dorinţa de lumină n-ar fi adus decât întunericul. Aceasta era ceea ce plănuise Iblis. Desigur, djinnii au un cuvânt care să exprime şi acest lucru. Djinnii au câte un cuvânt pentru orice. Ei numesc starea aceasta de fapt, în care ordinea firească a Universului ar urma să fie răsturnată cu susul în joc, o stare de *enantodromie**.

* Termen provenit din cuvintele greceşti *enantios* („opus", „invers") şi *dromos* („sens", „direcţie"), de unde reiese semnificaţia de „direcţie inversă".

Cuvinte mari. Cu consecinţe încă şi mai mari. Pentru toată lumea de pe Pământ.

Toate acestea aveau să fie provocate prin intermediul puterii matematice a pătratului magic şi al dansului dervişilor rotitori. Şi, desigur, a lui Jonathan Tarot.

În seara în care programul special de televiziune al lui Jonathan Tarot, intitulat *Dispariţia dervişului*, urma să fie difuzat, oamenii plecară mai devreme de la şcoală sau de la serviciu, vrând să se asigure că vor ajunge acasă la timp ca să vadă emisiunea. Îşi desenară sau desfăşurară pătratele magice chinezeşti în faţa televizoarelor, aşezându-se pe numărul patru, care desigur reprezintă şi cuvântul chinezesc pentru moarte, apoi aşteptară.

La ora la care fusese programată emisiunea, cinematografele, teatrele şi restaurantele din oraşele din toată lumea rămaseră goale, oamenii stând acasă în faţa televizoarelor, dorind să participe la ceea ce fusese anunţat drept „cea mai mare realizare a minţii asupra materiei din toate timpurile". Audienţele erau prognozate ca urmând să fie mai mari decât cele ale transmisiei Jocurilor Olimpice, a finalei campionatului de fotbal american şi a finalei cupei Angliei la fotbal, luate la un loc.

Cei mai mulţi dintre adulţi rămaseră sceptici, gândindu-se că totul nu era altceva decât un truc. Nimeni nu putea să dispară în neant. Era o iluzie. Un număr de prestidigitaţie. Probabil că avea să fie unul bun, trebuiau s-o recunoască, dacă se luau după precedentele numere realizate de Jonathan Tarot. Dar tot un truc, oricum ar fi fost. Aceasta era părerea adulţilor.

Este de la sine înţeles, fireşte, că atunci când devii adult îţi pierzi, în mare măsură, capacitatea de a crede foarte mult în

ceva. Numai copiii pot să creadă cu adevărat în ceva. Numai copiii aveau capacitatea de a crede cu adevărat în posibilitatea a ceea ce avea să se întâmple, în acelaşi fel în care cred în Zâna Măseluţă sau în Moş Crăciun. Numai copiii credeau că ar fi cu adevărat posibil să-şi concentreze gândurile simultan asupra unui singur lucru şi, astfel, să-l ajute pe Jonathan să dispară de pe un acoperiş din Manhattan. Copiii din toată lumea credeau în Jonathan Tarot. Acesta era faptul pe care conta Iblis.

Pe măsură ce spectacolul era difuzat, atmosfera se încărca de electricitate. La ora şapte, Jonathan Tarot se urcă pe un acoperiş din Manhattan, plasându-se în interiorul unui uriaş pătrat magic, exact aşa cum îi spusese Adam Apollonius să procedeze. Mai multe elicoptere i se roteau deasupra capului, astfel încât să filmeze evenimentul, dar şi să dovedească, de sus, faptul că nu avea să fie nicio înşelătorie. Un lucrător din construcţii îşi înfipse ciocanul pneumatic în pătrăţelul cu numărul patru, pe care avea de gând să stea Jonathan, dovedind astfel că acoperişul era solid. Un public invitat, alcătuit din vedete de film şi alte celebrităţi, se aşezase în cerc în jurul pătratului, astfel încât să se asigure că nu existau mijloace care să-i faciliteze dispariţia lui Jonathan.

Probabil că singura celebritate care nu se găsea acolo era Adam Apollonius. Fără ştiinţa lui Jonathan, Apollonius era deja în drum spre Xian, în China, de unde avea să dirijeze următoarea etapă a planului malefic al Ifriţilor.

Apoi, fix la ora opt seara, după meridianul estic al Statelor Unite, Jonathan, purtând cel mai uşor şi mai strălucitor costum în stilul lui Elvis, se adresă unei camere de televiziune care-i transmitea imaginea atrăgătoare, fermecătoare, către milioane de puştani:

— Salut tuturor şi bine aţi venit la spectacolul meu special de televiziune, începu Jonathan. Şi special are să fie. Cineva a spus, odată, că dacă ai suficientă credinţă, poţi să muţi şi munţii din loc. Să sperăm că aşa e. Fiindcă în această seară o să arăt întregii lumi un lucru care n-a mai fost văzut vreodată pe viu la televiziune. O să arăt că, dacă ai suficientă credinţă — credinţa voastră în mine — ceva poate dispărea în neant.

Nu este un truc. Nu este o iluzie. Nu există cutii, sau saci din mătase, în care să mă ascund. Nu există trape secrete. După cum aţi văzut, acoperişul este din beton masiv. Nu există oglinzi care să înşele ochiul. Nici platouri rotative uriaşe, care să mute lucrurile. Nu există cabluri aeriene care să mă ridice. În realitate, nu există niciun fel de mijloace ajutătoare. În schimb, avem reflectoare puternice, astfel încât să puteţi vedea totul în cele mai mici amănunte. Tot ceea ce veţi vedea şi apoi nu veţi mai vedea va fi adevărat, nu o iluzie, în sensul obişnuit al cuvântului. Singurul lucru pe care-l voi avea ca ajutor în această seară este acest pătrat magic chinezesc, precum şi puterea colectivă a propriilor voastre minţi, care să-i exploateze puterea matematică şi să-mi furnizeze energia necesară pentru executarea acestei dispariţii. Asta-i tot. Şi tuturor care susţin că nu se poate realiza, le spun: uitaţi-vă aici! Exact aici!

Jonathan rânji şi arătă spre pătratul magic de sub picioarele sale.

— Vechii dervişi credeau că, dacă-şi rotesc trupul repede în cerc, acesta este un mod de a obţine iluminarea. Astfel, s-ar deschide poarta care-i va permite trupului să primească un anumit tip de energie. Cuvântul „derviş" înseamnă, de fapt, intrare. Cu ajutorul vostru, băieţi şi fete, e o intrare pe

care intenţionez s-o deschid în seara aceasta. Energia gândurilor voastre îmi va permite să mă rotesc mai repede. Puterea gândurilor voastre va intra prin mâna mea dreaptă, întinsă în sus, după care va ieşi prin mâna mea stângă, lăsată în jos, pătrunzând prin acoperişul acesta. Şi, în timp ce mă voi roti, voi dispărea prin această intrare, în altă lume.

Din punctul de vedere al lui Jonathan Tarot, toate acestea erau numai prostii. Fiind djinn, dispariţia lui era garantată. Încercă să-şi stăpânească zeflemeaua din voce şi să-şi ascundă dispreţul pe care-l resimţea faţă de privitori. Totuşi, considera aproape tot ceea ce spunea ca fiind de râs, nimic altceva decât o înşelătorie concepută de Adam Apollonius, astfel încât să ajute la obţinerea celei mai mari audienţe de televiziune din istorie şi a unei mari sume de bani pentru sine, făcând în acelaşi timp din el, Jonathan Tarot, cel mai celebru personaj din întreaga lume. Mai mare decât John Lennon, decât Elvis, decât Houdini şi toţi ceilalţi, luaţi la un loc. Cel puţin, aceasta era ceea ce credea el.

— Oricum, este de asemenea posibil, continuă Jonathan Tarot, ca în seara aceasta să putem înfăptui chiar mai multe decât doar propria mea dispariţie. Dacă, aşa cum mă aştept, voi păşi prin această intrare, trecând într-o altă lume, vreau ca voi toţi să-mi urmaţi exemplul şi să încercaţi să pătrundeţi, la rândul vostru în lumea aceea. Folosindu-vă de puterea pătratului magic, vreau ca voi toţi să vă învârtiţi precum un derviş în căsuţa cu numărul patru. Poate că veţi dispărea şi voi, la fel ca mine. Să sperăm că aşa va fi. În clipa de faţă, totuşi, ceea ce vreau de la voi este să staţi acolo şi să mă urmăriţi cum mă rotesc şi, folosind puterea gândurilor voastre colective, să mă vreţi într-o stare de nimicnicie.

Jonathan bătu din palmele lui încărcate cu inele şi păşi în căsuţa cu numărul patru.

— În regulă. Hai s-o facem!

Făcu un semn cu mâna spre orchestră — o orchestră turcească — să cânte o melodie subtilă, hipnotică, rotitoare, menită să ajute la constituirea unei atmosfere. Şi aceasta fusese ideea lui Adam Apollonius. Hipnoza era o componentă importantă a planului său pentru obţinerea unei cote uriaşe de audienţă. Fireşte, Jonathan nu avea nevoie de aşa ceva. Nu avea nevoie de nimic, cu excepţia puterilor sale de djinn.

Jonathan merse în cerc, spre dreapta, de câteva ori, ridicându-şi şi coborându-şi braţele, aşa cum văzuse că procedează dervişii în filmul pe care i-l arătase Apollonius. Întotdeauna, aceştia începeau să se rotească spre dreapta. Adam Apollonius fusese destul de insistent în această privinţă. Apoi, îşi lăsă capul să cadă în piept, privi spre podea, apoi spre cer. Şi doar după şapte rotiri complete îşi schimbă poziţia braţelor, începând să se rotească spre stânga, în sensul invers acelor de ceasornic. Sensul invers acelor de ceasornic a fost dintotdeauna direcţia în care Răul se deplasează cel mai în voie.

În timp ce Jonathan se întorcea şi se învârtea, milioane de copii se concentrau astfel încât să-l facă să dispară, cu toată forţa vitală de care dispuneau. Treptat, începu să se rotească mai repede, în ritmul muzicii, iar celebrităţile invitate din public băteau din palme sau îşi zăngăneau bijuteriile scumpe. Trecură două minute. Apoi, trei. Calităţile de showman ale lui Jonathan Tarot nu puteau fi puse la îndoială. Nici viteza cu care se rotea. Era ca un titirez. Un asemenea spectacol nu se mai văzuse. Până şi scepticii îşi ţineau respiraţia.

După o vreme, tuturor celor care priveau de pe acoperiş, sau la televiziune, li se păru că trupul lui Jonathan începe să se înceţoşeze, apoi să lase în urmă o uşoară dâră de fum, ca

şi cum viteza cu care se învârtea ar fi generat căldură. Căldura făcea parte din ceea ce se întâmpla, asta-i sigur. La urma urmei, djinnii sunt făcuţi din foc, iar atunci când se petrece o *transsubstantizare*, focul este cel care transformă trupul în fum.

Publicul de pe acoperiş rămase cu sufletul la gură. Unii dintre spectatori se ridicară în picioare, astfel încât să vadă mai bine. Alţii, neîncrezători în ceea ce vedeau cu propriii ochi, îşi scoaseră ochelarii şi şi-i puseră pe nas. Ceaţa avea din ce în ce mai puţin formă omenească, fiind mai mult ca un nor. Unii începură să-şi strige uimirea şi aprobarea, în acel mod zgomotos în care obişnuiesc americanii să-şi exprime entuziasmul faţă de ceva. Vreo doi fluierară. Alţii aplaudară cu vigoare. Şi câţiva ovaţionară. Fiindcă se vedea clar — sau nu se vedea, depinde din ce unghi priveau problema — că Jonathan Tarot dispăruse cu adevărat într-un nor de fum mişcător, care apoi se risipi degrabă.

Milioanele de telespectatori de acasă rămaseră cu gurile căscate şi ochii ieşiţi din orbite. Aceleaşi gânduri dominau minţile tinerilor de pretutindeni. *S-a dus. A dispărut. Noi am făcut asta. Am făcut să dispară cineva în neant.*

Şi, dacă el a făcut-o, poate că şi noi suntem în stare să dispărem.

Aşa că se ridicară în picioare. Milioane de copii, din întreaga lume, se ridicară în picioare şi începură să danseze dansul solitar al dervişului, în cercuri concentrice, permanent descrescătoare, învârtindu-se până ameţiră, dar tot dansau, mai departe şi mai departe. Şi, pentru c-o făceau cu toţii în acelaşi timp, cu acelaşi gând pe jumătate copt în minţile lor ameţite, semiconştiente, forţa de atracţie gravitaţională a dansului deveni mai puternică, rotirea deveni moleculară şi

galactică, o rememorare spirituală a puterii din inima Universului, iar efectul pe care Iblis îl prevăzuse se petrecu.

Dispărură.

Dar nu trupurile lor fură cele care dispărură. Iblis n-avea ce face cu ele. Nu există vreo putere pe care s-o poţi obţine din trupul firav al unui copil. Dar cu spiritul puternic al unui copil era o cu totul altă poveste. Asta era ceea ce urmărea Ifritul. Şi tocmai acestea, spiritele copiilor, milioane de spirite, fură cele care alunecară şi se prăbuşiră, nevăzute, prin intrarea dervişului, deschisă prin puterea exemplului rotirii lui Dybbuk, şi prin cea matematică aflată în pătratul magic chinezesc, în lumea care se întinde alături de cea fizică: lumea spirituală.

În mod normal, după cum v-aţi putea aştepta, lumea spirituală este un loc foarte aglomerat. Fireşte, este plină de strigoi. Un om de ştiinţă şi matematician, pe numele său Keyfitz, a demonstrat că numărul total al oamenilor care au trăit vreodată pe pământ este de nouăzeci şi şase de miliarde. Şi, dacă n-ar fi fost acţiunile diavolilor războinici, acesta ar fi fost numărul strigoilor care s-ar fi aflat, în mod obişnuit, în lumea spirituală. Aceştia ar fi împiedicat, cu siguranţă, înaintarea spiritelor copiilor către locul pe care-l pregătise Iblis pentru ele. Iată motivul pentru care făcuse el ceea ce făcuse. Pentru că n-avea ce folos să obţină de la cei a căror forţă vitală se stinsese deja.

Genocid este un cuvânt care se referă numai la exterminarea populaţiilor vii. Dar nu există niciun cuvânt potrivit pentru exterminarea morţilor. Dacă nu e o contradicţie în termeni, Iblis şi fiii săi îndepliniseră o misiune eficientă, pe scară industrială, de exterminare a miliarde de strigoi şi de spirite. Folosindu-se de diavolii războinici şi de minuscula

cantitate de salivă de djinn conţinută în teracota din care fuseseră confecţionaţi, Iblis izbutise să-i trimită cu miile în lumea spirituală, în care vreo nouăzeci de miliarde de suflete omeneşti fuseseră absorbite. Asta făcea să rămână doar şase miliarde de suflete în lumea spiritelor şi, ca atare, loc suficient pentru mutarea sufletelor a milioane de copii, cu eficienţă şi fără oprelişti, prin lumea spirituală, către Xian.

Aceeaşi forţă zorită, irezistibilă şi magnetică, pe care o cunoscuse Faustina în lumea spirituală, cu câteva luni mai devreme, cea care o târâse tocmai până în Xian, în China, procedă acum exact la fel cu spiritele a milioane de copii vii, măturaţi de un tsunami invizibil. Groaza copiilor nu putea fi subestimată şi nu se opri până când ei nu ajunseră la izvorul forţei, aflat într-o imensă piramidă din inima mausoleului ascuns al diabolicului împărat Qin. Fiindcă acolo era locul în care plănuise Iblis să le depoziteze spiritele şi energiile pe care le conţineau, pentru următoarea etapă a planului său.

În acelaşi timp, în lumea fizică, destul de puţini părinţi avură impresia că, de fapt, copiii lor doar au leşinat, de atâta emoţie, după ce văzuseră cum dispare cineva cu adevărat. Fiindcă nu putea să existe vreo îndoială în legătură cu faptul că acest lucru se întâmplase cu adevărat. *Jonathan Tarot dispăruse.* Alţii se enervară, acuzându-şi copiii că se prefac a fi în transă sau hipnotizaţi. Cei mai mulţi nu observară diferenţa. Unii îşi înşfăcară copiii şi încercară să-i scuture, ca să-i trezească.

Pe măsură ce trecea seara, urmară panica şi infernul. În întreaga lume, mamele şi taţii începură, încet, încet, să se trezească la realitatea a ceea ce se întâmplase, precum şi să priceapă faptul că băieţii şi fetele lor nu muriseră, ci erau fără

cunoştinţă, catatonici, ca în comă. Spitalele şi clinicile se umplură degrabă cu părinţi îngrijoraţi şi propriile lor frumoase adormite. Psihiatri, mediumuri preoţi, rabini şi imami fură consultaţi. Preşedinţi şi prim-miniştri îşi convocară cabinetele. Starea de urgenţă medicală fu declarată pe scară mondială.

Doctorii îşi confruntară consultaţiile şi căzură de acord asupra unei singure concluzii. Se diagnostică un caz de isterie sau de hipnoză în masă. Membri de vază ai breslei medicale apărură la posturile de televiziune şi-i asigurară pe mamele şi pe taţii de pretutindeni că, în timp, efectele se vor estompa până la dispariţia totală. Că, până la urmă, copiii se vor trezi. Fură îndemnaţi la calm cei care se aflau în pragul panicii. Se prescrise răbdare.

Lumea îşi ţinu respiraţia şi se rugă.

Între timp, Jonathan Tarot fu declarat răspunzător în parte pentru ceea ce se întâmplase, arestat şi închis preventiv de poliţia din New York. Firește, privise sosirea poliţiştilor în apartamentul său de la Hotelul Cimento dell'Armonia, crema New Yorkului, cu o oarecare doză de amuzament şi de dispreţ, gândindu-se că-şi va folosi puterile de djinn ca să scape, dar, spre oroarea lui, descoperi că nu era posibil. La început, presupuse că se întâmpla din cauză că era obosit. Sau chiar bolnav. Şi aveau să treacă vreo câteva zile până ca adevărata înfăţişare a îngrozitorului său destin să i se dezvăluie.

CAPITOLUL 28

STRÂNGERE DE INFORMAȚII

— Nimrod şi Groanin trebuiau să se întoarcă până acum, constată Finlay.

— Cam aşa e, replică John în gând. Li s-a întâmplat ceva, probabil.

— Tipul pe care l-am auzit vorbind la telefonul mobil, gândi Finlay. Ifritul!

— Rudyard Teer.

— Corect. Trebuia să cădem şi noi în capcana lui. Dacă vine după noi?

— El nu te cunoaşte, Finlay. Nu te-a văzut niciodată. Pe mine ar fi putut să mă recunoască. Pe mine şi pe sora mea.

— Dacă ajunge cumva aici?

Finlay telefonase la Hotelul Gravelli din Veneţia şi aflaseră doar că ea şi cu Marco Polo predaseră apartamentul. Numai că Philippei nu-i trecuse prin gând să lase vreun mesaj, în care să le spună unde se ducea. Sau ce făcea.

— N-ar fi plecat din hotel decât dac-ar fi rezolvat enigma din tablou, gândi John.

— Şi-atunci, de ce nu e aici?

— Părerea mea e că, după ce a descifrat mesajul, ea şi cu Marco au trebuit să plece altundeva, să pună mâna pe tableta din aur. Probabil că în locul în care-a ascuns-o prostul ăla de cardinal.

— Dacă apare cu tableta din aur...

— O să apară, interveni gândul lui John. Sunt convins de asta. Dac-aş fi fost în propriul meu trup, pun pariu c-aş fi simţit-o în oase.

— Bine, atunci, când o să apară cu ea, admise Finlay în gând, ar fi frumos dac-am ştii deja cum s-o folosim. La ce să ne aşteptăm. Chestii de-astea.

— Strângere de informaţii.

— Exact, gândi Finlay. Tocmai de aceea am venit înaintea ei aici, în primul rând, ţi-aduci aminte? Şi cine-ar putea să fie mai bun la strângerea informaţiilor decât un spion invizibil?

— Ai dreptate. Aş putea să mă strecor afară din trupul tău, să mă întorc în sala pentru expoziţii în forma spirituală şi apoi prin tunelul „Sesam deschide-te". Până să mă întorc, poate că Philippa o să şi ajungă aici, cu tableta de comandă din aur.

— Până atunci, o să ştii bine cum trebuie folosită, gândi Finlay, mulţumit de faptul că John fusese de acord cu planul lui.

— Pare foarte rezonabil, gândi John. Mai rezonabil decât să stăm amândoi aici şi s-o aşteptăm să apară.

— Corect, încuviinţă Finlay. Nu crezi c-o să păţeşti un alt atac de... cum îi zice? Greaţă astrală.

— N-o să fiu plecat prea mult timp, gândi John. Cred că asta se întâmplă doar după ce ai stat afară din trup mai multă vreme. Pe lângă asta, cred că ne-ar prinde bine amândurora o pauză de stat unul cu celălalt, tu nu?

— Mă bucur că gândeşti aşa, fiindcă şi eu cred. Încep să mă simt ca un... cum îi spune? Atunci când cineva are dublă personalitate.

— Un psihopat?

— Exact.

— OK. Eu sunt gata, tu? întrebă John în gând.

— Dă-i bătaie!

— O să pot să te văd şi să te aud, dar tu n-o să poţi nici să mă auzi, nici să mă vezi, desigur, îl explică John. Cel puţin, până mă întorc. Şi sper să nu te superi dac-o să intru direct în trupul tău. Doar ca să economisim timpul.

— Eşti invitatul meu, răspunse Finlay. Şi, John, ai grijă!

— Sigur.

În sfârşit, John se simţi în stare să iasă din trupul lui Finlay, trăind un minunat sentiment de eliberare în acea clipă. Era ca şi cum ar fi dezbrăcat un smoching sau şi-ar fi desfăcut nasturele de la un guler foarte strâmt de cămaşă. Se simţi de parcă ar fi început din nou să respire şi, dacă ar fi avut plămâni, fizic, ar fi putut să scoată un fel de oftat euforic.

Finlay îşi simţi prietenul djinn ieşind şi, cuprins de o uşoară senzaţie de leşin, se văzu nevoit să se aşeze pe un scaun, ca nu cumva să se prăbuşească. Acest fapt îl făcu să înţeleagă cât de mult se baza pe spiritul lui John, să-l ajute la desfăşurarea funcţiilor sale fizice normale, ca mersul sau ridicatul lucrurilor.

După un timp, se întinse pe spate şi, incapabil să se mai gândească la altceva de făcut, destul de împăcat cu sine — de această dată — adormi.

John pluti în jos pe deasupra scării, trecând prin intrarea în hotel — fără să deschidă uşa, desigur — şi porni înapoi, peste Xian, spre Sala pentru expoziţii.

Fiind în plină zi acum, Sala era plină de turişti, mulţi dintre ei americani, cu toţii exprimându-şi zgomotos entuziasmul faţă de numărul mare al statuetelor care umpleau Groapa Numărul Unu. John trecu în tăcere pe deasupra

capetelor lor, pluti peste barieră şi apoi în jos, printre rândurile mute ale războinicilor de teracotă din fundul gropii. Acolo, se opri puţin, îl urmări pe războinicul de teracotă aflat cel mai aproape de el, aşteptând ca el să dea vreun semn cum că ar putea să se deplaseze de pe soclul său şi să încerce să-l absoarbă, după care se întoarse cu faţa la acea parte a zidului unde Nimrod identificase uşa secretă.

Îşi dădu seama de faptul că era în avantajul lui să poată trece prin ziduri şi prin uşi masive, fiindcă tot nu-şi amintea cuvintele chinezeşti pe care le pronunţase Nimrod, atunci când făcuse ca uşa să se deschidă precum cea din povestea cu Ali Baba. Era o neglijenţă din partea lui, se dojeni în sine, să nu-şi amintească un lucru care ar fi putut să aibă o importanţă vitală.

John trecu prin uşa ascunsă, ajungând în tunelul care se întindea în faţa lui cale de câteva sute de metri, poate chiar mai mult. Fiind spirit, asta însemna că nu avea nevoie de lanternă: strigoii şi spiritele pot să vadă în întuneric. Devenind precaut, acum că pătrunsese în capcana Ifriţilor — putea el să fie invizibil pentru ochiul omenesc, dar nu se prea putea baza pe acest lucru ca să-l apere de Ifriţi —, pluti încet de-a lungul tunelului, sperând, împotriva speranţei, că ar putea să dea peste Nimrod şi Groanin, venind din sensul opus. Tunelul părea să fie, totuşi, gol. Cel puţin, era gol în privinţa a ceea ce putea fi văzut.

Dar nu era gol şi de sunete. Dimpotrivă!

La început, John avu impresia că aude sunetul foarte înalt, răsunător, a mii, poate milioane de păsări, dintr-o peşteră imensă aflată în faţa lui. Dar, pe măsură ce se apropia, iar larma devenea mai puternică, i se păru că tot ceea ce auzea era, mai degrabă, omenesc. Ca vuietul unei enorme cete de

copii aflate în curtea şcolii, într-o pauză sau la încheierea orelor, sau cum i-or mai spune copiii chinezi, atunci când nu stau la lecţii. Mai puţin faptul că nu era nici urmă de seninătate sau de fericire în acest zgomot puternic. Absolut nimic. Era un sunet al disperării.

John se simţi de parcă i s-ar fi ridicat părul în cap şi probabil că aşa s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut păr. Convins de faptul că se apropia de un loc îngrozitor, în care milioane de suflete pierdute erau torturate, îşi încetini înaintarea. Între timp, sunetul ajunsese să fie aproape asurzitor şi toate instinctele lui îl îndemnau să se întoarcă. Dar spiritul lui John era, ca totdeauna, plin de curaj. Pluti înainte, cu toate că se înfricoşa la gândul a ceea ce ar putea să vadă la capătul tunelului: oameni îmbrânciţi în gropi adânci, presărate cu ţăruşi lungi şi ascuţiţi; alţii, cu trompete nesfârşit de lungi suflându-le în faţă; demoni cuprinşi de turbare şi monştri cu capete de păsări. Hieronymus Bosch*. Infernul.

Aşa că fu cu atât mai surprins atunci când, ajungând la capătul tunelului, îşi coborî privirea spre o enormă cavernă şi nu zări pe nimeni. Cel puţin, nu milioanele de suflete chinuite pe care se aşteptase să le vadă. Nici vreo groapă cu aspect înfricoşător. Ci doar o imensă piramidă verde, înconjurată de un lac din argint, lângă care patrulau câteva sute de diavoli războinici: aceiaşi războinici de teracotă, însufleţiţi, pe care îi văzuse în Templul din Dendur, în New York.

Străduindu-se să ignore cumplitul zgomot care-l asurzea, John ieşi, plutind, din tunel, trecând pe deasupra lacului argintiu cu o înfăţişare atât de nefirească. Nu părea să fie

* Cunoscut pictor olandez, pe numele adevărat Jheronimus van Aken (c. 1450–1516). Multe dintre tablourile sale au ca subiect păcatele şi slăbiciunile morale ale oamenilor, folosind deseori imagini de demoni, animale cu înfăţişare pe jumătate omenească şi maşinării înfricoşătoare.

alcătuit din apă, fiindcă nu avea adâncime, dar după ciudatele vibrații și unduiri pe care le zărea la suprafața lui, ar fi putut să spună chiar că e făcut din sticlă.

Piramida aflată în mijlocul lacului era de departe la fel de mare ca Piramida cea Mare a lui Kheops, din Egipt. Numai că aceasta era într-o stare mult mai bună și confecționată dintr-o piatră verzuie, cu aspect curios. Dar cel mai curios lucru la această piramidă era înțelegerea faptului că ea constituia sursa zgomotului insuportabil care umplea caverna. În interiorul piramidei se afla ceea ce păreau să fie milioane de copii, înghesuiți unii peste alții ca într-o fabrică de sardele. Încă o dată, resimți o veritabilă senzație de oroare atunci când auzi, destul de deslușit, o voce înfundată venind chiar din interiorul piramidei; și nu una care să vorbească în chineză.

— Ajutor! striga vocea, care părea să-i aparțină unei fetițe americance. Ajutor! Vreau să merg acasă. Vă rog, lăsați-mă să plec. Vă rog, nu vreau să fiu aici. Mi s-a întâmplat ceva în timp ce priveam la televizor! Ajutor!

Oricât s-ar fi străduit, John nu putea să treacă prin zidul extrem de neted al piramidei și să procedeze așa cum îi cerea vocea. Indiferent din ce-o fi fost construită piramida, era un material destul de impermeabil pentru spirite. Pluti până în partea superioară a piramidei și observă că vârful părea să fie făcut din diamant, sau din ceva asemănător, atingând bolta stâncoasă a peșterii. Din curiozitate, inspectă mai de aproape punctul de contact și observă că, de fapt, exista între ele o deschizătură de grosimea unui fir de păr.

Vrând să facă o experiență, își subție degetul de spirit și-l strecură în deschizătură. Nu fusese o idee bună. O uriașă scânteie electrică scăpără din diamantul aflat în vârf, năucindu-l și azvârlindu-l prin aer ca pe o muscă pocnită cu pliciul,

trântindu-l pe suprafaţa lacului argintiu. Trecură câteva minute până când fu capabil să se adune. Şi, la început, crezu că şocul electric care-i fusese administrat îi zăpăcise simţurile. Pentru că-l văzuse chiar pe Groanin, stând la câţiva metri distanţă de el, înconjurat de un cerc de diavoli războinici. Aceştia erau destul de nemişcaţi, chiar adormiţi, precum cei din groapă. Şi era de-a dreptul evident că orice tentativă de evadare din mijlocul lor i-ar fi readus la viaţă.

Groanin nu spuse nimic. Nu se mişcă. Ochii îi erau deschişi, dar nu păreau să vadă ceva. De Nimrod nu era nici urmă. O vreme, John se întrebă ce i s-o fi întâmplat lui Groanin, dacă i s-o fi întâmplat ceva; şi, până la urmă, îi veni în minte că modalitatea cea mai bună de a afla ceea ce se întâmplase era să pătrundă, pur şi simplu, în trupul majordomului şi să-i citească gândurile, în acelaşi mod în care-i citise gândurile lui Finlay.

Cu multă grijă, John se strecură printre picioarele unuia dintre diavolii războinici, pătrunzând în mintea şi în trupul lui Groanin.

— Slavă Domnului, a sosit cavaleria*, se gândi Groanin. Am tot stat aici aşa, nici nu ştiu de câtă vreme. Ori de câte ori încerc să mă mişc, mă pomenesc cu câte-o pălitură din partea proştilor ăstora de oameni din nămol. Ai adus chestia aia de comandă din aur, ca să ne scoţi din locul ăsta îngrozitor?

— Philippa încă n-a apărut cu ea, recunoscu John.

— Minunat, se văită Groanin. Halal cavalerie mai eşti! Îţi zic eu, halal cavalerie mai eşti, frumuşelule!

Cu toate văicărelile neîntrerupte ale lui Groanin, John fu în măsură să-i cerceteze amintirile majordomului şi să

* Expresie folosită, la figurat, şi în sensul de *au venit întăriri*.

înțeleagă exact ceea ce li se întâmplase, lui și lui Nimrod, după ce trecuseră prin „Sesam deschide-te", în groapa funerară; și, prin urmare, de ce părea să fie mintea lui Groanin într-o asemenea neorânduială. Iată ceea ce află:

Groanin îl urmă pe Nimrod până spre capătul tunelului.

— Ce caută o piramidă aici? bombăni el. Suntem tare departe de Egipt. Vă zic, suntem tare departe de Egipt.

— Piramidele funerare au fost o componentă importantă a multor civilizații diferite, îl informă Nimrod. Nu numai a egiptenilor. Populațiile maya, aztecă, dar și cea cambodgiană, cu toate foloseau modele de piramidă pentru mormintele lor mai importante și pentru locurile lor sacre. Îmi imaginez că piramida aceasta trebuie să fie cea a împăratului Qin, cel despre care ne-a povestit Marco Polo, în relatarea lui despre Yen Yu. Împăratul credea că el și armata lui de teracotă puteau să treacă, prin vârful piramidei, ajungând în lumea nemuritorilor. Clătină din cap, minunându-se. Cu toate că, trebuie s-o spun, n-am mai văzut niciodată până acum o piramidă confecționată din jad. Trebuie să fie neprețuită. Ciudat material, jadul! Puterile djinnilor nu pot să pătrundă prin el, știi?

Se apropiară de malul lacului care înconjura piramida. Nimrod se aplecă și atinse cu degetul suprafața.

— E aiurea, zise el.

— Ce e? se interesă Groanin.

— Groanin, cred c-ar fi mai bine dacă te-ai întoarce la hotel, propuse Nimrod.

— De ce? Groanin își cufundă vârful ghetei în lichid și observă că rămase destul de uscat. Lacul nu e deloc adânc. Și deloc umed, după cum arată. Nu sunt în pericol să mă înec, asta-i sigur. Dar ce-i chestia asta, la urma urmei? Sigur nu e apă.

— E mercur, Groanin. Unii îl numesc argint-viu. E excelent conducător al puterilor de djinn, acesta fiind unul dintre motivele pentru care alchimiştii medievali erau atât de fascinaţi de materialul acesta. Dar, de asemenea, emană miasme care constituie otrăvuri lente pentru oameni. Dacă stai aici suficient de mult, înnebuneşti. Sau, mai rău. Iată de ce ar trebui să te duci înapoi.

— Şi cu dumneavoastră cum rămâne?

— A, eu o să fiu destul de bine, pot să te asigur.

— Dacă e totuna, o să rămân cu dumneavoastră, domnule, declară Groanin, care nu era nici pe departe atât de fricos pe cât, uneori, îi plăcea să se prefacă. Să sperăm că n-o să rămânem aici prea multă vreme. Şi, din experienţa mea, pot să vă spun că un pic de nebunie nu i-a făcut rău niciodată nimănui.

— Dârz băiat, aprecie Nimrod.

Păşiră cu grijă pe suprafaţa lacului argintiu.

— Bănuiesc că mercurul e altă chestie care nu vă face rău, dumneavoastră, ăstora, comentă Groanin. Marele premiu la loteria vieţii. Asta-i ceea ce înseamnă să fii un djinn, dacă vreţi să-mi ştiţi părerea. A fost odată când era de ajuns doar să fii englez.

— Aşa-i, recunoscu Nimrod. Mercurul e destul de inofensiv pentru cineva ca mine.

— N-aş spune că e inofensiv, rosti o voce. Nu tocmai. Nu, nici pe departe.

Nimrod şi Groanin se întoarseră, pomenindu-se în faţa unui tânăr îmbrăcat într-un costum straniu de zale, asortat cu piramida de jad. Era Rudyard Teer, însoţit de vreo zece-douăzeci de diavoli războinici. Aceştia arătau la fel ca nemişcaţii războinici pe care-i văzuseră Nimrod şi Groanin în groapa

funerară, dar altfel: trupurile lor se deplasau într-un mod robotizat, mecanic, plus că erau amenințători, deși chipurile le rămăseseră destul de lipsite de expresie.

— QWERTYUIOP!

Nimrod nu ezită, rostindu-și cu voce tare cuvântul de concentrare, intenționând evident să provoace un efect imediat și devastator asupra tânărului despre care, fiind unul dintre fiii lui Iblis, știa că-i este dușman de moarte. Dar nu se întâmplă nimic. Și sesizând surprinderea lui Nimrod, Rudyard Teer izbucni într-un hohot zgomotos de râs.

— Sunt imun la puterile tale, Nimrod, declară el.

Văzând cum diavolii războinici îl înșfacă pe Groanin de ambele brațe, Nimrod încercă să dirijeze o altă descărcare de putere pură de djinn asupra lor, dar, încă o dată, nu se întâmplă nimic. Și, în clipa imediat următoare, îl înșfăcară și pe el.

— Și la fel sunt războinicii mei *Dong Xi*, adăugă fiul lui Iblis.

Groanin încercă să-și pună în acțiune brațul suplimentar, cu puterea lui extraordinară, împotriva diavolilor războinici, numai că erau prea mulți, așa că atât Nimrod, cât și Groanin fură degrabă luați prizonieri.

— De fapt, nu e chiar întru totul adevărat, rosti Teer, batjocoritor. Adevărul este că nu ai niciun pic de putere de djinn atât timp cât te afli, împreună cu acești războinici *Dong Xi*, pe lacul din mercur. La fel ca toți războinicii mei de teracotă, și lacul conține o cantitate infimă de salivă de djinn. Tatăl meu a aruncat o legare specială de djinn asupra mercurului. O *adligare*. Funcționează ca o *djinncantație*.

— Știu ce este o *adligare*, mulțumesc, replică Nimrod, înțepat.

— Asta te face să fii supus faţă de voinţa şi de poruncile mele, la fel ca oricare dintre aceşti diavoli războinici.

Rudyard Teer îşi îndreptă braţul spre Nimrod şi, timp de un minut, două, îl făcu să alerge pe loc, numai ca să-i dovedească justeţea afirmaţiei.

— Înţelegi ce vreau să spun? Pot să te pun să faci absolut orice.

Îşi îndreptă din nou braţul spre Nimrod şi, de data aceasta, el îşi înfipse mâinile în beregata lui Groanin şi începu să-l gâtuie.

— Pot să te fac să-l sugrumi, dacă vreau.

Rudyard Teer izbucni în râsul său nebunesc, copilăros.

Chipul lui Groanin începu să se înroşească, apoi să se învineţească.

— Iar tu nu poţi să faci nimic ca să mă împiedici.

— Bine, Rudyard, replică Nimrod, gâfâind din cauza efortului pe care-l depunea, străduindu-se să stoarcă aerul din traheea propriului său majordom. Ţi-ai expus punctul de vedere.

Rudyard Teer îşi lăsă braţul să cadă şi, deodată, Nimrod fu capabil să dea drumul gâtului majordomului său. Groanin se aplecă în faţă, să-şi refacă respiraţia şi să tuşească.

— Îmi pare rău, Groanin, se scuză Nimrod.

— E în regulă, domnule.

— Şi cum se face că puterile tale de djinn rămân în vigoare? i se adresă Nimrod lui Rudyard Teer. Costumul protector din jad, bănuiesc.

— Corect, confirmă Rudyard Teer. L-am comandat expres la un croitor specializat din Hong Kong. După acelaşi model ca şi cele purtate pe vremuri de împăraţii Chinei. Ştiai că sunt 2 156 de bucăţi de jad în costumul ăsta? Tati e un

istoric tare bun, să ştii. Are o teorie, care susţine că împăraţii Chinei puteau să-şi fi comandat costumele astea din jad ca să devină imuni faţă de puterile djinnilor.

— Bănuiesc că asta explică de ce s-a furat atât de mult jad din muzeele din toată lumea, replică Nimrod. Chiar mă întrebam de ce. Ar fi trebuit să bănuiesc că Ifriţii sunt în spatele afacerii.

— Aşa e, zise cu mândrie Rudyard Teer. Ar fi trebuit!

— Ia să vedem, rosti Nimrod, gândind cu voce tare. Mai întâi de toate, v-aţi trimis diavolii războinici în lumea spirituală, cu misiunea s-o epureze, să absoarbă miliarde de bieţi strigoi lipsiţi de apărare, ca să vă creeze suficient spaţiu în lumea spiritelor încât să vă puneţi în aplicare planul. Apoi, aţi oferit cu împrumut câţiva dintre aceşti războinici din teracotă muzeelor din întreaga lume, astfel încât ele să poată să elibereze câteva dintre spiritele pe care le-au absorbit, ca să-i sperie pe oameni şi să-i gonească din muzee suficient de mult timp cât vă trebuia, vouă şi oamenilor voştri, să furaţi artefacte preţioase din jad. Aveaţi nevoie de foarte mult jad ca să vă confecţionaţi costumele astea ridicole. Şi să deveniţi, astfel, imuni faţă de puterile altor djinni, ca mine. Nimrod clătină din cap. Presupun că nu trebuia să ne aşteptăm la altceva din partea unui trib care continuă să se ocupe de tot ceea ce e oribil pe lume. Dar, să fim serioşi. Să furi jad? Să distrugi strigoi? Tatălui tău ar trebui să-i fie ruşine de sine însuşi!

— Sunt deja morţi, nu? Prin urmare, cui îi pasă? Ce înseamnă câteva miliarde de strigoi, pe lângă planul lui tati pentru întregul Univers?

— Pentru Univers... Nimrod zâmbi. Iblis devine tot mai ambiţios.

— Ai face mai bine să crezi asta, Nimrod.

— Îmi închipui că piramida e nucleul pentru planul vostru suprem, oricare ar fi acela.

— Nu eşti chiar atât de prost pe cât pari, Nimrod. Tati a susţinut întotdeauna că eşti cel mai deştept djinn din câţi există.

— Sunt măgulit, replică Nimrod.

— Aşadar, eu ce-aş fi? îl îmboldi Rudyard. Eu, djinnul care te-a prins.

— Norocos? încercă Nimrod.

Rudyard Teer îşi înălţă braţul, părând pe cale să-i administreze o nouă umilire prizonierului său djinn, când un zbieret puternic al unei trompete imense invizibile îl distrase. Acesta fusese, poate, norocul lui Nimrod.

— Ştii ce, isteţule? Trompeta asta înseamnă că ai picat tocmai la timp ca să vezi despre ce e vorba. Voi doi aveţi rezervate două locuri în faţă la spectacolul celei mai mari crime, poate, din câte s-au comis vreodată.

— Asta-i tot? întrebă Nimrod. O crimă... Ce vi se pare vouă atât de interesant la o crimă? Nu pot să înţeleg una ca asta. Modul vostru de gândire e abject. Atât de strigător de meschin.

— Nu mă refer la o crimă comisă împotriva vreuneia dintre legile astea prosteşti ale oamenilor. Mă refer la o crimă împotriva celor universale. Tati o să modifice caracterul Universului, pentru totdeauna. O să vedeţi cum piramida asta se umple de putere. După care, o s-o întoarcem cu susul în jos.

Nimrod se încruntă.

— O *enantodromie.* Nu se poate să vorbeşti serios.

— N-am fost niciodată mai serios ca acum.

— Dar, ca să faceţi asta, aveţi nevoie de cea mai puternică sursă de energie din Univers, continuă Nimrod. Mai puternică decât forţa atomului. De însăşi forţa vitală, dar la o scară masivă, fără precedent. Imposibil!

— Te-ai prins, năsosule. Rudyard Teer se strâmbă într-un rânjet oribil, după care arătă spre piramidă. Priveşte asta!

— A fost ceva oribil, îi explică Groanin lui John, după ce spiritul băiatului djinn termină de căutat prin memoria lui pe termen scurt. Ţi se pare zgomotos, acum. Dar trebuia să auzi asta atunci. Era ceva de-a dreptul infernal, aşa era. Ca şi cum o furtună de copii panicaţi şi-ar fi atins apogeul. Tot ceea ce puteai să auzi erau ţipetele şi urletele copiilor înspăimântaţi, în timp ce vârful piramidei se deschidea, iar piramida începea să se umple cu micile lor spirite. Ca un rezervor pentru combustibil, aşa era. Gâl-gâl-gâl, în timp ce ei intrau, unul peste altul. Ore întregi a durat. De unde or fi venit, nu ştiu. După numărul lor imens, trebuie să fi fost din întreaga lume. Asta e tot ceea ce ştiu. Mă tem că nu ştiu prea multe. Mintea mea nu e atât de limpede pe cât era atunci. Îmi pare rău, John. Mă simt derutat, sincer. Sunt destul de multe lucruri pe care nu pot să mi le amintesc, acum, dacă mă gândesc la ele. Şi sunt şi mai multe cele pe care le-am uitat de tot. Mă simt ca un idiot.

— Trebuie să fie efectul emanaţiilor mercurului, se gândi John. Nu e de mirare că mintea îţi este vraişte. N-ai cum să nu te simţi ca un idiot, domnule Groanin. Trebuie să te scoatem de aici. Şi cât de curând.

— Lăsaţi-mă pe mine. Trebuie să-i opriţi. Au de gând să întoarcă una dintre legile fundamentale ale Universului cu susul în jos, ripostă în gând Groanin. Să preia tendinţa

firească din rândul omenirii de a dori lucruri bune, după care să le prefacă în exact opusul lor. Nimeni dintre noi nu va mai şti unde se află. Nimeni dintre noi nu va mai şti pentru care dintre părţi să-şi pună dorinţele.

— Nimrod unde e acum?

— L-au dus undeva.

John îi urmări privirea lui Groanin, până spre o intrare în piramida din jad.

— Acolo? întrebă John.

— Aşa cred. Groanin încercă să-şi limpezească gândurile de emanaţiile mercurului şi să-şi amintească mai multe, dar nu avea niciun rost. Mintea îi rămânea ca beată. Iblis a spus ceva despre o revanşă asupra lui.

— Iblis e aici? L-ai văzut?

— Da. Nu. Nu ştiu sigur. Nu semăna cu Iblis. Sincer să fiu, semăna cu individul ăla, magicianul de la televizor. Adam Apollonius. Dar Rudyard Teer îi tot spunea „tati".

— Asta ar putea să explice o grămadă de lucruri, se gândi John. Iblis trebuie să fi pus stăpânire pe trupul tipului, astfel încât să câştige ceva influenţă asupra bietului Dybbuk. Lui întotdeauna i-a plăcut de magicianul ăla stupid de cabaret.

— Oricum, oricine-ar fi fost, a ajuns când piramida se umpluse cam pe jumătate. Ia ascultă, doar nu crezi cu adevărat că Iblis o să-l omoare, nu-i aşa, Johnnie? Nu ştiu ce-o să mă mai fac, dacă n-o să-l am pe Nimrod, să-i port de grijă.

— Nimeni n-o să omoare pe nimeni, Groanin.

John îşi plasă acest gând în partea frontală a creierului, astfel încât să poată fi ultimul lucru despre care să-şi amintească Groanin că l-a gândit. Dar, în partea dorsală a minţii, se gândea în ce măsură devenise o problemă de viaţă

şi de moarte ca Philippa să ajungă la mausoleul împăratului cu tableta de comandă cât mai curând posibil. Şi, gândindu-se mai bine, John ajunse la concluzia că, probabil, era ceva mai important decât atât.

— Ar trebui să plec. S-o caut pe Philippa. S-o aduc apoi încoace.

— Să sperăm că tableta aia de comandă din aur chiar funcţionează.

Majordomul nu era obişnuit să poarte conversaţii cu o persoană străină strecurată în interiorul propriului său craniu. Puţini oameni sănătoşi sunt obişnuiţi cu aşa ceva. Iar pentru Groanin era cu atât mai dificil din cauza emanaţiilor mercurului, care, fiind în întregime inodore, erau, aşa cum spusese Nimrod, destul de puternice şi cu efect năucitor pentru mintea omenească. Prin urmare, acestea fură ultimele cuvinte ale lui Groanin *rostite cu voce tare*.

Deodată, diavolii războinici părură să se întoarcă din nou la viaţă. Fiecare dintre ei făcu un pas în faţă. Unul îl înşfăcă pe Groanin de un braţ, ceea ce ar fi putut să însemne ceva dureros, dacă n-ar fi fost vorba despre braţul său refăcut de gemenii djinni, mult mai puternic. Un al doilea diavol se răsuci pe călcâie şi scoase un soi de sunet gutural, ca o maimuţă măricică şi brutală, ca şi cum ar fi încercat să solicite ajutor dinspre piramida de jad.

— O-o-o! ţipă el. O-o-o!

Pentru o clipă, John avu impresia că ar putea să fie vorba despre el. Apoi, îi veni în minte că Groanin pomenise despre tableta de comandă din aur, iar acest lucru păruse să fi exercitat un soi de efect galvanic asupra războinicilor care-l păzeau. Se hotărî să stea nemişcat, sperând că va strânge şi mai multe informaţii.

Rudyard Teer ieşi din piramidă. Era urmat de Adam Apollonius, purtând la rândul lui un costum protector din jad. Războinicii se traseră înapoi, în timp ce Iblis şi fiul său se apropiau de Groanin.

— Ai pomenit despre cuvintele magice, am impresia, începu Iblis.

— Care cuvinte magice? se miră Groanin. Vă întreb, despre care cuvinte magice vorbiţi?

— Războinicii aceştia ai mei, *Dong Xi*, îl lămuri Iblis, nu înţeleg decât chinezeşte, ştii. Dar eu i-am programat să se trezească la menţionarea unor anumite cuvinte şi expresii cheie englezeşti. Chiar şi rostite într-o limbă străină. Una dintre aceste expresii este „tableta de comandă din aur". Întrebarea este de unde ştii despre tableta din aur? Şi de ce ai pomenit despre ea tocmai acum?

— Astea ar fi două întrebări, îi atrase atenţia Groanin.

— Nu face pe deşteptul cu mine, Jeeves*, sau cum te-o mai chema, îl apostrofă Iblis. Trupul muritor de care mă folosesc îi aparţine unei mari, foarte mari vedete din Las Vegas. Ştii ce înseamnă asta? Înseamnă că n-are simţul umorului. Ştii ce-i ăla un *quaesitor*?

Groanin suspină, istovit.

— Habar n-am ce-o fi, zise el. Dar sunt convins c-o să-mi spuneţi voi.

— Ascuţită limbă mai ai, grasule! Iblis zâmbi şi clătină din cap. Unele lucruri care ies de pe ea pun pariu că te surprind şi pe tine câteodată, nu?

John ştia ce era acela un *quaesitor*. Odinioară, fusese el însuşi supus unui *quaesitor*. Dar, chiar în timp ce-i explica, pe

---

* Numele celui mai celebru personaj din povestirile şi romanele umoristului P.G. Wodehouse (1881–1975), prototipul valetului englez stilat.

tăcute, domnului Groanin, faptul că era vorba despre o legare de djinn, menită să scoată la iveală toate lucrurile pe care le socotea ca fiind neplăcute, ce urmau să-i apară în gură, simţi cum ceva se strecoară, târându-se în sus, prin gâtul majordomului.

Groanin scuipă şi-şi scoase ceva de sub limbă. Creatura i se agăţă pentru o clipă de bărbie, după care căzu pe podea. Groanin privi iute în jos, exact la vreme ca să zărească un gândac de bucătărie dolofan luând-o la fugă, chiar în timp ce altceva îi apărea, târându-se, în gură. Groanin tuşi, apoi râgâi şi scuipă un şobolan micuţ pe podea. Acesta fu urmat curând de un păianjen mâncător de păsări, cu înfăţişarea mai degrabă umedă, care se căţără pe faţa lui Groanin şi i se instală pe creştetul capului. Groanin scoase un urlet.

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui totul, nu-i aşa? zise Iblis, trimiţând păianjenul la o oarecare distanţă cu un bobârnac. Înainte să devină tot mai mari creaturile astea.

John ştia că nu era chip ca Groanin să reziste în faţa unei asemenea torturi. Şi, gândindu-se că propria sa capturare ar putea să-l oprească pe Groanin să-i mărturisească lui Iblis despre Philippa şi despre tableta de comandă din aur, se pregăti să se demaşte. Dar, chiar în clipa în care acest gând îi veni în minte, următorul obiect care apăru în traheea lui Groanin fu o bucată de broccoli. Fiindcă legumele erau ceea ce detesta cel mai mult John.

— Bine, bine, m-ai prins, se predă John. Adevărul este că suntem doi în acelaşi trup. El e Groanin, majordomul lui Nimrod. Şi ăsta sunt eu. John Gaunt. Nepotul lui Nimrod.

— Un dublet, croncăni Rudyard, izbind aerul cu pumnul.

— Un ce? se miră Groanin.

— Vrea să spună că am prins doi dintr-o lovitură, îi explică Iblis, după care-şi flutură mâna şi murmură ceea ce John presupuse că ar fi cuvântul său de concentrare, făcând ca aerul din jurul trupului lui Groanin să devină, brusc, foarte rece.

O brumă apăru pe trupurile războinicilor, iar respiraţia lui Groanin începu să se solidifice în faţa lui.

John înţelese că Iblis redusese temperatura, astfel încât să-l poată vedea cu uşurinţă, în eventualitatea că ar fi încercat să iasă din trupul majordomului.

— Încă de la ultima noastră întâlnire, zise Iblis, abia am aşteptat-o pe următoarea. Cu foarte mare nerăbdare. Şi, acum, iată-te! Trebuia să-mi dau seama că prin *quaesitor* am descoperit două persoane într-una singură, atunci când am văzut bucata aia de broccoli ieşind din gura majordomului. Se întâmplă foarte rar ca oamenii să deteste două lucruri atât de diferite, cum ar fi un şobolan şi o bucată de broccoli.

— Habar n-am, replică John. Tu eşti ceva foarte diferit de o bucată de broccoli, nu?

Iblis zâmbi, un zâmbet ca de şarpe, după care făcu un semn cu capul spre diavolii războinici.

— Luaţi-l, porunci el. Duceţi-l în piramidă. O să aflăm curând ce ştie exact despre tableta de comandă din aur.

CAPITOLUL 29

EA, CEA CĂREIA TREBUIE SĂ I TE SUPUI

Aşa cum prezisese Marco Polo, tableta de comandă din aur îi înlesni călătoria Philippei spre China. Sau, cel puţin, aşa ar fi trebuit. Problema era că Philippei nu i se părea ceva firesc să poruncească oamenilor în stânga şi-n dreapta. Dacă nu chiar sfioasă, ea era de fel democratică şi respectuoasă şi avu nevoie de ceva vreme până să înţeleagă adevărata putere a vechiului artefact chinez, aflat acum la dispoziţia ei, şi să-i dea întrebuinţarea cuvenită. Era, pur şi simplu, vorba să le spună oamenilor ce să facă. Cea mai mare problemă atunci când le spuneai oamenilor ce să facă, totuşi, era că şi făceau, de îndată — tableta nu dădea niciodată greş în această privinţă — iar ea descoperi curând că existau la fel de multe capcane în emiterea comenzilor ca şi în exprimarea dorinţelor. Îi deveni repede evident motivul pentru care Marco Polo se simţise neliniştit în legătură cu enorma putere cuprinsă în tableta din aur. Folosirea acesteia cerea din partea posesorului să se gândească foarte bine la toate consecinţele pe care le implica rostirea unui ordin. Şi o privire din interior asupra solitudinii şi responsabilităţii implicate de guvernare şi de conducere — ca, de exemplu, să fii preşedinte sau prim-ministru — avea să-i fie curând accesibilă Philippei.

De exemplu, într-un rar moment de iritare extremă, îi spusese unui individ cu o înfăţişare dătătoare de fiori, care o urmărea pe aeroportul Heathrow, din Londra, să se facă dispărut, rămânând apoi uimită când acesta intră într-un dulăpior şi închise uşa după el. La fel de surprinsă rămase şi atunci când, dorindu-i stewardesei de la îmbarcări „să aveţi o zi bună", femeia se descălţase, îşi ridicase picioarele pe birou şi se apucase să citească o revistă.

Erau şi beneficii obţinute din faptul că avea în posesie tableta din aur, desigur: cu toate că nici măcar nu avea bilet, Philippei i se oferi cel mai bun loc la clasa întâi, într-un avion spre Beijing (nu exista, se pare, niciun zbor direct de la Londra la Xian); apoi, îi fusese permis să stea în sala de aşteptare pentru clasa întâi; şi, cu câteva minute înaintea decolării, Philippa se dusese în cabina piloţilor şi începuse să le spună căpitanului, primului ofiţer şi navigatorului, că se va petrece o modificare a destinaţiei lor finale. Nu-i plăcea să facă asta, ştiind că le-ar produce serioase inconveniente celorlalţi pasageri; totuşi, se gândea că un asemenea preţ merită să fie plătit, dacă lumea era într-adevăr pusă în primejdie de diavolii războinici.

Un minut sau două după aceea, avionul decolă, purtându-i mult deasupra Londrei şi, curând după aceea, a Canalului Mânecii*. Era un cer perfect, senin, albastru, iar dedesubt, departe, se vedea un stol de pescăruşi plutind pe deasupra falezelor albe din Dover. Deodată, deveni conştientă de apariţia unei senzaţii dintre cele mai ciudate în oase: aceea că mama ei se întorsese în Statele Unite şi că era

* În original, *English Channel* (canalul englez), numele cu care britanicii desemnează canalul dintre Marea Britanie şi Franţa. Francezii îl numesc *La Manche* (mâneca). În limba română, s-a adoptat o combinaţie a celor două denumiri: Canalul Mânecii.

în drum spre casă. Şi, pentru o clipă, încercă să şi-o închipuie pe doamna Gaunt, aterizând în New York, fermecătoare ca întotdeauna.

Pe jumătate, era adevărat, în orice caz. Sentimentul Philippei, deşi supranatural, era mai mult sau mai puţin corect. În urma lungului şi anevoiosului ei zbor peste o jumătate de planetă, doamna Gaunt, într-adevăr, tocmai ajunsese în acea clipă în Central Park din New York. Dar Philippa n-avea cum să-şi imagineze că mama ei arăta cu mult mai puţin fermecătoare decât arătase vreodată, în întreaga ei viaţă. Într-adevăr, Philippa n-ar fi putut s-o recunoască. Nici într-un milion de ani.

Doamna Gaunt ateriză cu stângăcie, manevră tipică pentru un albatros, pasăre obişnuită cu zborul, nu cu uscatul. Dar, în pofida nedemnei ei sosiri în New York, doamna Gaunt se orientase bine şi acum se afla imediat la sud de Şoseaua Transversală, aproape exact paralel cu locul în care strada 77 se intersectează cu Fifth Avenue, şi care marchează graniţa de est pentru Central Park.

Albatroşii constituie o apariţie rară în New York. Aşa că doi pasionaţi de ornitologie le arătară „pasărea aia proastă" nepăsătorilor lor copii. Nici doamna Gaunt nu le arătă mai mult interes; de îndată ce-şi reveni după aterizare, îşi înălţă spiritul, părăsind trupul păsării, acesta revenind în stăpânirea albatrosului, în timp ce ea porni, plutind, direct spre casă, de-a lungul străzii pe care o cunoştea atât de bine, traversând bulevardul Madison, trecând de faimosul Hotel Carlyle. Desigur, dac-ar fi fost din tribul Ifriţilor, ar fi putut să fure un trup omenesc potrivit, de undeva, din drum. Dar Marid e un trib de djinni care a respectat întotdeauna *Legile Bagdadului*

cu privire la furtul de trupuri omeneşti. Drept rezultat, doar un spirit pur fu cel care intră prin uşa cea mare şi neagră de la numărul 7, de pe strada 77 Est.

Multe dintre cele care se petrecuseră aici, în New York, în timp ce ea stătuse în Iravotum, îi fuseseră dezvăluite de Faustina Sachertorte. În consecinţă, cunoştea deja efectul dezastruos pe care legarea ei matusalemică îl produsese asupra soţului ei, despre cum era el îngrijit de Marion Morrison, dar şi faptul că John şi Philippa, copiii ei, se aflau în Italia, sau poate în China, împreună cu Nimrod şi cu Groanin.

Îl găsi pe domnul Gaunt arătând mai bătrân decât şi-l amintea, desigur; dar nici pe departe atât de bătrân şi de decrepit pe cât îl găsiseră copiii la întoarcerea lor din India. În afară de ceva şuviţe cenuşii de păr şi a unor pete hepatice pe mâini, ea îşi dădu seama că nu va mai trece multă vreme până când el îşi va reveni întru totul la normal.

Foarte multe altele din ceea ce se întâmplase deja îi deveniră cunoscute atunci când se strecură în trupul soţului ei, care dormea; şi, fără să-l trezească — fiindcă n-ar fi vrut să-i afecteze negativ recuperarea dezvăluindu-i că o mare parte din soţia pe care el o iubise se pierduse pentru totdeauna — îi cercetă memoria pe termen scurt, astfel încât să umple câteva goluri din ceea ce ştia ea.

Fu încântată să descopere că trupul fiului ei era acasă, aşteptând întoarcerea propriului spirit; în acelaşi timp, o îngrozi aflarea sorţii care-l doborâse pe domnul Rakshasas. Şi, făcându-l pe domnul Gaunt să urce în somn scara spre camera lui John, îi găsi pe cei doi încă aflaţi acolo, John întins pe patul lui, iar domnul Rakshasas, aşezat pe fotoliul preferat al lui John.

Trupul lui John era cald la atingere şi dădea impresia cuiva doar adormit; dar cu domnul Rakshasas era o cu totul

altă poveste. Pielea bătrânului djinn era rece şi rigidă ca piatra, ceea ce făcu să-i fie clar doamnei Gaunt că spiritului acestuia i se întâmplase ceva grav şi că, după toate probabilităţile, era mort.

Doamna Gaunt oftă şi-şi făcu soţul să se aşeze, simţindu-se foarte întristată la gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe domnul Rakshasas şi ştiind cât de necăjiţi vor fi John şi Philippa atunci când vor afla. Asta, presupunând că n-o ştiau deja. Poate că şi ei se aflau în cine ştie ce primejdie. Prin urmare, doamna Gaunt se hotărî să încerce să-şi caute copiii, de îndată ce va şti ce are de făcut, în lipsa unui trup omenesc; nu se prea imagina transformându-se într-un câine sau în oricare alt animal, atât de curând după ce fusese un albatros. Experienţa îi lăsase o anumită greaţă, precum şi un gust neplăcut în gura soţului ei. Era un gust puternic de sare (albatroşii beau apă sărată) şi de capete putrede de peşti, aruncate de pe puntea unui petrolier; fusese obligată să-i mănânce şi să-i regurgiteze de mai multe ori, astfel încât să poată rezista lungului drum pe deasupra părţii continentale a Statelor Unite. Doamna Gaunt îşi turnă apă într-un pahar, dintr-un ulcior aflat în dormitor, bând repede.

— Ce cauţi jos din pat?

Doamna Gaunt întoarse capul soţului ei spre uşă. Era Marion Morrison, infirmiera de djinni.

— Nu ne-am cunoscut, rosti doamna Gaunt, folosindu-şi propria voce şi întinzându-i mâna. Eu sunt Layla Gaunt. Mă folosesc doar de trupul soţului meu pentru o vreme, până-mi dau seama ce să fac cu al meu. Sau, mai bine zis, cu lipsa corpului meu. Ştii, am avut un micuţ accident pe drumul de întoarcere din Irak. Vechiul meu trup a fost distrus. Şi e mare păcat, fiindcă-mi plăcea foarte mult.

— Păcat, zise Marion, strângându-i mâna domnului Gaunt. N-ai putea să-l împrumuţi pe al fiului tău, cât timp nu-l foloseşte?

— Nu, nu cred că s-ar cuveni, zise doamna Gaunt. Unui băiat ar trebui să i se permită păstrarea câtorva secrete faţă de mama lui, nu crezi?

— Ba cred că ai dreptate. Îi făcu un semn spre domnul Rakshasas. Ţi-aş propune să-l iei pe al bătrânului. Dar am impresia că e mort.

— Asta a fost şi impresia mea, zise doamna Gaunt.

— Moartea survine greu atunci când e vorba despre un djinn care trece printr-o experienţă de părăsire a trupului, comentă Marion. Dar domnul Rakshasas s-a tot răcit de zile întregi. Am pus în funcţiune încălzirea, pentru orice eventualitate. Dar fără efect. Cred că s-a instalat rigiditatea. E ţeapăn ca o scândură, ceea ce nu e normal.

— Dragul domn Rakshasas, zise doamna Gaunt. Ne era foarte apropiat. Lăsă să-i scape un alt suspin şi şterse o lacrimă de la ochiul soţului ei. Mă tem că totul s-a cam soldat cu un adevărat dezastru, după plecarea mea de-acasă.

— Şi mai cum! Marion îi povesti doamnei Gaunt ce se întâmplase cu doamna Trump. Nu mi s-a părut momentul potrivit să-i spun soţului tău despre accident, adăugă ea, ca o explicaţie. Am vrut, mai întâi, ca el să-şi revină pe deplin. Iată de ce nu ştie nimic despre asta.

— Biata doamnă Trump, o căină doamna Gaunt. În comă! Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat, dacă eu aş fi rămas aici, în New York.

— Asta e, replică Marion, punând o mână mare, grijulie, pe umărul domnului Gaunt. Cel mai sigur loc în care să stai e patul, am impresia. Dar sunt convinsă că nu-i şi cel mai

interesant. Un om are nevoie să vadă ceva mai mult decât doar perne şi cearşafuri, dacă vrea să ştie ce-i bun în viaţă.

— Adevărat, aprobă doamna Gaunt. Ce-o să mă fac?

— Soarta-i o chestie ciudată, zise Marion. Uneori, îţi pune-n faţă o carte de atu întoarsă, despre care nu ştii că-ţi trebuie, până nu-ţi trebuie. Poate asta-i şi ceea ce s-a-ntâmplat aici, cred eu.

— Nu sunt convinsă că te înţeleg, replică doamna Gaunt.

— Doamna Trump*, o lămuri Marion. Cred c-ar trebui să te duci să-i arunci o privire. E posibil ca tocmai ea să fie răspunsul pe care-l cauţi, rătăcitoareo!

Încă puţin nesigură în legătură cu ceea ce voia să spună Marion, doamna Gaunt se hotărî să se ducă s-o viziteze, oricum. Şi, după ce-şi duse soţul înapoi în pat, doamna Gaunt îi părăsi trupul şi pluti afară din casă. Invizibilă, trecu pe deasupra grădinii din spate, peste zidul împrejmuitor al spitalului de pe strada 78, apoi intră şi ieşi în şi din diferite încăperi, până o găsi pe cea în care se afla menajera ei căzută în comă.

Doamna Trump arăta foarte bine, pentru o persoană grav rănită. Chiar dacă era inconştientă, pielea îi era luminoasă, iar părul, bogat şi strălucitor. Pierduse ceva din greutate şi, pentru prima dată, doamna Gaunt văzu ceva din fosta regină a frumuseţii în trupul menajerei sale, tăcut şi cu ochii închişi.

Uşa se deschise şi un întreg detaşament de doctori intră în încăpere, în frunte cu Saul Hudson, neurologul doamnei Trump. Acesta înşfăcă însemnările de la picioarele patului doamnei Trump, aruncă o privire asupra lor, apoi clătină din

---

* Trump, în limba engleză, înseamnă atu la jocul de cărţi, dar şi apariţia unui noroc neaşteptat; în acelaşi timp, în limbajul familiar, desemnează o persoană credincioasă şi generoasă.

cap. Niciunul dintre ei nu putea s-o vadă pe doamna Gaunt, firește.

— Cred că a venit timpul să luăm în considerare mutarea femeii acesteia într-o rezervă pentru legume pe termen lung, zise el, cu cruzime. După mai mult de treizeci de zile în care n-a arătat niciun semn vital, pare extrem de improbabil să-și mai poată reveni vreodată în urma căzăturii. Mă tem că trebuie să înfruntăm realitatea, și anume că femeia aceasta este de-acum un broccoli.

Doamna Gaunt se înfurie auzind vorbindu-se despre doamna Trump cu atâta lipsă de respect, chiar din partea unui membru al unei bresle așa-zis caritabile.

— Dar nu e o legumă, protestă doamna Gaunt în gând. Sau e?

Doamna Gaunt se strecură în trupul menajerei și începu să ia cunoștință de toate funcțiile vitale ale doamnei Trump. Totul părea să fie în perfectă stare de funcționare. Totul, cu excepția creierului. Dar nici acesta nu era vătămat. Era ca și cum o parte din spirit i-ar fi fost azvârlită afară, în timpul căzăturii.

— Dragă doamnă Trump, zise Layla, cum te simți?

— Doamnă Gaunt, șopti ea. Cât de mult mă bucur să vă văd! Am avut un accident. Se pare că nu pot să mă trezesc.

— Poate reușesc să te ajut eu, zise Layla.

Îi era deja clar că doamna Trump nu va mai fi niciodată ea însăși cu adevărat. Nu, fără ajutorul Laylei.

— Poate reușim să ne ajutăm reciproc.

Doamna Gaunt inspiră adânc și-i deschise ochii doamnei Trump.

Doctorul Hudson încă le povestea studenților săi de la medicină despre cât de tipică era leziunea cerebrală a doamnei

Trump pentru cineva care a suferit o puternică lovitură la ceafă; şi că ar putea să mai trăiască încă zece ani, sau douăzeci, dar că, fără ajutorul vreunui soi de miracol, va rămâne astfel pentru tot restul vieţii; şi că, dată fiind penuria de resurse neurologice care fusese provocată de recenta epidemie de crize cerebrale în rândul copiilor, s-ar putea să fie mai bine ca aparatele care-o menţineau în viaţă să fie, pur şi simplu, deconectate.

— Eu nu cred în minuni, continuă el. Pur şi simplu, ele nu se întâmplă. Am încercat totul cu această pacientă. Dar regula de aur în neurologia modernă este să recunoşti atunci când nu faci altceva decât să te dai cu capul de pereţi. Zâmbi, în chip de scuză. Iertaţi-mi expresia. Căci vine o vreme când trebuie să recunoşti că ai eşuat şi că ai un pacient pentru care nu mai există speranţe. Prin urmare, te speli pe mâini şi treci la următorul pacient. Iar din aceştia, mulţumită lui Jonathan Tarot, avem cu duiumul.

— Domnule, îl întrerupse unul dintre studenţi, pacienta pare să se fi trezit.

— Ce?

— Pacienta, domnule. E conştientă.

Doctorul Hudson se răsuci pe călcâie şi-şi zări pacienta „pentru care nu mai există speranţe" răspunzându-i cu un zâmbet. Doamna Gaunt avu o plăcere deosebită să urmărească falca bărbatului, cum se izbeşte de podea.

— V-aţi trezit, rosti uluitul doctor Hudson.

Layla o făcu pe doamna Trump să înghită în sec, cu o oarecare dificultate, fiindcă avea gâtul atât de uscat. Apoi, preluând controlul asupra coardelor vocale ale doamnei Trump, şopti:

— Daţi-mi puţină apă. Mi-e foarte sete.

— Sunteţi conştientă, bâigui doctorul, întinzându-i un pahar cu apă, dar vărsând jumătate pe el, din cauza şocului. Dar asta e ceva imposibil.

— Asta e ceea ce credeţi dumneavoastră, zise Layla. Bău apa. Acum, daţi-mi halatul. Mă ridic.

— Dar nu puteţi, se bâlbâi doctorul. Trebuie să staţi în pat. Trebuie să desfăşurăm unele teste. Muşchii dumneavoastră trebuie că sunt slăbiţi. Nu trebuie să încercaţi să vă ridicaţi.

— Aiurea! exclamă Layla, ridicându-se.

— Sunteţi încă un pacient, protestă doctorul Hudson. Ăăă... vreau să spun că trebuie să aveţi răbdare.

— Sunt extraordinar de pacientă*. Unul dintre doctorii stagiari îi întinse un halat. Cu condiţia ca, până la urmă, să merg pe drumul meu.

Şi, bineînţeles, asta şi făcu.

Aterizând în Xian cu vreo zece ore mai târziu, Philippa întâlni o problemă în folosirea tabletei de comandă din aur, pe care, fiind o persoană inteligentă, consideră că ar fi trebuit s-o anticipeze. Îşi dădu seama de faptul că una este să dai o comandă şi cu totul alta să faci comanda să fie înţeleasă. Esenţa problemei era aceasta: ea nu vorbea chinezeşte şi, nevorbind chinezeşte, comenzile ei erau rostite în engleză, nu erau înţelese şi, de aceea, nu puteau fi îndeplinite. Şoferul de taxi de la aeroport habar n-avea despre ce vorbea ea, ba chiar şi când îi ţinu tableta tocmai sub nas şi-i ceru s-o ducă la Cel Mai Minunat Hotel din Xian, el continuă să scuture din cap şi

* Joc de cuvinte, *patient* însemnând atât *pacient*, cât şi *răbdător, răbdătoare*. Mai rar, în limba română, cuvântul pacient se foloseşte şi în sensul de răbdător.

s-o privească nedumerit. Abia atunci când ea îi arătă adresa hotelului, tipărită cu caractere chinezeşti, el fu în stare s-o ducă la destinaţie.

Era cu atât mai bine, reflectă ea, că avea să-i înmâneze tableta din aur lui Nimrod, care vorbea un pic de chineză şi putea cu uşurinţă să se folosească de puterile de djinn ca să şi-o mai împrospăteze un pic.

Dar, atunci când ajunse la Cel Mai Minunat Hotel din Xian, iar Finlay îi spuse că Nimrod şi Groanin dispăruseră în Groapa Numărul Unu, Philippa fu cuprinsă de disperare. Iar disperarea i se dublă atunci când Finlay îi mărturisi că John se dusese să-i caute, sub formă de spirit, nereuşind să se mai întoarcă.

— Şi-acum, ce-o să facem? întrebă ea. Ce rost are să deţii o tabletă de comandă din aur, dacă nimeni nu înţelege o vorbă din tot ceea ce spui?

— Am putea oricând încerca să învăţăm ceva chineză, propuse Finlay.

— Un curs de limbi străine? sări Philippa. De ce să nu ne înscriem şi la un test, dacă tot suntem aici? Nu e timp pentru mers la şcoală, Finlay! Nimrod, John şi Groanin sunt într-o primejdie gravă.

— Dar un ghid de conversaţie? mai încercă Finlay.

— Un ghid de conversaţie? Vocea Philippei trăda nesiguranţa. Asta e tableta de comandă din aur. Nu-i un weekend la Paris.

— Ai tu vreo idee mai bună?

— Păi, începu Philippa, gânditoare, am putea să găsim pe cineva care vorbeşte engleza şi să-i dăm o listă cu comenzi posibile, iar el să le traducă în chineză.

— Sunt aici de două zile, replică Finlay. Niciunul dintre localnici nu vorbeşte engleza. Meniurile din restaurante sunt

toate în chineză. Habar n-am ce mănânc, nici măcar când înghit. După ce stai în China o vreme, Anglia începe să ţi se pară la fel de îndepărtată şi de străină ca planeta Marte. Asta e ceea ce ne consideră ei, înţelegi? Extratereştri. Mai rău, diavoli străini. Nimrod zice că aşa ne numesc. Nimeni de pe-aici nu vorbeşte engleza, Philippa. Şi de ce s-ar deranja s-o înveţe, când celelalte două miliarde de oameni care trăiesc în ţara asta n-o vorbesc?

— Poate o fi vreo ambasadă americană sau vreun consulat în Xian, zise Philippa. Cineva de acolo ar putea să ne ajute.

— Ce te face să crezi că ar fi dispuşi să lase totul baltă ca să ne ajute pe noi? o întrebă Finlay.

— Asta, replică ea, arătându-i lui Finlay tableta de comandă din aur.

Philippa telefonă la ambasada Statelor Unite din Beijing şi descoperi că viceconsulul american venea în Xian o singură dată pe săptămână, în zilele de marţi, ceea ce însemna că ar fi fost nevoiţi să-i aştepte întoarcerea timp de aproape încă o săptămână. Numai că funcţionarul de la ambasadă le mai spuse că era şi un viceconsul britanic, care stătea în Xian de luni până vineri. De îndată ce Philippa şi Finlay avură adresa viceconsulului britanic, plecară de la hotel şi găsiră un şofer de taxi care înţelegea măcar atâta engleză cât să-i ducă până acolo. Biroul viceconsulului britanic era în Xiao Yhai, în partea sudică a oraşului. Era o zonă comercială aglomerată, iar domnul Blunt*, viceconsulul, lucra în câteva camere posomorâte deasupra spălătoriei Pu Yi**. Pe peretele din spatele

---

* În limba engleză, *blunt* înseamnă, printre altele, *necioplit, grosolan.*

** Numele sub care e cunoscut de occidentali ultimul împărat al Chinei, care a ocupat tronul între anii 1908–1924.

biroului său era un portret al reginei, realizat de Rolf Harris*, precum şi o hartă a lumii, cu toate fostele colonii britanice tăiate cu x-uri.

Domnul Blunt era un bărbat mărunt, cu părul sur şi cârlionţat, mâinile mici, o voce subţire, ca de flaut — semăna mai degrabă cu o bătrânică, decât cu un bărbat —, care întâmpină sosirea a doi copii în biroul său cu o izbitoare lipsă de entuziasm.

— Da? întrebă el. Ce e?

— Dumneavoastră sunteţi domnul Blunt?

— Aşa scrie pe legitimaţia mea de membru al Societăţii Daţi-i Afară pe Copii din Birou.

În faţa unei asemenea grosolănii uimitoare, Philippa şovăi.

— Ei? se răsti el.

— Avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, zise Philippa. Cu câteva traduceri în chineză. Am vrea să vă uitaţi pe o listă de fraze pe care am pregătit-o, în engleză, şi să le traduceţi în chineză. Vorbiţi chineza, nu-i aşa?

— Vorbesc fluent şase dialecte de chineză, inclusiv mandarina, wu, cantoneza, min, xiang şi hakka, răspunse el, ţâfnos. Ştiţi ceva, sunt viceconsulul britanic, nu vreo haimana de afacerist de la Camera de Comerţ din Purley! Dar nici nu sunt aici ca să-i ajut pe tinerii americani să mutileze limba lui Confucius şi a lui Lao Tze. Mă uit la feţele voastre ca nişte gume de mestecat roz şi deplâng viitorul. O zi bună amândurora!

---

* Muzician, pictor şi om de televiziune australian (n. 1930), care a expus în public, pe data de 19 decembrie 2005, un controversat portret al reginei Elizabeta a II-a la palatul Buckingham, pe care unii l-au considerat ofensator şi necuviincios prin caracterul său mai degrabă impresionist. În schimb, regina l-a considerat reuşit, apreciind mai ales modul în care artistul i-a redat zâmbetul.

— Eu nu sunt american, protestă Finlay. Sunt englez.

— Consideră-te înnobilat. Dar, din moment ce eşti englez, este de datoria mea ca diplomat să-ţi ofer următorul sfat consular: cumpără-ţi un ghid de conversaţie de la cea mai apropiată *syu guk*. Aşa se spune în chineză la librărie. Încă o dată, o zi bună amândurora!

Philippa suspină şi începu să se scotocească prin geantă, căutând tableta de comandă din aur.

— Nu ştiu de ce ne mai batem capul cu politeţurile.

— Oare înţelegerea limbii engleze este, în cazul tău, egală cu ignoranţa în materie de limbă chineză? se răsti domnul Blunt. V-am mai spus, o zi bună amândurora. Făcu un gest nepoliticos, ca şi cum i-ar fi măturat, cu dosul palmei. Acum, uşşş! *Plecaţi!* Am treabă!

Philippa ridică tableta din aur în faţa ei. Aceasta sclipi în lumina puternică din birou, iar ea îi simţi puterea în vârfurile degetelor, ca şi cum ar fi ţinut în mână cele două borne ale unei baterii de automobil.

— O să ne ajutaţi, rosti ea, cu fermitate.

Domnul Blunt îşi îndreptă ţinuta pe scaun, apoi se ridică în picioare, ca şi cum însăşi regina ar fi intrat în încăpere.

— O să vă ajut, repetă domnul Blunt, buimăcit.

— Impresionant, murmură Finlay.

— Veţi scrie pe hârtie aceste traduceri. Exact cum v-am rugat să faceţi.

— Voi scrie pe hârtie aceste traduceri. Exact cum m-aţi rugat să fac.

— Foarte impresionant.

Philippa îi înmână două foi de carneţel pe care ea şi cu Finlay scriseseră în engleză aproape toate comenzile care le veniseră în minte şi despre care considerau că le-ar putea

deveni utile în faţa diavolilor războinici. Domnul Blunt îşi puse o pereche de ochelari, îşi ridică stiloul de pe birou şi scrise la iuţeală traducerile. Îi luă mai puţin de zece minute până să termine şi să le înmâneze foile.

— Mai era şi altceva? întrebă el, însufleţit.

Philippa îşi aruncă privirea pe opera lui şi lăsă să-i scape un mic strigăt de nemulţumire.

— Dar e scris în chineză! strigă ea.

— În ce limbă te-ai fi aşteptat să fie scrise traducerile chinezeşti? o întrebă domnul Blunt. În eschimosă, poate? În flamandă? În klingoniană? Normal că sunt scrise în chineză, deşteapto!

— N-aţi putea să scrieţi frazele în engleză, arătând modul în care ar trebui să le pronunţăm? îl întrebă Finlay. Scrierea fono... cum-îi-zice.

— Fonetică, îl ajută Philippa.

— Toate variantele chinezei vorbite se folosesc de tonuri, le explică domnul Blunt. Mandarina are cinci. Înalt, înalt în ridicare, jos în cădere-urcare, înalt în cădere şi neutru. Ca să nu mai pun la socoteală o mare varietate de sunete care sunt rareori folosite în limba engleză. Din acest motiv, modul în care aţi putea să pronunţaţi aceste fraze l-ar face aproape sigur să sune de neînţeles pentru un chinez. Ca un câine care ar încerca să discute cu un arhiepiscop.

Domnul Blunt luă o carafă şi era pe cale să-şi toarne apă într-un pahar. Dar Philippa se săturase de îngâmfarea englezului, aşa că se hotărî să-i dea o lecţie.

— Toarnă-ţi-o pe căpăţâna aia de englezoi prost, omuleţ scârbos, rosti ea.

Domnul Blunt făcu ceea ce i se spusese, desigur, turnându-şi apa în cap. După ce termină, îşi şterse faţa şi zise:

— Nu ştiu de ce am făcut asta.

— Fără supărare, îi spuse Philippa lui Finlay. Mă refer la partea cu englezoiul.

— Nu-i nimic, ridică el din umeri.

— Ce-o să mai facem?

— O să fim nevoiţi să-l luăm cu noi, zise Finlay.

— Pe el? Dar e o pacoste!

— O fi, dar vorbeşte şase dialecte de chineză. Noi habar n-avem care dialect se vorbeşte prin părţile astea. Şi cu atât mai puţin ce vorbesc diavolii războinici.

— Bine gândit.

— Pe lângă asta, adăugă Finlay, tocmai mi-am adus aminte. Avem nevoie de cineva care să ştie să citească în chineză ca să rostească echivalentul chinezesc al lui „Sesam deschide-te".

— Foarte bine. Veţi veni cu noi, vă rog, îl anunţă Philippa pe domnul Blunt.

Viceconsulul nici nu şovăi. Îşi luă sacoul de pe spătarul scaunului, pălăria din cuierul pentru pălării, umbrela din cuierul pentru umbrele, după care-i urmă pe cei doi copii ieşind pe uşa de sticlă aburită.

— Unde mergem? se interesă el.

— Aveţi maşină? îl întrebă Finlay.

— Da.

— Duceţi-ne la războinicii de teracotă, zise Finlay. Sala pentru expoziţii, Groapa Numărul Unu.

— De ce-aş face asta?

Philippa clătină din cap spre Finlay.

— Nu tu eşti cel care ţine în mână tableta din aur, îi explică ea, după care repetă porunca.

Domnul Blunt aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Dar expoziţia e închisă acum, zise el.

— Cu atât mai bine, îl linişti Finlay.

— Atunci, cum o să intrăm? vru să ştie Philippa.

Finlay îi arătă cutiuţa cu şperaclul pe care Nimrod i-o lăsase în păstrare.

— Cu asta, zise el. Să nu pleci niciodată de-acasă fără aşa ceva.

CAPITOLUL 30

DJINNII RĂZBOINICI ȘI ZIUA CEA MARE

— Nu-mi place deloc, zise domnul Blunt, în timp ce pătrundeau în imensa şi întunecata sală pentru expoziţii şi coborau în Groapa Numărul Unu. Chiar nu-mi place. Războinicii aceştia reprezintă artefacte nepreţuite. În cazul în care chinezii ne prind aici, înăuntru, probabil vor presupune că încercăm să le furăm. Pedeapsa pentru acest gen de furt, în China, este aproape sigur moartea. Te duc în mijlocul unui stadion de fotbal şi te împuşcă în faţa mulţimii.

— Naiba să mă ia, exclamă Finlay. Pun pariu că asta îi motivează pe jucători.

— Nu e nimic de râs, tinere, îl apostrofă el. După ce mori, îţi iau rinichii şi ficatul...

— Nu-mi spuneţi că le vând la vreun restaurant local, îl întrerupse Finlay, ale cărui amintiri despre cina cu Nimrod la restaurantul *Shikua Urchi*, de pe strada Gustării, erau încă foarte vii. Îşi vârî lanterna sub bărbie şi făcu o strâmbătură şmecherească spre Philippa.

— Ajunge, îl repezi Philippa, agitând tableta de comandă din aur. Totul sună oribil şi nu mai vreau să aud o vorbă despre asta, domnule Blunt. Vă rog, rostiţi cuvintele scrise în chineză de pe peretele din faţa noastră, după care păstraţi

tăcerea, până când vă spun eu, în mod special, că puteţi reîncepe să vorbiţi.

— Te referi la cuvintele acestea? întrebă domnul Blunt. *Kai shen*?

De îndată ce le rosti, uşa ascunsă în zid se deschise, dezvăluind tunelul secret.

— Perfect, confirmă Philippa. Nicio altă vorbă, până nu vă zic eu.

Intrară în tunel, iar uşa se închise fără zgomot în spatele lor. După o vreme, Finlay întrebă:

— Ce-o fi zgomotul ăsta?

— Sună de parcă ar fi păsări, zise Philippa. Milioane de păsări.

În interiorul piramidei din jad, totul era foarte modern şi ultratehnologizat. Un strat subţire de mercur acoperea podeaua, reflectând imaginile oamenilor şi ale obiectelor precum o gigantică oglindă; câteva maşinării electrice complicate, pe care le acţionau Iblis şi fiul său Rudyard, câteva zeci de diavoli războinici, aliniaţi pe lângă pereţi precum şirurile de armuri dintr-un castel medieval; şi, înlănţuiţi de un perete, Groanin/John şi Nimrod. În faţa lor era un perete din sticlă gros, triunghiular, ca un acvariu uriaş. Dar, în loc de peşti, în acest acvariu anume, care ocupa cea mai mare parte a spaţiului din piramidă, se aflau spiritele a milioane de copii, comprimate, unul peste altul, ca tot atâtea sardele. Deplasându-le ca un fluid şi emanând o lumină albăstrui-argintie, păreau vizibil electrici, precum un cer brăzdat de fulgere. Din când în când, mici chipuri omeneşti, fantomatice, apăreau în apropierea peretelui din sticlă, mimând din buze o implorare tăcută — fiindcă încăperea era izolată fonic — iar acest lucru era la fel de amuzant pentru Iblis şi pentru fiul

său, Rudyard, pe cât era de alarmant pentru Groanin/John şi pentru Nimrod.

Iblis era în elementul lui şi-i făcea o mare plăcere să descrie toate amănuntele operaţiunii sale şi a funcţionării maşinăriilor sale infernale în faţa celor doi/trei prizonieri ai săi. Proceda astfel deoarece ştia câte suferinţe le provoca, iar apetitul lui pentru torturi nu se micşorase, deşi îi torturase deja pe Groanin/John cu un alt *quaesitor*.

Groanin/John nu avuseseră de ales decât să-i spună tot ceea ce ştiau despre Philippa şi tableta de comandă din aur.

Ca urmare a acestui fapt, Iblis se simţea destul de relaxat. Era convins că Philippa nu avea să rezolve niciodată enigma din tablou. El însuşi n-avea habar cum XI + I ar putea vreodată să fie egal cu X; şi, în aroganţa lui, Iblis nu putea să creadă că o copilă ar fi în stare să rezolve o enigmă pe care el nu putea s-o rezolve. Se mulţumise să gândească, aşadar, că Philippa nu va izbuti niciodată să găsească tableta de comandă din aur, oricum, nu la timp ca să-l poată opri din ducerea la îndeplinire a planului său.

În timp ce Iblis se fandosea în faţa prizonierilor săi, Rudyard Teer stătea cu un ochi pe panoul cu instrumente din faţa lui. Ambii bărbaţi purtau în continuare costumele protectoare din jad care-i făceau imuni în faţa puterilor de djinn ale lui Nimrod.

— Masa critică, în opt minute, îl anunţă Rudyard pe tatăl său.

— Excepţional, exclamă Iblis. În mai puţin de opt minute, îi comunică apoi lui Nimrod, energia din acest rezervor va provoca răsturnarea piramidei şi aşezarea ei în poziţia inversă. Şi, pe tot cuprinsul lumii, soarta şi şansa se vor întoarce, de asemenea, cu susul în jos. Abia aştept să văd rezultatele. Orice se va dori, va avea rezultatul contrar. Iblis

chicoti, cu râsul său nebunesc. Pentru tot restul existenței sale, omenirea va arăta precum chipul unui amărât de copil, în dimineața de Crăciun, atunci când îi întinzi un pachețel frumos ambalat, dar care se dovedește că e gol.

Era o imagine care părea să-l încânte pe Rudyard, întrucât acesta se îndoia de râs. El și cu Iblis bătură apoi palmele, figură nu prea ușor de executat, din cauza costumelor grele din jad pe care le purtau.

— Chiar îți provoacă plăcere, Iblis? se interesă Nimrod. Să faci rău numai de dragul de a face rău?

Iblis păru surprins de întrebare.

— Da, zise el. Desigur.

— Au mai rămas șapte minute, anunță Rudyard Teer.

— Pentru eventualitatea în care vă gândeați cum ați putea să întoarceți lucrurile, ca să mă exprim astfel, zise Iblis, cum ați putea să întoarceți piramida la loc, să fie iar cum trebuie, aflați că nu se poate. Ceea ce fac eu aici este de-a dreptul ireversibil. Mai întâi, fiindcă oamenii ca majordomul vostru, domnul Groanin, ar trebui să înceapă să-și dorească tocmai opusul a ceea ce-și doresc cu adevărat. Ceea ce, sunt convins că veți fi de acord cu mine, e practic imposibil. La urma urmei, e destul de greu să-i faci pe oameni să știe ceea ce vor cu adevărat, darămite ceea ce este total opus. Și, apoi, nu veți fi niciodată capabili să stăpâniți atât de multă energie provenită din forța vitală, câtă am obținut eu, cu spiritele tuturor copiilor ăstora. Nu, Nimrod, odată ce piramida va fi inversată, așa va rămâne pentru totdeauna. Izbucni în râs. Adică, uitați de chestia cu spartul oglinzii și cei șapte ani de ghinion. Se pare că avem în față șapte miliarde de ani de ghinion! Minunat!

— Formidabil! îl susținu Rudyard.

— Foarte inteligent, zise Nimrod. Trebuie să recunosc, planul tău a fost unul complex şi ingenios. Să le împrumuţi războinici din teracotă, pe care-i manevrai conform propriilor tale scopuri, celor mai importante muzee din lume... Spune-mi, Iblis, diavolul războinic de la muzeul Metropolitan, din New York, mai e acolo?

— De ce întrebi?

— Pentru că l-a absorbit pe prietenul meu, domnul Rakshasas.

— Asta-i o veste bună, zise Iblis. Din nefericire, totuşi, n-o să pot să-l găsesc şi să-l torturez eu însumi. Ar lua prea mult. Războinicul trimis la muzeul Metropolitan din New York e acum înapoi, aici, în Xian. Unul dintre cei opt mii aflaţi sub comanda mea. Ar fi nevoie de o eternitate ca să-l mai găseşti acum pe Rakshasas, amestecat cu toate celelalte spirite. Chicoti, cu cruzime. Adică, ai încercat vreodată să numeri până la nouăzeci de miliarde?

— Să furi jad, să scoţi din ascunzătoare lumea spiritelor, să te foloseşti de bietul Dybbuk, ca să concentreze întreaga atenţie a omenirii asupra unui singur eveniment, astfel încât să se creeze o *negentropie,* continuă Nimrod. Ingenios, dar şi cel mai obscen lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Mulţumesc, Nimrod. Iau asta ca pe un mare compliment, venind din partea unei persoane ca tine.

— Dar propriul tău fiu, insistă Nimrod, propriul tău fiu? Arătă cu capul spre Rudyard. O, nu mă refeream la prostănacul ăsta de-aici. Mă refeream la Dybbuk. Nu simţi nici măcar o fărâmă de regret pentru faptul că te-ai folosit cu atâta neîndurare de sânge din sângele tău?

— Au mai rămas şase minute, anunţă Rudyard, ignorând insulta lui Nimrod. Nivelul spiritual a atins puterea maximă, tati. Iniţiez secvenţa numărătorii inverse finale.

— Un pic, da, recunoscu Iblis. Băiatul nu era lipsit de talent. Dar, încă o dată, nu era nici lipsit de conştiinţă, şi niciun Ifrit demn de acest nume n-ar fi avut mare lucru de făcut cu aşa ceva.

— Băiatul nu era lipsit de talent, îl îngână John. Ai folosit timpul trecut, Iblis. Dybbuk e bine?

— O să supravieţuiască, zise Iblis. Dacă poţi s-o numeşti supravieţuire.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, răspunse Iblis. N-a fost nevoie. Şi-a făcut-o singur. A abuzat cu nechibzuinţă de puterile de djinn, executând trucuri ieftine, de iuţeală de mână şi iluzionism de cabaret, aşa că puterile l-au părăsit pe băiat pentru totdeauna. Pur şi simplu, şi-a epuizat toate rezervele, încercând să fie un mare magician. Ca şi cum asta ar fi fost o ambiţie potrivită pentru un djinn cu talentul lui. Mă tem că acum nu e cu nimic mai bun decât un amărât de om de rând.

— Au mai rămas cinci minute.

— Vrei să spui că n-o să mai fie capabil să îndeplinească trei dorinţe, să se *transsubstantizeze*, sau să mai facă vreodată să dispară ceva? întrebă John.

Iblis ridică din umeri, nepăsător, apoi încuviinţă.

— Ce lucru cumplit, pe care să i-l faci propriului tău fiu, zise Nimrod. Celui mai mic dintre fiii tăi. Să-şi piardă puterile. E cea mai mare tragedie care poate să-l afecteze pe un djinn, dar cu atât mai tragică atunci când îl afectează pe unul tânăr.

— Mai termină cu chestia asta, să-mi tot spui că e fiul meu, îl repezi Iblis. Devii plictisitor, Nimrod.

— Pot să-l numesc şi altfel? întrebă Nimrod.

— Are vreo importanţă?

— Cred că ar putea să aibă importanţă, pentru tine, observă Nimrod. Fiii sunt de mare importanţă pentru noi, djinnii. Chiar şi, îndrăznesc s-o spun, chiar şi pentru Ifriţi.

— Bine, bine, mârâi Iblis. Îmi pare rău pentru ceea ce i s-a întâmplat băiatului. Eşti mulţumit? Nu era ceva la care să mă fi aşteptat să se întâmple. Probabil că a folosit cu mult mai multe puteri pentru executarea trucurilor ălora, decât mi-aş fi închipuit. Dar n-ai ce să-i faci.

— Şi cum rămâne cu cariera lui de artist? întrebă Groanin. În chip de Jonathan Tarot?

— Glumeşti, nu? ripostă Iblis. După tot ceea ce s-a întâmplat cu copiii ăştia proşti, e terminat ca artist. În auzul a jumătate din populaţia lumii, numele de Jonathan Tarot e acum murdărit. Ar trebui să citeşti ce-au tot scris ziarele despre el.

— Bietul Dybbuk, şopti John.

— Să te foloseşti de propriul tău copil astfel, Iblis, îl mustră Nimrod. Ce mai crimă!

— E încă în viaţă, nu? mârâi Iblis.

— Au mai rămas trei minute.

— Este, poate, cea mai mare dintre crimele tale, insistă Nimrod, care se străduia să-l împingă pe Iblis să comită vreo greşeală, una de care încă ar mai fi putut să profite. Să te foloseşti de propriul tău copil astfel, repetă el.

— Tu crezi că asta e o crimă? răcni Iblis. Crede-mă, Maridule, *încă n-ai văzut nimic**! Iblis apucă o manetă. În mai puţin de trei minute, când o să trag de maneta asta, fiecare picătură din micile energii vitale pe care le-am înmagazinat

* În original, *You ain't seen nothing yet*, referire la celebra piesă cu acelaşi titlu a formaţiei rock canadiene Bachman-Turner Overdrive, mare succes al anului 1974.

aici vor fi consumate pentru totdeauna. Şi cât de trişti vor fi mămicile şi tăticii lor... Milioane. Uite, asta-i o crimă, amice!

— Au mai rămas două minute.

— Gândeşte-te la ceea ce faci, Iblis, zise Nimrod. Dacă totul e pe cale să meargă aşa cum vrei tu, *pentru totdeauna*, unde o să mai fie plăcerea ta de a mă învinge? N-o să mai fie niciuna. Chiar dacă dorinţele lor vor rămâne neîmplinite, oamenii tot vor avea nevoie să-şi dorească să li se întâmple lucruri bune pe viitor, fie şi numai ca *să facă viaţa mai interesantă*. Şi la fel e şi pentru tine. Nu înţelegi, Iblis? Speranţa în anumite lucruri, bune sau rele, este cea care face ca viaţa să fie interesantă. Cea care o face demnă să fie trăită.

— Ce tot vorbeşti tu acolo? îl întrebă Iblis, dispreţuitor.

Dar Nimrod putea să observe că-i captivase acum atenţia maleficului djinn.

— În toţi aceşti ani, ai fost un djinn, Iblis, dar tot nu înţelegi. E exact aşa cum obişnuia să spună prietenul meu, domnul Rakshasas: „Dorinţele sunt, la fiinţe, aidoma unor seminţe. Odată ce le-ai înghiţit, e mai greu să le scuipi afară." Uneori, nu e bine să obţii exact ceea ce-ţi doreşti. Uneori, speranţa pentru ceva, sau aşteptarea a ceva, e de preferat în locul realităţii acelui ceva. Ai grijă cu ceea ce-ţi doreşti! Este la fel de adevărat în cazul Răului, pe cât e în cel al Binelui.

— A mai rămas un minut, anunţă Rudyard. Nu-l asculta, tati! Vorbeşte ca dintr-o carte de-aia îngrozitoare, despre cum să te ajuţi singur.

— Dar nu-l ascult, insistă Iblis. Filosofia ta, Nimrod, nu e lipsită de merite, îţi recunosc asta. Dar ea nu-mi impune respectul. E prea confuză. Prea vagă. Prea searbădă. Numai Răul pur îmi impune respectul.

— Atunci, poate că asta îţi va impune respectul, rosti o voce. Sau, dacă nu respectul, atunci poate supunerea.

— Slavă Domnului! exclamă Groanin. Vă zic eu, slavă Domnului. În sfârşit, a sosit cavaleria!

În pragul uşii camerei pentru operaţiuni a piramidei din jad, stătea Philippa, iar în mâinile ei se afla tableta de comandă din aur. Alături de ea, erau Finlay McCreeby şi domnul Blunt, viceconsulul britanic.

— Ai impresia că poţi să-mi dai planul peste cap cu jucăria aia? rânji, dispreţuitor, Iblis. Ei bine, află că tableta ta din aur nu are efect împotriva noastră. Tocmai de-aia purtăm costumele astea protectoare din jad.

Se întoarse spre diavolii războinici şi strigă câteva porunci pe chinezeşte, prin intermediul cărora îi puse din nou în mişcare.

— *Saat taa mun!* strigă el. *Caan can taa mun! Wai taa mun!*

Războinicii înaintară spre nou-venitul trio, cu intenţii ameninţătoare.

— Ascultă-mă, Philippa! strigă Nimrod. Lasă-i pe Iblis şi pe Rudyard! Din cauza costumelor lor din jad, nu pot să-ţi facă niciun rău. Puterile de djinn nu trec prin jad. Nici puterea tabletei din aur nu va funcţiona decât asupra diavolilor războinici. Cuvintele chinezeşti cu care poţi să-i întorci pe *Dong Xi* împotriva stăpânilor lor Ifriţi sunt...

— Închideţi-i gura! urlă Iblis şi, de îndată, unul dintre diavolii războinici îşi puse o mână mare de teracotă peste gura lui Nimrod.

Liniştită, Philippa îi apucă mâna domnului Blunt, astfel încât puterea tabletei din aur să pătrundă şi în trupul lui.

— Spuneţi-le războinicilor să se oprească, îi ceru ea viceconsulului. Spuneţi-le să mi se supună. Spuneţi-le în chineză, fiindcă altfel or să ne omoare pe toţi.

Dar, spre surprinderea şi îngrijorarea ei, domnul Blunt rămase tăcut.

— Au mai rămas treizeci de secunde, strigă Rudyard.

Philippa repetă comanda, dar domnul Blunt o privea buimac în continuare, fără să spună nimic.

— De ce nu mă ascultă?

Diavolii războinici se apropiau lent, ca nişte zombi, de Philippa şi de domnul Blunt şi, între timp, ajunseseră la doar câţiva metri de ei.

— Ultima ta comandă pentru domnul Blunt, ghici Finlay, trebuie că s-a interferat cu noua ta comandă. E singura explicaţie posibilă.

Philippa începu să-şi scormonească memoria.

— Am spus, nicio vorbă până nu zic EU!

Philippa strigă cel din urmă cuvânt, triumfătoare, fiindcă ghicise că, până nu-l pronunţa, domnul Blunt ar fi continuat să rămână tăcut.

Domnul Blunt clipi de câteva ori, ca şi cum s-ar fi trezit din somn.

— Ce-ai spus? întrebă el.

Cu o clipă înainte ca Philippa să se pomenească înşfăcată cu brutalitate de doi dintre războinicii din teracotă, îi strigă o serie de comenzi domnului Blunt, pentru ca el să le traducă în chineză.

— Spuneţi-le acestor *Dong Xi* să se supună!

— *Dong Xi! Teng ting ting,* traduse domnul Blunt, într-o chineză ireproşabilă.

— Spuneţi-le să se oprească!

— *Zi,* strigă domnul Blunt. *Zi!*

— Au mai rămas douăzeci de secunde, anunţă Rudyard Teer.

Diavolii războinici se opriră în loc.

Din interiorul domnului Groanin, John strigă din răsputeri către sora lui geamănă:

— Philippa, trebuie să-l împiedici pe Iblis să tragă de maneta aia! Vieţile a milioane de copii depind de asta.

— Zece secunde!

— Domnule Blunt, ţipă Philippa, spuneţi-le diavolilor războinici să-i aresteze pe acei doi bărbaţi în costume protectoare din jad! Cu orice preţ, trebuie să fie opriţi, mă auziţi? Nu-i lăsaţi să tragă de maneta aia!

Domnul Blunt traducea simultan ceea ce spunea Philippa. Chineza lui era curgătoare, muzicală şi elegantă, la fel ca şi engleza. Şi, de îndată ce primele cuvinte ieşiră din gura lui mică şi pretenţioasă, diavolii războinici îi eliberară, pe el şi pe Philippa, după care se întoarseră, încetişor, spre foştii lor stăpâni.

— Cinci secunde!

Puteau să vadă cum Rudyard, prin coiful lui din jad, rânjea sălbatic. Numai că Iblis arăta întru totul mai hotărât şi poate numai el era capabil să înţeleagă în ce primejdie erau acum amândoi, în faţa diavolilor războinici.

— Patru!

Unul dintre războinici îl înşfăcă pe Rudyard. Acum, erau zeci. Sute. Păreau să curgă şuvoi din interiorul piramidei, din cine ştie ce izvor subteran.

— Trei! ţipă Rudyard.

Un alt războinic îşi puse ambele mâini pe Iblis, care încercă să se elibereze, dar nu izbuti.

— Două! urlă Rudyard, dar în clipa imediat următoare se pomeni azvârlit cu violenţă la podea.

Iblis începu să tragă de maneta care trebuia să întoarcă piramida din jad cu susul în jos. În clipa imediat următoare, maleficul djinn fu doborât cu o lovitură puternică de doi dintre războinici.

— Deconectează maşinăria! strigă John. E comutatorul ăla mare, din jad.

Finlay ţâşni să acţioneze comutatorul care avea să oprească, apoi să pornească în sens invers scurgerea fluxurilor energetice vitale în piramida din jad.

Luptându-se să se ridice de pe podea, apăsat de greutatea armurii sale, Iblis întinse un picior şi-i puse piedică lui Finlay, care se prăbuşi peste el. Iblis împinse într-o parte trupul căzut al lui Finlay şi se ridică încet în picioare, dar numai ca să se pomenească izbit din nou de un imens antebraţ din teracotă.

De data aceasta, căzu şi rămase nemişcat.

Dând drumul mâinii domnului Blunt, Philippa alergă spre cealaltă parte a camerei operaţionale şi împinse comutatorul, inversând fluxul energetic. Maşinăria, care până acum zumzăia tare, se opri.

— Ai reuşit, Phil, ţipă John. Ai reuşit!

— Am reuşit, nu? zise Philippa.

— Lângă maneta cea mare, pe care ţinea mâna Iblis, zise John, mai e o manetă, care face să se deschidă vârful piramidei. Asta o să-i elibereze pe milioanele de copii, ale căror spirite au fost răpite de Iblis.

Fără vreo ezitare, Philippa acţionă şi acest comutator. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic. O secundă mai târziu, parcă s-ar fi deschis porţile celei mai mari şcoli din Univers, iar spiritele a milioane de copii năvăliră spre casele lor. Fireşte, zgomotul era asurzitor. Când s-a întâmplat vreodată ca o ceată numeroasă de copii să călătorească în tăcere? Era

ca sunetul câtorva milioane de stafii. Dar era, de asemenea, sunetul fericirii şi al eliberării şi al speranţei, sunetul puternic şi nestăpânit al vieţii însăşi. Atât de puternic, încât generă o energică vibraţie, ca un cutremur de pământ, prin întreaga piramidă, făcând ca toţi cei care nu erau înlănţuiţi să se prăbuşească pe podea.

Philippa se ridică şi privi în jur, după tableta de comandă din aur, scăpată din mână în timpul năvalei spiritelor, pe care o provocase acţionând comutatorul. Dar tableta nu mai era pe podeaua din jad. Cineva o ridicase de-acolo.

Tableta era în mâinile lui Iblis.

CAPITOLUL 31

MARELE HAN

— Ai făcut-o praf! exclamă Groanin. Îţi zic, ai făcut-o praf, fetiţă neîndemânatică!

— Praf? repetă Iblis. Făcut praf. Îmi place cum sună asta, Jeevesey, bătrâne! Excelentă idee! Da, chiar cred că asta o să fac. O să-i pun pe *Dong Xi* să vă fărâme în mici bucăţele, să vă facă praf. Va fi o variantă a ceea ce chinezii numesc *lingchi*. Moarte prin o mie de tăieturi. Numai că, în acest caz, va fi o moarte prin o mie de sfâşieri. Diavolii mei războinici vă vor smulge câte zece unghii de la mâini, urmate de zece unghii de la picioare, de zece degete de la mâini, apoi de zece degete de la picioare. Urechi, pleoape, smocuri de păr. O să regretaţi cu adevărat că v-aţi amestecat în planurile mele, adunătură de pierde-vară băgăreţi!

— Eu deja o regret, gemu Groanin.

— Bine lucrat! domnule Groanin. Vocea lui Finlay era încărcată de sarcasm. Bine lucrat, i-ai dat ideea!

Cineva îşi drese glasul, politicos. Era domnul Blunt.

— Mă iertaţi că vă întrerup, rosti el. Ştiţi ce, dacă nu vă supăraţi, eu acum o să plec. Asta n-are nimic de-a face cu mine. Am acţionat sub constrângere, după cum sunt convins că înţelegeţi, dată fiind natura chestiei aceleia, tableta din aur. În calitate de membru al Corpului Diplomatic al

Maiestăţii Sale, nu e niciodată treaba mea să mă amestec în afacerile interne ale unei alte puteri suverane. Prin urmare, vă doresc o zi bună şi...

— Stai pe loc! îl opri Iblis.

Şi, desigur, deoarece Iblis era cel care ţinea în mână tableta de comandă din aur, domnul Blunt fu obligat să facă exact acest lucru.

Iblis se întoarse spre Nimrod.

— Care-i problema, Nimrod? Ţi-a mâncat pisica limba? Izbucni în râs. O să ţi-o mănânce cât de curând, de asta pot să te asigur.

Dar Nimrod nu zicea nimic, din cauză că unul dintre diavolii războinici încă-şi mai ţinea mâna din teracotă peste gura lui.

— Lasă-l, îi porunci Iblis. Vreau să te aud cum implori îndurare pentru viaţa ta, Nimrod. Şi pune-ţi toate puterile în asta. Imploră-mă, ca şi cum asta ai vrea cu adevărat.

— Ce individ plictisitor eşti, replică Nimrod.

— Nu l-ai auzit pe tăticul meu? Rudyard se repezi la Nimrod şi-i răsuci nasul. Imploră-l!

— Eşti şi mai nătărău decât el, zise Nimrod. Nu vezi că s-a terminat? Renunţaţi, cât timp mai sunteţi încă în viaţă. Şi nu mai daţi alte ordine. Dacă nu vă schimbaţi direcţia, voi doi aţi putea să sfârşiţi în locul spre care vă îndreptaţi. Acesta e sfatul meu.

— Să sfârşim în locul spre care ne îndreptăm? rânji Rudyard, batjocoritor. Ce înseamnă asta?

— Nu eşti în măsură să-mi dai tu sfaturi, Nimrod, zise Iblis. Îi făcu semn unuia dintre diavolii războinici, arătându-i apoi spre Nimrod. Fă-l bucăţi, pe ăsta, mai întâi!

Atunci când nimic nu se întâmplă, Iblis păru nedumerit. Apoi, îşi aruncă privirea asupra tabletei de comandă din aur pe care o ţinea în mâini şi, văzând că începuse să dogorească precum un tăciune într-un foc, o lăsă să cadă, instinctiv.

— Ce mama naibii? întrebă el. Ce s-a întâmplat cu ea? N-ar fi trebuit să fie aşa. Sau da?

— Cred că suntem pe cale să aflăm, zise Nimrod.

Un fum negru începu să se înalţe din tableta dogoritoare din aur. Dar nu era un fum rezultat dintr-o combustie, sau dintr-o reacţie chimică. În ochii tuturor, mai puţin în cei ai domnului Blunt, care nu văzuse niciodată până atunci aşa ceva, acesta semăna mai degrabă cu fumul unei *transsubstanţizări* de djinn.

După ce mai trecură alte câteva secunde, nu mai putea exista vreo îndoială: un djinn lua formă omenească, în camera pentru operaţiuni a piramidei din jad. Şi, treptat, pe măsură ce fumul se risipi, văzură că era trupul unui bărbat chinez extrem de înalt, bărbos, puţin cam gras, purtând straie albe din mătase şi o tichie neagră, care-i acoperea ceafa masivă. Sandalele erau ca nişte mici platforme din lemn, înălţându-se la vreo zece centimetri deasupra mercurului, ceea ce putea să explice de ce puterile sale de djinn rămăseseră neafectate. Dar lucrul cel mai ciudat dintre toate, la el, erau unghiile de la degete, care aveau cel puţin zece dacă nu doisprezece centimetri. Una dintre acestea era acum îndreptată spre Iblis.

— Cine este cel care îndrăzneşte să folosească una dintre tabletele mele de comandă din aur vrând să facă rău? rosti personajul.

Vorbea chineză şi, ca un bun şi conştiincios diplomat, domnul Blunt se simţi obligat să ofere o traducere simultană pentru cei care nu vorbeau decât engleza.

— Sunt Iblis, din tribul Ifriţilor, îi răspunse Iblis, curajos. Şi ţie cum îţi zice, când eşti la tine acasă, bucălatule?

— Sunt la mine acasă, îi răspunse djinnul chinez. Sunt Borjigin din Borjigi. Numit şi Khiyad. Numit şi Setsen Han. Dar sunt ştiut cel mai bine sub numele, care mi-a fost dat, de Kublai Khiyan, han al mongolilor, împărat al Chinei Yuan şi nepot de fiu al marelui Temudjinn*, Ginghis-Han.

— *Temudjinn?* repetă Iblis.

— Exact. *Temud Djinn.*

— Ginghis-Han era djinn?

Vocea lui Iblis suna surprinsă.

— Fireşte, îi răspunse Kublai Han. Cum altfel crezi că ar fi cucerit un imperiu atât de întins?

— Ceea ce înseamnă...

— ... Că şi eu sunt. Nu eşti chiar atât de prost pe cât pari.

Kublai Han zâmbi. Dar nu era un zâmbet care să-i umple de bucurie inima lui Iblis. Departe de aşa ceva.

— Da, sunt un djinn, zise Marele Han. Cum altfel puteam să fi stăpânit peste un imperiu atât de întins? Cum altfel aş fi putut să ştiu că, ajunsă pe mâini nepotrivite, puterea de djinn aflată în *Dong Xi* ar fi atât de distructivă? De ce-aş fi lăsat, altfel, în urma mea, cinci tablete de comandă din aur, legându-le de voinţa cuiva cu inimă bună.

Iblis înghiţi în sec, lesne de auzit.

Unghia cea lungă arătă spre Philippa.

— Ea are o inimă bună, vitează, zise Kublai Han. Dar tu, nu. Tocmai de aceea mă aflu aici, ca să te pedepsesc.

— Şi cum crezi tu că ai putea să mă pedepseşti? se răsti Iblis. Ce-ţi dă dreptul?

---

* Numele adevărat al lui Ginghis-Han era Temurgin.

— Dreptul, cum îl numeşti tu, mi-a fost dat de nimeni altcineva decât Djinnul Albastru din Babilon în persoană, în anul 1290, zise Marele Han. *Transsubstantizarea* mea e una ocultă. Ceea ce înseamnă că puterea ei este cea care mă aduce aici, în faţa ta, acum. Nu a mea.

Iblis izbucni în râs.

— Bine, atunci, hanule, înseamnă că ai făcut o călătorie un pic cam degeaba. Fiul meu şi cu mine suntem invulnerabili faţă de puterile de djinn, în aceste armuri din jad ale noastre. Nu poţi să ne atingi. Vino, Rudyard! Să-i lăsăm pe djinnii ăştia nebuni să se joace cu animăluţele lor de companie, oamenii de rând.

Kublai Han le făcu semn cu mâna diavolilor războinici să înainteze şi să le blocheze ieşirea celor doi Ifriţi.

— E adevărat, zise hanul, că armurile acestea din jad vă protejează faţă de puterea mea. Aşa că este nimerit ca ele să protejeze şi lumea de cei de teapa voastră, Iblis. Ele vă vor fi temniţele. Şi, în timp, vă vor fi şi mormintele.

— Ce tot îndrugi acolo? îl întrebă Iblis.

— Ţineţi-i, porunci hanul, cu o voce obişnuită să dea comenzi.

Războinicii îi prinseră pe Iblis şi pe Rudyard şi-i ţinură strâns de braţe.

— Întindeţi-i pe jos, continuă hanul.

— Ce ai de gând să ne faci? întrebă Iblis. Ajutor! Nimrod, zi ceva în apărarea mea, te rog, bătrâne prieten, înainte ca lunaticul ăsta supraponderal să recurgă la vreo măsură drastică!

— N-aş şti ce să spun, Iblis, replică Nimrod, cu tristeţe. Ce poate fi spus în apărarea cuiva care ar fi fost capabil să sacrifice bucuros vieţile a milioane de copii? Orice-ar avea în

minte Marele Han ca pedeapsă pentru tine este, foarte probabil, mult mai blând decât ceea ce meriţi.

— Totul n-a fost decât o glumă, interveni Rudyard. O glumă care a scăpat de sub control, asta-i tot.

— Nu râde nimeni, îi atrase atenţia Groanin. Vă zic eu, nu râde nimeni.

Marele Han luă tableta din aur cu mâna goală. Arăta ca şi cum ar fi fost mult prea fierbinte ca să poată fi atinsă, dar asta nu părea să-l deranjeze prea mult. O întinse spre costumul din jad purtat de Rudyard Teer şi o parte a aurului începu să se topească, scurgându-se în crăpăturile aflate între diferitele bucăţi de jad, între toate cele 2 156 de bucăţi de jad care îl alcătuiau, astfel încât, treptat, armura mobilă se transformă într-un sarcofag solid.

— Nu pot să mă mişc, zbieră Rudyard.

Şi apoi, cu timpul, pe măsură ce mintea-i cuprindea realitatea a ceea ce-i făcea Marele Han, începu să blesteme, după care, să implore îndurare. Dar Marele Han era surd la numeroasele implorări zgomotoase şi jalnice ale tânărului Ifrit; şi, în interval de doar câteva minute, ajunse să-i sigileze cu aur topit absolut toate bucăţile de jad, inclusiv masca.

Atunci când Rudyard Teer fu redus la tăcere în interiorul mormântului de jad, Marele Han înaintă spre Iblis, care zăcea alături de fiul său, pe podeaua triunghiulară.

— Nu poţi să mă sigilezi în propriul meu costum aşa, pur şi simplu, protestă Iblis. E ca şi cum m-ai îngropa de viu, asta e! Spune-i tu, Nimrod. E ceva inuman.

— Când ţi-a păsat ţie vreodată de umanitate? îl luă la rost Marele Han.

— Spune-i tu, Nimrod, imploră Iblis, în timp ce Marele Han se apleca asupra lui, începând să-i sigileze armura cu

aur topit. Spune-i că pedeapsa asta e una crudă şi neobişnuită şi de-a dreptul neconstituţională. Niciun tribunal din lumea asta n-ar permite aşa ceva!

— Te pregăteai să-i pui pe războinici să ne prefacă în mii de bucăţele, îi aminti John. Tu ai spus asta, cu gura ta!

— A fost o neînţelegere, insistă Iblis.

— Abia aşteptai s-o faci, zise şi Finlay.

— Uite, ştiu că am fost rău şi că merit să fiu pedepsit, zise Iblis. Dar nu aşa...

— Sigilat, îl completă Marele Han, continuând să picure aur topit în crăpăturile costumului din jad. În propria ta nepreţuită armură. Pentru totdeauna. Cu aur şi cu puterile de djinn şi cu jadul pe care l-ai furat din muzee. Iată care e cea mai puternică legare. E imposibil ca puterile de djinn să pătrundă înăuntru sau să iasă de acolo. O statuie vie, care urmează să fie lăsată să adune praful pe ea, în cel mai tăcut colţ al muzeului acesta. Iată soarta care te aşteaptă, Iblis.

— Nu e corect, se plânse Iblis. O să-i scriu deputatului din circumscripţia mea. Congresmanului meu. Senatorului meu. O să fac apel chiar la Djinnul Albastru din Babilon.

— Te referi la sora lui Dybbuk? interveni Nimrod. Oh, nu te-aş sfătui, Iblis.

— Opreşte-te!

— Oribil, şopti Philippa, întorcându-şi privirea. Simţea că nici măcar Iblis nu merita o astfel de soartă groaznică. Oribil!

Şi totuşi, nu găsea cuvinte cu care să pledeze pentru îndurare. Acestea i se stinseră în gât, atunci când îşi aminti ceea ce se întâmplase cu domnul Rakshasas. Şi, înaintea lui, cu băiatul acela din Guyana Franceză, Galibi. Şi, fireşte, cu bietul, bietul Dybbuk. Nimrod avusese dreptate. Aceasta părea să fie cea mai rea crimă dintre toate.

— Şi-a făcut-o cu mâna lui, zise John, care era alcătuit dintr-un aliaj mai dur decât sora lui.

— Opreşte-te, răcni Iblis, în clipa în care Marele Han făcu să alunece încet vizorul din jad peste faţa lui Iblis şi începu să-l sudeze ermetic şi pe acesta. Opreşte-te, se auzi un ţipăt înăbuşit. Opreşte-te! Te implor!

Dar, după ce ultima picătură de aur topit umplu cea din urmă crăpătură, dintre bucata a 2 155-a şi cea a 2 156-a a costumului, totul rămase tăcut.

Marele Han se ridică şi-şi examină necruţătoarea operă. Două costume din jad solid zăceau pe podea, precum cavalerii din piatră zăcând în cine ştie ce criptă medievală. Impenetrabile. Impermeabile faţă de puterile de djinn. Nimeni n-ar fi putut să ghicească vreodată că, în interiorul celor două armuri se găseau trupurile a doi djinni vii.

— S-a terminat, rosti el. Aceştia doi nu vor mai tulbura vreodată omenirea. Luaţi-i de-aici.

Opt dintre diavolii războinici scoaseră cele două armuri din piramidă.

— Asta mai zic şi eu *Omul cu Masca din Fier*, zise Finlay. Oau!

— Uluitor, adăugă John. De-a dreptul uluitor.

Marele Han le făcu semn cu mâna câtorva războinici, spre prizonierii ţintuiţi cu lanţuri de perete.

— Eliberaţi-i, porunci el.

Nimrod îi întâlni privirea Philippei, îi văzu lacrimile din ochi şi înclină, tăcut, capul spre ea, luând cunoştinţă de mila ei faţă de Iblis şi de fiul lui şi, într-o oarecare măsură, înţelegând-o. Tresări în clipa în care, eliberat fiind din lanţuri, sângele îi năvăli la loc în umeri şi-i îndoi puţin braţele, înainte să şi le petreacă pe după umerii nepoatei sale.

— Totul e bine, Philippa, zise el. S-a terminat.

— S-a terminat pentru Iblis şi pentru potaia aia de fiu al lui, preciză Groanin. Cel puţin, sper să fie aşa.

— Dacă nu vă supăraţi, interveni domnul Blunt, agitat, adresându-li-se Philippei şi lui Finlay, ar fi de preferat să mă întorc la consulat. A fost extrem de interesant, nu mă sfiesc să v-o spun. Extrem, extrem de interesant. Dar nu cred c-o să mă creadă cineva, vreodată, dacă i-aş povesti, aşa că n-o s-o fac. Puteţi să fiţi siguri de asta. Probabil că m-ar costa şi cariera, dac-aş pomeni despre ceva din toate acestea. Guvernul Maiestăţii Sale este extrem de opac faţă de rapoartele cu poveşti umflate şi neplauzibile. Îşi ridică, politicos, pălăria. O zi bună tuturor!

Şi apoi plecă. Repede. Înainte ca orice altceva neplauzibil şi, de aceea, de neraportat să i se mai întâmple.

— Slavă Domnului că s-a dus, suspină Finlay. E genul de englez cu gâtul ţeapăn care ne face de râs pe toţi ceilalţi.

— Mie chiar mi s-a părut destul de drăguţ, îl contrazise Philippa.

— Tu vezi numai partea bună la oricine, o zeflemisi Groanin. Îţi zic eu, tu vezi numai partea bună la oricine. Clătină din cap. Bănuiesc că de asta ne e nouă atât de drag de tine, domnişoară Philippa. Vino şi îmbrăţişează-ne!

Philippa îl îmbrăţişă cu multă căldură.

— Mulţumim pentru că ne-aţi salvat, rosti Nimrod, înclinându-se politicos, fiindcă, la urma urmei, Kublai Han fusese unul dintre cei mai mari împăraţi din câţi au existat vreodată. Vă suntem extrem de recunoscători. Nu-i aşa?

— Da da, spuseră cu toţii.

— Dar spiritele copiilor care au fost închise aici? se interesă Nimrod. Ce li s-a întâmplat?

— Sunt în drum spre casele lor, spre familiile lor, îi răspunse Marele Han. Unora o să le trebuiască mai mult timp decât altora, bănuiesc, dar, staţi liniştiţi, fiindcă vor ajunge cu toţii până la urmă.

— Dacă nu vă supăraţi că întreb, continuă Nimrod, cum se face că aţi putut fi readus aici, după atâţia ani, şi dintr-un artefact pe care dumneavoastră înşivă i l-aţi încredinţat lui Marco Polo? Aţi pomenit despre o *transsubstantizare* ocultă. Am auzit despre aşa ceva, fireşte. Dar cum funcţionează?

— Preocupat de posibila primejdie în care războinicii *Dong Xi* ar pune generaţiile viitoare, i-am cerut Djinnului Albastru să vină să mă viziteze în China, îi explică Marele Han. Ideea ei a fost să facem cinci tablete de comandă din aur. Le-am făcut împreună, folosind propriile mele unghii de la degetele mâinilor în aurul topit. Astfel, spiritul meu putea fi chemat din nou, prin intermediul puternicei legări a ei.

— Numai că lui Marco Polo i-aţi spus că Yen Yu a făcut tabletele din aur, înţelese Nimrod. Asta, ca să vă apăraţi propriul mare secret, acela că dumneavoastră înşivă eraţi un djinn puternic. Nu-i aşa?

— Marco mi-a fost un bun prieten, zise Kublai Han. Dar n-ar fi putut să înţeleagă adevărata natură a puterilor noastre. Era un om al vremurilor sale şi ar fi putut să presupună că eram cine ştie ce soi de vrăjitor, sau de vraci, sau, poate mai rău, diavolul în persoană. Oamenii erau foarte superstiţioşi pe atunci, în Europa secolului al paisprezecelea.

— Şi cu diavolii războinici? se interesă Nimrod. Cu *Dong Xi*? Ce s-a întâmplat cu ei? Ca să nu mai vorbim şi despre toţi strigoii şi toate spiritele pe care le-au absorbit! Războinicii sunt încă plini cu toate aceste spirite, nu? Nu reprezintă ei pe mai departe o ameninţare pentru omenire?

— Ba da, aşa e, răspunse fără menajamente hanul. Voi avea de lucru, în următoarele luni, să desfăşor multe exorcizări şi să-i golesc de spiritele din ei. Din necesitate, va fi un proces brutal, distructiv. Şi va fi regretabil, dar puţine spirite vor supravieţui, dacă va mai supravieţui vreunul. Cele mai multe dintre ele se vor trezi eliberate de pe Pământ, pentru totdeauna.

— Un bun prieten de-al nostru era un djinn care a luat forma de spirit şi s-a pomenit absorbit de unul dintre aceşti războinici, zise John. Numele lui este domnul Rakshasas. E oare posibil să supravieţuiască procesului de exorcizare?

— Mă îndoiesc, răspunse hanul. Cu mai mult de opt mii de războinici de exorcizat, aici, în Xian, misiunea mea va fi istovitoare, mă tem. Cred că va fi imposibil să-l găsesc pe unul printre atât de mulţi şi să iau o mulţime de măsuri de precauţie suplimentare cu exorcizarea lui. Fiindcă aşa ceva ar fi necesar.

— Bietul domn Rakshasas... John îşi muşcă buzele. Încerca să-i distragă atenţia diavolului războinic al Templului din Dendur, de la mine şi de la Faustina, explică el, astfel încât să putem scăpa noi. John înghiţi cu greu în sec. Tare mult o să-mi lipsească.

— Tuturor o să ne lipsească, adăugă Nimrod. A fost un suflet minunat.

— Viaţa şi moartea sunt pe acelaşi fir, pe aceeaşi linie, dar văzute de la capete diferite, filosofă Marele Han. Încercaţi să ţineţi minte asta: lutul e modelat astfel încât să formeze un pocal. Dar de nefiinţa lui depinde utilitatea pocalului. Uşile şi ferestrele sunt tăiate astfel încât să formeze o cameră, dar de nefiinţa lor depinde utilitatea camerei. De aceea se transformă fiinţa într-un avantaj şi nefiinţa într-o utilitate. Nefiinţa este cea mai mare bucurie.

— Eu nu înţeleg, mărturisi Philippa.

Marele Han îi aşează o mână pe creştetul capului.

— Cuvintele adevărului sunt întotdeauna tulburătoare, zise el. Dar să ştii că un lucru e sigur, copilă: lucrurile măreţe sunt alcătuite din fapte mărunte, precum cele ale tale.

— I-auzi, i-auzi, comentă Groanin. Iar John, care încă se afla, desigur, în trupul majordomului englez, fu de acord.

— Ai fost un suflet mare, de asemenea. Şi, ca răsplată, îţi dăruiesc papuceii aceştia din căpşuni.

Marele Han îşi îndreptă o unghie spre picioarele Philippei şi o pereche de papucei frumoşi apăru în ele.

— Vă mulţumesc foarte mult, Maiestatea Voastră imperială, zise ea. Dar sunt din aur, nu-i aşa?

— Da, dar miros a căpşuni, răspunse Marele Han.

— Ce încântător!

— Aş vrea să vă cer o mică favoare, interveni John. Dacă se poate.

Marele Han încuviinţă.

— Atunci când vă veţi face exorcizările, în muzeele acelea, după cum spuneaţi că veţi face, mă întreb dacă n-aţi vrea să exorcizaţi şi Templul din Dendur, din muzeul Metropolitan din New York. E un prieten de-al meu, imobilizat acolo. Numele lui e Leo Politi şi a îndeplinit rolul de Ka slujitor al templului timp de mai bine de două sute de ani. Dac-ar fi posibil, el şi-ar dori să fie eliberat de îndatoririle sale. Dacă nu vă supăraţi, domnule.

— Îmi va face plăcere, răspunse Marele Han.

— Mulţumesc, zise John. O să vă fiu recunoscător.

— Haideţi, e vremea să mergem acasă, îi anunţă Nimrod.

— Cu ceva noroc, mami o să fie deja acolo, zise Philippa. Abia aştept s-o revăd. Sau să-mi recapăt puterile. Mă simt, într-un fel, goală fără ele.

— Te simţi goală... Vocea lui John sună lipsită de compătimire în gura lui Nimrod. Eu ce să mai zic? N-am nici măcar un trup. Înţepenit aici, cu Groanin. E ca şi cum ai fi nevoit să împarţi un cort mic cu un elefant.

— Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai păstra observaţiile personale pentru tine, tinere, ripostă Groanin. Nu e tocmai ca un picnic pentru mine, să fiu nevoit să împart cu tine cele mai intime secrete ale mele, ştii?

— Mie-mi spui? se amestecă Finlay.

Un vârtej îi purtă pe deasupra Oceanului Pacific şi a Statelor Unite continentale. Aterizară în Central Park, noaptea, luându-şi rămas-bun pe întuneric.

— Nu vrei să te întorci cu noi acasă şi s-o saluţi pe mami? îl întrebă Philippa pe Nimrod.

— De data asta, nu, zise Nimrod. Tatăl vostru trebuie să-şi fi revenit între timp. Şi mă aştept ca voi toţi să aveţi o grămadă de lucruri pe care să vi le spuneţi. Aşa că e de preferat să vă las singuri, pentru o vreme. Să vă bucuraţi de faptul că sunteţi din nou o familie.

— Şi cum rămâne cu domnul Rakshasas? întrebă ea. Trupul lui era în camera lui John, atunci când am plecat. Ce se întâmplă atunci când moare un djinn? Se face vreo ceremonie funerară?

— Din moment ce s-a întâmplat în casa ei, e dreptul mamei voastre să facă aranjamentele, zise Nimrod. Spuneţi-i că o s-o sun atunci când o să ajung acasă, la Londra. Şi că o să mă întorc pentru înmormântare şi funeralii. Aşa cum se procedează la djinni.

După ce Philippa îi îmbrăţişă pe Groanin şi pe unchiul ei Nimrod, Groanin îi permise lui John, care încă mai era în

trupul lui, să preia controlul cât să-i mulţumească lui Finlay pentru tot ceea ce făcuse.

— A fost interesant, zise Finlay, cu o considerabilă modestie.

— Ce-o să se-ntâmple cu tine acum?

— O să mă duc să-l văd pe tata, răspunse Finlay. Nimrod are dreptate. Trebuia să văd dacă nu pot să mă împac cu el. La urma urmei, mă duc la o şcoală cu internat.

Îşi strânseră mâinile.

Apoi, John îşi transferă spiritul în trupul surorii lui. Un minut sau două mai târziu, Philippa coborî din vârtej şi făcu semne de rămas-bun cu mâna, în timp ce Nimrod, Groanin şi Finlay porneau în zbor spre Londra.

Faptul că împărţiră acelaşi trup pentru scurtul timp de care avură nevoie să meargă de-a lungul străzii 77 Est nu-i produse niciunuia dintre ei vreo problemă reală. Erau gemeni, la urma urmei, iar gemenii rareori au secrete unul faţă de celălalt. În plus, după cum trăseseră ei concluzia, aveau destule de spus, aşa că-şi citiră gândurile reciproc; şi pentru ei fu bine-venită ocazia de a se pune la curent cu toate amănuntele despre ceea ce făcuse fiecare, cât timp lipsise de lângă celălalt, fără să-şi dea, de fapt, osteneala să explice ceva.

— Ştii ce? zise John. Aventura nu e ceea ce pare să fie. Sincer vorbind, m-am cam săturat de aventuri. Nu vreau decât să ajung acasă şi să-mi reiau în stăpânire trupul şi să-i văd pe mami şi pe tati. Vreau să mănânc ce-mi place, nu chestiile pe care le mănâncă Groanin, sau Finlay. Să-mi fac propriile alegeri, înţelegi? Să fiu din nou eu însumi. Să fim din nou o familie. Să mă duc iar la şcoală. Chestii obişnuite, atât.

— Şi eu, recunoscu Philippa. Nu vreau decât să-mi fac ceva de mâncare şi să stau de vorbă cu mami şi cu tati, să mă

uit la televizor şi pe urmă, mai târziu, să mă duc s-o văd pe doamna Trump.

Philippa se opri în faţa unui chioşc pentru ziare, suficient încât amândoi să poată citi articolul de pe prima pagină din *New York Post*.

Milioane de copii din întreaga lume îşi „reveniseră" după „hipnoza în masă" pe care le-o administrase „magicianul ruşinii, Jonathan Tarot". Ceea ce constitui o nespusă uşurare pentru cei doi copii ai lămpii fermecate. Dar şi o sursă de considerabilă tristeţe, de asemenea.

— Bietul Dybbuk, îl căină Philippa.

— Buck, îţi aminteşti? zise John. El detestă numele ăsta.

— Mă întreb ce-o să se aleagă de el.

— Aici scrie că a dispărut. John ridică din umeri. Ce-o mai însemna şi asta.

— Ştiu. Pot să citesc şi eu. Doar mă întrebam ce-o să se aleagă de el. Mie mi-a fost suficient să n-am deloc puterile de djinn timp de patru săptămâni. Nu reuşesc să-mi închipui cum te-ai putea simţi dacă ţi-ai pierde puterile de djinn pentru tot restul vieţii.

— Ştiu. Mă simt de parcă mi-ar lipsi un braţ.

— Bănuiesc că ai putea să te obişnuieşti cu o asemenea senzaţie, constată Philippa. Până la urmă. Groanin s-a obişnuit.

Ajungând acasă, fură dezamăgiţi să afle că mama lor încă nu se întorsese din Iravotum, cu toate că era acolo o scrisoare, cu scrisul ei de mână cunoscut, elegant, în care le transmitea că va fi, foarte curând, din nou acasă cu ei. John observă că pentru scrisoare folosise propriile rechizite, acele lucruri absurd de scumpe, pe care le comandase special, purtându-i numele şi adresa în antet, tipărite cu litere aurite, şi pe care le păstra în biroul franţuzesc din cabinetul ei de

lucru. Acest fapt îl izbi ca fiind un pic straniu, că s-a folosit de ele pentru scrisoare, cel puţin până-şi aminti că mama lui era un djinn puternic şi putea să facă, mai mult sau mai puţin, tot ceea ce avea chef.

Vestea dezamăgitoare că ea nu ajunsese acasă încă fu, într-o oarecare măsură, atenuată de descoperirea faptului că doamna Trump era acolo, întâmpinându-i cu multă căldură, după ce trecuse printr-o spectaculoasă refacere de pe urma traumatismului ei de la cap. Oricum, arăta mai bine decât îşi aminteau ei să fi arătat vreodată, ba chiar, trebuie s-o spunem, destul de fermecătoare. Purta veşminte foarte scumpe şi un şirag nou de perle, iar părul îi fusese coafat într-un fel care le reamintea gemenilor de coafurile mamei lor. Într-un fel, doamna Trump părea mult mai graţioasă, de asemenea, cu greu putând să fie luată drept o menajeră.

Şi tatăl lui îşi revenise în mare măsură. Părul lui era acum mai degrabă sur, decât alb. Şi era în stare să stea în picioare, nu doar aşezat într-un fotoliu rulant. Ba chiar era şi un pic mai înalt faţă de cât îşi aminteau. Mâinile se opriseră din tremurat, iar mirosul înţepător, stătut, de om bătrân, care la un moment dat îi însoţea făptura, dispăruse acum. Atât de mult se apropiase de normalitate, încât Marion Morrison plecase de-acum din New York, să îngrijească o altă victimă a unei legări răutăcioase înfăptuite de un djinn. Vocea domnului Gaunt îşi recăpătase, de asemenea, în cea mai mare măsură, vigoarea. Ca să nu mai vorbim şi despre tonul autoritar.

— John, îl întâmpină domnul Gaunt. Ce-ar fi să te duci sus şi să-ţi recapeţi trupul? Şi tu, Philippa, ce-ar fi să te duci să-ţi recapeţi puterile de djinn? După ce o să fiţi din nou voi înşivă, vreau să veniţi să stăm de vorbă în bibliotecă. Sunt de

părere că ar trebui să purtăm o mică discuţie. A trecut cam multă vreme de când n-am mai avut o conversaţie aşa cum trebuie în familie, şi atât de multe s-au întâmplat, încât e nevoie să ne aşezăm şi să ne punem la curent cu toate. Voi doi, cu mine şi cu doamna Trump.

Intrigată, Philippa urcă în fugă scara. John îi mulţumi politicos pentru transport, după care ieşi din trupul surorii sale, reintrând în cel al lui.

— Of, frate, ce bine e! zise el. Sunt din nou eu însumi.

— Până să te simţi prea în largul tău, îi atrase atenţia Philippa, vreau să-şi spun că tot mai trebuie să-mi sufli în ureche.

— Ce?

— Ca să pot să-mi recapăt puterile, îi explică ea. Dacă nu te superi.

— Bine, replică John, morocănos. Hai să trecem la treabă!

După ce se termină, John scuipă pe podea, de câteva ori.

— Nu trebuie să faci atâta circ pe tema asta, îl mustră Philippa, ştergându-şi urechea cu graţie.

— Chiar nu? bombăni John.

Dar Philippei nu-i prea păsa. Avea din nou în propriul trup puterile de djinn. Să nu aibă puterile de djinn era exact ca şi cum i-ar fi lipsit un braţ. John avusese dreptate în această privinţă. Se simţea grozav. Îşi scoase papucii din aur pe care i-i dăruise Marele Han şi-i mirosi. Era adevărat, miroseau a căpşuni proaspete.

— Ai observat? o întrebă John. E prima dată când tati a vorbit, de când îl ştiu eu, despre puterile de djinn în faţa doamnei Trump.

— Ai dreptate, aşa a făcut, nu? Şi doamna Trump. Pare altfel, de asemenea. Nu crezi? Ca şi cum o lovitură la cap

i-ar fi făcut mult bine. Niciodată n-am văzut-o arătând atât de grozav. Mă întreb ce-o vrea tati să ne spună.

— Atunci când un părinte te convoacă la o întâlnire ca asta, îşi dădu cu părerea John, niciodată nu e vorba despre veşti bune. Poate că mami nu se mai întoarce, până la urmă.

— Dar cum rămâne cu scrisoarea? Zice că se va întoarce foarte curând, nu? I-aş recunoaşte scrisul oriunde şi oricând. Philippa scuturã din cap. Mă întreb ce-o vrea să ne spună tati, repetă ea.

— Poate c-o fi despre domnul Rakshasas, încercă John. Ai observat? Trupul lui a dispărut.

— Sigur că am observat, îi răspunse Philippa. Dar nu pot să-mi închipui că tati ar vrea să discute despre asta, tu poţi? La urma urmei, el nu e djinn. Lasă toate astea pe seama lui mami. Întotdeauna a făcut aşa. Îl fac să se simtă stânjenit.

— Ei bine, indiferent despre ce-o vrea să stea de vorbă cu noi, poţi să pui pariu că o să fie ceva ciudat, zise John. Nu există nimic normal în familia asta.

Un minut sau două mai târziu, el şi Philippa stăteau în bibliotecă, în faţa unui domn Gaunt cu o înfăţişare jenată şi a unei doamne Trump cu un aspect ciudat de senin. Monty, pisoiul, chiar făcuse tot posibilul să asiste la scenă.

— E ceva în neregulă, tati? îl întrebă Philippa.

— E vorba despre domnul Rakshasas? întrebă, la rândul lui, John.

— Unde-i mami? întrebară amândoi, la unison.

Domnul Gaunt privi spre doamna Trump şi făcu un semn aprobator.

— Date fiind împrejurările, doamnă... ăăă..., se bâlbâi el. Poate că ar fi mai bine ca asta să vină de la tine.

Doamna Trump zâmbi cu bunătate.

— Nu e nimic în neregulă, începu ea. Oricum, nu din locul în care mă aflu. Dar, într-adevăr, s-a întâmplat ceva. Nu e nicio îndoială în legătură cu asta. Ceva important. Ceva neobişnuit. Ceva pentru care ar putea să vă ia ceva timp, până să vă obişnuiţi. Da, într-adevăr. Vedeţi, copii, problema este că o să trebuiască să vă obişnuiţi cu câteva schimbări pe aici. Noi toţi vom fi nevoiţi să ne obişnuim. De acum încolo, lucrurile vor fi un pic altfel. Daţi-mi voie să vă explic în ce fel.

CUPRINS

Capitolul 1. Matusalem 5
Capitolul 2. Războiul urechii Philippei 13
Capitolul 3. Înşelător 29
Capitolul 4. Miracol pe Madison Avenue 47
Capitolul 5. Ka-ul slujitor al Templului din Dendur 60
Capitolul 6. Muzeul figurilor de ceară 71
Capitolul 7. Bărbaţi în negru 81
Capitolul 8. Îngerul de miercuri 90
Capitolul 9. Zombi şi Faustina 100
Capitolul 10. Cap la cap 112
Capitolul 11. Zombi şi Faustina II 119
Capitolul 12. Vocea tăcerii 125
Capitolul 13. *Băiatul Minune* 136
Capitolul 14. Unde-s doi 146
Capitolul 15. Veneţia în primejdie 154
Capitolul 16. Mai înţepătoare decât o barbă obişnuită 168
Capitolul 17. Pluteşte ca un fluture... 179
Capitolul 18. Înţepător ca o albină 188
Capitolul 19. Cei doi Marco 197
Capitolul 20. Numerele 213
Capitolul 21. Povestea lui Marco Polo 222

Capitolul 22. O erupţie de logică 234
Capitolul 23. Tableta de comandă din aur 247
Capitolul 24. Albina şi albatrosul 261
Capitolul 25. Gropile 267
Capitolul 26. La vânătoare de gâşte sălbatice 288
Capitolul 27. Pătratul magic 310
Capitolul 28. Strângere de informaţii 322
Capitolul 29. Ea, cea căreia trebuie să i te supui 341
Capitolul 30. Djinnii războinici şi ziua cea mare 358
Capitolul 31. Marele Han 371

Aventura începe cu o dorință...

Aprecieri pentru *Akhnaton și djinnii captivi:*

„Kerr, scriitorul britanic de thrillere, țese o ingenioasă intrigă în jurul temei lămpii fermecate, în acest prim roman al său pentru copii..." — *Booklist*

Aprecieri pentru *Babilonul Djinnului Albastru:*

„O aventură alertă, în stilul Indiana Jones... Kerr pune accentul pe comic în această primă carte dintr-o serie care merită urmărită." — *Publishers Weekly*

Aprecieri pentru *Cobra, regele din Katmandu:*

„Kerr aduce în creația sa o bogată imaginație și denotă o temeinică cercetare a legendei djinnilor, conferindu-le firului narativ și episoadelor sale inteligent variate o textură complexă... Scrisă cu măiestrie și cu o acțiune bine conturată, cartea aceasta va răsplăti fanii seriei pentru fidelitate." — *The Horn Book*

„Lumea djinnilor (lui Kerr) continuă să se dezvolte în direcții fascinante și ingenioase." — *Voice of Youth Advocates*

www.corintjunior.ro

ISBN : 978-973-128-108-7